

YILLARCA DÜŞÜNSEM BİLE
BENİ KURTARANIN İAN PARKER OLACAĞI
AKLIMIN UCUNDAN GEÇMEZDİ...

İKİMİZİN YIKIMI

BRITTAIN Y CHERRY

İlan Parker'dan uzak durmam gerektiğini biliyordum.
Ama uyuşturucu satıcısı üvey babam beni evden
kovduğu için gidecek hiçbir yerim kalmamıştı.
İlan'ın büyükbabasının çiftliğindeki kullanılmayan
barakaya yerleşmek dışında bir seçeneğim yoktu.

İlan barakada kaldığımı öğrendiğinde evindeki boş
odaya taşınmam için ısrar etti. Bu teklifi kabul
etmemeliydim ama bir evin ve sıcak bir yatağın
cazibesini reddetmek mümkün değildi.
Ev arkadaşımın kahverengi gözlerinden ve güçlü
kollarından bahsetmiyordum bile.

Birbirimize hiç benzemesek de aramızdaki
kıvılcım inkâr edilemezdi. Hayatım sonunda
iyiye gitmeye başlamıştı.

İlan aşktaki tek şansımdı. Umarım gerçekler
ortaya çıkmaya başladığında ellerimden
kayıp gitmezdi.

ISBN: 978-625-366-114-4

İKİMİZİN YIKIMI

BRITTAINY CHERRY

İklimizin Yıkımı

Özgün Adı: The Wreckage of Us
Brittainy Cherry

Çeviren : Gizem Toy
Yayıma Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Aslı Özge Önemli
Son Okuma : Öznur İlter
Kapak Tasarım : Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım : Elif Aydın

Türü : Yetişkin Romantik - Dram
Kitap No : 2622

1. Baskı: Şubat 2024
ISBN: 978-625-366-114-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

©2020 by Brittainy Cherry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

Hazel

“Sanırım yanlış yerdesin,” dedi Koca Pençe. Ofisinde, onun hemen karşısında oturuyordum. “Garsonluk pozisyonuna başvurmak için Çiftlik Evi restoranına gitmelisin.”

Koca Pençe gibi bir adamın karşısında oturan herkes kendini k       hissederdi. Tabii ki gerçek ismi bu değildi ama kasabadaki insanlar ona böyle hitap ediyordu. Seksenlerinde yaşı bir beyefendi ve etrafındaki herkesin gerçekten canına okuyordu. Eres'te yaşıyan herkes onu tanırdı. Ayrıca isminin hakkını gerçekten veriyordu. Hem kilo hem de boy olarak iri bir adamdı. Boyu 1.82'nin çok üzerinde, ağırlığı ise rahatlıkla yüz on beş kiloya yakındı. Yaşı olmasına rağmen fazla kambur durmazdı ama eskisine göre daha yavaş hareket ediyordu. Her gün aynı şeyleri giyerdi, hem de her gün. Ekose desenli bir gömlek, iş tulumu, kovboy çizmeleri ve bir kamyoncu şapkası. Dolabında milyonlarca ekose gömlek ve tulum olduğunu düşünüyordum... ya da karısı Holly çok sık çamaşır yıkıyordu.

Nebraska'daki Eres kasabasının varlığından dünyadaki pek çok kişi habersizdi. Yollarımız topraktı ve çoğumuz oldukça yok-sulduk. Eğer Eres'te çalışan biri varsa, kesinlikle şanslılar ara-

sındaydı ancak muhtemelen çok fazla para kazanmıyordu. Şanslı olanlar ay sonunu zar zor getirebilirdi. Şanssızlar da çoğunlukla Koca Pençe'den borç almak zorunda kalırdı, o ise daima borç konusunu dile getirmesine rağmen geri ödeme yapılmasını beklemezdi. Oto tamirhaneci ihtiyar Kenny'nin ona hâlâ elli bin dolar borcu vardı. Borcunu 1987'den beri ödememişti, bir gün ödeyeceğini de pek sanmıyordum. Ancak her kasaba toplantısında, Koca Pençe yüzüne yapışmış huysuz bir ifadeyle bu konuyu gündeme getirirdi.

Koca Pençe, Eres'in vaftiz babası sayılırdı. Tüm kasabanın merkezi olan Eres Çiftliği'ni işletiyordu. Ekin tarlalarından sığırlarına kadar, bu kasabada daha önce kimsenin yapamadığı bir şey yaratmıştı. Kalıcı bir şey inşa etmişti.

Eres Çiftliği altmış yılı aşkın bir süredir iyi bir şekilde işliyordu ve kasabada çalışan insanların çoğu bu adam için çalışıyordu. Çiftliğin içerisinde ya da Çiftlik Evi'nde iş imkânı buluyorlardı.

Çiftlikte çalışmak için çok uygun görünmesem bile, onun ofisinde bulunma nedenim kesinlikle garsonluk pozisyonunu elde etme umudu değildi.

“Bay Koca Pençe, size saygım sonsuz ama...”

“Koca Pençe,” diye düzeltti. “Böyle ‘Bay’ saçmalıklarına gerek yok. Doğrudan Koca Pençe. Bana olduğumdan daha yaşlı hissettirmeyi bırak.”

Güçlkle yutkundum. “Haklısınız. Özür dilerim. Koca Pençe, affınıza sığınarak restoranda bir pozisyonla ilgilenmiyorum. Çiftlikte çalışmak istiyorum.”

Beni baştan aşağı süzerek görünüşümü inceledi. Benim yaşımdaki çoğu kızın domuz ağıllarında ya da at ahırlarında kirlenmek istemediğinden emindim ama bu pozisyona ihtiyacım vardı ve istediğimi alana kadar buradan gitmeyecektim.

“Diğer çalışanlarıma pek benzemiyorsun.” Oflayıp yüzünü buruşturdu. Ancak bunu kişisel algılamadım çünkü o her zaman ofla-

yıp puflar ve yüzünü buruştururdu. Tam aksine, eğer onun gülümsediğini görürsem başımın belada olduğunu falan hissederdim.

“Ahırlarda çalışmak için gereken niteliklere sahip olup olmadığını bilmiyorum,” diye açıkladı evrakları karıştırırken. “Holly’nin sana restoranda iyi bir iş bulabileceğine eminim...”

“Restoranda çalışmak istemiyorum,” diyerek tekrar itiraz ettim. Sonra duraksadım ve güçlkle yutkundum, Koca Pençe’nin sözünü kestiğimi fark etmiştim. Kimse onun sözünü kesmezdi... En azından, cümlelerini tamamlayacak kadar yaşamazlardı. “Üzgünüm ama çiftlikte yapacağım bir işe ihtiyacım var.”

“Peki neden?” Gözleri o kadar karanlıktı ki, ona bakarken sanki kocaman bir kara deliğe bakıyormuşum gibi hissediyordum.

“Çiftlik çalışanlarının, Çiftlik Evi’ndeki garsonlardan iki kat fazla para kazandığı bir sır değil. Paraya ihtiyacım var.”

Masasının çekmecesinden bir puro çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Tütünü yakmamıştı ama ucunu çiğniyordu. Bu purolar neredeyse her zaman ağzındaydı ama bir kere bile yaktığını görmemişim. Belki de bu onun için eski bir alışkanlıktı. Belki de Holly onu azarlamış ve sigarayı bırakmasını emretmişti. Koca Pençe istemese bile, karısı bu adamın sağlığına dikkat etmesini sağlamak konusunda kararlıydı. Koca Pençe’nin de onu mutlu etmek için her şeyi yapacağına yemin edebilirdim. Holly muhtemelen adamın hayatı boyunca gerçekten gülümsediği tek kişiydi.

“Aşağıdaki karavanlarda yaşıyorsun, değil mi?” diye sordu başparmağını üstdudağına götürerek.

“Evet, efendim.” Sondaki hitabı duyduğunda kaşlarını çatı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. “Evet, Koca Pençe. Bu doğru.”

“Akrabaların kim?”

“Sadece annem var. Jean Stone.”

“Jean Stone...” Kaşları çatıldı, parmaklarını masaya vurdu. “Charlie Riley’yle ilişkisi var, doğru değil mi?”

Charlie’den bahsedince midemin biraz bulandığını hissettim. “Evet, efen... *Koca Pençe*.”

Koca Pençe bir an için ilk defa huysuz görünmedi. Neredeyse üzgün görünüyordu. Purosunu çiğneyerek başını iki yana salladı. “O adam iyi biri değil. İnsanların vücutlarını ve kafalarını karıştıran o pisliği getirerek kasabamızda bir sürü soruna neden oluyor. Herhangi bir uyuşturucu kullanımı söz konusuysa, ekibimde hiçbir yerin olmaz. Bu pislige ayıracak vaktim yok.”

“Yemin ederim, kesinlikle uyuşturucu kullanmıyorum. Hatta o tür şeylerden nefret ediyorum.” *Neredeyse Charlie’den nefret ettiğim kadar.*

Charlie annemin kocasıydı... benim sevgili üvey babamdı... ve kendimi bildim bileli hayatımızdaydı. Onun nasıl bir insan olduğunu öğrenene kadar yılanların insan olabileceğini hiç düşünmemiştim. Charlie, Eres’in karanlık noktasıydı; tüm kasabaya yayılan zehirli bir enfeksiyondur. Bölgedeki en büyük uyuşturucu satıcısı ve metamfetamin alışkanlığının başlıca sebebiydi.

Charlie Riley tehlikeliydi ve işini yakalanmayacak kadar iyi yapıyordu.

O adamdan nefret etmek için pek çok nedenim vardı ama bu duygunun asıl kaynağı annemi dönüştürdüğü kişiydi.

Annem her zaman onu sevdiğini söylerdi ama aslında o kadar çok sevmiyordu. En azından, onun sarhoş olduğu zamanlarda... Charlie’nin iyi olduğu tek bir şey varsa, o da sarhoş olmaktı. Bazen o kadar kötü sarhoş olur, öyle büyük bir yaygara kopartırdı ki; anneme hiç yapmadığı şeyler için özür diletene kadar etrafa bir şeyler fırlatır ve ona vurup ağlamasına sebep olurdu.

Bir keresinde anneme neden onu terk etmediğini sormuştum. “*Sahip olduğumuz her şeye o adam sayesinde sahibiz. Bu ev, üye-*

rindeki giysiler, yediğin yemek. Anlamıyor musun, Hazel? Charlie olmadan bir hiçiz, " diyerek cevap vermişti.

Bu sözleri anlamamıştım. İnsanların sadece onlardan bir şeyler aldıkları için birileri tarafından incinmeyi neden kabul ettiklerini anlamıyordum. Annem onun bize bir şeyler verdiği konusunda haklı olabilirdi ama hiçbir şeyimizin olmaması, aynı zamanda annemin gözlerinin morarmayacağı anlamına gelirdi.

Bana bu konuyu kapatmamı ve bir daha açmamamı söylemişti çünkü o adamı seviyordu ve asla terk etmeyecekti.

Bu konuşmayı yapmamızın üzerinden üç yıl geçmişti. Artık on sekiz yaşındaydım ve her geçen gün annem benim yerime onun tarafını tutmaya başlıyormuş gibi görünüyordu. Ancak bunun annemin gerçek düşünceleri olmadığını biliyordum. Charlie onun bedenini ve zihnini öylesine zehirlemişti ki, annemin hangi yöne gideceğine dair hiçbir fikri yoktu artık. Onun kontrolündeydi ve uyuşturucu tedarik zincirinin bir kölesiydi. Bugünlerde onun gözlerine baktığımda, karşımdaki kişi gerçek annem olmuyordu. Gerçek annemi neredeyse hiç göremiyordum.

Annemin dört aylık hamile olduğu gerçeği olmasaydı, tamamen hayatıma devam ederdim. Yakında doğacak kardeşime karşı kendimi biraz sorumlu hissediyordum. Tanrı şahit olsun, Charlie anneme hiçbir şekilde bakmıyordu.

Kız ya da erkek kardeşim için para biriktirebilmek istiyorsam Eres Çiftliği'ndeki işe ihtiyacım vardı. Anneme doğum öncesi vitamin almak için paraya ihtiyacım vardı. Buzdolabının dolu olduğundan emin olmak için de paraya ihtiyacım vardı. Bebeğin bir şekilde benim sahip olduğumdan biraz daha fazlasıyla dünyaya gelmesini sağlamak zorundaydım.

Geriye kalan parayla tek yönlü bir bilet alıp bu kasabadan ayrılacak ve asla arkama bakmayacaktım. Bir şekilde annemi de

bebekle birlikte benimle gelmeye ikna edecektim. Charlie'nin yanında bir çocuk büyütmek yapması gereken en son şeydi.

Annem haklıydı, o adam sayesinde başımızı sokacak bir evimiz vardı. Ama birinin sorumluluğu altındaki insanlara dört duvar sağlıyor olması, o evin bir hapisane olmadığı anlamına gelmiyordu. Kendime bir ev yaptıracak kadar para biriktireceğim günü iple çekiyordum. Evim tehditlerle ya da korkuyla değil, sevgi ve mutlulukla dolu olacaktı. Charlie Riley ismi yalnızca uzak bir anı olacaktı.

Koca Pençe ensesini ovuşturdu. "Çiftlikte çalışacak birini arıyorduk, ellerini kirletmekten korkan bir kızı değil."

"Bundan hiç korkmuyorum. Diğerleriyle birlikte aşağı iner ve kirlenirim."

"Yirmi beş kilodan fazlasını kaldırabilmelisin."

"Otuz kilo kaldırırım."

Bir kaşını kaldırarak öne doğru eğildi. "Güneş doğmadan önce işe başlanıyor ve görevini bitiremezsen gün batımından sonraya kalıyorsun, ayrıca bunun için fazla mesai ücreti yok. Burada geçirdiğin saatlere göre değil, tamamladığın günlük görevlere göre ödeme alıyorsun. İşini erken bitirirsen, çiftlikten istediğin zaman ayrılabilirsin. İşini normalden uzun sürede bitirirsen, geç saatlere kadar burada kalırsın. Ayrıca, üç şansa inanmam. Bir şansın var. Bu işi yapamazsan gidersin. Anladın mı, kızım?"

Başka biri bana bu şekilde seslenseydi, ona ne kadar kız olduğumu göstermek için yumruğumu burnuna geçirirdim. Ancak Koca Pençe'nin söylediği haliyle bir hakaret değildi, o zaten oldukça açık bir şekilde hakaret ederdi. Kendisinden küçük herhangi bir erkeğe de "oğlum" diye seslenebilirdi çünkü bunu yapacak güce sahipti. Kendini farklı tanımlayan insanların, Koca Pençe'nin onlara hitap etme şeklinden rahatsız olacaklarına emindim ama bu adam kendini düzeltme zahmetine girmeyecek kadar yaşlıydı.

Yaşlı köpek... Bu tür numaralar onun için fazla yeni sayılırdı.

“Anlıyorum.” Başımıyla onayladım. “Çiftlikte en sıkı çalışan kişi olacağım, söz veriyorum.”

Biraz daha homurdanıp sakalını ovuşturdu. “Pekâlâ... Ama en sevdiğin ayakkabını domuz ağılında mahvettiğin zaman yanıma gelip şikâyet etme. Yarın öğlen torunum Ian’dan alacağın eğitim için ahıra gel. Seni hazırlayıp çalıştırmaktan o sorumlu olacak.”

Midem burkulurken biraz daha dik oturdum. “Affedersiniz, Ian mı eğitecek dediniz?” Kaşlarımı çattım. “Marcus, James ya da başka biri eğitemez mi?”

“Hayır. O çocuklar zaten birkaç çiftlik çalışanını daha eğitiyorlar.” Kaşlarını bir kez daha çattı. “Şimdiden kendini zora sokmuyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, efendim... Koca Pençe. Kusura bakmayın. Sorun değil. Yarın öğlen orada olacağım.”

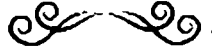
Ian Parker tarafından eğitilme fikri midemi bulandırmıştı. Eres’in *playboy rock* yıldızı olarak tanınıyordu. Ian benden üç yıl önce mezun olmuştu ve ilk yılımda onun dolabının hemen yanındaki dolaba sahip olan şanslı kızdım. O dönem parmağında oynattığı küçük kasaba hayranıyla tükürük alışverişini çok kritik bir noktadan izlemek zorunda kalmıştım.

Ian Parker’ın kadın düşkün tavırları sayesinde daha tanınır olmasına çok şaşırmıştım. Dolabıma girmek için onunla haftanın sarışın çitiri arasında sıkışmak zorunda kalmak kadar *nefret ettiğim* bir şey yoktu. Şimdiyse çiftlikte beni eğitmekten o sorumluydu.

Kim olduğumu hatırladığından bile şüpheliydim çünkü lise-deki zamanımın büyük bir kısmını göze çarpmamak için fazladan çaba harcayarak geçirmiştım. Gardırobum siyah üzerine siyah ve biraz daha siyahtan oluşuyordu. Kömür rengi saçlarım, mürekkep siyahı tınaklarım ve koyu yeşil gözlerim oldukça uyumluydu. Tüm bu karanlık renkler kişiliğimi yansıtıyordu. Yalnız bir insan-

dım ve bu şekilde hayatı biraz daha kolay buluyordum. Etraftaki çoğu insan tarafından kasabanın “yalnız gotiği” olarak adlandırılıyordum ve zaman ayırmaya değmeyeceğimi düşünüyorlardı. Buna rağmen bir avuç kız lise yıllarında bana zorbalık yapmak için çaba harcamıştı, sanki ben onlara bunun için yardım edecek türden bir insanmışım gibi. *Öyle mi? Hazel Stone’a bakın, kendi hayatıyla ilgileniyor. Öğle yemeği sırasında ona yemek atarak daha fazla dikkat çekmesini sağlayalım. Arzuladığı ilgi bu.*

Ortalıktan kaybolsaydım muhtemelen tek bir kişi bile beni aramaya çalışmazdı. Aşırı melodramatik olmaya çalışmıyordum ama bu gerçekten doğruydı. Bir keresinde iki haftalığına evden kaçmıştım ve geri döndüğümde annem bulaşıkları neden yıkamadığımı sormuştu. Bu kadar süredir etrafta olmadığının farkında bile değildi. Eğer kendi annem bunu fark etmediyse, Eres’teki başka birinin kaybolduğumu anlayacağından şüpheliydim. Özellikle de, Ian gibi bir adamın fark edeceğini düşünmüyordum. Muhtemelen o sırada elleri bir kadının teniyle ya da gitarının telleriyle meşgul olurdu.

Ertesi gün, Ian’la buluşmamızdan iki saat önce çiftliğe girdim. İşe başlama vaktini beklerken dakikalarımı ahırlarda oyalanarak harcadım. İşe gitmek için arabam yoktu, Charlie’nin evinden buraya yürümem yaklaşık otuz dakika sürmüştü. Güneş tenimi yakıyor, alnımdan aşağıya ter damlıyordu. Koltuk altlarım, onlara saldıran bataklık benzeri nem yüzünden *Shrek*’in* hayal dünyası haline gelmiş olabilirdi. Kollarımı vücudumdan uzak tutarak ter lekelelerinin kıyafetime yayılmasını engellemeye çalıştım. Fakat Eres’in yaz güneşi, saldırdığı insanlara karşı çok acımasızdı.

* *Shrek*, Amerikalı yazar William Steig tarafından yaratılan kurgusal bir karakterdir. Bataklıkta yalnız yaşayan, yakındaki köy halkının korktuğu yeşil bir dev olarak bilinir. (c.n.)

İki saat geçtikten sonra, Ian'la buluşmam gereken çiftlik ofisine gittim. Otuz dakika boyunca orada oturdum. Kırk beş dakika. Ardından bir saat geçip gitti...

Ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Bilincimi kaybetmediğimden ve Ian'la olan randevumu kaçırmadığımdan emin olmak için saatimi yaklaşık beş kez kontrol etmiştim.

Bir saatten fazla bekledikten sonra, Ian'a ya da beni ona götürebilecek biriyle karşılaşmayı umarak çiftlikte dolaşmaya başladım. Zaman geçtikçe daha da geriliyordum, Koca Pençe eğitilmediğimi öğrenirse işi kapma şansım bile olmadan beni işten çıkarabilirdi.

"Affedersiniz, bana yardımcı olabilir misiniz?" diye sordum sırtında saman yığını taşıyan genç bir adama. Bitkin bir ifadeyle bana döndü. Üzerinde yaklaşık elli kiloluk bir saman yükü vardı ve onu rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama işimi de kaybedemezdim.

"Evet?" diye solurken gerçekten çok zorlanıyordu. Onu okulda da görmüştüm. Adı James'ti, Ian'm en yakın arkadaşıydı. James ondan çok daha az çapkın sayılırdı. Omurgasını kırmak üzere olan ağır samanlara rağmen arkadaşından daha fazla gülümsüyordu. Birlikte *The Wreckage* isimli bir grupta çalışıyorlardı ve Ian solist olmasına rağmen, James yaptıkları müziğin kalbiydi. Ian kasabada-kiler tarafından yalnızca arzulanıyordu ancak James insanların en iyi arkadaş olmak istediği türden biriydi. İşte o kadar iyi bir adamdı.

Şu anda kolları yırtık beyaz bir tişört giyiyordu, başına ters bir şekilde duran bir beyzbol şapkası takmıştı. Tişörtü daha iyi günler görmüş gibiydi, kir ve yırtıklarla kaplıydı ama yine de bana gülümsemenin bir yolunu buluyordu.

"Adım Hazel ve Ian'la eğitimim için görüşmem gerekiyor. Bugün ilk günüm."

James saman balyasını yere bırakmadan önce kaşını havaya

* (İng.) Yıkım, enkaz. (ç.n.)

kaldırdı. Avucunun içini alnına bastırdı ve boğazını temizledi. “Burada mı çalışıyorsun?” diye sorarken sesi düşündüğümünden daha şaşkın çıkıyordu.

“Evet, burada çalışıyorum. Bugün ilk günüm,” diye tekrarladım.

Bakışları vücudumda gezindi ve başını iki yana sallayarak benimle yaşayan güvensizliklerin her birini ortaya çıkardı. Basit bir bakışın insanın çekingenliğini bu kadar kolay canlandırabilmesi komikti.

James rahatsızlığımı anlamış olmalıydı. Hemen sonra bana o doğal gülümsemelerinden birini sundu ve saman yığınınına yaslandı. “Bu kadar siyah giyinerek burada öleceksin. Siyah kot pantolon ve uzun kollu gömlek mi? Bunlar postal mı?” Devam etmeden önce güldü. “Çiftlik Evi’nde olman gerekmiyor mu?”

Gülüşü aşağılayıcı değildi. Daha çok şaşkınlık doluydu ama yine de hoşuma gitmemişti. “Gardırobum konusunda bir problemim yok. Sadece işe gitmek istiyorum.”

“Gardırobun için endişelenmelisin çünkü bu çiftlikte güneş her zaman tepede oluyor. Sıcak çarpması diye bir şey gerçekten var.”

“Ian’ın nerede olabileceğini biliyor musun?” diye sordum dişlerimi sıkarak. Çiftliğe moda eleştirisi almak için gelmemiştim. Çalışmak için buradaydım.

“Ian’ı tanırıysam, muhtemelen at ahırlarının dışındaki ofistedir. Ama küçük bir uyarı...” diye başladı ama sözünü kestim.

Uyarı için zamanım yoktu.

Zaten neredeyse bir buçuk saat geç kalmıştım.

“Teşekkürler,” derken ahırlara bitişik küçük ofise doğru koşmaya başlamıştım. Koca Pençe torunuyla ambardaki ofiste buluşmam gerektiğini söylemişti. Ana ofise gelerek onu yanlış mı anlamıştım? Ah, kahretsin. Sadece bir hakkım vardı ve onu da berbat etmişim.

Ofise geldiğim anda kapıyı açtım, çeşitli özür cümleleri dilimin ucunda belirmeye başlamıştı. “Merhaba, Ian. Adım Hazel

ve... *Aman Tanrım!*" Başımı kaldırdığımda yarı giyinik Ian'ın önünde diz çökmüş bir kız gördüm. Beyaz tişörtü hâlâ üzerindeydi ama mavi kot pantolonu ve *boxer* 'ı ayak bileklerine dolanmıştı. Bir kadının dudakları da onun...

Aman Tanrım, bu kadar büyük olması gerekiyor muydu? Kız ağzında duran dinamitle nasıl boğulup ölmemişti? Aletin üstündeki damarların şişkinliği bana her an patlayabileceğini düşündürüyordu. Dizlerinin üstünde duran kız, bu sonucun rujla kaplı dudaklarının arasında gerçekleşmesiyle ilgili hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

Neye uğradığımı şaşırmış bir halde dönüp başka tarafa baktım. "Özür dilerim, özür dilerim!" diye bağırdım ellerimi korku içinde sallarken.

"Defol git buradan!" diye haykırdı Ian. Dumanlı ve hırçın sesinden aynı anda hem kızgınlık hem de zevk akıyordu. Kızgınlığın memnuniyetle birlikte var olabileceğini kim bilebilirdi?

Sanırım sakso çektirirken işi yarıda kesilen her erkek bunu bilirdi.

"Özür dilerim, özür dilerim!" diye tekrarlayarak aceleyle odadan çıktım. Kapıyı arkamdan hızla kapattım ve derin bir nefes aldım. Ellerim titriyordu, kalbim sanki göğsümden çıkacakmış gibi şiddetle atıyordu. Çarşamba günü saat birde at ahırının ofisinde yaşanmasını beklediğim son şey buydu. *Sanki o öğleden sonra bana güzel bir manzara sunma görevi Ian'a verilmişti. Zihnimden silbilmeyi dilediğim bir görüntüydü.*

Saatimi kontrol etmeden önce birkaç dakika boyunca tam bir aptal gibi orada dikildim.

Nasıl hâlâ bitirememişlerdi?

Oral seks uzmanı değildim ama onun büyüklüğüne, damarlarına ve dizlerinin üzerindeki kadının kararlılığına göre; Ian'ın işi bitirmek üzere olması gerekirdi.

Buna rağmen, dudaklarından o sonsuza dek mutlu olduğunu

hissettiren inlemenin döküldüğünü duymadım ve işimin ilk günü geçip gitmeye devam ediyordu.

Kapıyı çaldım.

“Defol git,” diye tısladı Ian.

Hâlâ liseden hatırladığım o çekici adamdı.

“Elimden gelseydi bunu yapardım ama mümkün değil. Bugün beni eğitiyor olman gerekiyordu.”

“Yarın tekrar gel,” diye emretti.

“Olmaz. Koca Pençe bugün senden eğitim almam gerektiğini söyledi. *Eğer, ve ya da ama* gibi kelimelerin ardından gelecek ihtimaller yok. Bu fırsatı kaybetmeyi kabul etmiyorum. Bu işe ihtiyacım var.”

“Acıklı hikâyeni umursayan birine sakla,” diye homurdandı. Öfkemin daha da artmasına sebep olmuştu.

Bu adam kim olduğunu sanıyordu?

İnternette müzikal bir başarı yakaladığı ve Eres’teki her kadın -ve bazı erkekler- onun ilgisini çekmek istediği için insanlarla böyle konuşmaya hakkı olduğu mu sanıyordu? Nebraska’nın ıssız bir köşesinde bir *rock* yıldızıydı. *Kurt Cobain* ya da *Jimi Hendrix* gibi bir ünlü değildi.

Ofisin kapısını açtığımda hâlâ aynı durumda olduklarını görek ellerimi belime yerleştirdim. “Özür dilerim. Şu anda beni eğitiyor olman gerekiyordu, sanırım bu olay daha sonraya ertelenmeli.”

Ian bana baktığında kaşları olabilecek en yüksek noktaya yükseldi. *Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, sergilediği diğer yükselmiş vücut parçasını fark etmemek için elimden gelenin fazlasını yapıyorum.*

“Burada ne yaptığımızı fark etmeye ve şu anda benimle meşgul olduğunu anlamaya ne dersin?” diye alay etti kadın. Sonunda ağzındaki şeyden biraz uzaklaşmıştı.

Cici kız. Temiz hava almak için yukarı gel.

“Benimle konuşmasan nasıl olur?” diye tersledim. “Buradaki ilk günüm,” derken dişlerimi sıkarak karşımdaki adamı izlemeye başlamıştım. “Sen de benim eğitmenimsin, bu yüzden işle ilgili bir şeyler göstermeni bekliyorum.”

Gözleri beni delip geçiyordu. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Bunu cidden söylemiş miydi?

Az önce bu klişe cümleyi mi kullanmıştı gerçekten?

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Tekrar söylüyorum... Kurt Cobain değilsin, dostum.

“Evet, kim olduğumu biliyorum. Eğitmenimsin. Eğer...”

“Seni eğitmiyorum,” dedi Ian. “Yani kaybolabilirsin.”

“Evet, kaybol,” dedi kadın.

“Affedersiniz, burada çaresiz bir ses tonu duyduğunuzu mu sanıyorsunuz? Bakışlarımı kadına çevirdikten sonra tekrar Ian’a doğru döndüm. “Beni eğitene kadar buradan bir adım daha uzaklaşmıyorum.”

“O zaman lütfen manzaranın tadını çıkar,” derken ellerini kadının başının arkasına koyarak onu aletine yaklaştırdı.

“Pekâlâ. Eminim ki, Koca Pençe beni eğitmek yerine meşgul olduğun şeyi öğrenmekten memnun olacaktır,” diye tehdit ettim.

Kadın sinsice kıkırdadı. “Ian o adamın ne düşündüğünü umursuyormuş gibi!” Eğilmek istedi ama boymundaki eller onu hafifçe geri çekti.

“Tadım kaçtı. Sonra tekrar deneriz,” dedi Ian.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. “Şaka yapıyorum, değil mi?”

Ian omuz silkti. “Artık o modda değilim.”

Bu sözler aynı zamanda, *“Büyükbabamdan ölesiye korkuyorum ve onun kötü tarafına denk gelmek istemiyorum,”* olarak da algılanabilirdi. Kasabanın rock yıldızının bile korkuları vardı.

“Seni o moda getirebilirim,” derken eğilmeye çalıştı. Ian’ın

onu tekrar durdurduğunu gördüm.

“Burada ne yaptığımızı fark etmeye ve şu anda benimle meşgul olduğunu anlamaya ne dersin?” Kadının bana söylediklerini alay ederek tekrar ettim ve küstahlığının zirvesine çıktım. Genelde küstah bir kız değildim, tabii önce biri bana o şekilde davranmadıysa. *Kısasa kısas*.

Kadın ayağa kalkıp kolsuz elbisesini düzeltti. Yanımdan geçerken karşısındaki adama baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıyordu.

“Beni sonra ara, olur mu?”

“Elbette, Rachel.”

Kadının gözleri irileşti. “Benim adım Laura.”

“Ben de öyle söyledim.” Ian umursamaz bir tavırla el salladı. Eğer daha fazla küçük kasaba pisliği klişesi olabilseydi, *Gilmore Girls*’teki Jess’e dönüşürdü. Kendini beğenmiş, kibirli ve bir o kadar da seksi olan adama...

İğrenç kişiliği yüzünden ondan hiçbir şekilde, biçimde ya da durumda etkilenmiyordum ama o seksi biri değilmiş gibi davranmak saçmalık olurdu. Etrafına bir kara büyü gibi cinsellik yayıyordu. Sanki bu kadar iyi görünmek için ruhunu şeytana satmış gibiydi. Mürekkep siyahı saçları, dövme vücutu, boş zamanlarında çiftlikteki sığırları kaldırıyormuş gibi görünen kolları... ve o lanet *rock* yıldızı sırtışı. O sırtış herkes tarafından bilinirdi. “*İstersem sana hemen şimdi sakso çektirebilirim,*” diyen yüz ifadesinin bir parçasıydı. Laura’ya da aynı sırtışı sunduğundan emindim. Çoğu insanın dolabında ekose gömlekler, kot pantolonlar, kolsuz elbiseler ve kovboy çizmeler vardı ama çoğu insanın aşağı yukarı sıradan görüldüğü bir taşra bölgesinde yaşıyorduk. Ian ise yanlış galaksiye yerleştirilmiş bir yarı tanrı gibi görünüyordu.

İç çamaşırını ve kot pantolonunu yukarı çektiği sırada arkamı dönerek ona birkaç dakika öncesine göre biraz daha fazla mahremiyet vermeye çalıştım.

Kendini toparladığında boğazını temizledi. Ona doğru döndüm, başparmağını burnuna götürürken dudaklarını birbirine bastırmıştı. Hoşnutsuz görünüyordu, bana karşı kesinlikle oral seks gülümsemesini ortaya çıkarmıyordu. “Sen de kim oluyorsun?”

Belli ki yeni ezeli düşmanın.

“Hazel.”

“Hazel ne?”

“Stone. Hazel Stone.”

Tam adımı söylediğim anda, Ian’ın kaşları sertçe çatıldı ve dudaklarına alaycı bir ifade yerleşti.

“Annenin adı Jean Stone mu?”

Güçlkle yutkundum. Annemi tanıyan insanlar normalde onu pek sevmezdi. Eres’in büyük kötü kurdu Charlie’yle olan bağlantısını biliyorlardı. “Evet, o benim annem.”

Bilgiler kafasına yerleştikçe ellerini yumruk yapıp açmaya başlamıştı. “Koca Pençe bunu biliyor mu?”

“Evet, ona söyledim. Bunun ne ilgisi olduğunu anlamıyorum...”

“Bunu biliyor...” Hızla sözümü kesmişti. “Üstelik seni eğitmem gerektiğini mi söyledi?”

“Tam olarak böyle söyledi.”

Ian yumruklarım sıkarken bir süre sessizlik oldu.

“Bir saat,” diye homurdandı. Sakso çekerken içeri girdiğimden olduğundan çok daha sinirli görünüyordu. Charlie’yle olan bağım insanları gerçekten bu kadar etkiliyor muydu?

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki etkiliyordu.

“Ne demek bir saat?” Sinirlendiği açıkça belli olan adamı daha fazla zorlamak istemeden konuşmuştum.

“Buradan bir bebek gibi ağlayarak kaçman için sana bir saat veriyorum. Burada çalışmak, benim gözetimim altında iş yapmak için gereken özelliklere sahip değilsin.”

“Beni yanlış anlama ama neye sahip olduğumu bilmiyorsun.

Çiftlikte çalışmanın üstesinden gelebilirim.” Bu gerçekten doğru muydu? *Hiçbir fikrim yoktu.* Bir çiftlikte çalışmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama kararlılığın ne olduğunu biliyordum ve buna fazlasıyla sahiptim. Hayatımda başarısızlığa yer yoktu.

“Ah, canım,” dedi Ian. “Neye bulaştığını bilmiyorsun. Cehenneme hoş geldin.”

Önümden hızla geçerken tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bana “canım” dediği için çenesinin ortasına bir yumruk atmak istiyordum. Kadınlara takılan isimlerden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da küçümseyici lakaplardı.

Bebeğim. Tatlım. Bebek surat. Canım.

Tamamen siktirip gitmeye ne dersin?

Bu aptalca ve aşağılayıcı lakap için ona çıkışmak istedim ama bana karşılık verme fırsatı tanımadı. Benim ağlayan bir çocuk gibi kaçıp gitmem gerekmeden önce, önümüzdeki bir saat boyunca yapacağımız işleri anlatmaya devam ediyordu.

Domuz ağılları. At ahırları. Tavuk kümesleri.

Sürekli üstlenmem gereken boktan işlerden bahsedip duruyordu, ayrıca bu durum onun boktan kişiliğiyle harika bir şekilde uyumluydu. Buranın bir cehennem olduğu konusunda şaka yapmadığını biliyordum. Ağzından çıkan zehirli sözlerle, Ian Parker’ın şeytanın kendisi olduğundan yüzde yüz emindim.

2

Ian

Hazel Stone, Jean Stone'un kızı ve Charlie Riley'nin üvey kızıydı. Eğitmek bir yana, tanımak bile istemediğim bir insandı. Charlie Riley gibi biriyle ilişkili hiç kimse ya da hiçbir şeyin hayatımda olmasını istemiyordum. Hazel da buna dahildi.

Domuz ağılında durduğumuzda, uzun kollu siyah gömleğinin yakasını burun deliklerinin üzerine sıkıca bastırmıştı. Ona ağıllardan birini temizlemek için yerdeki pislikleri ayrıştırmaya başlamasını söylemiştim ve tıpkı düşündüğüm gibi zorlanıyordu. Domuz pisliğinin berbat kokusuna karşı duyu kaybı yaşama zevkini daha önce hiç tatmamıştı ve tişörtüyle burnunu kapatması bunun kanıtıydı. Bu konuda kendini şanslı saymalıydı. İhtiyar Eddie o kadar uzun yıllardır ağıllarda çalışıyordu ki, kasabaya gübre kokarak gittiğinde insanların ona neden tuhaf bakışlar attığını anlamıyordu. Zavallı ahmak artık kendi kokusunu bile alamıyordu.

Hazel'dan bazen öğle yemeğini dışarı çıkarmak üzereymiş gibi duyulan öğürme sesleri yükselmeye başlamıştı

Koca Pençe onu çiftlikte çalışması için işe alırken ne düşünüyordu acaba? Yaşlılık doğru kararlar alabilme becerilerini etkiliyor olmalıydı. Bu kızı burada işe almanın hiçbir mantıklı yanı yoktu.

Yüzüne sürdüğü siyah göz kalemiyle çiftliğe girmeden beş dakika önce bir vampir tabutundan çıkmış gibi görünüyordu. Koyu renk kıyafetleri onu daha da vampirleştiriyordu. Eğer dünyada karanlık bir insan olsaydı, Hazel Stone kesinlikle o kişi olurdu. Kıyafetleri büyük bedendi ve bol kesim tercih etmişti, ayrıca nasıl gülümseyeceğini bilmiyordu. Bu konuda onu suçlayamazdım. Benim de gülümseyen bir yüzüm yoktu ama en çok rahatsız olduğum şey Erica... Ah, Rachel'la geçirdiğim zamanı bu şekilde bölmesiydi. *Dudaklarını zonklayan aletime sarmış hatunun adı her neyse işte.* Şimdiyse başka hiçbir şeye benzemeyen bir morarmış testis vakasıyla karşı karşıyaydım. O kadına sakso çektirerek boşalmayı planlamıyordum. Bu benim için hiçbir zaman yaşanmamıştı ama onu masama yatırıp sürü eve gelene kadar -bu öğleden sonra altı gibi oluyordu- becermeden önceki ön sevişme için gerekliydi.

Ancak bunun yerine, çiftlikte dolaşırken *Lanet Olası Wednesday Addams** tarafından takip ediliyor ve Eres Çiftliği'nde çiftlik işçisi olmanın ne demek olduğunu ona anlatıyordum. *Şok haber: İşçi olması gereken kişi o değildi.* Çiftlik işçisi olmanın gerektirdiği şeylerden o kadar uzaktı ki, öğleden sonra ona etrafı gezdirerek harcadığım zaman yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Kız olduğun için burada kimsenin sana acıyacağım düşünme,” dedim sert bir şekilde. Elindeki kürekle kirli samanı el arabasına atmakla meşguldü.

“Ben kız değilim,” diye çıkıştı Hazel. Dirgeni kaldırmakta zorlanıyor olsa da pes etmiyordu.

Tekrar ona bakıp vücudunu baştan aşağı süzdüm.

Evet, bol kıyafetler giyiyordu. Ama onların altında, gömleğinin arkasında vurgulanmış bir çift yuvarlak şekil görebiliyordum.

* Amerikalı karikatürist Charles Addams tarafından yaratılan *Addams Family* serisinden kurgusal bir karakterdir. Tipik olarak soluk teni, siyah örgülü saçları, ürkütücü görünüşü ve duygusal olarak içine kapamak biri olmasıyla tanımlanır. (e.n.)

Yorum yapmama fırsat vermeden bakışlarını bana doğru çevirdi. “Ben bir kadınıym.”

Ofladım. “Tabii ki. Kaç yaşındasın, on sekiz mi?”

“Evet. Bu tam olarak bir kadın olma yaşı. Ben bir kız çocuğu değilim.”

Gözlerimi o kadar sert bir şekilde devirmiştım ki, bunun sonucunda görme yetimi neredeyse kaybedeceğimden emindim. “Kadın, genç kız ya da piliç... Her neyse. Sadece işini bitir. Burada çalışmak istiyorsan bundan daha hızlı hareket etmen gerekecek. Bir ağılla bu kadar çok uğraşarak vakit kaybediyorsun. Temizlemen gereken yedi tane daha var.”

Hazel’in nefesi kesildi. “Yedi mi? Olamaz...”

“Ne olamaz?” diye araya girdim. “Yedi ağıl yapabilmene imkân yok mu?” Kaşlarımı kaldırdığımda yüzümdeki ifadeyi fark etti. Dudaklarıma sinsî bir gülümseme yerleşmişti. Sadece kırk beş dakika olmuştu ve Hazel beyaz bayrağı sallamaya çoktan yaklaşmış gibi görünüyordu.

Omuzlarını geriye atıp duruşunu dikleştirdi. “Yedi ağıl yapabilirim. Yedi ağıl *yapacağım*. Bütün gece sürse bile.”

Bu hızla yapmaya devam ederse gece boyunca sürecekti. Bana göre hiç sorun yoktu, gece ahırda provam vardı ve geç saatlere kadar burada olacaktım. Hazel henüz pes etmek istemiyorsa, gecenin geri kalanını ağıllarda geçirebilirdi.

İki ağılı bitirmesi üç saatini almıştı.

Lanet olası üç saat.

Yapması gerekenden çok daha uzun sürmüştü ama hakkını vermem gerekiyordu, gerçekten hiç oyalanmamıştı. Onu zorladığım zamanlar dışında su molası bile vermemişti. “Dışarısı otuz beş derece. Lanet olası bir mola ver. Yoksa seni ayak bileklerinden sürükleyerek acil servise götürmek zorunda kalacağım,” diye emrettim.

İsteksizce de olsa yaptığı işe ara verdi ama sonrasında tekrar ağıla dönüp canını dişine takarak çalışmaya devam etti.

Saat yediye yaklaştığında ofisten eşyalarımı topladım ve Hazel'ı bir kez daha kontrol etmeye gittim. "Daha kaç tane var?" diye sordum.

"Üç." Sesi bıkkın geliyordu. "Sadece üç tane daha."

Bir kez başımla onayladım. "Grup çalışması için ambar evine gidiyorum. İşin bitince oraya uğra ve yaptıklarını kontrol edeyim."

Cevap vermedi ama beni duyduğunu biliyordum. En azından duymuş olsa iyi olurdu çünkü sözlerimi tekrarlama işinde iyi değildim ve gecenin sonuna kadar çalışmasını kontrol etmezsem, Hazel iş cephesindeki bir talihsizlikten başka bir şey olmayacaktı.

Neden çiftlik için çalıştığını bile bilmiyordum. Kendini neden böyle bir duruma soktuğunu anlamıyordum. Boktan üvey babasının yanına gidebilir ve ailesinin uyuşturucu ticareti işine katılabilirdi.

Ondan sessiz bir cevap aldıktan sonra diğer çocuklarla buluşmak için ambara doğru yola çıktım. Son beş yıldır, en iyi üç arkadaşım ile kurduğumuz *The Wreckage* grubundaydım. Birkaç yaz önce, hepimiz on altı yaşındayken -Eric hariç, o on üç yaşındaydı- çiftlikte çalışmaya zorlandığımızda yakınlaşmıştık. Koca Pençe beni zorlamıştı çünkü yazın dışarıda başına bela olmamı istemiyordu ve diğer çocuklar da eve gelir sağlamak için aileleri tarafından zorlanmışlardı.

Eres'te yaşayan ve on altı yaşına gelmiş bir çocuk için, eve para girmesine yardımcı olacak küçük bir işte çalışmak çoğunlukla bir zorunluluktur. Bir ebeveynin maaşı genellikle masaya yemek koymaya yetmiyordu.

Çocuklarla o yazı kafamızı uyuşturan bir şeyler çekerek ve zaman öldürmek için bir müzik grubu kurarak geçirmiştik. Küçük bir kasabada zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacak her seçenek değerlendiriliyordu. Yaz günleri sıkıcı, geceler çok daha sıkıcıydı.

Müzik bunu bizim için değiştirmişti. Oluşturduğumuz şeyi kısa sürede ciddiye almaya başlamıştık ve yıllar içinde bir şekilde başarıya ulaşmıştık. Günlük işlerimizi bırakacak kadar olmasa bile, Eres dışında yaşayacağımız bir hayatın hayalini kuracak kadar ilerlemiştik.

Ayrıca hepimiz grubumuzu öne çıkaracak kadar yetenekliydik.

James insanlarla ilgilenen üyemizdi. Eğer sevgiye ihtiyacı olan bir ruh varsa, James bunu vermek için oradaydı. Bas gitar çalardı ve o kadar sıcak bir kişiliği vardı ki, yeminli bir düşmanı bile önünde diz çöktürebilirdi. Sadece bas gitara hükmetmekle kalmıyor, aynı zamanda sosyal medya hesaplarımızdaki gülen yüzüyle de hayranlarımızı kendine çekiyordu.

Marcus tanrıların bateristiydi ve grubun palyaçosuydu. Aramızda gerilim oluşmaya başladığında -yaratıcılık konusunda farklı görüşlere sahip kişiler bir araya gelince bu durum yaşanabiliyordu- komediyle ortamı rahatlatmayı başarıyordu.

Eric hem gruptaki klavyecimiz hem de sosyal medyamızın arkasındaki sihirbazdı. Beyninin kodlarla çalıştığından emindim. *The Wreckage* için tüm platformlarda bir takipçi kitlesi oluşturma fikrinin arkasındaki beyindi. Aramızdaki en genç kişi olmasına rağmen -Marcus'un kardeşiydi- grubun çok önemli bir parçasıydı. Hayran kitlemiz büyük ölçüde onun sayesinde oluşmuştu. Instagram'da beş yüz binin üzerinde, YouTube'da altmış beş yüz civarında ve TikTok'ta da sayısını bile söyleyemeyeceğim kadar çok takipçimiz vardı. Eric her zaman ulaştığımız kişi sayısını arttırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu... Bu da grup provalarımızı ve çiftlikteki küçük kasaba hayatımızı sosyal medya hesaplarımızda canlı yayınlamamız anlamına geliyordu.

Anlaşılan insanlar *rock* müzisyenlerinin hayat tarzlarını izlemeye bayılıyordu. Bunun nasıl bir cazibesi olduğunu anlamamıştım ama Eric hayranlara görmek istediklerini sunma konusunda tam bir profesyoneldi. Eğer elinde ya da yakınlarında bir yerde ka-

mera bulunmasaydı, onun ölümcül derecede hasta olduğuna ikna olabilirdim. Yaptığını düşünmediğimiz zamanlarda bile muhtemelen kayıt yapmakla meşgul oluyordu.

Bir de ben vardım. Grubun şarkı sözlerini yazan ve vokalleri yapan solistiydim. Aralarında en zayıf kişiliğe sahip olan bendim ve eğer grubum olmasaydı, elde ettiğim başarının kırıntısını bile bulamayacağımın farkındaydım. Genel olarak pisliğin tekiydim. İnsanlarla aram iyi değildi ve sosyal medyada daha da kötüydim. Ama müziği seviyordum. Müzik, insanların keşfetmek için asla yeterince yaklaşmadığı parçalarını anlıyordu. Beni hayatımın en berbat günlerinden kurtarmıştı. Eğer grubumuz ortaya çıkmıyaydı, şu anda ne halde olurdu bilmiyordum. Günlük provalarımız beni ayakta tutan tek şeydi.

Ambar eve girdiğimde çocuklar müzik için atacakları bir sonraki adımı tartışmaya başlamışlardı bile.

Eric ellerini kızıl saçlarında gezdirirken, “Yerel bir gösteri yapmalı ve Instagram hikâyelerinde bu etkinliği canlı yayınlamalıyız,” diye haykırdı. “Hayran kitlemizin yeni müziğin tadına bakmasını sağlamazsak, sosyal medyada trend yükseliş yapan insanlar tarafından eziliriz. İnternette keşfedilecek bir sonraki *Shawn Mendes* olmak istiyorsak şansımızı sonuna kadar zorlamalıyız.”

“Tanrım, çok abartma. Instagram saçmalığı yüzünden kalp krizi geçirmeni istemiyorum,” diye homurdandı Marcus. Bu sırada altılı paketinden bir bira alıyordu. “Bir dakikalığına sosyal medya olayını bırakıp güzel şeyler yaratmaya ne dersin?” Marcus her zaman böyleydi... Şöhretten daha çok müzikle ilgilenirdi.

“Rahatla...” Eric ambarda gezinirken oflamaya başladı. “Ne demek sosyal medyayı bırakalım? Sosyal medya bu işin tutması için tek şansımız ve sen ambar evinde oyalanmaya geri mi dönmek istiyorsun? Video görüntülenmelerimiz geçen birkaç hafta

içinde yüzde beş düştü ve hepiniz dışarıda kıyamet kopmuyormuş gibi davranıyorsunuz!”

Sosyal medya konusunda son derece inek davranan tutkulu arkadaşşıma gülümsedim.

Eric’i kızdırmanın bir yolu varsa, o da Marcus’un ona sosyal medyanın önemli olmadığını söylemesiydi. Hep kardeş kavgaları yapıyorlardı.

Marcus omuz silkerek, “Belki de kıyamet olmadığı içindir,” diye cevap verdi.

Eric gözlüklerini eline aldı, büyükannemin zor bir temizlik gününden sonra yaptığı gibi ağırlığını bir bacağa vererek kalçasım dışarı çıkardı ve burnunu sıktı. “Yüzde otuz yedi.”

“Ah, harika. İşte yine istatistiklerden bahsetmeye başladı,” diye inledi Marcus.

“Evet, istatistiklere tekrar başlıyorum çünkü gerçekten çok önemliler. ABD vatandaşlarının yüzde otuz yedisi Instagram’da aktif. En büyük takipçilerimiz burada ve onların yaş aralığını biliyor musunuz?”

Gruba katıldım ve Koca Pençe’nin yıllar önce inşa ettiği ahşap sahnenin kenarına oturdum. Eric’in ağabeyine ders vermek üzere olduğunu bilerek konuşmaları dinliyordum.

“Lütfen paylaş,” dedi James. Belli ki konuyla ilgileniyordu.

“Yüzde doksanlık kesim otuz beş yaşından daha genç. Bu da kuyruğunu kovalayan bir köpek yavrusunun odağına sahip Y ve Z kuşaklarından oluşan bir dünyayla karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor. Eğer onların dikkatini çekemez, sesimizi ve markamızı önemsemeleri için bir neden sunamazsak; *Kardashian*’ların takıldıkları basketbol oyuncularını değiştirme hızından bile daha seri bir şekilde sonraki potansiyel müzik grubuna geçeceklerdir. Odaklanmamız gerekiyor. Daha büyük düşünmeliyiz. Aksi takdirde yıllar içinde kazandığımız kitleyi kalıcı olarak kaybedeceğiz.”

Eric'in sözlerinden sonra herkes sustu çünkü neyden bahsettiğini bildiği oldukça açıktı. Ayrıca ben de yüzde yüz katılıyordum. Son zamanlarda kendimi bayatlamış gibi hissediyordum. Sanki müzik dilediğim yere ulaşmıyordu. Diğerleri gibi benim de büyük hayallerim ve hedeflerim vardı ama sanki bir noktada sıkışmış gibiydik. Bir sonraki büyük şeye nasıl ulaşacağımı bulamamıştım. Eric'in sosyal medya konusunda haklı olduğunu biliyordum ama müziğimiz ortada yoksa, ne kadar zorlasak da asla başarılı olamayacaktık.

Sadece ortalama seslere değil, çıkış yapabilecek parçalara ihtiyacımız vardı.

"Üzerinde çalıştığın yeni şeylere ne dersin, Ian? Belki canlı yayın için o parçalardan bazılarını deneyebiliriz," diye teklif etti James.

Ürperdim. Üzerinde çalıştığım şeylerin hiçbiri keşfedilmeye hazır değildi. Zihnim sıkışmış gibi hissediyordum ve bir zihin kapanma kısıldığında... "Hâlâ üzerinde çalıştığım bazı şeyler var."

"Ama bu hazır olana kadar ilerlemeliyiz. Önümüzdeki birkaç hafta içinde en iyi parçalarımızı çalacağız. Tüm kasaba halkını davet edip canlı yayın yapacağız. Bu en azından yeniden ilgi çekmemizi sağlayacaktır," diye önerdi Eric.

"İyi bir anlaşma. Peki bir şarkı listesi hazırlayıp prova yapmaya ne dersiniz?" diye teklif etti Marcus. "Parlak ve düzgün olsun."

Sonunda hepimiz aynı fikirdeydik ve sevdiğimiz şeyi yapmaya başlamıştık. *Müzik*.

Prova yaparken saatler geçti ve Eric'in bize Instagram'da en çok paylaşılan yiyeceğin pizza olduğu bilgisini aktardığı bir akşam yemeği molası verdik. *Sushi* ve tavuk içerikleri, paylaşım oranında pizzadan sonra gelen iki sırayı dolduruyordu.

Bu adamın kafasındaki bilgi miktarının bir gün *Jeopardy!*'de*

* ABD'de düzenlenen bir bilgi yarışması programı. (ç.n.)

kullanılmaya mahkûm olduğuna yemin edebilirdim. Bu kadar çok şey bilen bir insanın, sonunda bir gece yarışma programına çıkmaması mümkün değildi.

Ev'in kapısı açıldığında, Hazel'in içeri girdiğini görüp şaşır-dım. Berbat görünüyordu. Saçları hayatımda gördüğüm en dağınık topuz halindeydi, gözleri yorgunluktan parlıyordu. Kıyafetleri yırtılmıştı, pasaklı görünüyordu ve pislik içindeydi. Botları mahvolmuştu ve ruhu açıkça paramparçaydı ama yine de orada duruyordu. Hırpalanmış ama tamamen yıkılmamıştı.

"Böldüğüm için üzgünüm ama domuz ağıllarıyla işim bitti," derken sözlerini başını sallayarak onayladı. "İstersen gelip çalışmamı kontrol edebilirsin."

Ağızma bir parça sarımsaklı ekmek atıp yağa bulanmış ellerimi kot pantolonuma sürdüm. "Yeterince uzun sürdü. Birazdan kontrol etmek için oraya gideceğim."

Hazel hiçbir şey söylemedi, sadece hızla arkasını dönerek evden uzaklaştı.

James bir kaşını havaya kaldırdı. "Kıza o domuz ağıllarını gerçekten de tek başına temizletmedin, değil mi? Koca Pençe'nin normalde bu iş için üç farklı adamı olduğunu biliyorsun."

"Tabii ki temizlettim. Şimdi pes etmesini sağlarsam, yazın geri kalanında zamanımı boşa harcamak zorunda kalmayacağımı düşündüm."

"Ben olsam çoktan pes etmiştim," diye yorum yaptı Marcus. "Görünüşe göre, senin düşündüğünden çok daha dayanıklı bir kız."

Yeterince zorluk çektikten sonra kalpler bir şekilde teslim oluyordu. Hazel bugünü atlatmış olabilirdi ama zamanla iradesini kıracaktım.

Çocuklara iyi geceler diledim. James ağıllara doğru ilerleyen adımlarımı takip etmeye başlamıştı. "İlan, bekle!"

Ona doğru dönüp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet?"

“Hazel denen kız... Charlie’nin üvey kızı, değil mi?”

Başımla onayladım. “Evet.”

James sıcak bir nefes verirken başını iki yana salladı. “Dinle... bu yüzden ona karşı çok büyük bir pislik yapma. Hazel, üvey babası değil. O pisliğe olan kızgınlığını onun omuzlarına yükleyemezsin.”

“O adamla akraba olan herkes düşmanımdır.”

“Ama Hazel anne ve babanı oltaya getirmedi. Ebeveynlerinin yaşadığı şeylerden o sorumlu değil.”

Çenemi sıktım ve başımla ambarı işaret ettim. “Sen her şeyin kilitli olduğundan emin ol. Hazel’la uygun gördüğüm en iyi şekilde ilgileneceğim.”

James benimle tartışmadı. Ne kadar inatçı bir pislik olduğumu ve bana pek bir şey anlatamayacağım biliyordu. Daha önce de söylediğim gibi, James insanlar arasındaki barışı koruyan kişiydi.

Ben bunu o kadar umursamıyordum.

Ağıllara doğru gittiğimde, Hazel’ı kapılı bölmelerden birine yaslanmış buldum. Bu gece tüm dünyayı omuzlamış gibi görünmeye devam ediyordu.

Ardından ağılları dolaştım. Beni şaşırtacak kadar lanet olası derecede mükemmel görünüyorlardı. Ona verdiğim her görevi yerine getirmiş ve bir şekilde ahırlarla ilgilenen adamların hepsinden daha iyi bir iş çıkarmayı başarmıştı.

Gerçekten çok şaşırmıştım.

Buna rağmen, ona işini iyi yaptığımı söylemeyecektim. Bir yerlerde başarısız olacağına inanmaya devam ediyordum. “Bu vasat bir iş.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Vasat mı? Burada resmen son gücümle çalıştım ve hepsi harika görünüyor.”

“Nereden biliyorsun? Daha önce bir domuz ağılında vakit geçirdiğinden şüpheliyim.”

“Bu neyin iyi göründüğünü bilmediğim anlamına gelmiyor. Burası olabilecek en iyi görünümüne sahip.”

Omuz silktim. “Her neyse. Yarın gün doğumundan önce daha fazla iş için geri dönmüş ol.”

“Bu kadar mı?” diye tersledi Hazel. “Sadece, ‘Gün doğumundan önce dönmüş ol,’ demekle mi yetineceksin? ‘İyi iş çıkardın!’ ya da ‘Harika bir iş, Hazel!’ gibi sözler yok mu?”

“Kusura bakma. İşlerini yapan çalışanlar için övgü dağıtma görevim olduğumu bilmiyordum. Eğer her görev için alkışa ihtiyacın varsa kesinlikle yanlış yerdesin. Ayrıca biraz acele etsen iyi olur, artık kapıları kilitleyip buradan ayrılmam gerekiyor.”

Omzundaki çantanın askısını biraz daha yukarı çekip ön kapıya doğru yürüdü. “Sekiz saat.”

“Ne?”

Omzunun üzerinden bana doğru baktı. “Sekiz saat. Düşündüğünden sekiz saat daha fazla dayandım.”

Ardından bana, “*Canın cehenneme,*” diyormuş gibi hissettiren bir gülümseme gönderdi. Yanımdan uzaklaşmadan önce olabilecek en alaycı şekilde reverans yapmak üzere olduğuna yemin edebilirdim.

Neden bu kızın başıma bela olacağı hissine kapılmıştım?

3

Hazel

Vücudumun her bir noktası ağrıyordu ve her bir nokta derken... Gerçekten de her bir lanet noktayı kastediyordum. Başımın tepesinden başlayıp ayak parmaklarıma ulaşan bir ağrı hissediyordum. Çiftlikte bir gün çalışana kadar ayak parmaklarımdan ağrıyabileceğinden habersizdim. Hafta sonu geldiğinde vücudumun her türlü harekete isyan edeceğinden emindim. Buna rağmen mücadele etmeye devam ettim, gece yarısına yakın bir saatte uykuya daldım ve gün doğmadan uyanıp çiftliğe doğru yol aldım.

Ian peşimi bırakmıyordu, işten vazgeçmem konusunda kararlı olduğundan emindim. Açık konuşmak gerekirse, bunun nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hepsi ofisteki oral seks yüzünden olamazdı. Eğer gerçekten öyleyse, Ian dünya tarihindeki en sevimsiz adama dönüşürdü.

Öfkesinin ve huysuzluğunun çok daha derin bir yerden geldiğine emindim. Sadece nerede olduğunu nasıl bulacağıma dair bir planım yoktu. Aslında bunu çözmek umurumda bile değildi. İşimi iyi yaptığım sürece endişelenecek hiçbir şeyim olmazdı.

Bunu yapması için herhangi bir neden göstermezsem benden kurtulması mümkün değildi.

Fiziksel olarak yorucu bir iş günü daha geçirdikten sonra eve döndüğümde etrafın darmadağın olduğunu gördüm. Çalışmaya başlamıştım ancak annem normalde benim yaptığım işlerin sorumluluğunu üstlenmiyordu. Lavabo bulaşıklarla doluydu ve çamaşırlar birikmişti. Evin her yerinde sigara izmaritleri vardı, sanki orada yaşayan insanlar kül tablasının varlığında habersizmiş gibi etrafa savrulmuşlardı ve boş bira kutuları her yere saçılmıştı.

Annem kanepede oturmuş halde televizyon izliyordu. Bir gece önce orada uyuyakalmıştı ve o zamandan beri başka bir pozisyona geçip geçmediğini merak etmekten kendimi alamamıştım.

“Tam zamanında eve geldin,” diye söze girdi. “Charlie, o eve gelmeden önce burayı temizlemen gerektiğini söyledi.”

Dudaklarının arasında bir sigara vardı ve bunu görmek midemi bulandırmıştı. “Bebek için sigarayı bırakman üzerinde çabaladığımı sanıyordum.”

“Bırakıyorum zaten. Azaltıyorum. Buraya beni yargılamak için gelme.”

“Yargılamıyorum. Sadece kendine en iyi şekilde baktığından emin olmaya çalışıyorum.” Tabii ki bunu yapmıyordu. Annem günde bir paket sigara içiyordu, bırakması pek mümkün değildi.

“Bakıyorum. Ayrıca sana hamileyken çok fazla içiyordum. İyi bir çocuk oldun.”

“Sağ ol, anne,” dedim gözlerimi devirerek. Kollarımı sıvadıktan sonra bulaşıklarla ilgilenmek için mutfığa girdim. Ortalığı dağıtmadığım halde evi temizlemekten sorumlu olmam aptalcaydı ama Charlie’nin kötü tarafıyla karşılaşmak istemiyordum. Ev işlerini yapmam ve sessizliğimi korumam en iyisiydi. *Cinderella*’nın* iki tane kötü üvey kız kardeşi ve kötü bir üvey annesi vardı, bense sadece kötü bir üvey babaya ve ilgisiz bir anneye sahiptim. Çok daha kötüsü de olabilirdi.

* Külkedisi, ünlü bir Avrupa halk masalının baş kahramanı olan genç kızdır. Günümüze kadar pek çok uyarlama eserin içerisinde yer almıştır. (e.n.)

Bulaşıkları bitirdikten sonra çamaşırları yıkayıp mutfığa geri döndüm ve buzdolabını açtığımda hiç yiyecek olmadığını fark ettim. Görünüşe göre, market alışverişine gitmezsem hiçbir şey olmuyordu. Charlie'nin yol boyunca kendisi için yiyecek topladığından emindim ama annem evden neredeyse hiç çıkmıyordu. Buzdolabında yiyecek olmadığına göre, muhtemelen bugün yemek yememişti. Bu başka bir sorundu, özellikle de iki kişilik yemek yemesi gerektiği için...

“Anne, yemek yedin mi?”

“Charlie Çin yemeği getireceğini söyledi.”

Mikrodalga'nın üzerindeki saate baktım, akşam onu çoktan geçmişti. Charlie'yi tanıyorsam, saatlerdir dışarıda vakit geçiriyor olabilirdi. Anneme ne zaman yemek getireceğini kim bilebilirdi ki?

“Sana ızgara peynir yapabilirim,” diye teklif ettim.

Annem kabul ettiğinde işimi bitirdim ve oturma odasına geçip kanepede ona katıldım. Bebek taşıyan birine göre çok zayıf görünüyordu. Kardeşim neredeyse beş aylıktı ama dışarıdan hiç belli olmuyordu. Annem her zaman minyondu ama gün boyunca yeterince beslenmediği konusunda endişeleniyordum. İlk maaş çekimi aldığımda, buzdolabını doldurmayı öncelik listemin ilk sırasına yerleştirecektim.

“Temizlik bitti mi?” diye sordu sandviçini ısıtırken.

“Evet. Sadece çamaşırları kurutmam gerekiyor, sonra her şey bitmiş olacak.”

“Bu güzel. Charlie eve gelmeden önce biraz konuşabiliriz.” Tabagını sehpanın üstüne koyduktan sonra ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Charlie ve ben hayatına devam etmenin en iyisi olduğunu düşünüyoruz.”

Kalp atışlarım boğazımda sıkışıp kaldı. “Ne?”

“Bütün eşyalarının bugün gitmesi gerektiğini söyledi. Yaşam tarzımızı sürekli yargılıyormuş gibi hissettirmenden hoşlanmıyor

ve evi gerçekten toplamıyorsun. Sürekli bilmediğimiz bir yerlere koşturup duruyorsun...”

“Çalışıyorum, anne.”

“Kulağa bir bahane gibi geliyor. Her neyse, artık burada kalamazsın. Yeni bebeğin gelişi ve diğer şeyler yüzünden yeterince yer kalmadı. Eşyalarını topla ve evden ayrıl.”

“Gidecek hiçbir yerim yok ki.” Gerçekten de beni evden atmadan önce her yeri temizlememi mi istemişti? Anne diye seslendiğim kadın bu muydu?

Bir sigara daha çıkarıp yaktı. “On sekiz yaşını geçtin, Hazel. Yuvadan uçma zamanın geldi. Sonsuza kadar sana destek olamayız. O yüzden biraz acele et.”

Annemle tartışmak ve son birkaç yıldır onun için yaptıklarımın karşılığını çok daha az bir şekilde geri verdiğini söylemek istedim. Bağırarak ve evde yük gibi davrananların yalnızca onlar olduğunu haykırmak istedim. Ağlamak istedim.

Tanrım, gerçekten bir sinir krizi geçirmek istiyordum. Annem bu dünyada sahip olduğum tek şeydi ve bir an bile suçluluk ya da pişmanlık duymadan beni hayatından uzaklaştırıyordu. Televizyon izlemeye çoktan geri dönmüştü, dudaklarının arasından sigara dumanı üflüyordu.

Charlie ön kapıdan içeri girdiğinde midemin bulandığını hissettim. İyi ki anneme ızgara peynir yapmıştım çünkü kocasının eve yemek getirdiği falan yoktu.

Bakışlarını aramızda gezdirdikten sonra anneme doğru döndü. “Ben dönene kadar gitmesi gerektiğini söylemiştim.”

“Ona zaten söyledim, tıpkı babası gibi inatçı davranıyor,” dedi annem. Havaya bir duman bulutu daha üflemişti. Babamdan neredeyse hiç bahsetmezdi, adamın adını bile bilmiyordum ama konusu ne zaman açılrsa onu aşağılardı. Benim için hiçbir şey ifade etmediği için bu tür tartışmalarda onu pek destekleyemiyordum.

“Bu gece gidecek hiçbir yerim yok,” dedim kanepeden kalkarak.

“Hayat böyledir. On sekiz yaşındayken ailem beni evden kovmuştu. Yetişkin olmak böyle bir şey.. Bununla başa çıkmayı başarabildiysem, sen de bunu yapabilirsin,” diye emretti Charlie. “Beleşçi olmandan ve eve katkıda bulunmamandan bıktım. Önümüzdeki bir saat içinde eşyalarını topla ve yoluna devam et. O odayı çocuk için ayarlamam gerekiyor.”

“Saat gece yarısını çoktan geçti.”

Charlie bir sigara yakarken, “Umurumda değil,” diye cevap verdi. “Sadece defol git.”

Annem tek kelime etmedi. Ruhumun parçalanmasında hiçbir rol almamış gibi televizyon izlemeye devam ediyordu.

Güçlkle yutkunduktan sonra yatak odama doğru yürüdüm. Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim şey, eşyalarımı toparlayıp buradan ayrılmak için sadece altmış dakikaya sahip olduğumdu.

Tüm hayatımın iki çöp torbasına sığabileceğini fark etmenin çok sinir bozucu bir yanı vardı. Herhangi bir veda olmadan evden çıkarken gözlerimi zorlayan yaşlarla savaştım.

Aklıma ilk gelen yer karavan olmuştu, çalkantılı bir ilişkiye sahip olduğum erkek arkadaşım orada yaşıyordu. Charlie’nin yeğeniydi ve aile işlerinde onun sağ kolu görevini üstleniyordu. En büyük hayali bir noktada onun yerine geçmekti. Amcasını idol olarak görüyordu ve bu durum benim için büyük bir kusurdu. Birinin neden o adam gibi olmak isteyeceğini hayal bile edemiyordum. Kesinlikle örnek alınacak türden biri değildi.

Garrett’la ilişkimiz, benim dışındaki kadınlarla yatma alışkanlığı yüzünden kopmuştu. Bunun benim hatam olduğunu, onunla hiçbir zaman seks yapmadığımı söylüyordu ama bu aptalcaydı. Aldatan tarafın sadakatsizlik konusunda nasıl başka birini suçla-

yabileceğini asla anlayamıyor olsam da ona defalarca geri dönen aptal bendim.

Düşük özgüvenin insanı yanlış kollara düşürmesi inanılmazdı.

Garrett'ın evine yaklaşıırken annemden miras aldığım bir özelliği hatırladım. *Pisliklerle çıkmak.*

“Dizlerinin üzerine çökmezsen burada kalamazsın,” dedi sigarasının dumanını üflerken. Üstünde ekose desenli bir tişört ve ince bedenine büyük gelen bir kot şort vardı. Eski püskü bir kemer kıyafetlerini kalçalarında sabitliyordu.

“İğrençleşme, Garrett. Dinle... Charlie beni kovdu. En azından bu gece için kalacak bir yere ihtiyacım var.”

“Dediğim gibi, şimdi dizlerinin üstüne çök ya da kalacak başka bir yer bul.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Sence gülüyor muyum?”

Tam o sırada arkasından gelen kız bu tarafa doğru yürüdü ve uzaktan kim olduğunu hemen anladım. Megan Kilt, Garrett'ın sadece bir arkadaş olduğunu söylediği kızdı. Ona inanmamam gerektiğini biliyordum.

Megan beni gördüğünde dudaklarına hınzır bir gülümseme yerleşti. “*Gotik Barbie* değil mi bu?” diye mırıldandı. “Gerçekten neden bu kadar kalın *eyeliner* sürüyorsun? Çok abartılı.”

Ona ters bir bakış atarak karşımdaki adama doğru döndüm. “Bu gece kanepende yatmama izin ver, sen de *Sürtük Barbie*’yle ne istersen yap,” diye teklif ettim. “Kulak tıkacı bile takarım.”

“Üzgünüm, Hazel. Charlie seni içeri almamamı ve biraz sert sevgiye ihtiyacın olduğunu söyledi.”

Charlie'nin bana yaptığı şeyin sevgi dolu hiçbir yanı yoktu. Zalimceydi.

“Charlie'nin bilmesine gerek yok.”

“Charlie her şeyi bilir. Bilmediğini sandığın şeyleri bile.” Bu-

nun doğru olmasından nefret ediyordum. Adamın kafasının arkasında gözleri varmış gibiydi, etraftaki her şeyden ve herkesten bir adım önde olmayı başarıyordu.

Garrett bir duman daha üfledi ve Megan ellerini onun omuzlarına doladı, artık onun oyuncağı olduğunu açıkça belirtmek istiyormuş gibi görünüyordu. Benim için sorun yoktu. Garrett'ın aradığım kişi olmadığını hep biliyordum. O her zaman yanımda olan biriydi.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlar dışında.

Garrett aşk romanlarında okurlara böyle bir şey istediklerini düşündüren o kötü çocuktan ancak kitapların aksine onun bir dönüm noktası yoktu. Hiçbir zaman doğru şeyi söylememişti ya da benimle şiirsel bir şekilde konuşmamıştı ama ona her geçen gün biraz daha âşık olmuştum. Buna rağmen, ilişkimiz için hiçbir fedakârlık yapmamış ya da kendini aşkımıza teslim etmemişti.

O sadece Garrett'tı, diğer erkekler bana bakmazken yanımda olan çocuktan. Keşke başka tarafa bakacak kadar güçlü olduğumu söyleyebilseydim ama bazen yalnızlık insanın her türlü bağlantıyı arzulamasına neden oluyordu, ruh emicileri bile...

Charlie'yle arasındaki tek fark, bana asla elini sürmemiş olmasıydı. Pisliğin tekiydi ancak amcası gibi fiziksel tacizde bulunmuyordu.

Yine de bu ayrıntı onu tapılmaya değer biri yapmıyordu.

Bazen Garrett'ın kurgusal bir karakter olmasını diliyordum.

Gelişimini görmek için canımı verirdim.

“Gitmeden önce annenin nasıl olduğundan bahset. Bütün bu hamile zırvalıkları nasıl gidiyor?” diye sordu sigarasını söndürürken. “Charlie ona iyi davranıyor mu? Yemek yemesini falan kontrol ediyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Biliyorsun, Charlie'nin akıllı bir karış havada. Ayrıca bu durum annemle ilgili değil. İyi bakıldığın-

dan emin olan kişi bendim, amcan bunu yapmıyordu. Sonunda bir şekilde annemi bana düşman etmeyi başardı.”

Garrett bir sigara daha çıkarıp yaktı. Resmen bir baca gibi tütürüyordu. “Senin için onu kontrol edeceğim. Vitaminlerini falan eksik almadığından emin olmaya çalışırım.”

Bu çok hoş ve karakterine son derece aykırı bir hareketti.

“Teşekkür ederim.”

“Evet. Annem de muhtemelen onun iyi olduğundan emin olmak isteyecektir.”

Garrett’in annesi, iyi ve kötü zamanlarda hep annemin en iyi arkadaşı olmuştu. Sadie kötü bir insan değildi, sadece kötü durumlara düşmüştü.

Sanırım pek çok insan böyle şeyler yaşıyordu.

Garrett boştaki eliyle çakmağını yakıp söndürdü. “Charlie seni burada bulup bize cehennemi yaşatmadan önce kaybolmalısın.”

Sokaklarda gürültü yapan gençlerin ve cuma gecesinin özgürlüğü yüzünden Carl’s Bar’ın içinde daha gürültücü davranan yetişkinlerin yanından geçerek karavanın olduğu bölgeden ayrıldım.

Çok yürümekten ayaklarım yanmasına rağmen ilerlemeye devam ettim. Domuz ağılında mahvettiğim için postallarımı giyemiyordum. Bu yüzden annemden habersiz aldığım o aptal, rahatsız parmak arası terliklerle idare etmek zorunda kalmıştım.

Üzerinde fazla düşünmeden kendimi yeniden çiftlikte buldum. Gitmeyi düşünebileceğim tek yer burasıydı sanki. Ambardan çok yüksek sesli bir müzik duyuluyordu, Ian’ın *rock* grubundan kaynaklanıyor olması muhtemeldi ve çoğunlukla kulağa harika geliyordu... o berbat şarkı sözleri hariç.

Bu konuda yanlış anlaşılacak istemiyordum, Ian şarkı söylebiliyordu. Ama şarkı sözleri bir saçmalık yığınının ibaretti.

Ahırın arkasındaki ağaçlık alanın içinde terk edilmiş küçük bir baraka vardı. Burayı birkaç gün önce kalçamdaki kramptan

kurtulmaya çalışırken bulmuştum. Adımlarımı o tarafa doğru çevirdim ve ahşap yapıya ulaştığımda kapıyı araladım.

İçeride çok fazla eşya yoktu ama eski bir kilim bulup yere sermeyi başarmıştım. Bu gece için bir yatak görevi görecekti. “Tıpkı kamp yapmak gibi, Hazel. Ormanda kamp yapmak gibi,” dedim kendi kendime. Barakanın çatısında yıldızlarla dolu gökyüzünü gösteren büyük bir boşluk vardı. Gökyüzüne baktığım zamanlarda kendimi huzurlu hissediyordum. Galaksiler kendimi küçük hissetmemi sağlıyor, garip bir şekilde ruh halimi iyileştiriyordu. Sanki dünyada çok fazla şey vardı ve içinde bulunduğum durum o kadar da kötü değildi...

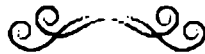
İşler tersine dönecekti, bir noktada böyle olmak zorundaydı. Hayat bu kadar üzücü olmamalıydı, eninde sonunda bu kahrolası kasabadan bir çıkış yolu bulacağıma emindim. Annemin de planın bir parçası olmasını umuyordum ama kocasının tarafını seçtiği ve aynı takımda olmadığımız yeterince açıktı.

Giysilerimin bulunduğu çantalardan birini kilimin üstüne koyup yastık olarak kullandım. Tavandaki boşluktan gökyüzüne bakarken, *The Wreckage*’in etrafa duyulmaya değer melodiler yaymasını dinliyordum. Solistlerinden nefret ediyordum ama bir grup olarak yaptıkları müziğin nefes kesici olduğu bir gerçektir.

Keşke şarkı sözleri daha iyi olsaydı.

O gece gözlerimi Ian Parker’ın sesiyle kapattım ve başka hiçbir şey düşünmemek için elimden geleni yaptım.

Yarın çok daha iyi olacaktı ve güneş yeniden gökyüzünde yükselecekti.

Anlaşılan tarih benim tarafımdaydı çünkü ertesi sabah güneş doğmuştu. Annemin ihanetini üzerimden atmakta zorlanıyordum ama

en azından beni meşgul edecek bir işe sahiptim. İzinli olmama rağmen çiftliğe gitmiştim, burada çalışırken evsiz kaldığım gerçeğini düşünemiyordum. Gübre kürekleyen bir insanın kusma isteğinden başka bir şey düşünmesi çok zordu.

Ayrıca o eski barakada kaldığım için her gece işe gelirken yarım saat yürümek zorunda değildim. *Bir umut ışığı.*

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye gürledi hışırtılı bir ses. Ahırda oturuyordum, hayatımda gördüğüm en güzel atı fırçalamakla meşguldüm. Dottie’yle kısa süre önce bir elmayı paylaşmıştık ve o zamandan beri kız kıza konuşuyorduk; çünkü artık daha az yalnız hissetmek için hayvanlarla konuştuğum noktaya gelmiştim.

Mükemmel.

Doğruyu söylemek gerekirse, hayvanlar insanlardan çok daha nazikti. Bu yüzden Dottie’yle kurduğum yeni arkadaşlığı gerçek bir kazanç olarak görüyordum.

Huysuz Ian kapmın girişindeydi. Az önceki sorusuna, “Biraz yardım edebileceğimi düşünerek buraya uğramak istedim,” diye cevap verdim.

Gülümsemenin ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum... Bunu yapmak için benden daha fazla nedene sahip olduğundan emindim ama yine de kendime gülümsemek için yeterince şey buluyordum.

“Programda yoksun,” dedi azarlıcasına.

“Biliyorum. Bu taraflardaydım.”

“O zaman biraz uzaklaş.”

“Ne fark eder ki? Çocuklar, Dottie ve diğerlerini olması gerektiği gibi fırçalamıyorlar. Yardım ettiğim için mutlu olmalısın.”

Ian’ın kaşları çatıldı. “Bunun için para almıyorsun.”

“Biliyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünün farkındayım.”

“Belli ki farkında değilsin çünkü izin gününde çiftliğe gelmek işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini gösteriyor.”

Dottie'yi fırçalamayı bıraktım. Ellerimin kucağıma düşmesine izin verirken bakışlarımı onun yüzüne dikmiştim. "Neden bana karşı bu kadar huysuzsun?"

"Neden beni huysuzlaştırmak için aptalca şeyler yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu, kaslı vücudunu tamamlayan saçları vahşi ve dağınıktı. Eğer şu anda kollarını hareket ettirebilseydi muhtemelen bana el hareketi çekerdi.

"Beni görmezden gel," diye önerdim. "Kimsenin yoluna çıkmıyorum ve Dottie arkadaşlığımdan keyif alıyor."

"O bir at. İnsanların arkadaşlığından keyif alamaz."

"Bir at olduğu için duyguları olmadığını düşünmek biraz aptalca. En son ne zaman ona nasıl hissettiğini sordun?"

"Tanrı aşkına..." diye mırıldandı Ian. Ardından elini saçlarında gezdirdi. "Çalışmadığın sürece arazide bulunamazsın. Bu durum 'izinsiz girmek' olarak adlandırılır. Yasalara aykırıdır."

"Ne? Dottie'yi fırçaladığım için beni tutuklamasını söylemek üzere Şerif Cole'u mu arayacaksın?"

"Beni sınama, Hazel," dedi dişlerini sıkarak. "Beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun, yoksa bu doğal halin mi?"

"Nefes almak kadar."

Bir kez daha homurdandı ve başparmağını sol gözünün altına götürdü. "Eğer birinin yoluna çıktığını duyarsam kovulursun. Bu sadece bugün için olmaz, işten kovulursun. *Kovulursun*. Beni anladın mı?"

"Seni gayet iyi duyuyorum, koç."

"İğnelemeyi kes."

"Bu da nefes almak kadar doğal hissettiriyor."

Ian'ın kızgınlığını haykırmasına fırsat kalmadan bir kadın ahıra girdi ve ona doğru baktı. "Gitmeye hazır mısınız, Ian? Eğer

gideceksek öğle yemeği için çok kısa bir zamanım var... biliyorsun..." Bana doğru bakarken hafifçe kızarak gözlerini kaçırdı.

İnan bana, tatlım. Hepimiz biliyoruz.

Son birkaç gün içinde ona yaklaştığını gördüğüm her kadın için bir dolarım olsaydı, çiftlikte çalışmama bile gerek kalmazdı. *Kylie Jenner* seviyesinde zengin olurdum. Muhtemelen sadece onun olduğu yerden geçen ve ofisine giren kadınların göz renklerine göre bir makyaj paleti hazırlayabilirdim.

Zümrüt yeşili. Gece mavisi. Siyah gölgeler.

Ian biraz daha azarlamak istiyormuş gibi yüzüme baktı ama kızı ahıla götürme arzusu bana patronluk taslama isteğinden daha fazlaydı. Beni yalnız bıraktığında, gerçekten de durumdan memnun olmuştum. Dottie'yle konuşacak daha çok şeyimiz vardı.

4

Ian

Hazel'ı birkaç hafta eğittikten sonra, "Tam bir baş belası," diye yakındım Koca Pençe'ye. Kız her gün siyah giysi dolabı ve kirli postallarıyla çalışmaya hazır bir şekilde ortaya çıkıyordu. Ona verdiğim görevi ne olursa olsun yerine getiriyordu. Bazen işi bitirmek için gece geç saatlere kadar çalışıyor ancak her seferinde çiftlikten işini tamamlamış olarak ayrılıyordu ve ortada onu kovabilmemi sağlayacak hiçbir neden bırakmıyordu. Onu işten çıkarmak için bir sebep bulmayı gerçekten çok istiyordum.

Ayrıca izinli olduğu günlerde bile etrafta dolaşmaya devam ediyordu. Çiftlik dışında bir hayatı yokmuş gibi davranıyordu. En sevdiği eğlence, bir gün onlar da karşılık verecekmiş gibi çiftlikteki hayvanlarla konuşmaktı. Dottie'yi sohbetin hiç umurunda olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum, sadece o lanet elmaları istiyordu.

Çiftlikteki diğer adamlar kızın kayıp bir köpek gibi etrafta dolaşmasından memnun görünüyordu. James onun ayak altında dolaşmadığını, hatta fazladan bir çift ele ihtiyaç duyduğu zamanlarda çok işe yaradığını söylemişti. Marcus ve Eric de onu aynı şekilde yardımcı buluyordu. İhtiyar Eddie'nin, kümeste kendisine

yardımlı etmeyi teklif ettiğinde kızın yanağını öptüğünü gördüğüm me yemin edebilirdim.

Anlaşılan onu etrafında istemeyen tek pislik bendim. Bunun Charlie'yle arasındaki bağlantıyla kişisel sorunlarım olmasından kaynaklandığını çok iyi biliyordum.

Hazel'ı her gün görmek bana o adamı hatırlatıyordu. Charlie'yle ilgili düşünceler de ailemin aklıma gelmesine sebep oluyordu. Onları düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Ailemi zihnimin derinliklerine gömmeyi denemiştım ama Hazel'ı görmek bunu neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Kızı tanımıyordum ama üstümde bıraktığı izlenim beni deli ediyordu. Charlie gibi bir yılanla bağlantısı varsa, çiftlikte çalışmasının hiçbir faydası olamazdı. O kız zehirli bir dünyadan geliyordu.

“Sen de benim başımın belasısın,” diye cevap verdi Koca Pençe. Evindeki çalışma masasında oturuyordu. Büyükanнемin kesmesi için uğraştığı aşırı uzamış sakalını kaşıyıp ağzını kapatmadan esnedi. “Dışarıdaki mankafaların yarısından daha çok çalışıyor. Çiftliğin önünden her geçişimde onu çok fazla çalışırken görüyorum, bunu yaparken zorlandığı zamanlar oluyor ama yine de çalışıyor. Ekibinizin yarısının aksine, o kız hiç tembel davranırken ya da saçmalarken görmüyorum.”

“Evet ama...” Tutunacak bir sebebim olmadığını bilsem de böyle bir şeye sahip olmayı arzulayarak inledim. “Charlie'nin üvey kızı olduğunu biliyor muydun?”

“İşe almadan önce araştırma yapmadığımı mı sanıyorsun? Tabii ki biliyordum.”

“Buna rağmen onu işe mi aldın?” diye şaşkınlıkla sordum. “Annemle babamın o adam yüzünden...”

“Başlama, oğlum,” diye terslerken sesi hissettiği kızgınlıkla sarmalanmıştı. Devam etmeden önce parmağını burun kemerine hafifçe vurdu. “Bu konuya ayıracak vaktim yok. Hazel Stone

çiftlikte çalışıyor ve onun işlerini denetleyen kişi de sensin. Son sözüm bu olacak.”

“Ama...”

“Son sözüm bu olacak dedim!”

Nasıl bu konuyu bu kadar hızlı bir şekilde kenara atabiliyordu? Eğer o adam olmasaydı, annem ve babam yıllar önce *meth* bağımlısı olmazdı. Uyuşturucu sersemliğiyle kaçıp bir sonraki bağımlılıklarının peşine düşmezlerdi. Hayatımda ihtiyaç duyduğum ebeveynler olarak kalmaya devam ederlerdi.

Bu yüzden Charlie'yi ve ona bağlı olan herkesi sikeyim. O adam bütün insanların hayatını mahvediyordu, ben de arkasında bıraktığı kurbanlardan biriydim.

Ailemi uyuşturucu hayatlarına girmeden önce tanımamış olmayı diliyordum, iyi taraflarına hiç karşılaşmamış olmayı... Ama hayatımın on üç yılında nasıl olduklarını görmüştüm. Zihnimde annemin metamfetaminden önce nasıl bir insan olduğunu hatırlatan bir sürü hatıra vardı. Büyükkanneme bahçede yardım etmeyi ne kadar sevdiğini hatırlıyordum. Kahkahasını, gül kokulu parfümünü, gülümsemesini hatırlıyordum. Yaz aylarında, babam çöplüğe gitmeme ve oradaki forklifti kullanarak hurdaya çıkmış otomobilleri taşımasına yardım etmeme izin verirdi.

Zamanla uyuşturucu alışkanlığı edinen ebeveynlere sahip olmanın en kötü yanı, onların her zaman bu kadar berbat olmadıklarını hatırlamaktı. Eğer her zaman trajik insanlar olsalardı, beni terk etmelerini çok daha kolay atlatırdım.

“Onu göndermeyi bir kez daha düşünmelisin. En azından, onu başka biri kontrol etmeli,” diye teklif ettim. Eğer onunla ilgilenmek zorunda olmasaydım, bu iş benim için daha az can sıkıcı olurdu.

“Gitmesine izin veremem. Hazel’a bir şans vermeyi ona yakın birine borçluyum.”

“Kime? Kime borçlu olabilirsin ki?”

Kaşları çatılırken sorumu geçiştirdi. "Çiftlikteki mülk için ne kadar kira ödöyorsun?" diye sordu. Sözleri bir şeyler ifade ediyordu ve nasıl bir tuzak kurduğunu çok iyi biliyordum.

"Koca Pençe..."

"Kolay soru, evlat. Şimdi cevapla."

Sandalyeme çöktüm. "Kira ödemiyorum."

"Geçen gün pazar yerinde Tyler'la konuşuyordum, çiftlik evinin değeri için iki yüz binin üzerinde olduğunu söyledi. Bana satılık olup olmadığını sordu. Teklifini kabul edip etmemeyi düşünüyordum."

"Tamam, ne demek istediğini anladım."

"Anladığını sanmıyorum." Ellerini birbirine kenetledi. "O çiftlik evinden para kazanabilirdim ama bunu yapmıyorum çünkü sen benim torunumsun ve yardım almadan kendi başına güzel bir yer bulamayacağını biliyorum. Ambarı sana ve grup arkadaşlarına prova yapmaları için ödünç veriyorum. Ancak onu başkalarına kiralayarak kâr elde edebilirim. Bu kadar insanın zor durumda olduğu bir kasabada krallar gibi yaşıyorsun ve çoğu kişiden daha fazla çalışan bir kızıdan hoşlanmadığın için ofisime gelip bir bebek gibi mızızlanmaya cüret ediyorsun. Pekâlâ, delikanlı. Eğer kıza yeni bir eğitmen verilmesini istiyorsan, o zaman işi bırak. Tanrı biliyor ki, bu şekilde rahat hayatının getirdiği her şeyi kaybedersin."

Başka bir şey söylemedim çünkü o gerçekten de haklıydı. Küçük bir pislik gibi davranıyor ve istediğimi elde edemediğim için sinir krizi geçiriyordum.

"Sana yaşamın için iyi bir şans sunuldu, Ian. Ailenin gitmesiyle birkaç kötü şey yaşadın ama genel olarak kasabadaki çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği nimetlere sahip oldun. Egonun, başkalarının da aynı nimetlerden yararlanmayı hak etmediğini düşünecek kadar büyümesine izin verme. Hazel üvey babası gibi olduğunu gösterecek hiçbir şey yapmadı. Sadece bu oyunda eline

boktan bir el dağıtıldı. Kartlarını elinden geldiğince iyi oynamasına izin ver ve bu konuda mızımızlanmayı kes.”

Benliğinizin ve aptalca fikirlerinizin hem geçersiz hem de hükümsüz olduğunu anlamanıza yardımcı olma işini Koca Pençe'ye bırakan.

“Aklıma yeni bir şey geldi... Çok daha iyi bir fikrim var,” dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. “Çiftlik evindeki boş odayı Hazel'a ver.”

Bir sonraki nefesimde tılandım. “Affedersin?”

“Kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu hissediyorum.”

“Bu da nereden çıktı?”

“Son birkaç gecedir ormandaki kırık dökük barakada uyukladığımı fark ettim. Kimsenin onu rahatsız etmediğinden emin olmak için kamyonetimin yanında uyuyordum. Bazı serserilerin sıkıldıklarında gizlice çiftliğe girip kargaşa çıkardıklarını biliyorum ve Hazel'ı rahatsız etmelerini istemiyorum. Ona kalması için bir yer teklif etmek istedim ama zor durumda olduğunu kabul etmekten utanacağını hissediyorum. Bu yüzden senin teklif etmeni istiyorum.”

“Ah, evet. Tabii ki! Hazel benden asla sadaka almaz.”

“Eğer ona güzel bir kutunun içinde, üstüne süslü bir kurdele yerleştirip sunarsan teklifini kabul eder.”

“Bunu nasıl yapacağım?”

“Bilmiyorum, Ian. Biraz yaratıcı ol.”

Gözlerimi kıstım. Hazel'a çiftlik evini teklif etmememi imkânsız kılmak için beni tuzağa düşürdüğünü biliyordum. “Ya yapmazsam?”

“Şey...” Purosunun ucunu sakız gibi çiğnedi. “Sanırım Tyler'ın çiftlik evi için ne kadar teklif edeceğini görmem gerekecek.”

Anlaşıldı.

Çenemdeki hafif kirli sakalı kaşırken yüzümü buruşturdum. “Neden o barakada uyuyor ki?”

“Bilmiyorum. Beni ilgilendirmez ama muhtemelen ondan nefret etmene sebep olan pislik üvey babası yüzünden olduğunu hissediyorum. Onunla arkadaş ol.”

“*Arkadaş mı?*” diye kükredim. “Hiçbir ortak noktamız yok.”

“Eğitimsizmişsin gibi ‘yok’ deme. Bu anlaşmanın ikinci kısmı. Ona kalacak bir yer ver ve hoş karşılandığını hissettir. Onunla arkadaş ol. Hazel’in kimsesi yok, o yüzden ihtiyacı olduğunda başvurabileceği biri ol.”

“Yok” dediği için onu tersleyebilirdim ama bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum. İhtiyacım olan son şey seksen yaşında biri tarafından azarlanmaktı.

Hazel Stone’la arkadaş olmak mı?

Onun gibi bir kızla arkadaş olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çiftlikte çalışmamız dışında hiçbir ortak noktamız yoktu. Benimle tamamen zıt olan biriyle nasıl bağ kurabilirdim ki?

Ayrıca arkadaş edinmek bir yana, ev arkadaşı bile aramıyordum. İhtiyacım olan arkadaşlık kavramı grup arkadaşlarımdan ibaretti ve bazen onlar bile bana bunaltıcı geliyordu.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Koca Pençe’yi vazgeçirmenin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Kesin olarak karar verdiğinde bunu değiştirmek mümkün olmazdı... eğer onu değişiklik için zorlayan kişi büyükanne değilse.

Yüzümü buruşturdum. “Elimden geleni yapacağım.”

“Daha iyisini yap,” diye emretti. “Birkaç gün içinde yağmur yağacak ve çiftliğimde zatürreden ölecek bir kız istemiyorum.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan büyükanne kafasını ofisin

* İngilizcedeki “*ain*’i” kalıbıyla gündelik yaşamda karşılaşmak mümkün olsa da çoğunlukla okullarda öğretilmez ve bazı sözlüklerde bulunmaz. Diğer olumsuzluk bildiren kalıplara göre daha argo bir anlam taşır. Ian konuşurken “*ain*’i” kullandığı için burada büyükbabası tarafından uyarılıyor. (e.n.)

kapısından içeri soktu. Fırın eldivenlerini takıyordu ve yüzünde her zamanki şefkatli gülümsemesi vardı. “Mankafalığınız bitti mi? Çünkü yemek hazır ve siz olmadan başlamak için hiçbir sorun görmüyorum.”

“Burada konuştuğumuzu görmüyor musun, kadın?” diye tısladı Koca Pençe. Elini onu odadan kovarcasına salladı. Ancak bu sadece büyükannenin daha fazla içeri girmesine sebep olmuştu.

“Harry Aaron Parker, benimle bir daha böyle konuşursan fırın eldivenlerimi kışına öyle bir sokarım ki, ağzının tadının neden bir anda dışkıya benzediğini merak edersin. Şimdi benden özür dile,” dedi emredercesine. Büyükannem küçük bir kadındı ama oldukça sert bir yapıya sahipti. Kimseden, özellikle de kocasından emir almazdı.

Her zamanki gibi, Koca Pençe başını yere eğdi ve kuyruğunu bacaklarının arasına aldı. “Özür dilerim.”

“Ve?” diye harfleri uzatarak azarladı büyükanne.

“Özür dilerim, aşk böceğim.”

Bu lakap karşısında kahkahalarımı tutmaya çalıştım. Yaşlı adamın kalbini yumuşatma işini kesinlikle büyükanneme bırakmak gerekiyordu. Şımarık, yoğun ve büyük bir aşkla dolup taşıyorlardı. Eğer âşık olacak zamanım olsaydı, onlarınki gibi bir aşk hikâyesine sahip olmak isterdim.

Koca Pençe’ye doğru yürürken, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi büyükanne. Ardından fırın eldiveniyle onun kafasının arkasına bir kez vurdu. “Şimdi ben fikrimi değiştirmeden önce yemek odasına git ve bu akşamki İncil çalışmaları için yemeği kiliseye götür.”

Bu sözler ikimizin de ayağa fırlamasına neden olmuştu. Benim yemek hazırlamaktan anladığım şey, yalnızca kıymalı sandviç yapmaktı. Bazen işi çok süslü bir hale getirip hamburger ekmeğini bile kızartırdım ama yemek pişirme uzmanlığım burada son

buluyordu. Bir de *ramen* vardı. Bir tencere *ramen* yapabilirdim. *Tavuk aromalı, tahıl ki.*

Bunun dışında, büyükannemin mutfağından gelen yemeklere güveniyordum. Karnımı doyurma konusunda oldukça iyiydi.

Mutfığa doğru yürürken büyükannem gıcırdayan ahşap zeminlerden şikâyet etti. “Bunları tamir etmesi için birini çağırmalıyız,” diye homurdandı.

“Biraz sakın ol, kadın. Fırsat bulduğumda bakacağım,” dedi Koca Pençe.

“1995’ten beri bunu söylüyorsun. Boşuna umutlanmayacağım.”

“Belki de umutlansaydın bu kadar çok küstahlaşamazdın.”

Büyükannem ölümcül bir bakış fırlattığında Koca Pençe hafifçe gülümsedi. Bu adamı gülümsetmek için çok fazla şey gerekiyordu ve büyükannem onları kontrol eden kişiydi. “Üzgünüm, aşk böceğim.”

“Bu gece kanepede daha da üzüleceksin,” dedi büyükannem.

Bu dramatik konuşmalar karşısında sessizce gülmekten kendimi alamadım. Gerçek aşk komikti ve birbirlerine söyledikleri hakaretleri çok ciddiye almamalarını seviyordum.

Büyükannemlerde karnımı doyurduktan sonra, önümüzdeki birkaç günü geçirmeme yetecek kadar çok yemekle evime doğru yola çıktım. Tanrıya bunlar için şükreliyordum.

Bu hafta kıymalı sandviç yoktu.

Çiftlik arazisindeki evime ulaştığımda içimde kocaman bir düğüm oluştuğunu hissettim. Görünüşe göre, Hazel’ın kaldığı baraka bir çöplüktü. Ayrıca hiç güvenli değildi. Bu kadar aptalca bir şeyi ondan başka kim yapabilirdi ki?

Pislik gibi davranmayı bırak. Kızı tanımıyorsun bile.

Charlie'yle olan bağlantısını aklımdan çıkaramıyordum, Koca Pençe'nin haklı olduğunu bilmeme rağmen bunu bir türlü yapamıyordum. Sonunda gururumu bir kenara bıraktım ve barakanın önüne gelip kapıyı çaldım.

Her şey sessizliğe gömülmeden önce, bir dakika boyunca birinin etrafta dolaştığını duydum. Kaşlarımı çatarak, "Hey?" diye seslendim. İçeriden daha sessiz bir uğultu duyuldu. Tekrar kapıyı çaldım. "Aç kapıyı, Stone. İçeride olduğunu biliyorum."

Daha fazla sessizlik. Daha az hareket.

Kapıyı açıp onu barakanın uzak köşesine yaslanmış, o büyük yeşil gözleriyle beklerken gördüğümde derin bir iç geçirdim. Ona saldıracakmışım gibi bakıyordu, bu da lanet barakada kalmaması için başka bir sebepti. Bir kasaba sarhoşu yerine benimle karşılaştığı için şanslıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Burada ne mi yapıyorum?" Telefonumun ışığını ona doğru tuttum. "Hayır. Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?"

Doğrulurken gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Ne yaptığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama saçları sanki yeni duş almış gibi ıslaktı. Üzerinde tek boynuzlu at baskısı olan pamuklu külotu da dahil olmak üzere birkaç kıyafeti içerideki raflara asılmıştı. Aceleyle yaklaşıp iç çamaşırını raftan aldı ve bedeninin arkasına sakladı.

"Demek burada yaşıyorsun?"

"Hayır!" diye hızla cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "Burada yaşıyorsun," diye tekrarlarken, bu sefer durumu açıklıyordum.

Hazel iç çekti. "Sadece geçici olarak."

"Bu barakada yaşayamazsın."

"Neden?" diye sordu. "Kimse kullanmıyordu ki."

İnledim. "Konumuz bu değil. Bir hayvan gibi barakada yaşayamazsın. Çatının yarısı yok, Hazel!"

“Yıldızlara bakmayı seviyorum.”

“Geceleri esinti oluyor.”

“Rüzgârı seviyorum.”

“Her böyle inatçı mısın?”

“Her zaman bu kadar otoriter misin?” diye karşı çıktı. Kahretsin, bu kız kadar sinir bozucu biriyle yaşamayı hayal bile edemedim.

“Sadece çocuk gibi davranan insanlara patronluk taslarım.”

“Çocuk gibi davranmıyorum. Kısa süreliğine kalacak bir yere ihtiyacı olan biri gibi davranıyorum.”

“Evet ama burada kalman mümkün değil,” dedim kesin bir ifadeyle. “Burası bir ev değil. Yıkık dökük bir baraka. Ayrıca özel mülkiyet olduğunu hatırlatırım. Burada izinsiz kalamazsın.”

Bir anlığına o sert görüntüsü kırıldı ve içinde bir endişe parıltısı olduğunu fark ettim. Her gün üstüne geçirdiği sert kabuk onu incinmekten koruyordu ancak o an için gerçeklerin gözünden kaçtığını görmüştüm.

Kahretsin. Belki de düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız vardı.

Benim sert kabuğum da aynı malzemeden yapılmıştı.

“Benim evimde kalacaksın,” dedim sert bir sesle. Kollarımı kavuşturup sözlerimi bir kez başımı sallayarak onayladım. “Boş odayı alabilirsin.”

“Seninle yaşamam mümkün değil!” dedi nefesi kesilirken. Ona barakadan çıkış yolu gösteriyor olmama şaşırmıştı.

“Kesinlikle mümkün. Burada kalamazsın, Hazel. Bu çok aptalca ve güvenli değil. Boş bir odam var. Alabilirsin.”

“Senin sadakana ihtiyacım yok.”

“Bunu söyleyen kız kelimenin tam anlamıyla bir barakada yaşıyor.”

“İnsanların *kelimenin tam anlamıyla* demesinden nefret edi-

yorum. İnsanların daha iyi bir söz bulamadıklarında kullandıkları aptalca bir sözden ibaret.”

“Kelimenin tam anlamıyla, kelimenin tam anlamıyla, kelimenin tam anlamıyla,” diye üsteledim. Ardından elimle yerdeki çöp torbalarını işaret ettim. “Tek boynuzlu at iç çamaşırlarını al ve buradan çıkıp gidelim.”

“Kadınların senin isteklerine boyun eğmek için her şeyi bırakmasına alışkın olduğunu biliyorum ama ben onlardan biri değilim. Teklifini reddettim ve bunu söylerken ciddiydim. Senden sadaka almayacağım. Yardımını istemiyorum ya da ona ihtiyacım yok.”

Bu kızın sorunu neydi böyle? Ona ücretsiz kalabileceği bir yer teklif ediliyordu ve gururu yüzünden bunu geri mi çeviriyordu? Eğer olduğu yerden bir santim bile kıpırdamak istemiyorsa, Koca Pençe’nin istediğini nasıl yapacaktım ki? Hayatımda hiç bu kadar inatçı bir kadınla karşılaşmamıştım.

“Biliyor musun? Siktir et. Ürkünç sürüngele ve kemirgenlerle birlikte burada kalmak istiyorsan öyle olsun. Acı çekmeyi seçen biriyle vaktimi harcamayacağım. Sen bilirsin.”

5

Hazel

Ian öfkeyle dışarı çıktı. Kapıyı çarparak kapatırken sessizce küfrediyordu. Baraka sarsıldığında boğazımda oluşan düğümü yuttum.

Tanrım. Bu adam beni nasıl huzursuz edeceğini çok iyi biliyordu. Aramızdaki etkileşimler kafamı çok karıştırmıştı. Hâlâ kaba ve huysuz biriydi ama aynı zamanda da sanki... kibardı? Birine kalacak bir yer teklif etmek hoş bir davranış gibi görünüyordu ama bunun bir karşılığı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Erkeklerden asla bir şey almamaya yemin etmiştim, bu şekilde yaptıklarını hiçbir zaman yüzüme vuramayacaklardı. Charlie'nin onun evinde yaşamamızı ortaya atmasına yıllar boyunca tanık olmuştum. Onun yemeklerini yemiş, onun yatağında uyumuştuk. Sahip olduğumuz tek bir şey bile bize ait değildi ve bunu bize karşı kullanmasından, o olmadan hiçbir değerimiz yokmuş gibi davranmasından nefret ediyordum.

Artık sahip olduğum her şeyi kendi başıma elde edecektim.

Eh, baraka buna dahil değildi elbette. Betsy'de kaldığım zaman için, Koca Pençe'ye bir şekilde ödeme yapmam gerekiyordu.

Evet, söylediklerim doğrudu. Barakanın adını Betsy koymuştum. Ah, Tanrım. Bu duvarlar konuşabilseydi, kesinlikle anlatacak bir sürü hikâyeleri olurdu.

Tanrım. Öyle yapayalnız kalmıştım ki artık sadece atlarla değil, nesnelerle de arkadaş oluyordum.

Bir an önce yalnızlığıma son vermem gerekiyordu.

Her zaman böyle yalnız değildim. Gençlik yıllarımda, Riley adında çok yakın arkadaşım vardı... üstelik bir at ya da baraka değildi. Yaşayan, nefes alan gerçek bir insandı. Charlie'nin müşterilerinden birinin kızıydı, bazen iş için eve gelirlerdi ve büyükler başlarından savmak için bizi arka bahçeye gönderirdi. Bazı günler Riley'yle cadı olduğumuzu ve bizi sihirli dünyalara götürecek sihirli iksirler oluşturduğumuzu düşünürdük. Bazen de tamamen kızlardan oluşan bir müzik grubuymuşuz gibi davranır, kendi şarkı sözlerimizi uydurur ve sincaplara söylerdik.

Riley bana öyle iyi geliyordu ki. Benim en iyi arkadaşımdı ve bu kasabaya ait hissetmemi sağlayan ilk kişiydi. Babası sonunda uyuşturucudan temizlendiğinde buradan taşınmışlardı. Riley bana bir süre mektup yazmaya devam etse de yazılar gittikçe kısalmaya başlamıştı, en sonunda ise tamamen kesilmişti. Eres'in dışında bambaşka bir dünya bulduğunu düşünüyordum ve bunun için onu suçlayamazdım. Buradan gitmeyi başarabildiğimde, ben de asla arkama bakmamayı planlıyordum.

Milyonda bir.

Riley'nin arkadaşlığı benim için bu anlama geliyordu. Başka hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım ve böyle bir arkadaşlığın milyonda bir rastlanan bir durum olduğunu düşünmek kalbimi acıtıyordu.

Garrett dışındaki bir insanla bir daha asla bu şekilde bağ kuramayacağımdan emindim. Ama dürüst olmak gerekirse, onunla aramızdaki şey arkadaşlık sayılmazdı. Bir süre boyunca çıkmıştık ama çok fazla sohbet etmiyorduk. Çoğunlukla sadece öpüşüyorduk, sonrasında da onun kafayı bulmasını ve saatlerce video oyu-

nu oynamasını izliyordum. Hakkında aşk hikâyesi yazılabilecek bir durum değildi.

Bu yüzden duvarlarla konuşmak ve ahşabın tüm sırlarını tutacak kadar kalın olmasını dilemek dışında bir şey yapmıyordum.

Ertesi sabah uyandığımda barakadan dışarı çıktım ve birkaç eşyayla dolu bir sepetle karşılaştım. Bir şişe su, bir diş fırçası ve diş macunu; bir kutu soğuk mısır gevreği, küçük bir sürahi sütle birlikte kaşık ve kâse. Sepetin yanında bir tane çift kişilik şişme yatak, çarşaf ve yorgan duruyordu.

Ayrıca bir de not vardı.

Eğer inatçı davranmak istiyorsan, bunu yapabilirsin.

Ama o lanet yerde en azından bir yatağın olsun.

- lan

Not: Aptallığı bırak ve boş yatak odasını al.

Hayatımın en zor zamanlarından birinde beni kurtaran kişinin o olacağı asla aklıma gelmezdi.

Ahıra gitmeden önce biraz boş zamanım vardı. Şişme yatağın üstüne bağdaş kurup oturdum ve bir kâse soğuk mısır gevreği yiyerek günlüğüme bir şeyler yazdım. Sekiz yaşımdan beri yaşadığım her günü yazıyordum. Eskiden Riley'yle birlikte defterime büyüler, aptalca ve çocukça şeyler yazardım ama zamanla aklımdaki şeylerin bir koleksiyonu haline gelmişti. Şiir ve düzyazı. Umutlarım, dileklerim ve hayallerim tek bir yerdeydi.

En büyük hayallerimden biri üniversiteye gitmekti. İçinde büyüdüğüm şartların tam tersi bir hayata kavuşmak en büyük hayalimdi, üniversiteye gitmek de bu gelecek için ilk adım olabilirmiş gibi görünüyordu. Bu hayalimi gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Annem gibi olamam. Onun gibi olamam.

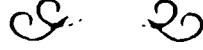
Annemin dönüştüğü insan gibi olmak istemiyordum. Daha fazlası olmak istiyordum. Uzaklaşmayı o kadar çok istiyordum ki, sonsuza kadar bu kasabada kalma fikri iliklerime kadar ürkmeme sebep oluyordu. Eğer burada kalırsam annem kadar üzgün ve depresif olabilir, bana saygı ve sevgi göstermeyen bir adamla ilişki yaşayabilir, önüme çıkan yaşam şanslarını kaybedebilirdim.

Günlüğüme bir şeyler yazarken Ian'ı düşündüm. Bana bir yatak veren o huysuz çocuğu. Amacının ne olduğunu ya da bana neden yardım ettiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Açık konuşmak gerekirse, beni barakadan kovmadığına ve oraya yerleştigimi görür görmez beni dışarı atmamasına biraz şaşırmıştım. Beni çiftlikten uzaklaştırmak için bir sebep aradığını biliyordum ve burada izin bile almadan kalıyor olmam, beni gönderebilmesi için mükemmel bir sebep olabilirmiş gibi görünüyordu.

İşte normal bir gün geçirdim ama Ian her zaman yaptığı gibi bana sataşmadı. Beni diğerlerine yaptığından daha fazla zorlamadı ya da ortalama bulduğu işler için azarlamadı. Bu nasıl bir şeydi böyle? Neden bana son birkaç haftadır olduğu gibi davranmıyordu? Onca zaman berbat hissetmem için elinden geleni yapmıştı ama şu anda, eğer tam olarak göremediğim bir şey yoksa... iyi davranıyormuş gibi görünüyordu. Hayır, iyi değildi. Bu çok saçma olurdu. Ama her zamankinden çok daha uysal davranıyordu. Bu şekilde davranması hem hoşuma gidiyor hem de rahatsız olmama sebep oluyordu. Birinin acımasız tavırlar sergilerken aniden yakın davranmaya başlaması tehlikeliydi.

Bir şeylerin değiştiği oldukça açıktı ama bu durumun üstüne çok fazla kafa yormamak için elimden geleni yapıyordum.

O gece şişme yatağın üzerinde yıldızları seyrederek saatler geçirdikten sonra uykuya daldım ve sabah olduğunda sırtım benden nefret etmedi.

İrtesi gün barakanın dışından gelen çekiç sesleriyle uyandım.

Acceyle dışarı çıktım. Ian bir merdivenin üstüne çıkmıştı, çatıdaki büyük deliği kapatmak için yüzeye tahta kalaslar çakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Çatıyı onarması kafamı karıştırmıştı ve etrafta gömleksiz gezdiği için biraz sersemlemiştim. Vücudu tanrılar tarafından yontulmuş gibiydi ve gömleksiz olduğunu görmek, onu hiç çekici bulmasam da vücudumun ürpermesine neden olmuştu.

Hayır, hiç de bile.

Çok çirkinsin, Ian Parker.

Nefret etmemiz gereken erkeklerden tahrik olmamak için kendimize söylediğimiz yalanlar bunlardı işte.

“Ne yapıyormuş gibi görünüyorum? Çatıyı onarıyorum.”

“Benim için bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Bunu senin için yaptığımı kim söyledi? Çiftlikten ben sorumluyum ve sorunları çözmek benim işim,” dedi göğsünden ter damlarken. Aman Tanrım, bir erkeğin terlemesini izlemek nasıl anında tahrik olmamı sağlıyordu ki?

Garrett’la olan sıradan ve tutkudan yoksun ilişkim dışında, hayatımın büyük bölümünde yalnızdım ve anlaşılan terli erkekler gibi son derece garip olan şeylerden tahrik olma dönemine geçiş yapmıştım. Sırada ne vardı? Ian bir dondurma külahını yalayacaktı ve ben de onu izlerken inleyecek miydim?

Sakin olun, hormonlar. Yakında bir Chris Hemsworth filmi izleriz ve tüm bu duyguları yatıştırırız.

Ian böyle şeyler yapmaya devam ediyordu. Barakayı tamir ediyor, eşyaların yerini değiştiriyordu. Kapının önüne yiyecek ve erzak bırakıyordu. Sunduğu yardımlara yetişemiyordum ve ne zaman ona bu konuda bir şeyler söylesem, Huysuz Ian tavırlarıyla

bunları bana yardım etmek için yapmadığını açık bir şekilde ifade ediyordu. Ne zaman ona *teşekkür etmek* istesem, sinsi ve kaba şeyler söyleyerek cümlelerimin bir “*siktir git*” dönüşümü geçir-mesine sebep oluyordu.

Ian’ın çevresinde olmak tuhaf bir şeydi. Daha önce sadece iki dakika içinde hem sıcak hem de soğuk davranan biriyle tanışma-mıştım. Beynim için çok kafa karıştırıcıydı ve onun ruh hali deği-şimlerine ayak uydurmaya çalışırken zorlandığımı hissediyordum.

Maaşımı aldığım gün, paranın ilk kısmının tam olarak nereye gideceğini biliyordum.

“Bu ne?” diye sordu Ian. Ona uzattığım yüz dolarlık banknota bakıyordu.

“Para.”

Homurdanarak gözlerini devirdi. “Para olduğunu görebiliyo-rum. Neden bana veriyorsun?”

“Benim için barakanın dışına bıraktığın eşyaların bedeli. Sa-daka kabul etmiyorum ve hepsinin karşılığını vermek istedim. Şişme yatağın ne kadara mal olduğu konusunda bir fikrim yok, eğer daha fazlası gerekiyorsa lütfen bana söyle.”

“Eşyaları bana geri ödeyeceğini düşünerek vermedim. Sadece o eski halının üzerinde uyuduğunu görüp bunları alacak paran ol-madığı sonucuna vardım.”

“Artık maaşımı aldığıma göre, sana bunların parasını ödeye-bilirim.”

“Paranı istemiyorum.”

“Ben de senin yardımını istemedim ama işte tam olarak bu noktadayız.”

Burun kemerini sıktı. “Neden insanların yardımını kabul et-miyorsun?”

“Çünkü ilerleyen zamanda bunu yüzüne vurabileceklerini bi-liyorum.”

“Gerçekten o kadar kötü şeyler mi yaşadın?”

Güçlkle yutkundum. Sessizliğim onun için bir cevaptı.

Ian gözlerini kısarak bana baktı... gerçekten de bana bakıyordu. Gözleri sanki sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi üstümde geziniyordu. Ona aynı şekilde karşılık verdim, Ian'ın sık sık hissettiği ve asla dışarıya göstermediği kelimelere dokunabilirmişim gibi ona baktım. Huysuz bir adam olabilirdi ama bu öfkenin bir kaynağı vardı ve tam olarak nereden geldiğini merak etmeden duramıyordum. Huysuzluğunu besleyen geçmişteki sorunların kaynağı neydi? Kim ya da ne onu bu hale getirmişti?

Ayrıca kadınlar neden onu çekici buluyordu?

Ian kadar soğuk biriyle yakınlaşmayı hayal dahi edemezdim. Etkileşimlerinde hiç duygu olamazdı, kimseye kendinden bir şeyler verecek birine benzemiyordu.

Diğer bir yandan, onunla samimi olmak gömleksiz vücudunu görmek anlamına geliyordu ve benini için o kadar da kötü bir fikir değildi.

“Dinle... birkaç gün boyunca sağanak yağmur yağacak. O boktan barakada kalamazsın. Çatısmı onarmış olsam da hâlâ sağlam değil. Sahip olduğun her şey mahvolacak ve muhtemelen gerçekten hastalanacaksın. Evimdeki odaya taşın. Eğer evde olmamdan rahatsız olursan başka bir yerde bile kalabilirim.”

“Neden seninle kalmamı istiyorsun ki? Bana katlanamadığın oldukça açık.”

“Zor zamanlar geçirdiğin de oldukça açık. Eğer kalacak bir yere ihtiyacın varsa, kapım sana açık olacak.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Ian yavaşça iç geçirerek başını iki yana salladı. “Çok inatçısın. Geceleri buralar güvenli değil, tamam mı? Küçük bir kasabada yaşamamız etrafta sürüngeenlerin olmadığı anlamına gelmiyor. Geçmişte arazide dolaşırken çok kez onlardan yakaladım.”

“Sorun değil. Kendimi koruyabilirim.”

Sözlerime inanmıyormuş gibi ofladı. “Sen nasıl istersen, güzelim.”

Güzelim.

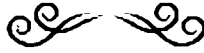
İşte şimdi kusacağım.

Yanımdan uzaklaşırken, “Bahse girerim ki, ahırların dışındaki su hortumuyla duş almak pek de hoş değildir,” diye seslendi.

Su hortumuyla çok erken bir saatte duş almıştım ve Ian’ın beni yakaladığını düşünmek midemi bulandırıyordu. “Hortumla duş aldığımı nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben olsam öyle yapardım.”

Beni barakanın yanındaki açık alanda anlamlandırmaya çalıştığım milyonlarca düşünceyle yalnız bırakmıştı. Ian’ın zihnini anlamaya çalışarak daha fazla zaman kaybetmek yerine hızla işe koyuldum. Çiftlikteki ağır işlere minnettardım. Bana bir şeyleri fazla düşünmek için hiç zaman vermiyordu.

Sadece bir sokak köpeği, sadece bir sokak köpeği.

Barakanın dışında koşuşturma sesleri duyarken, kendi kendime bunları tekrar edip duruyordum.

Belki kümesten kaçan bir tavuktur. Erafta dolaşan bir inek olabilir. Belki de Dottie kız kıza konuşmak için gelmiştir.

Ya da psikopat bir seri katildir ve canlı canlı derimi yüzüp parçalarımı yahni yapmak için gelmiştir.

Baraka gündüzleri dünyanın en güvenli yerindeymişim gibi hissettirirken güneş battığında ve gecenin gölgeleri her yeri kapladığında her şeyin korkunç bir hal alması komikti.

Yağmur ahşap duvarlara vuruyordu, Ian’ın kapatmayı başaramadığı deliklerden içeriye su sızarken yorganı göğsüme kadar

çektim. Çatıyı tamir etmek zorunda olmadığını söylediğimde beni duymazdan geldiği için çok ıslanmamıştım.

Kendime not: Beni dinlemediği için ona teşekkür et.

Dışarıdan daha fazla ses duydum, gürültülü sağanak yağmurun arasından uğultular geldiğinde midem bulanmaya başladı. Dışarıda insanlar vardı. Barakanın etrafında, yanımda konuşan insanlar...

“Söylentiye göre buraya bir piliç düşmüş,” diyen bir ses ayağa kalkmama sebep oldu. Bir yumruğun barakanın duvarlarına çarp-
tığını duydum.

Kendimi korumak için kullanabileceğim bir şey arayarak etrafıma bakındım. Kapının dışındaki her kimse, onu uzaklaştıracak herhangi bir şey bulmam gerekiyordu. Ian’ın birkaç gün önce bana bıraktığı el fenerini alıp parmaklarımın arasında sıkıca tuttum. İnsanları kör ederek öldürmek ve kafalarına vurmak konusunda kararsız kalmıştım. Tek bildiğim şey, şu anda beni koruyan tek eşyanın o metal el feneri olduğuydu.

Kendime not: Ian’a el feneri için teşekkür et.

“Gidip diğerlerini çağıralım da kontrol etsinler,” dedi bir adam.

Birkaç saniye bekleyerek adımların hızla uzaklaşırken çıkardığı sesleri dinledim. Çoktan gitmiş olmaları gerektiğini düşündüğüm bir anda kapıyı açıp boşluktan dışarı fırladım ve Dottie kadar hızlı bir şekilde tarladan çiftlik evine doğru koştum. Kapının zilini defalarca çaldım, sağanak yağmur ve bozulan kahrolası sinirlerim yüzünden titriyordum. Beni takip eden biri olduğunu düşünerek panikle omuzlarımın üzerinden bakıp etrafı tekrar tekrar kontrol ettim.

Kalbim neredeyse boğazımda atarken kapıya vurmaya başladım. Yutkunmak için elimden geleni yapıyor olsam da zihnimin hızına yetişemiyordum.

Tak, tak, tak.

Aç şu lanet kapıyı, Ian!

Kapı açıldığı anda rahat bir nefes aldım ve davet beklemeden hızla içeri girdim. “Tamam, sen kazandın. Boş odayı alacağım.” Oturma odasında volta atmaya başlarken sesim titriyordu. Onun... çok güzel döşenmiş oturma odasında. Çok güzel döşenmiş ve oldukça sıcak oturma odasında.

Sıcaklık.

Tanrım, bu çok iyi hissettirmişti.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu bir ses. Sonunda kapıyı açan kişiyi görmek için arkamı döndüm. Karşımdaki kesinlikle Ian değildi, onun kıyafetlerini giyen bir kadındı. En azından kıyafetlerin ona ait olduğunu varsayıyordum. Karşımdaki kadın bedenine elli kat büyük gelen parçalar giyiyordu. Ancak böyle bir varsayımda bulunmamalıydım, sanırım ben de aynı şeyi yapıyordum.

“Ah, affedersin. Düşündüm ki...” Burnumu kırıstırırken alnımı ovuşturdum. “Ian burada mı?”

“Burada neler oluyor?” diye sordu derin ve günah kadar dumanlı bir ses. Başımı koridora doğru çevirmeme neden olmuştu. İşte tüm ihtişamıyla oradaydı. Beline bir havlu sarmıştı, saçları sırlıslıklamdı ve vücudu su damlacıklarıyla parlıyordu. Bir kapak çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Aman Tanrım, artık havlusunun altındaki şişkinliğe bakıyordum. Sanki aleti bana doğru siren şarkıları söylüyordu.

Acaba vücudunun alt yarısı da vokaliyle aynı tiz notaları tutturabiliyor muydu?

Bekle bir dakika.

Hayır, hayır, hayır.

Bunu hiç merak etmiyordum.

Hızla arkamı dönerek ondan uzaklaştım ve ellerimle gözlerimi kapattım. “Tanrım, özür dilerim. Başka bir işle meşgul olduğunu bilmiyordum. Tanrım. Bu çok iğrenç. Tamam, şimdi buradan gi-

diyorum.” Uzaklaşmaya çalışırken bir masaya çarpıp bir lambayı yere düşürdüm ve parmaklarımın arasından etrafa bakarken utan-
dım. “Affedersin? Bunun için kusura bakma.”

Ian’a doğru baktım, o lanet havluyla orada durmaya ve beni hoşnut olmayan bir yüz ifadesiyle izlemeye devam ediyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sorarken elini sıırılsıklam saç-
larında gezdirdi.

“Düşündüm ki...” diye başladım.

Bir elini havaya kaldırdı. “Sen değil.” Gözleri diğer kadına doğru kaymıştı. “Senden bahsediyorum. Burada ne yapıyorsun?”

Gözleri kızgınlıktan daha kötü bir şeyle doluymuş gibi kadını de-
lip geçiyordu. Bakışları bana karşı sergilediğinden çok daha büyük
bir nefretle sarmalanmıştı ve durum hakkında çok şey söylüyordu.

Kadın elini kıyafetinin üzerinde gezdirerek ona sinsî bir şekil-
de güldü. “Birkaç gün önce kaçırdığımız o geceyi tekrar birlikte
geçirmeyi deneyebileceğimizi düşündüm.”

“Bir kocan olduğunu öğrendiğim gecedan mı bahsediyorsun?”
diye mırıldandı Ian.

“Dinle... durum biraz karışık. Onunla artık yakın bile değiliz.”

“Bunu umursamıyorum, hiçbiri benim sorunum değil. Evli
olduğun ortaya çıktığı anda işin içinde olmayı bıraktım. Senin
dramana ayıracak vaktim yok, sorunlarını başka bir yere götür.
Evime nasıl girdiğini bilmiyorum ama...”

“Ön kapı kilitli değildi,” dedi kadın. “Ön kapı kilitli olmadığı sü-
rece, kadınların içeriye girebileceği hakkında söylentiler duydum.”

“Bu cidden saçmalık. Yoluna devam edip evimden çıkman ge-
rekiyor. Kıyafetlerimi burada bırakmayı da unutma.”

Eh, bu çok rahatsız edici.

Bir insanın başına gelebilecek en garip durumu yaşarken öylece
donup kalmıştım. Kadın yenilgiyle kıyafetlerinin yanına gidip
yağmurlu havaya çıkmadan önce hızla üstünü değiştirmişti.

Eğer bir kaplumbağa olsaydım, orada öylece duran garip kişi olurum.

Ian ellerini yüzüne götürdü ve kaslı göğsünden aşağıya süzülen su damlacıklarını saydığım sırada ağır bir iç çekti.

Bir, iki, birkaçını atla...

Her bir su damlası karın kaslarından aşağı inerek havlunun üst kısmına çarpıyordu ve ben bir kez daha onun kasıklarına bakıyordum.

Uygunsuz düşüncelerimden sıyrılarak boğazımı temizledim. “Evinde sıklıkla davetsizce gelen rasgele kadınlarla karşılaşmıyorsunuz?”

“Bu durumu sıklıkla olmaktan daha çok yaşadığımı bilseydin şaşırırdın. Şimdi, burada ne yapıyorsun?”

Tırnağımı dişlerimin arasına aldım ve içime yayılan sinir parçacıklarını kontrol etmeye çalıştım. “Odan hâlâ benim için müsait mi?”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Ne o? Barakada korktun mu? Yoksa başka bir şey mi oldu?”

Kollarımı kavuşturarak, “Hayır,” diye yalan söyledim. “Çatı kaplama becerilerin yeterince etkileyici değil.” *Hey, Haze. Bu kadar küstah ve alaycı olmayı kes. Sana bir zeytin dalı uzattı. Her şeyi mahvedip kendini psikopat katillerle birlikte barakada bulma sakın.* “Özür dilerim. Anlık tepkim alaycılıktır.”

“Sorun değil. Benim anlık tepkim pislik yapmaktan ibaret.”

“Kim olduğumuzu bildiğimiz sürece aynı evde kalmamız sorun olmaz. Ama birlikte yaşamamızla ilgili birkaç kuralım var.”

“Bu beni neden hiç şaşırtmadı?”

Hafifçe sırtarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Kira ödeyeceğim. Sen ne ödüyorsan, yarısını ben karşılayacağım.”

“Tamamdır. Başka ne var?”

“Yemek yapmayı severim ve eğer yemek artarsa onlardan alabilirsin. Artan yemeklerden nefret ederim.”

“Tamam. Başka bir şey var mı, güzelim?”

“Ah, evet. Bana ‘güzelim’ deme.”

“Piliçler onlara ‘güzelim’ denmesine bayılır,” diye karşı çıktı.

“Kadınlar kendilerine ‘piliç’ ya da ‘güzelim’ denmesinden hoşlanmazlar. Bir *rock* yıldızına göre, gerçekten de kadınların ne istediğinden habersizsin.”

Birkaç adım daha yaklaşırken kaşlarını çattı. Derin çikolata rengi gözleri beni delip geçerek midemi altüst ediyordu. Çene-sindeki kirli sakal mükemmel bir şekilde bakımlıydı ve dudak-ları öpülecek kadar yumuşak görünüyordu. Dişlerini altdudağına doğru yavaşça kaydırıdıktan sonra başparmağım dudaklarının kenarına değdirerek kaşlarından birini kaldırdı. “Peki kadınlar tam olarak ne istiyor, Hazel Stone?”

Tam adımı kullanma şekli beni şaşkına çevirirken kafamın karıştığını hissedebiliyordum. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Aynı anda ukala, kendinden emin, karamsar ve seksi olmasından nefret ediyordum.

“Ka... ka... kadınlar ‘piliç’ ya da ‘güzelim’ dışında dünyadaki herhangi bir hitapla çağrılmak istiyorlar.”

Ian beni baştan aşağı süzdü ve ellerini havlusunun üst kısmına yas-layarak kumaşı belinde sabitledi. “Not edildi. Başka kural var mı?”

“Evet ve... Bu seferki çok önemli.”

“Can kulağıyla dinliyorum.”

“Geceleri kapıyı kilitleyeceğiz. İhtiyacım olan son şey Amber, Reese ya da Sue’nun eve gizlice girip cinsel kaçamaklar yapmak için seni bulmaya çalışması ve yanlış odaya adım atıp kendini benim yatağında bulması.”

Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. “Bana o kadar da kötü bir fikirmiş gibi gelmedi. Her zaman gelip partiye katılabilirim.”

Yüzümün kızardığını hissederken gerginliğimi üzerimden at-mak için elimden geleni yaptım. “Ben ciddiyim, Ian. Rasgele bi-

rinin içeri girmesini istemiyorum. Bunu düşünmek beni geriyor.”

Boynunun arkasını ovuşturdu. Zihnimi incelemeye çalışıyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu. Biraz sonra yanımdan uzaklaştı ve ön kapıya yürüyüp kilidi çevirdi.

Dudaklarımdan fısıltıyla söylediğim kelimelerle karışmış bir nefes çıktı. “Teşekkür ederim. Hangi odanın benim olduğunu gösterir misin?” Koridora doğru bir adım atmıştım ama hemen sonra elini omzumda hissettim.

“Bir dakika bekle. Ev kuralları olan tek kişi sen değilsin. Benim de kendime göre kurallarım var.”

“Ah? Neymiş onlar?”

“Beni eve getirdiğim kadın sayısına göre yargılayamazsın. Herkesin kendi hobileri var ve benimkiler de farklı kadınlarla çok samimi anlar yaşamayı içeriyor.”

“Kadın düşkünü tavırlarını görmezden gelmem gerekiyor. Anladım, başka ne var?”

“Ben bir erkekten çok müziğim. İlham geldiği zamanlarda, gecenin tuhaf saatlerinde çalmaya ya da şarkı söylemeye başlayabilirim. Eğer ilhamı dışarı çıkarmazsam içinde boğulurum. Gürültü şikâyeti istemiyorum.”

“Mantıklı. Sıradaki nedir?”

“Sonuncusu hepsinden daha önemli. Senin işlerine karışmayacağım, sen de benimkilere karışmayacaksın. Koca Pençe sorarsa, sen ve ben arkadaşız. Çok iyi anlaşılan eski dostlarız.”

“Koca Pençe bu şekilde düşünse...” Sözlerim yarım kalırken bir kaşımı havaya kaldırdım. “Benimle arkadaş olmanı ve yanına taşınmamı isteyen o muydu?”

Sessizliği gerçekleri anlatıyordu.

“İnanılmaz.” İç çektim. Ama biraz düşününce, gerçekten de o kadar inanılmaz bir durum muydu? Ian’ın evinde kalmamı istemesinin elbette gizli bir nedeni vardı. En başından beri benden

hoşlanmadığının farkındaydım, beni yanında kalmaya çağırmasının hiçbir anlamı yoktu. “Koca Pençe bunu neden yapsın ki?”

“Barakada kaldığını öğrendi. Ayrıca aptalca ve tehlikeli olduğu için orada kalmanı istemedi.”

İşte tanıdığım ve sevdiğim Ian. Bay Büyüleyici.

“Yani seninle kalmamı o mu söyledi?”

“Evet.”

“Peki ya kalmasaydım?”

“Çiftlik evini satacaktı ve ben de lanet olası bir barakada yaşıyor olacaktım. Bunun ikimiz için de harika bir seçenek olmadığının farkındayım ama geceleri başımızı sokacağımız kuru bir yerimiz var. Bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapalım. Koca Pençe sorarsa, çok iyi dostuz. Tamam mı?”

“Tamam, bunu halledebilirim. Sana aylık ne kadar kira borcu ödemem gerekiyor?”

“Borcun yok. Buraya kira ödemiyorum, o yüzden yarısı hiçbir şey etmiyor. Şimdi yatmak için hazırlanmaya gidiyorum, koridorun sonunda sol taraftaki kapı odana açılıyor. İhtiyacın olursa diye sana yedek kıyafet bıraktım.”

“Lütfen diğer kadınların giydiği kıyafetler olduğunu söyleme.”

“Merak etme, daha yeni temizlendiler. Başka bir şeye ihtiyacın olursa... olmasın.”

Hızla arkasını dönüp huysuz ve biraz da seksi olan kıcını yatağa götürdü.

“İyi geceler, en iyi arkadaşım,” diye seslendim.

“Zorlama, Hazel Stone.”

Elimde değildi. Ian Parker’ı zorlamak en eğlendiğim şeylerden biri olmaya başlamıştı.

Yatak odama doğru ilerledim ve hemen yanında bir banyo buldum. Kendi banyom vardı. Başka kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım bir banyo. Hayatım boyunca buna sahip olabileceğimi

hiç düşünmemiştim. Yatağın üstüne yerleştirilmiş giysileri aldım, vakit kaybetmeden duşa doğru ilerledim ve etrafı buharla kaplayan sıcak suyu açtım.

Vücudumu çok erkeksi kokan bir sabunla -muhtemelen Ian'ın teline sürdüğü sabunla- olarak temizlerken üstüme bir sıcaklık çöktü.

Bir küvetin içinde durmanın ve sıcak suyun bedenimde gezinmesinin ne kadar harika bir his olduğunu unutmuştum, ahırların dışındaki su hortumu dondurucu soğukluğunu her zaman koruyordu. Duştan çıktıktan sonra Ian'ın kıyafetlerini üstüme geçirdim. Kısa süre önce evden ayrılan kadına biraz fazla benzemiştim, kıyafetler bu kadar rahat ve kuru olmasaydı bu durumdan şikâyet ederdim.

Yatma vakti geldiğinde, odada gerçek bir yatak ve başımı yaslayabileceğim bir yastık olduğu için yukarıdaki cennete şükrettim. Koca Pençe'nin nezaketi yüzünden gözlerim dolmuştu. Beni çırpınırken görmesi ve torununu bana yardım etmeye zorlaması iyiliğin en gerçek şekliydi. O adama sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Neredeyse hiçbir şeye sahip değildim ama yine de bana yardım etmeyi seçmişti.

Ona her şeyi ve çok daha fazlasını borçluydum.

İki buçuk haftadır evsizdim, gerçekten de hayatımın en zor haftalarını geçirmiştım. Bu hayatı düzenli olarak yaşayan insanlar için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim.

Dağınık yapbozumun tüm parçaları bir araya gelmemiş olsa da durumuma şükreliyordum çünkü dışarıda bir yerlerde, dünyanın tehlikeli köşelerinde, Koca Pençe'nin yardımı olmadan geceyi geçirmesi gereken kadın ve erkeklerin var olduğunu biliyordum.

O gece kendime birine yardım etme şansı bulduğum her anda hiç düşünmeden bu fırsatı değerlendireceğim konusunda söz verdim.

6

Ian

Bu koku da ne böyle?

Evi dolduran dayanılmaz bir kokuyla uyandım. Yatağımda doğrulurken kokunun tam olarak ne olduğunu anlamaya başlamıştım. *Domuz dışkısı*.

Kendimi yataktan dışarı attım ve Hazel'ın yatak odasına doğru ilerledim. Odanın kapısını defalarca çaldım, sonunda açtığında hâlâ yorgun görünüyordu ama duştan yeni çıkmıştı. Üzerinde şort ve askılı atlet vardı, yüzünde ise hiç makyaj yoktu.

Çok farklı görünüyordu.

Onu tanıdığım halinden tamamen farklıydı. Büyük beden kıyafetlerinin gösterdiğinin aksine çok daha minik bir vücudu vardı ve cildi mükemmel derecede pürüzsüzdü. Burnunun üzerinde küçük çillerin dans ettiğini görebiliyordum.

Yeşil gözleri, kilolarca makyaj olmadan da parlıyordu.

Çok güzeldi.

Siktir... neler oluyor burada? Hazel Stone nefes kesiciydi. Vücudumun başka bir parçası havaya kalkarken o da tek kaşını kaldırarak bana bakmaya başlamıştı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Anlık şaşkınlığımı üzerimden atmak için elimden geleni yapıp boğazımı temizledim. Dağınık saçlarımı karıştırırken havayı kok-

lamaya ve yatak odasına bakmaya başlamıştım. “Burası domuz gibi kokuyor.”

“Bir kıza odasının domuz gibi koktuğunu söyleyerek daha iyi hissettireceğini düşünüyorsan, çok yanlış yoldasın.”

“Senin bir kadın olduğunu sanıyordum, genç kız değil.”

“Kızlar, kadınlar, piliçler ve güzellikler. Her ne olursa olsun, domuz gibi koktuğumuzu duymaktan hoşlanmayız.”

Neredeyse gülümseyecektim. “Domuz gibi koktuğunu söylemedim. Odanın domuz koktuğunu söyledim.”

Davetsizce içeri girip havayı koklayarak kokunun kaynağını aramaya devam ettim. Biraz sonra gözlerim odanın köşesinde duran bir çift yırtık bota takıldı. “Haze! Onları öylece buraya ko-yamazsın. Her yeri kokutacaklar. Buna katlanırsan duyuların bir süre sonra domuz kokularına karşı körelir ve hayatın o noktadan sonra şüphesiz çok korkunç olacak şekilde devam eder.”

Botları almak için ilerlemeye başladım ama önüme atlayıp beni durdurmak için ellerini havaya kaldırdı. “Hayır, dur!”

“Eğer mesele ayakkabılarsa, eminim yeni bir çift alabilirsin.”

“Yeni bir çift istemiyorum. Bunlar bana ait.”

Bir kaşımı kaldırdım ve onu inceledim. Lanet olası postallar yüzünden gözyaşları akmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Botların senin için ne kadar önemli?”

“Her şey kadar.”

“Neden?”

“Annemin bana aldığı son şey onlardı,” diye itiraf etti.

Nedense bu itirafı benimle paylaşması çok sıra dışı hissettiriyordu. “Bu postalları seviyorum. Elbette çok ucuzlar, tabanlarında delikler var ve ayak parmaklarımı sıkıyorlar ama o botlar bana ait. Ayrıca onlarla ilgili özel bir hatıram var.”

Buna itiraz edemezdim. Annemin ve babamın giysileri hâlâ

dolabımdaki bir kutuda duruyordu. Ama lanet olsun, botlar gerçekten çok kötü kokuyordu.

Hazel boğazını temizleyip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Charlie’den uzaklaşma ve temizlenme dönemlerinden birinde, annem ondan biraz para aldı ve iki hafta boyunca bir motelde kaldık. Hayatımın en güzel iki haftasıydı. Her gün otomatları sonuna kadar kullandık, *Pretty Woman*’ı tekrar tekrar izledik ve yeryüzündeki her şey hakkında güldük. Annemle geçirdiğim en uzun zamandı. Bir öğleden sonra beni alışverişe götürdü, *Goodwill* mağazasında o postallarla karşılaştık ve onlara âşık oldum. Eğer ayağıma uyarsa benim olacaklarını söyledi. Onları giydiğimi, benim olmalarını dilediğimi ve bunu umut ettiğimi hatırlıyorum.”

Ardından sözlerine devam etti. “Bacaklarımda hareket ettiklerinde anneme kocaman gülümsedim ve ayakkabılar ayağımdayken etrafımda döndüm. Parmaklarımı eziyorlardı ama bunu ona söylemek istemedim. O ayakkabıları vazgeçemeyeceğim kadar çok istiyordum. Benim için botları satın aldı, o zamandan beri her gün onları giyiyorum. Üç yıldan fazla bir süre önceydi ve annemin bana aldığı son şeydi. Bu botlar benim için mutluluğu ifade ediyor ve şimdi hayatım için gayet uygun bir metafor gibi görünen domuz bokuyla kaplanmış durumdalar. *Mutluluk boktan bir şey,*” diye şaka yaptı en sonunda.

Ona çarpık bir şekilde gülümsedim. Muhtemelen fark etmemişti bile çünkü gözleri hâlâ botların üstündeydi.

Lanet olsun.

Boktan botları atmamak için yeterince iyi bir nedendi.

Hiçbir şey söylemedim. Odasından çıktım, birkaç eşya topladım ve elimde bir yığın şeyle odaya geri döndüm.

“Bunlar ne?” diye sordu Hazel.

“Oda kokusu cihazı ve oda spreyi. Eğer botları burada tutacaksan, her türlü yardıma ihtiyacın olacak.” Elimdekileri odasının

her tarafına yerleştirmeye başladım ve odaya güzel bir lavanta kokusu sıktım. Ardından tekrar dışarı çıkıp iki çift ayakkabıyla geri döndüm.

“Beyaz ya da siyah koşu ayakkabılarını tercih edebilirsin. Eminim ikisi de sana büyük gelecektir ama kirli ayakkabılardan daha iyidir.” Sanırım bu sefer gülümsediğimi fark etmişti çünkü onun da dudakları yukarı kıvrılıyordu. Lanet olsun, kim bilebilirdi ki? Hazel Stone’un çok güzel bir gülümsemesi vardı.

Siyah ayakkabalara uzanıp eline aldı.

Kıkırdadım. “Siyahı seçeceğini hissetmiştim.”

“Korumam gereken bir imajım var,” dedi şaka yaparcasına. “Ruhum siyahken beyaz ayakkabılar giyemem.”

Neden onun ruhunda siyah hiçbir şey olmadığı hissine kapılmıştım?

Daha çok hırpalanmış ve yaralanmış gibi görünüyordu. Bir ortak noktamız daha vardı.

Onun yanından ayrılmak için döndüm ancak arkamdan seslendiğinde duraksadım. “Teşekkür ederim, en iyi arkadaşım,” dedi hafif alaycı, biraz da minnettarlıkla dolmuş sesiyle.

The Wreckage’in ambarda düzenlediği her konserde bütün kasaba buraya gelirdi. İnsanların toplanıp ücretsiz bir şeyler yiyip içebileceği çok fazla fırsat olmuyordu ama konser bunu sağlıyordu. *Koca Pençe*’ye yiyecek ve içecek sponsoru olduğu için teşekkürler. Her gösteri öncesinde midemde bir gerginlik olurdu ve sahneye çıkıp rock yıldızı Ian Parker karakterine bürünene kadar bu hissi üstümde taşımaya devam ederdim. Kendimi sahtekâr gibi hissettiğim öyle çok gün vardı ki, her zaman diğer maskenin normalden daha önce düşmesini bekliyordum.

Eric canlı yayın ekipmanlarını kurmayı bitirmişti ve sahneye çıkmadan önce büyükanne seyircilere grubumuzu tanıtıyordu. Dünyada ondan daha sevimli kimse olmadığına yemin edebilirdim, en huysuz adamı bile mutlu edebilecek bir gülümsemesi vardı. Koca Pençe ve ben bunun canlı kanıtıydık.

“Buradaki çocuklarla ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Son birkaç yıldır tek bir provayı bile kaçırmadılar ve her gün müzik yapmak için buraya geliyorlar. Günümüz müziğinden anlamıyor olabilirim, ben daha çok *Frank Sinatra* seven bir kızım. Ah... *Billie Holiday*’i unutmamak gerekiyor. Bir keresinde Mississippi’de *Elvis*’i izlemeye gittiğimi anlatayım size...”

“Büyükanne,” diye seslendim sahnenin yanından. Mümkünse bütün gece sürecektir uzun monologlarından birine başlamak üzere olduğunu biliyordum. Büyükanne gülümseyerek ellerini çiçekli elbisesinin üzerinde gezdirdi. “Pekâlâ. Az önce söylediğim gibi... Lütfen *The Wreckage*’e hoş geldin deyin!”

Kalabalık çılgına döndü ve tüm korkularım grubumla birlikte buharlaştı. Arkadaşlarımla birlikte platforma doğru koştum. Sahne almak hayatımdaki en kafa dağıtıcı şeymiş gibi hissettiriyordu. Uyuşturucu sahnesinde değildim. Aileme ne yaptıklarını biliyordum ve ne olursa olsun hayatımı o yolda ilerletmemeyi tercih etmiştim. Ama bir kalabalığın önünde şarkı söylediğimde, şimdiye kadar aldığım en iyi ve en doğal kafa dağıtıcı etkisini yaşıyordum gibi hissediyordum.

İnsanların kendilerini müziğe kaptırmalarını izlemek, kahrolası bir bebek gibi ağlamak istememe neden oluyordu. Benim şarkılarımı söyleyerek oldukları yerde sallanıyorlardı ve bunu izlemek aklımı başımdan alıyordu. O ambar evine sadece büyükanne ve büyükbabamın bizi izlemek için geldiği zamanları hatırlıyordum. Şimdiyse tüm kasaba karşımızda duruyor, şarkı söylüyor, dans ediyor ve mutlu bir şekilde sarhoş oluyordu. Ayrıca binlerce hay-

ranımızın, Instagram’da yaptığımız canlı yayına katılması da çılgıncaydı.

Söylediğimiz her şarkı kalabalığı heyecanlandırıyordu. Performansımızı tüketmelerini izlemenin beni dünyadaki en mutlu adam yapması gerekirdi ve şu anda gerçekten mutluydum. Ancak buna rağmen zihnimin arkasında beni tamamen coşkulu hissetmekten alıkoyan bir şeyler vardı.

Performansta eksik olan bir kıvılcım vardı ve ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. *The Wreckage*’in kariyerinin sonraki adımlarını çözebilmem için bu kıvılcıma ihtiyacım vardı. Bir şeyler eksikti ve o kayıp parçayı bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

“Bu muhteşemdi!” diye haykırdı Marcus. Gecenin son şarkısını bitirdikten sonra davul bagetlerini kalçasma vurmuştu. Eric yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sosyal medya hesaplarımızı tekrar tekrar kontrol etmekle meşguldü, bu onun da memnun olduğunu gösteriyordu.

James herkese geldikleri için teşekkür etmeye başlamıştı ama ben kendimi kötü hissetmeye devam ediyordum.

İyi bir gösteriydi ama harika değildi.

Neden harika değildi?

“Aman Tanrım. Çok iyiydin, Ian,” dedi bir kız.

En iyi arkadaşının kolu onunkine dolanmıştı, birlikte bana doğru ilerliyorlardı.

“Evet. Çok iyi ve seksisin,” diye kıkırdadı diğer kız. Onlara hafifçe gülümsedim. Biraz anı yaşıyor, biraz da gerçekleşmiş olan performansımız hakkında düşünüyordum. “Teşekkürler, kızlar. Bizi izlemeye gelmeniz çok değerli.”

“Sizi birebir olarak daha fazla görmek isteriz,” dedi ilk kız.

“Aynı anda bile olabilir,” diye ekledi diğeri kıkırdarak.

Normal bir gece olsa tekliflerini kabul ederdim ama aklım kadınlardan çok konsere odaklanmış durumdaydı. İçime sinme-

yen noktayı çözene kadar başka hiçbir şey düşünemeyecektim. Ne yazık ki, bu da geceyi seks olmadan geçireceğim anlamına geliyordu.

Kızlar bu reddedilme karşısında ofladılar ama en sonunda daha fazla içki almak için yanımızdan ayrılmaya karar verdiler. Ambardaki parti, Koca Pençe herkesi kovana kadar birkaç saat daha devam edecekti. İnsanlar konserden sonra bu şekilde sarhoş olur, takılır ve kendilerini iyi hissettiren kötü kararlar alırlardı.

Eres'te sıradan bir cumartesi gecesi idi.

Elimde bir defter ve kalemle çiftlikte dolaştım. Daha iyi, daha güçlü, daha gerçek bir şey yaratmak için tekrar denemeden önce şarkı sözlerini sayfaya karalıyor ve üzerlerini çiziyordum. Gözden kaçırdığım parçaların kilidini açmak için can atıyordum. Ancak olduğum yerde volta atarken duyduğum bir ses beni zihnimdaki düşüncelerden kopardı.

“Sözler.”

Başımı kaldırdığımda Koca Pençe'nin yıllar önce annem için yaptığı sallanan sandalyede oturan kızı gördüm. Eskiden yatmadan önce o koltukta bana masal okuyan annemin kucağına oturdum.

Bu anıyı unutmak için sandalyeden kurtulmayı düşündüğüm zamanlar olmuştu ama henüz bunu gerçekleştirecek gücü kendimde bulamamıştım.

“Sözler derken neyden bahsediyorsun?” Verandanın basamaklarını çıkıp parmaklıklara yaslanarak ona doğru baktım.

Hazel gözlerini kırıştırtıp başını bana doğru eğdi. “Sözler çöp gibi.”

“Ne?”

“Şarkılarının sözleri. Tam bir çöplükten ibaret, klişelerle ve süslü laflarla dolu. Beni yanlış anlamamı istemem, müzik tarzınız ve temponuz gerçekten harika. İtiraf etmek bana acı verse de, se-

sin o kadar sağlam ve duygulu ki çok kısa sürede ünlü olabilirsin. Ama şarkı sözlerin? Onlar domuz bokuna benziyor.”

“Bence o deyim *at boku* hakkındaydı.”

“Bir ağılda haftalar geçirdikten sonra, domuz boku terimi müziğin hakkındaki hislerimi gerçekten özetliyormuş gibi hissediyorum. Ama Tanrı aşkına... o ses? Gerçekten iyi bir sesin var.”

Hakaretini savuşturmaya çalışırken iltifatını da görmezden gelmek için uğraştım. Ama bu gerçekten çok zordu. Kolay zedelenebilen bir egoya sahiptim ve Hazel bir yandan yumruklarını savururken diğer yandan da övgü dolu sözler söylüyordu. Açtığı her çürüğü hemen sonrasında yatıştırıcı bir kremle kapatıyormuş gibiydi.

Hakaret, iltifat, hakaret, iltifat. Yıka, durula, tekrarla.

“Diğer herkes konserden keyif almış gibi görünüyordu,” diye cevap verdim. Gergin bir şekilde konuşmuştum.

“Bu konuda haklısın ama ‘diğer herkes’ olarak bahsettiğin kişiler kafayı bulmuş aptallardan oluşuyor.”

“Demek öyle? Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?”

Hazel güldü. “Hiç şüphesiz.”

“Tamam, Hazel Stone. Lütfen bana bir şeyler söyle, şarkı sözlerinin ustası.”

Yanındaki diğer sandalyeyi işaret etti, babamın eskiden oturduğu sallanan sandalyeydi. İlerleyip oraya yerleştim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Tamam. Bana şarkılarından birini söyle. Saçma olduğunu bildiğin ama öyle değilmiş gibi davrandığın bir şey olsun.”

“Şarkılarım...”

“Yalan söylersen bu gece hiç ilerleme kaydedemeyiz.”

Gözlerimi kıstım ve onun sihirli bir şekilde daha iyi hale getirebileceği bir şarkı bulmak için defterimi karıştırmaya başlamadan önce bir küfür mırıldandım. “Tamam. “*Possibilities*” olabilir.”

• (İng.) İhtimaller. (ç.n.)

“Hmm... Şarkı ne hakkında?”

“Gelişmekte olan yeni bir ilişki. Başlangıç duygularını göstermek istiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Korkuları ve heyecanları. Siniri, bilinmezliği ve...”

“Aşkın ilk adımlarını,” diyerek düşüncelerimi tamamladı.

“Evet, buydu.”

Kulağımın arkasındaki kalemi çekip defteri elimden aldı. “Yapabilir miyim?”

“Lütfen devam et.”

Sayfayı karalamaya, bir şeylerin üzerini çizmeye ve yeni sözler eklemeye başladı.

Aklıma ne gelirse onu yapıyordu. Çılgın bir kadın gibi çalışıyor, içinde barındırdığını hiç düşünmediğim bir yaratıcılık dünyasına dalıyordu. Hazel Stone hakkında bildiğim tek şey nereden geldiği ve giymeyi tercih ettiği kıyafetlerdi. Başka hiçbir bilgiye sahip değildim ama şu anda içindekileri sayfaya döküyordu ve ne karaladığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Bir nefes aldıktan sonra defteri bana geri verdi. “Eğer beğenmediysen sorun değil.”

Gözlerim sözlerin üzerinde gezindi. *Bunun sonsuza dek bizim olması mümkün. Yıldızlara ulaşmamız mümkün. Bunun için savaşacağız; bunu gerçeğe dönüştüreceğiz. Sana nasıl hissettiğimi göstermek mümkün mü. Bu mümkün mü?*

“Lanet olsun.” Bir nefes aldım. “Hazel... bu... lanet olsun. Sanki kafamın içine girdin ve çözemediğim düşüncelerimi okudun. Nakarat bu. İşte bu sözler.”

“Gerçekten beğendin mi?”

“Mükemmel sayılır. Bir sonraki dizede bana yardım eder misin? ‘Gitmek için çok geç, kalmak için çok erken, sadece yüzünü neyin güldürdüğünü öğrenmek istiyorum. Bu sahte mi, yoksa gerçek mi? Kalbimin atışı...’” Duraksadım. “Kalbimin atışı...”

“Kalbimin atışı ve tüylerimi diken diken edişin. Sadece benim olup olmayacağını söyle,” diye atıldı. Sanki bunu yapmak ona her zamanki gibi kolay gelmişti. Bunu diğer şarkı sözlerim için de tekrar tekrar yapmaya devam etti. Yıllardır aradığım eksik parçaları tamamlıyordu.

Neler oluyordu böyle? Hazel benim hiç bulamadığım bir kaynağa nasıl ulaşmıştı?

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum. “Nasıl elde ediyorsun?”

“Kolay.” Omuz silkti. “Ben senin gibi tuğla duvar değilim.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Tam olarak bu demek. Sen bir tuğla duvarsın. Duygularınla temasa geçmiyorsun, bu da şarkı sözlerinizin yavan ve gerçek dışı olduğu anlamına geliyor. İçlerinde kalp yok çünkü onlara verecek bir kalbe sahip değilsin.”

Bu sözler kişisel saldırı gibi hissettirmişti.

Gerginlikle doldum. “Saçmalık. Bir şeyler hissediyorum.”

“Hayır, hissetmiyorsun.”

“Beni tanıyormuş gibi konuşmayı kes.”

“Seni tanıyormuşum gibi konuşmuyorum çünkü seni tanımadığımdan oldukça eminim. Birçok insanın seni tanıdığından da şüpheliyim çünkü tekrar söylüyorum, sen bir tuğla duvarsın. İnsanların içeri girmesine izin vermiyorsun çünkü çok korkuyorsun.”

Bu kıza inanamıyordum. Benim ne kadar soğuk ve kapalı biri olduğumdan bahsedip duruyordu ama neyden bahsettiğini bilmiyordu. Üstelik ona siyah ayakkabılarımı vermiştim! Göğsümün sıkıştığını hissederken defteri elinden alıp sandalyeden kalktım. “Bana kim olduğumu ya da neyden korktuğumu söylemene ihtiyacım yok,” diye tersledim. Beni kimsenin yapmadığı şekilde görüyormuş gibi davranmasından biraz rahatsız olmuştum.

“Bu konuda sinirlendin ama sadece haklı olduğumu bildiğin için böyle hissettiğini biliyorum.”

“Haklı değilsin.”

“Haklıyım.”

“Nefesimi neden boşa harcıyorum acaba?” diye homurdanarak derin bir nefes aldım. “Yapacak daha iyi işlerim var.”

“Daha kötü şarkı sözleri yazmak gibi mi?”

“Senin sorunun ne?” İçimde bir ateşin yandığını hissediyordum. Uzun zamandır biri tenimin altına nüfuz etmeyi başaramamıştı. Hazel ise karşımdaydı ve sinirlerime doğru pençeleriyle ilerliyordu.

“Benim sorunum, kasabadan dışarı çıkabilecek kadar yetenekli olmana rağmen daha derinlere ulaşmak konusunda çok inatçı davranman. Senin müzik yeteneğine sahip olmak için adam öldürdüm. Vokalin harika ve çıkış yapmana saniyeler kaldı ama sen bu sınırı zorlamaktan çok korkuyorsun.”

Artık onu dinlemek istemiyordum çünkü sinir bozucu, yargılayıcı ve lanet olası derecede haklıydı.

Topuklarımın üstünde dönüp ön kapıya doğru yöneldim.

Kapıyı açarken arkamdan seslendiğini duydum, yüzümü ona doğru çevirmesem de sözlerini duymak için duraksadım.

“Kendine yalan söylüyorsan gerçeği yazamazsın.”

Hazel söylediklerinde haklıydı ve bunu biliyordum ama hayatımın büyük bir bölümünde kendime yalan söylemişim. Zamanla yalanlar neredeyse gerçek gibi görünmeye başlamıştı.

7

Hazel

Birkaç gün boyunca birbirimizden uzak durduk. Ian şarkı sözlerini yorumladığımdan beri benden vebalı gibi uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Onu suçlayamazdım, bu konuya çok hassas yaklaşmamıştım. Ama sahne aldıktan sonra yapmacık bir şekilde onun peşine takılan o kadar çok insan görmüştüm ki, iyiliği için gerçekleri duyması gerektiğini düşünmüştüm. Temposuna baktığımda, performansından tam olarak emin olmadığını açıkça görebiliyordum.

Salı akşamı her zamanki gibi huysuz bir şekilde odama gelip kapımda duraksadı. “Yani bana duygularından kaçmadığın için mi böyle şarkı sözleri yazabildiğini söylüyorsun?”

Başımınla onayladım. “Evet, aynen öyle.”

“Sence ben duygularımı bastırdığım için mi yazamıyorum?”

“Evet, aynen öyle.”

Gözlerini kısıp derin düşüncelere dalarken burnunun üstünde bir kırılganlık oluşmuştu. Ensesini kaşıdı, sessizce bir şeyler mırıldandı ve bana bir kez daha baktı. “Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey.”

“Aptalca olabilir ama aynı zamanda da doğru.”

Aldığı cevaplar hoşuna gitmemiştir. Bu yüzden beni görmezden gelmeye devam etti.

Cuma günü geç saatlerde tekrar yatak odama geldi. “Hey, uyanık mısın?”

Bu sefer çok daha sakin görünüyordu. Gözleri o kadar sert ve mesafeli değildi.

“Ah... Evet, Ian. Cuma gecesi saat dokuzda yatacak kadar ezik biriyim,” diye alaycı bir şekilde cevap verdim. Ancak kesinlikle dokuzda yatmak üzereydim.

Alaycı ses tonuma ortaparmağını göstererek yanıt verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Çok iyi arkadaşlar olmaya başladığımız açıkça ortadaydı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Grupla prova yapmam gerekiyordu ama Eric grip ya da soğuk algınlığına yakalandı, şehir dışına çıkmış da olabilir.”

“İletişim becerilerin üzerinde çalışman gerekiyor.”

“Muhtemelen haklısın. Her neyse. Başka bir arkadaşımı davet edecektim, eğer sorun olmazsa...” Sesi kulağa çekingen, neredeyse utanmış geliyordu.

“Bana bir arkadaşını davet edip edemeyeceğini mi soruyorsun?” Konuşmaya devam etmeden önce güldüm. “Senin evinde olduğumuzun farkındasın, değil mi? Temel kurallardan biri seni kadın düşkünü olduğun için yargılamamam değil miydi?”

Ellerini saçlarında gezdirirken dudaklarının kenarını ısırdı. “Evet, öyle olduğunu biliyorum. Ama şu anda burası senin de evin ve bu şekilde davranmak istemiyorum, sanki sen... Sadece kendini rahat hissetmeni istiyorum.”

“Ian...” Kıyafetlerime baktım, üstüme tulum pijamalardan giymiştim. “Üzerimde bir tulum pijama var. Hayatım boyunca hiç bu kadar rahat hissetmedim ve eğer gerçekten bir kadını buraya getirip onunla cinsel ilişkiye girmenin benim için sorun olup

olmadığını soruyorsan... Hiç sorun yok. Keyfine bakabilirsin, en iyi arkadaşım.”

Ian yüzünü buruşturdu. “Ne kadar garip olduğunun farkında mısın?”

“Kesinlikle farkındayım.”

“İletişim becerilerin üzerinde çalışmalıyız,” diye alay etti. “Tamam, o zaman iyi geceler. Bir şeye ihtiyacın olursa...” Bir süre duraksadı. “Bu gece hiçbir şeye ihtiyacın olmasın, tamam mı?”

Başımla onaylarken kıkırdadım. “Tamam. Sadece seks sırasında ona kendi müziğini dinletmemeye dikkat et. Anında hevesi kaçar,” diye takıldım.

Bu sefer iki eliyle hareket çekerek beni tersledi.

Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. *Tabii ki.*

Birkaç saat sonra, başımda dikilen ve omuzlarımı sarsan paniklemiş ev arkadaşım tarafından uyandırıldım. “Hazel, uyan!”

Yatağımda doğrulup gözlerimi ovalayarak toparlanmaya çalıştım. “Ne yapıyorsun sen?”

“Şşşt,” diye fısıldadı. Parmağım dudaklarımdan üstüne koymuştu. Gözlerim parmağına kaydı, o da aynı yere bakıyordu. Sonsuzluk gibi gelen dakikalar boyunca birbirimize baktıktan sonra parmağını dudaklarımdan yavaşça çekti. “Özür dilerim. Ama yardıma ihtiyacım var.”

“Dışarısı hâlâ karanlık,” diye mırıldandım. Yastığıma geri dönmeye çalışıyordum ama uyumama izin vermedi.

“Bunu biliyorum ama sana ihtiyacım var. Lütfen.” Sesi gerçekten çaresiz geliyordu.

İç çekip biraz daha doğruldum. “Ne oldu?”

“Bir arkadaşımın geleceğini söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Şey... gitmesi gerekiyor.”

Saatime baktım, sabahın dördüydü. Bir kaşımı kaldırdım. “Onu

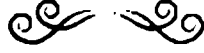
kovmamı mı istiyorsun? Sabahın dördünde?" Başını onaylarcasına salladı. "Sabahın dördünde bir kızı evden kovmanın gerçekten herbat bir şey olduğunun farkındasın, değil mi?" Ian tekrar başını salladı. Ama göz teması kurmayı kesmişti. Gerçekten uyanmak için çabalayarak ona baktım. Elleri yumruk haline gelmişti ve yüzü kızarmıştı. Ayağıyla sinirli bir şekilde sürekli yere vuruyordu.

Sanki onu gerçekten rahatsız eden, içini kemiren bir şeyler varmış gibi görünüyordu ama asla söylemiyordu. Onu neler olduğunu soracak kadar iyi tanımadığım için yataktan çıktım.

"Kaba mı, yoksa nazik mi davranmamı istersin?" diye sordum.

Cevap vermedi ama elleri yatağın kenarına bastırmıştı ve ayakları yere vurmaya devam ediyordu. Artık vuruşlar gerginlikle doluymuş gibi hissettirmiyordu.

Kaba davrandım.

Ertesi sabah uyandığımda ev boştu. Dişlerimi fırçalarken dün geceki etkileşimimizin tuhaf bir rüya olup olmadığını düşünüyordum. Mutfığa geçip pencereden arka bahçeye baktığımda, Ian'ın kereste parçalarını kestiğini gördüm. Beyaz gömleği üzerinde değildi, baltayı bir tahta parçasına doğru savururken kumaşı da kot pantolonunun yan tarafına sıkıştırmıştı.

Kolları kaslı ve bronzdu, her gün güneşin altında çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kendime bir bardak su alıp küçük arka verandaya çıktım. Verandada bir salıncak vardı, hâlâ üzerimde olan tulum pijamayla halimden memnun bir şekilde oturdum. İleri geri hareket ettim ve salıncağın benimle birlikte sallanırken çıkardığı gıcırta sesine vücudunun verdiği tepkiyi izledim. Varlığının farkında olmasına rağmen bana doğru dönmemişti.

Ağzımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra nihayet cesaretimi

toplayıp ona doğru seclendim. “Dün gece hakkında konuşmak ister misin?”

Baltayı savurarak bir odun parçasını daha ikiye böldü. “Hayır.”
Hâlâ bana bakmak için dönmemişti.

Keşke zihninin içine girip ne düşündüğünü görebilseydim. Kadınlarla yatıp kalkması konusunda çok şakalaşmış olsak da sorunlarının söylediğinden çok daha derin olduğunu biliyordum. Onu kendi haline bırakmalı, yalnız kalmasına izin vermeliydim ama kalbimden bir ses burada kalmamı söylüyordu. Kalbimdeki bir şey onun yanında kalmamı istiyordu.

“Her zaman bu kadar içine kapanık olmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama istediğim şey bu.”

“Kimse içine kapanmak istemez.”

“Ben istiyorum.”

“Neden?”

Bir tahta parçasını keserken, “Zorlamayı kes,” dedi emredercesine ama bunu yapmak zorundaydım. Büyükannesi ve büyükbabası dışında, çoğu insanın onu hiçbir şekilde zorlamadığına dair bir his vardı içimde.

“Açıldığında zorlamayı bırakacağım.”

“Muhtemelen sonsuza kadar burada kalacaksın.”

“Bugün çalışmıyorum, o yüzden sorun değil.”

Baltayı kaldırıp önündeki tahta parçasına vururken bir iç çekti. “Kahretsin, Hazel. Senin sorunun ne? Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

“Çünkü çok daha fazlası olmak istiyorsun.” Konuşurken omuz silktim. “Dün gece o kadından kurtulmamı istediğinde bir şeyler yaşadın. Derinlerindeki bir şey seni yiyip bitirdi. Ben sadece bunu kendine saklamak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Ben de bazı şeyleri içime atarak büyüdüm. Bunun bir insanın göğsünde

ne kadar büyük yer kapladığını ve gerçekten çok ağır olabileceğini biliyorum.”

“Evet ama biz aynı değiliz.”

Bu şimdiye kadar söylenmiş en doğru ifadeydi.

Verandadaki salıncaktan kalkarken onu başımla onayladım.

“Tamam. Öyle olsun. Bu şekilde devam et. Ama her şey çok fazla geldiğinde beni suçlama.”

“Fazla geleceğini neden düşündün ki?”

“Her zaman çok fazla gelir, en sonunda duyguların o sınırı geçene ve sen yıkılana kadar.”

Ian öfkelenmişti. “Kişisel deneyimine göre mi konuşuyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

İçeri girmek için arkamı dönsem de iç çekişler tarihindeki en dramatik iç çekişi duyunca duraksadım. “Lanet olası ailemden bahsetti. Bağımlı olduklarını söyledi ve sanki onları tanıyormuş gibi konuşmaya devam etti. Bana çok fazla şey dokunmaz -tıpkı söylediğin gibi, tuğladan duvarlarım var- ama ailemle ilgili yapılan yorumlar bana her zaman dokunuyor.”

Ona doğru dönüp baktığımda, elindeki baltayı tutarken gözlerinde nasıl bir ağırlık taşıdığım gördüm. “Neden peki?”

“Çünkü söylenilen şeyler her zaman doğru oluyor. Ailem uyuşturucu bağımlısıydı, en sonunda beni terk ettiler. Annem ve babam kendi çocukları yerine boktan alışkanlıklarını seçtiler. Bu kasabadan ayrıldılar ve çocuklarını boktan sorunlarıyla yalnız bıraktılar. Tamam mı? İşte bu yüzden beni rahatsız ediyor.”

Ian’ın ailesi hakkında konuşmasım dinlerken göğsüm sıkışmıştı. Eres’te uyuşturucu sorunu olduğunu biliyordum ve bu sorunun büyük çoğunluğunun hangi adamdan kaynaklandığını biliyordum. “Mal aldıkları kişi Charlie miydi?” diye sordum. Kelimeler dilimden dökülürken acıtmıştı.

Başparmağını burun kemerine sürterken başıyla onayladı. “Evet.”

“Bu yüzden mi benden nefret ediyorsun?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Seni nefret edecek kadar iyi tanımıyorum. Sadece hatırlamama sebep olduğun şeylerden hoşlanmıyorum... Bana ailemin başına gelenleri anımsatıyorsun.”

Ne demek istediğini anlıyordum. Belki de onun hayal edebileceğinden bile daha iyi anlıyordum. “Ben de hatırlattığım şeylerden hoşlanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben de o adam yüzünden bir ebeveynimi kaybettim. Onun yüzünden ormandaki barakada yaşıyordum. Annem beni evden kovdu çünkü Charlie gitmemi istiyordu. Eğer bir uyuşturucu bağımlısı olmasaydı annemin böyle bir şey yapacağımdan şüpheliyim. Eskiden en iyi arkadaşımdı ama uyuşturucu bu durumu değiştirecek kadar güçlüydü. Keşke onu uyuşturucudan önce tanımamış olsaydım çünkü sadece...” Kelimelerim birbirine karışırken iç çektim. Bunu nasıl açıklayacağımdan bile emin değildim ama o bahsettiğim şeyi anlamış gibi görünüyordu.

“Uyuşturucunun mahvetmediği zamanları hatırlamak her şeyi daha da zorlaştırıyor,” diye sözümü tamamladı.

“Evet, kesinlikle.”

Konuşurken oflayarak baltayı tekrar savurmaya başladı. “Bu beni sinirlendiriyor,” diye itiraf etti. “Uyuşturucu gibi bir şeyin onları çocuklarından ayırmasına ebeveynlerin nasıl izin verebildiğini düşünmek.”

Ian’a doğru baktım -ona gerçekten baktım- ve öfkesinin içinde yaşayan kırık bir çocuk gördüm. Odunları parçalamasında, içindeki bastırılmış saldırganlıkla baltayı savurmasında çok ham ve gerçek bir şey vardı.

Eve girip elime bir kâğıt ve kalem aldıktan sonra geri döndüm. Verandadaki salıncağa otururken karşımdaki terli ve bitkin adama gülümsüyordum. “Tamam, hadi yapalım.”

“Ne yapalım?”

“Öfkeni müzik oluşturmak için kullanalım.”

Burun kemerini sıkarken homurdandı. “İlgilenmiyorum.”

Cevap vermeme fırsat bırakmadan beni taştan yapılmış bir duvarı yıkmaya çalışan aptal bir kız gibi bırakıp gitti.

8

Hazel

Annem ve Charlie'nin beni evden kovmalarının üzerinden dört hafta geçmişti ve henüz her şeyi tam olarak kavrayamamıştım. Her gün annemin iyi olup olmadığını düşünüyor, sağlığının nasıl olduğu hakkında endişeleniyordum. Sürekli onu düşünüyor ve iyi olması için dua ediyordum. Her şey göğsüme çok ağır gelmeye başladığında, mesaimi bitirip annemin nasıl olduğunu kontrol etmek için evlerine gittim.

Charlie eve geldiğimi fark ederse kıyamet koparacağımı biliyordum ama hiç umurumda değildi.

Buzdolabını doldurmak için aldıklarımın dolu poşetlerle birlikte kapıyı çaldığımda annemin etrafta dolaştığını duydum.

“Kim o?” diye seslendi.

“Benim, anne. Hazel.”

Hareketleri artık daha telaşlı duyuluyordu. Kapı açıldığında onu görüp nefesimin kesildiğini hissettim. Öne doğru bir adım atarken elimdeki yiyecekler yere düştü. “Anne! Ne oldu sana böyle?” Hırpalanmış ve morarmış yüzüne bakarak nefes verdim. Sol gözü neredeyse kapanmıştı ve bilekleri morluklarla doluydu.

“Olay çıkarma,” diye uyardı beni el sallayarak. “Charlie’yle

sadece biraz tartıştık. Onun işleriyle ilgili bir hata yaptım, görevimi daha iyi yerine getirmem gerekirdi."

"Ne? Hayır!" dedim hızla eve girerek. "Konu ne olursa olsun, sana elini sürmeye hakkı yok. Bu doğru değil ve gerçekten kontrol edilmen gerekiyor. Seni hastaneye götürmeme izin ver."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hastaneye gitmeyeceğim. Ben iyiyim."

"Bebegin iyi olduğundan emin olmalıyız, anne. Lütfen."

Başını aşağı eğdiğinde kalbindeki acıyı gördüm. Zihninin içinde bir mücadele veriyordu. Yine de aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemiyordum. Arada sırada gözlerinde benimkine benzer pişmanlık parıltıları görüyordum, hayatı mücadelelerle geçmişti ve gözlerini her kırışığında hissettiği acıya karşı savaştığını görüyordum.

"Doktor randevusu için o kadar param yok..." diye başladı. "Sağlık sigortam yok ve eve bunun için bir fatura gelirse çok sinirlenir."

"Masrafı ben karşılayacağım. Gerçekten, anne. Sana yardım etmeme izin ver."

Kabul etmesine saniyeler kalmıştı. Kendisi ve bebek için doğru olanı yapmasa saniyeler kalmıştı ama Charlie onun konuşmasına fırsat vermeden hemen arkamda ortaya çıktı. Beni görünce gözleri büyümüştü, anneme ters ters bakıyordu.

"Neler oluyor burada?" diye bağırdı.

"Annemi biraz dışarı çıkaracağım." Boğazıma oturan korkuyu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Charlie tehditkâr bir adam gibi görünmüyordu ama içinde nasıl bir sertlik olduğunu biliyordum. Annemin vücudunun onun yüzünden morardığını ilk kez fark etmiyordum ama hamile kaldıktan sonra ona zarar vermeyeceğini düşünmüştüm.

Charlie'nin böyle bir canavar olmadığına inanarak fazla iyimser davranmıştım.

“Nereye?” diye sordu Charlie. “Senin burada bile olmaman gerekiyor.”

“Annemi görmeye hakkım var,” diye karşılık verdim. “Hadi, anne. Eşyalarını topla da gidelim.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyor. Mutfığa git ve bana bir pizza yap, Jean,” diye emretti Charlie. Bu sinirlerimin son noktaya ulaşmasına sebep olmuştu.

“Onu incitmişsin,” diye bağırdım. “Annemi kontrole götüreceğim.”

Charlie kaşlarını kaldırıp anneme baktı. “Hastaneye mi gidiyorsun?” diye sorarken sesi normal ve kontrollüydü. “Ne yapacaksın, Jean? Beni ihbar mı edeceksin? Sana zarar verdiğimi mi söyleyeceksin?”

Annem parmaklarıyla oynarken duraksayıp yere baktı. “Tabii ki hayır, Charlie.”

“Çünkü sana zarar vermedim, değil mi?”

Kelimelerin dilinden dökülme şekli tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. Tanrım, bu adamdan o kadar nefret ediyor ve otoritesini annemin düşüncelerini kontrol etmek için kullanmasından öyle çok tiksiniyordum ki!

“Hayır, zarar vermedin,” diye yalan söyledi annem. Gözlerini kırıştıtarak kapatırken başını onaylarcasına salladı. “Ayağım takıldı. Sakar olduğumu biliyorsun, Hazel.”

Hayır, anne.

Seni bu şekilde kontrol etmesine izin verme.

“Yine de bebek olduğu için kontrolden geçmelisin,” diye teklif ettim. İçime dolan öfkeyi dizginlemeye çalışıyordum. Annemi buradan çıkarmam gerekiyordu. Onu bu evden, o adamın kontrolünden uzaklaştırmalıyım. Çünkü daha fazla kalırsa, Charlie’nin bir adım fazla ileri gitmesi yüzünden ölebileceğini biliyordum.

Belki birlikte kaçarsak, tekrardan mantıklı düşünmeye başlardı.

Belki o adama ihtiyacımız olmadığını anlardı. Onsuz daha iyi olduğumuzu fark ederdi.

“Hiçbir yere gitmiyor,” diye araya girdi Charlie. “Bebek iyi, o da öyle. Artık burada istenmiyorsun. Bu yüzden defol.”

Kapıya doğru bir adım atarak annemi ondan korudum. “Annem olmadan hiçbir yere gitmiyorum.”

Gömleğinin kollarını sıvayıp bana doğru bir adım attı. “Defol, Hazel.”

“Hayır,” dedim sertçe. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Beni kolumdan yakalayıp ön kapıya doğru sürüklemeye başladı. Ufak tefek bir adama göre kavradığı yer gerçekten acıyordu.

“Bırak beni!” diye bağırdım. Charlie beni sürüklerken takıldım ve ayağım yere bastığım anda göğsüne sertçe çarparak geriye doğru sendelemesine neden oldum.

Sonra aniden yüzüme çarpan yumruğunun acısını hissettim. Hızla yere düşmüştüm.

Vay canına.

Beklenmedik acı hissi yüzünden neredeyse kusacaktım. Bana sadece tokat atmamıştı, yumruk da atmıştı. Sanki yaptıklarını hiç umursamıyormuş gibi beni geriye doğru savurup yere sermişti. Anneme de böyle mi yapmıştı? Onu bir insan değil, sanki bez bebekmiş gibi defalarca yumruklamış mıydı?

Başım zonklamaya başlamıştı ve acı tüm sistemimi ele geçirirken gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissedebiliyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Charlie bana doğru gelip bedenimi tekrar yere itti.

“Sana defolmanı söyledim,” diye tıslarken sesinden nefret damlıyordu.

“Siktir git!” diye haykırdım.

Bana tekrar vurmak için yumruğunu kaldırdı ama annem koşarak geldi ve onun elini avucunun içine aldı. “Dur, Charlie. Lüt-

fen, o anladı. Buradan gidiyor ve asla geri dönmeyecek,” dedi yemin edercesine.

Sağ gözüm kapalı bir şekilde sendeleyerek ayağa kalktım. Elimle sildiğim yüzümden bir ıslaklık yere damlıyordu. *Kan mıydı?* Sanırım yumruk attığımda yüzüğü tenimi kesmişti.

“Değil mi, Hazel?” diye sordu annem korku dolu gözlerle bana bakarak. Her gün bu korkuyla yaşıyordu.

“Benimle gel, anne,” diye yalvardım. Göğsüm düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu.

“Tekrar söylüyorum, o hiçbir yere gitmiyor. İkinizden de hıncımı almadan önce buradan kaybol,” dedi Charlie.

Onun bir psikopat olduğu çok açıktı. Yaptıklarından dolayı en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Tam aksine, her an bana bir darbe daha indirmeye hazırmış gibi görünüyordu.

“Buradan git, Hazel,” diye yalvardı annem. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Lütfen.”

Mücadeleye devam etmek istedim ama o adamı itersem, hem beni hem de annemi geri iterek cevap vereceğini biliyordum. Anneme zarar vermesi fikrine dayanamayıp uzaklaştım.

Göğsümdeki ağrı, annemi o korkunç durumda bıraktığım için suçluluk hissetmeme sebep oluyordu. Charlie’nin kolunu tuttuğunda bir an için onu görmüştüm. Gerçek annemdi, yıllar içinde dönüştüğü uyuşturulmuş insan değildi. Beni korumak için ortaya çıkmıştı ve arkasında onu koruyacak kimsenin olmaması kalbimi parçalamıştı.

Ian’ın evine doğru yürüyordum ve ilerlerken başımı eğip etraftan gizlenmek için elimden geleni yapıyordum. Bir araba kornası çaldığında öfkemin son noktaya ulaştığını hissederek başımı eğdim ve yürümeye devam ettim. “Hazel!” diye bağırdı bir ses. Hâlâ kafamı kaldırmamıştım. “Hey, Hazel! Ben Leah. James Scout’un kız kardeşi. Çiftlikte çalışıyor ve ben de atları kontrol

etmek için yanına gidiyorum. O tarafa mı gidiyorsun? Seni çiftliğe bırakabilirim.”

Arabasını kenara çekip park etti ve hızlı adımlarla yanıma geldi. Leah'yı bir süredir tanıyordum. Birlikte mezun olmuştuk ve kasabamızda kraliyet ailesinden sayılırdı. Leah Scout gerçekten çok güzeldi... muhteşem sarı saçlarından kristal mavisi gözlerine kadar. Diş macunu reklamlarında kullanılabilecek bir gülümsemesi vardı ve o gülümsemeyi kendisine bakan herkese sunardı. Ağabeyine benziyordu, herkese ve her şeye karşı aşırı nazikti.

Bana ulaştığında nefesi kesildi ve ellerini ağzına götürdü. “Aman Tanrım. Ne oldu sana?”

“Ben, şey... Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Yürümeye başladım, Leah da yanımda ilerlemeye devam etti.

“Bekle, Hazel. Bunu sana kim yaptı?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” diye kısaca cevapladım. “Sadece eve gidip temizlenmek istiyorum.”

“Tamam.” Başını sallayıp koluma girdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni arabama kadar götüreceğim, böylece seni evine bırakabilirim. Sokaklarda bu halde yürümemelisin ve kesinlikle yalnız olmalısın. James şimdilik Ian'la kalacağını söyledi, öyle değil mi?”

Başımla onayladım. “Evet. Ama gerek...”

“Saçmalama, Hazel. Sapıklarla dolu bir kasabada birbirimizi kollamalıyız. Büyütülecek bir şey değil. Hadi gel artık. Seni eve götürelim ve yaranı temizleyelim.”

Çiftlik evine vardığımızda Leah'yı işlerine dönmesi için ikna etmeye çalıştım ama beni yalnız bırakmadı.

“O gözü temizlemeden olmaz. Yoksa bir süre sonra daha çok şişerek kapanır. Dr. Smith'in ofisinde gönüllü çalışıyorum. Sana yardım edebilirim,” diye teklif etti.

Gitmesi için onunla mücadele edecek enerjim yoktu. Ayrıca tuhaf bir yanımla yalnız kalmak istemiyordum.

Leah gözüm için ıslak bir bez ve buz almak için mutfaka giderken yatağımın kenarına oturdum. Geri döndüğünde yanıma geçip yaramı temizlemek için elinden geleni yaptı.

“Bunu kim yaptı, Hazel?” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. “Önemli değil.”

“Tabii ki önemli. İnsanların sana bu şekilde zarar vermesine izin veremeyiz. Yaptıklarının bedelini ödemeliler.”

Ona yarım yamalak gülümseyerek sessizliğimi korudum. Yabancıların özel hayatım hakkında çok fazla şey bilmesine gerek yoktu. Leah iyi biri olsa da, yaşadığım tüm zorluklarla ona sorumluluk yüklemem gereksiz olurdu.

“Gerçekten iyiyim,” diye yalan söyledim.

Bana bilmiş bir şekilde gülümsedi. Ardından kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Ian öğrendiğinde çok sinirlenecek.”

Bir kaşımı havaya kaldırdım. “Bu pek mümkün değil.”

“Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki sinirlenecek. Onun ev arkadaşı-sın ve biri seni incitti. Bunu önemseyecektir.”

Alayla güldüm. “Biz gerçekten o tür ev arkadaşları değiliz. Sabahın üçünde rasgele bir kızı dışarı atmamı istemediği sürece birbirimize pek bulaşmıyoruz.”

Leah elini yüzüne götürdü. “Bilmiyorum, Hazel. Bu tür şeyler onun canını sıkar. Yıllar önce, ebeveynleri hâlâ buradayken babası annesine el kaldırırdı ve bu onu çıldırttı. Kadınların istismar edilmesini kaldıramıyor.”

Istismar.

Bu kelimenin bende neden kasma isteği uyandırdığını bilmiyordum. Bu kelime o adamın yaptıklarını daha da ciddi gösteriyordu ama aslında doğrudu. Beni istismar etmişti. Annemi istismar etmişti. Sonunda durmayacağını biliyordum çünkü Charlie

söz konusu olduğunda, birilerini istismar etmek onun alışkanlığıydı.

“Ian`ın sert biri olduğunu biliyorum ama o gerçekten iyi bir adam. Onu çok uzun zamandır tanıyorum, ağabeyimin en iyi arkadaşı. Ailesinin onu terk etmesinden çok etkilendi ama o iyi kalpli çocuk hâlâ orada.”

“O her zaman soğuk. Onun duyguları yok.”

Leah yüksek sesle güldü. “Bu çok saçma. Tam aksine, Ian Parker çok fazla şey hissediyor. O adamın bu dünyadaki çoğu insandan daha fazla duygusu var. Duyguları onu öyle çok bunaltıyor ki, sonunda o gördüğün duvarları örüyor. Ama Tanrı aşkına... o kesinlikle umursuyor. Bazı şeyleri o kadar çok önemsiyor ki, bunun onu delirttiğini düşünüyorum.”

Başımı bir dakikalığına eğdim ve buzlu havluyu yüzüme tuttum. Leah`ya başka ne söyleyeceğimden emin değildim. Bu yüzden omuzlarımı silkerek hafifçe gülümsedim. “Biraz başım ağrıyor. Sanırım bir süre dinleneceğim.”

“Bu iyi bir fikir. Ağrı için biraz *ibuprofen* al ve şişliği indirmesi için birkaç saatte bir gözüne buz koymaya devam et, tamam mı?”

“Tamam. Teşekkürler, Leah. Gerçekten teşekkür ederim.” Bana yardım etmek zorunda değildi ama yine de bunu yapmıştı. Bu benim için tahmin edebileceğinden daha fazla şey ifade ediyordu.

“Elbette.” Yatağımdan kalkıp bana gülümsedi. “Ayrıca eğer kız kıza vakit geçirmek istersen, bana haber ver. Çiftlikteki oğlanlarla takılmak beni çıldırtıyor. Zaten sürekli atları ziyaret ediyorum, belki arada öğle yemeği falan yeriz.”

Ona gerçek, içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bunu çok isterim.”

“Dinlen, Hazel. Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin. Ayrıca ne yaparsan yap, sana böyle davranan pisliğin yanına kâr kalmasına izin verme.”

Leah gittikten sonra, acıdan yanaklarımdan yaşlar süzülürken banyonun kapısını kilitledim. Zaman geçtikçe yüzüme yediğim yumruk daha çok acımaya başlamıştı. Yüzümün sağ tarafı şişmişti, her geçen saniye siyah ve mavi tonlarına bürünüyordu. Anneme benziyordum ve bu gerçek kalbimi çok kırıyordu.

Charlie daha önce bana hiç el kaldırmamıştı... çizgiyi hiç aşmamıştı çünkü annem her zaman benim önüme geçerdi. Şimdi onun nasıl hissettiğini, neler yaşadığını, ne tür mücadeleler verdiğini anlıyordum.

Göğsümdeki ağrı sadece kendim için değil, annem için de oradaydı. Onu oradan çıkarmak istiyordum. Annemi o psikopattan uzaklaştırmam gerekiyordu. Kim bilir onu ne tür yalanlarla zehirliyordu? Haberi bile olmadan ona ne tür ilaçlar veriyordu? Charlie insanları kontrol etmek için her şeyi yapardı. Annemin karşı koyamayacak kadar zayıf ve korkak olması onun üzerinde hüküm sürmesini çok kolaylaştırmıştı.

O gece mantıklı düşünemiyordum çünkü annemin başına geleceklerden çok korkuyordum. Ian'ın beni bu halimle görmesini istemediğim için odamdan çıkmamıştım. Yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum ve ağlamamı durduramıyordum. Annemi o korkunç durumdan, Charlie'den nasıl kurtaracağımı ya da en azından o adamı nasıl uzaklaştıracığımı düşünüp duruyordum. Garrett ve annem sayesinde ona bir şekilde tuzak kurabilecek kadar çok şey biliyordum. Başını öyle bir belaya sokardım ki, annemi daha fazla aşağıya çekmesi mümkün olmazdı. Planımın işe yarayıp yaramayacağını tam olarak bilmiyordum ama denemem gerektiğini biliyordum. Aksi takdirde annem sadece karnındaki çocuğu kaybetmekle kalmayacak, kendi hayatı da ellerinden kayıp gidecekti.

Gece geç saatlerde Ian'ın ev telefonunu aldım ve polis merkezini aradım.

“Eres Polis Merkezi. Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?” dedi hattaki yorgun ses.

“Merhaba, şey... Önümüzdeki birkaç gün içinde gerçekleşecek büyük bir uyuşturucu ticareti için isimsiz bir ihbar bırakmak istiyorum.”

Hattın diğer ucundaki ses kısıldı. “Connor, sen misin? Bana yine şaka mı yapıyorsun?”

“Ne? Hayır. Gerçekten bir ipucum var.”

“*Tamaam*,” dedi adam inanamayarak. “Söyle bakalım bildiklerini. İpucu ne?”

“Charlie Riley ayda bir kez adamlarına diğer kasabalara götürmeleri için mal dağıtıyor. Eres’in hemen dışında, Wood Sokağı ve Timber Caddesi’ndeki eski çamaşırhane buluşma noktaları. Genelde gece saat iki civarında orada oluyorlar ve iki gün sonra tekrar buluşmaları gerekiyor.”

Garrett’in malların nereden girip nasıl dışarı çıktığını bana söyleyecek kadar kafayı bulmasına minnettardım. Amcası ona aile “işinde” daha fazla liderlik verdiği için o kadar sersemlemişti ki, video oyunu alemlerinden birinde sarhoş olup kafayı bulmuş ve bana her şeyi anlatmıştı.

“Peki bunu nereden biliyorsun?”

“Güven bana. Bunun doğru olduğunu biliyorum.”

“Evet, tamam. Durumu araştıracağız, Connor.”

“Ben söylediğin kişi değilim!” dedim elimle yüzümü ovuşturarak.

Gerçekten bir çocuk gibi mi konuşuyordum? Bu da neydi böyle? “Bu konuda bana güvenmelisin. Çamaşırhane uyuşturucu anlaşmalarının yapıldığı yerdir. İhtiyacın olan her şeyi orada bulacaksın. Yanına destek aldığından emin ol.”

“Tamam. Hepsi bu kadar mı?”

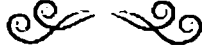
“Evet.” Midem çalkalanırken altdudağımı ısırdım. “Hepsi bu kadar.”

“Tamam. Çamaşırhane. Wood ve Timber. Charlie Riley. Kötü uyuşturucu. Anladım. İyi geceler, Connor.”

Telefon kapandı. Paniğim yatışmaya başladığında derin bir nefes aldım ve iki gün içinde annem için her şeyin nasıl değişeceğini düşündüm. Artık o adamdan kaçmak zorunda kalmayacaktı. Charlie kendi başına sürüklenip ondan uzaklaşacaktı.

Annem bir daha asla ondan kaçmaya çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Bu sefer biz kazanacaktık.

On Yıl Önce

“Hadi, Hazel. Acele et. Sadece birkaç şey al,” diye emretti annem beni yatağımdan çıkartırken. Yatağın üstünde bir bavul vardı ve bazı giysilerimi içine dolduruyordu.

Esnerken gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu fark ettim. “Neler oluyor, anne?” Güneş henüz doğmamıştı bile, bu yüzden neden uyandığımı anlamamıştım.

“Gidiyoruz, tatlım. Buradan defolup gidiyoruz, tamam mı?” Sesi çok alçaktı ve sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi parmak uçlarında hareket ediyordu.

Charlie yüzünden böyle davrandığını biliyordum.

Annem onun duymasını istemediğinde hep fısıldardı. “Şimdi gel ve olabildiğince sessiz ol, tamam mı?” diye rica etti.

“Gerçekten gidiyor muyuz?” diye sorarken sesim ürkekti.

Annem daha önce de o adamı terk etmekten söz etmişti ama hiç gerçekten gitmek için bavullarımızı hazırlamamıştık. Ne kadar gitmek istesek de, her zaman onun kontrolü altında olacağı-

mıza inanmaya başlamıştım. Anneme kötü davranıyordu ve onu ağlatması hiç hoşuma gitmiyordu.

“Evet, tatlım. Gerçekten gidiyoruz. Şimdi ihtiyacın olan her şeyi al çünkü geri dönmeyeceğiz.”

“Asla mı?”

Önümde eğilip saçlarımı yüzümden çekmek için parmaklarıyla taradı. Gözlerinde yaşlar vardı ve bunu görmek beni üzüyordu. Annemin ağlamasından nefret ediyordum ve son zamanlarda çok fazla ağlıyordu. “Asla, bebeğim. İşte bu kadar. Buradan gidiyoruz ve bir daha asla bu kasabaya dönüp bakmayacağız. Tamam mı? Sadece sen ve ben. Sadece ikimiz.”

Yatağımın üzerindeki pelüş hayvanımı kaptım ve boştaki elimi annemin avucuna yerleştirirken ona sarıldım. “Tamam.”

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Hazırım,” diye cevap verdim.

O kadar uzun zamandır hazırdım ki, annemle birlikte kaçma fikrine gülümsemekten kendimi alamadım.

“Sadece ikimiz,” diye mırıldandım kendi kendime. Annem elimden tutarken birlikte yürüyorduk.

Tek istediğim buydu.

“Üzgün olduğun için mi ağlıyorsun?”

“Hayır, tatlım. Bunlar mutluluk gözyaşları.”

Mutluluk gözyaşları.

İnsanların mutlu olduklarında ağlayabildiklerini bilmiyordum. Bunu öğrendiğimde ben de ağlamaya başladım.

9

Ian

“Siz mankafalar provayı bitirdiniz mi? Eğer bitirdiyseniz seni eve bırakabilirim, James,” dedi Leah. Ambara her zamanki gibi gülümsemesiyle girmişti.

“Beni eve mi bırakacaksın? Bugün benim arabamı almadın mı?” diye sordu James. “Aslında kardeşini eve bırakan kişi ben olmuyor muyum?”

“Ne fark eder ki? Hadi ama... Netflix’te art arda *You* bölümleri izleyip midemi sonuna kadar patlamış mısırla doldurmam gerekiyor.” Bana ve diğer çocuklara el salladı. “Çocuklar, gerçekten çok iyi gidiyorsunuz.”

Eric başıyla onayladı. “Daha iyi olabiliriz. Bizi tüm sosyal medya platformlarında takip ediyorsun, değil mi? Desteğin gerçekten çok önemli.” Eric bir sosyal medya satıcısı gibiydi, her zaman beğeni ve takipçi elde etmenin peşindeydi.

“Elbette takip ediyorum.” Leah gülümseyerek bana doğru yürüdü. Ellerini şortunun ceplerine sokup parmak arası terlikleriyle ileri geri sallanmaya başlamıştı. “Hey, Ian. Hazel’la birlikte yaşamak nasıl gidiyor?”

Omuz silktim. “Pek karşılaştığımız söylenemez.”

“Onunla aynı dönemdeydik. Gerçekten harika bir insan. Ses-

siz ama iyi biri. Onu tanırsan çok ilginç biri olduğunu senin de göreceğini düşünüyorum. Okulda da her zaman çok zekiydi. Bazen onun yalnız hissettiğini düşünüyorum.”

Leah’nın aşırı tatlı tavrına kaşlarımı çattım. Bir şey ima etmeye çalıştığını anlamıştım, bu yüzden sakladığı şeyi ortaya çıkarmasını umuyordum. “Nereye ulaşmaya çalışıyorsun, Leah?”

Her zamanki gibi parlak bir şekilde gülümseyerek omuz silk-ti. “Yani diyorum ki... Onu tanımaya çalışırsan dünyanın sonu gelmez. Çok zor zamanlardan geçiyor. Konuşabileceği iyi birinin varlığı hoş olurdu.”

“Ben iyi bir insan değilim,” diye cevap verdim.

Gözlerini oldukça dramatik bir şekilde devirip sırtımı sıvazladı. “Evet, tamam. Eğer sen kötü biriysen, o zaman ben de *Kardasian* bağımlısı değilim. Büyükanнем kalçasını kırdıktan sonra, iki hafta boyunca onunla üç taş oynamak için hastaneye gelen kişiyi unuttuğumu düşünme sakın.”

“Ne diyebilirim ki? Üç taş oynamaya bayılıyorum.”

“Ona karşı nazik ol, budala. Bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu hissediyorum.”

“Öyleyse onunla arkadaş olabilirsin.”

“Elimden geleni yapıyorum ama şimdilik bir ev arkadaşına ihtiyacı var. Onun kabuğunu kıracak kadar çok etrafında olan birine.”

Emin olamadığım için yüzümü buruşturdum. Leah bana bir kez daha dramatik bir şekilde göz devirdi.

“Öyle olsun! En azından bir pislik gibi davranırken çok ileri gitme, olur mu? Çiftlikte ona bu kadar sert davranmayı bırak.”

“Çiftlikteki herkese karşı tutumum sert,” diye mırıldandım. Leah’nın söylediklerine biraz bozulmuştum. Çiftlikteki herkese aynı şekilde davranırdım ve Hazel’a diğer çiftlik çalışanlarından daha sert davranıyormuşum gibi imada bulunması hoşuma gitmemişti.

Leah derin bir nefes aldı, cevaplarım onu bıktırmıştı. Fakat

aynı şekilde ben de onun sözlerini duymaktan bıkmıştım. “Her neyse, Ian. Hazel’a diğerlerinden daha kötü davranıyorsun. Muhtemelen buradaki en sıkı çalışanlardan biri ama ona nasıl patronluk tasladığını gördüm. Yani... Lanet olsun, o kız salak ağabeyimden bile daha fazla çalışıyor.”

“Hey, beni bu işe karıştırmal” diye karıştı James. Etraftan eşyalarını topluyordu. “Ama haksız sayılmaz. Hazel çok iyi bir çalışan ve bazen onun üzerine çok gidiyorsun.”

Vay canına. Scout kardeşler tarafından sırasıyla iğnelenmek ne kadar da güzeldi. İşin boktan yanı, etraftaki en iyi insanlar arasında olmalarıydı. Eğer Hazel’a davranışlarımda bir sorun görüyorlarsa, muhtemelen bu konuda haklıydılar. Söyledikleri doğru olabilirdi, Charlie konusundaki düşüncelerim muhtemelen çiftlikte ona karşı sergilediğim tutumu etkiliyordu. Leah ve James’in bu gerçeği yüzüme vurması kendimi koca bir pislik gibi hissetmeme neden olmuştu. Hazel’a biraz daha yumuşak davranmak için bunu aklıma bir kenarına yazdım, hatırlamak için elimden geleni yapacaktım.

Yani bir şeytan tarafından yetiştirilmesine rağmen, onunla aynı tipte bir insan olmadığını kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Ertesi gün, Hazel’ı bir kamyonetin arkasına kürekle saman doldururken gördüm. “Bugün kendini çok yormamalısın. Dışarısı bu kadar çok çalışmak için fazla sıcak,” diye uyardım. Hava sıcaklığı otuz sekiz dereceye yaklaşıyordu ve Hazel her zamanki gibi uzun kollu, baştan aşağı siyah bir kıyafet giymişti. Bu tür bir kıyafet için hava çok sıcaktı, özellikle de doğrudan güneşin altında çalıştığı için. Üzerinde bir *sweatshirt* bile vardı ve kapüşonunu deli bir kadın gibi kafasına geçirmişti.

“İyiyim, hallediyorum,” diye mırıldandı. Samanları kürekler-

ken sesi kısıktı. Son birkaç saattir pek konuşmamıştı, bu oldukça tuhaf bir durumdu. Normalde bana karşı kaba ve iğneleyici bir yorumda bulunurdu ama bugün hiç konuşmamıştı.

Önceki gece yemeği yaktığım için benimle alay bile etmemişti. Şimdi düşününce onu evde bile görmediğimi fark ettim. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve içeride dolaştığını duymama rağmen odadan hiç çıkmamıştı. Sabah uyandığımda ise çoktan çiftlikteki işine gitmişti.

“Sakin bana geçen sabah duygularım ve diğer aptal şeyler hakkında açılmak istemediğim için hâlâ kızgın olduğumu söyleme?”

“Düşündüğünün aksine, her şey seninle ilgili değil, Ian Parker,” dedi terslercesine.

Bunu -ve ters tavrını- çok üstelememeliydim. Ancak güneş ışınlarının üstüne düşmesini izlerken başım dönüyordu. Kahretsin, onun yerine bayılmama saniyeler kalmıştı.

“Hadi, hayatım. Aptalca davranma. Sıcak çarpması gerçek bir şey.” Sinirine dokunmak için “hayatım” diye seslenmişim ama hiçbir tepki vermemişti. Lanet olsun. Neyi vardı bu kızın?

Kapüşonun kenarlarını çekti ve işine geri dönmeden önce boğazını temizledi. “Sorun yok. Ben iyiyim.”

“En azından domuz ağıllarına git. Orada sana yardım bile edebilirim. Ya da bir su molası ver. Bu çok...”

“İyiyim dedim ya!” diye tersledi sonunda.

Bana doğru döndüğünde göğsümün sıkışmaya başladığını hissettim. Gözleri kan çanağına dönmüştü, saatlerdir ağlıyormuş gibi görünüyordu ve kilolarca makyaj yapmıştı. Her zaman makyaj yapıyordu ama şu anda *RuPaul’s Drag* Race*** programının seçmelerine katılıyormuş gibi görünüyordu.

* *Drag ya da Drag Queen*, eğlence ya da moda için genellikle abartılı feminen tavırlar ve toplumsal kadın rolleri benimsiyerek kadın kıyafetleri giyen kişilere verilen isimdir. (ç.n.)

** *RuPaul’s Drag Race*, Amerika yapımı *reality* şov tarzındaki yarışma programı. RuPaul tarafından sunulan programda katılımcılar “Amerika’nın Bir Sonraki Drag Süper Starı” olmak için yarışmaktadır. (ç.n.)

Nedenini bile bilmiyordum ama gözlerindeki o hüznü görmek buz gibi olan kalbimi kırmıştı. “Neyin var?” diye üsteledim.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam ederken başım iki yana salladı. “Yok bir şey. Ben iyiyim.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Kes şunu, Ian.”

“Kesemem, tatlım.”

Dudakları aralandığında bana haddimi bildireceğini düşünerek kendimi daha iyi hissettim. Eğer içinde bana sataşacak kadar güç varsa, her zamanki sinir bozucu halinden çok da uzakta olamazdı.

Ama konuşmak yerine gözleri odağım kaybetti ve elindeki küreği düşürdü. Vücudunun olduğu yerde ileri geri sallandığını gördüm.

Siktir.

Bayılmak üzereydi.

Gözleri geriye doğru kaymaya başladığında hızla yanına koştum ve yere çarpmadan önce onu tam zamanında yakaladım. Hazel kollarımda bayılmıştı, vücudu tamamen kendini serbest bırakmıştı. Onu ayağa kaldırıp aceleyle evin olduğu yöne ilerlerken sürekli aynı kelimeleri tekrarladım.

“Yakaladım seni, güzelim,” diye mırıldandım. “Yakaladım seni.”

Eve vardığımız anda biraz kendine gelmeye başlamıştı, onu hızla duşa götürüp vücuduna soğuk su tuttum. Dehşet içinde çığlık atarken soğuğun verdiği hisle çabucak uyandı.

“Aman Tanrım, bu çok soğuk!” diye bağırdı. Vücuduna çarpan buz damlacıkları yüzünden titriyordu. Küvette otururken ellerini kollarında gezdirerek ısınmaya çalıştı.

“Güzel,” diye homurdandım. “Sana o güneşin altında durmak için çok sıcak olduğunu söylemiştim.”

Suyu kapatmak için öne doğru uzanırken titredi. “Ben iyiyim.”

“Değilsin. Sıcağı üzerinden atman için biraz elektrolite ihtiya-

cın var. Buzdolabında biraz sporcu içeceği olması gerekiyor. Bu havluyla kurulan.” Askıdaki en yakın havluyu alıp ona uzattım. Hazel hızla yüzündeki suyu silerken makyajı da akmaya başladı.

“Lanet olsun... Yüzüne ne oldu böyle?” diye bağırdım. Makyajını silerken ortaya çıkan morluklar karşısında dehşete düşmüştüm. Gözleri büyürken bana arkasını döndü. “Önemli bir şey değil.”

Ellerimi omuzlarına koyup yüzünü bana çevirmesini sağladım. “Saçmalama. Bu önemli bir şey değilmiş gibi görünmüyor. Sanki biri gelip suratına yumruk atmış gibi.”

Gözleri sulandığında, yaşadığı şeyin tam olarak bu olduğunu anladım.

Siktir.

Biri suratına yumruk atmıştı.

“Bunu sana kim yaptı?” diye sordum. Sesim öfkeyle titriyordu. Kime kızdığımı bile bilmiyordum ama... Lanet olsun, çok sinirlenmiştim. “Bir erkek mi?”

Yavaşça başını sallayarak onayladı.

“Kim olduğunu söyle,” diye emrettim.

Başını sallarken gözyaşları her zamankinden daha hızlı bir şekilde yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. “Sorun değil. Bu durumu çözeceğim.” Ayağa kalkmaya çalışırken dengesini kaybederek hafifçe sendeledi. Uzanıp onu kollarımla yakaladığımda bana yarım yamalak gülümsedi. “Bu konuda iyisin.”

“Hangi konuda?”

“Beni yakalamak konusunda.”

“Eh, aslında düşmeyi bıraksan iyi olur.”

“İnan bana...” Ağır ağır bir nefes verdi. “Deniyorum.”

Bu cümleyi öyle kalp kıran bir şekilde söylemişti ki, nasıl bir cevap vereceğimi bilememiştim. Alaycı ve kaba tavırlarını geri istiyordum. Bu hüznünlü yanı, onunla birlikte ağlamak istememe sebep oluyordu.

Şişmiş gözüne bakarken, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordum çatallaşan sesimle. Ne tür bir pislik bir kadına el kaldırırdı? Ne kadar zayıf bir piç, böyle boktan bir şey yapabilirdi? Kim olduğunu biliyordum, babam onlardan biriydi. Çocukken sarhoş olup anneme saldırışını izlediğimi hatırlıyordum. Annemin morluklarını ve onları nasıl makyajla gizlemeye çalıştığını hatırlıyordum. Hazel'in şu anda yaptığı gibi.

O adamı öldürmek istiyordum.

Kim olduğunu bile bilmiyordum ama kan görmek istiyordum.

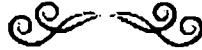
Hazel acısına rağmen gülümseyebilmek için elinden geleni yaparken, "Öncelikle, sporcu içeceği," diye cevap verdi. "Ardından bu gece için biraz votka."

Kaşlarımı kaldırdım. "İçki içmek için yaşın tutuyor mu?"

"Pek sayılmaz." Başını iki yana salladı. "Ama oldukça kötü bir gün geçirdim."

Peki, tamam o zaman.

Votka olacaktı. Sporcu içeceğinden sonra.

Eğer dünyanın en dayanıksız insanı için bir ödül olsaydı, Hazel onun sahibi olurdu. Benim gözetimim altında karışık bir içkiyle birlikte üç *shot* içmişti ve oturma odasında daireler çizerek dans ediyordu. Tam olarak çıkaramadığım ama bir şekilde kulağa mükemmel gelen bir melodi mırıldanıyordu.

"Neden sen de içmiyorsun?" diye sordu bana. Kanepeye uzanırken kaşlarımı kaldırmıştı.

"Bu gece canım içmek istemiyor."

"Ne? Tabii ki bu gece canın içmek istiyor. Herkes her gece bir şeyler içmek istemeli. İçmek eğlencelidir," diye bağırdı.

Kanepenin karşı tarafına oturdum. "Peki sen kaç kere içtin?"

“Ah...” Dudaklarını büzüp derin bir nefes verdi. “Bugün de sayılıyor mu?”

“Hı-hı.”

İki parmağını havaya kaldırdıktan sonra şaşkın bir ifadeyle parmaklarını inceledi. Sonra bir parmağını düşürdü. Kendimi tutamayıp kıkırdadım çünkü ortaparmağını farkında bile olmadan havada bırakmıştı.

Hazel Stone resmen ilk içki deneyimini yaşıyordu ve sonuna kadar sarhoş olmuştu.

“Neyi özledim biliyor musun?” diye sorarken elinin tersini ağzına sürüyordu.

“Neyi?”

“Barakayı.”

Güldüm. “Bir barakada yaşamayı tercih edeceğin kadar kötü bir ev arkadaşı mıyım?”

“Hayır.” Kıkırdadı, bu sesi duymak çok güzeldi. “Demek istediğim, tavandan gökyüzüne ve yıldızlara bakmayı özlediyorum. Yıldızları ve ayı seviyorum. Dışarıda hayatımdaki sorunlardan çok daha fazlası olduğunu hatırlatıyor bana.”

“Yıldızlara bakıp dilek tutan insanlardan mısınız?”

“Her şeyle dilek tutabilecek bir insanım.” Başımı bana doğru eğdi. “Her zaman böyle iyi mi hissettiriyor? Sarhoş olmak?”

“Duruma göre değişir. Viski içemiyorum çünkü beni üzüyor.”

“Üzülecek neyin var ki? İnanılmaz bir şekilde şarkı söylüyorsun, kira ödemedi yaşıyorsun, büyükanne ve büyükbaban inanılmaz! Ayrıca S.E.K.S.İ.’sin. Seksi. Eğer aletini kaç kadına soktuğunu bilmeseydim, onu bana da sokmanı isteyebilirdim. Demek istediğim, insanların bana aletlerini sokmasına izin verseydim bunu yapardım.”

Kelimeler dilinden öyle kolay dökülüyordu ki, eğer ayık ol-

saydı bunları yüksek sesle söylediği için kendini pataklayacağını biliyordum.

Yine de sarhoş olması onunla biraz eğlenmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

“Ah... Sence ben *S.E.K.S./* miyim?” diye sordum.

“Evet, bence öylesin. Eğer kadın ereksiyonu gibi bir şeye sahip olsaydım, sen etrafımdayken her gün uyanılırdım. Bana kötü davrandığında bile.”

Kaşlarımı çattım. “Sana kötü davrandığım için özür dilerim, Haze.” Onu sarhoş haliyle izledikçe bu kadar mesafeli davrandığım için daha fazla suçluluk duyuyordum.

“Sorun değil. İnsanların bana kötü davranmasına alışkınım.”

Bu cevap tamamen bok gibi hissetmeme sebep olmuştu. Başparmağımı burnumun üstüne sürterek ona doğru yaklaştım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu endişeyle.

“Morluğu kontrol etmek istiyorum. Bakabilir miyim?” diye sordum elimi havada gezdirerek.

Hazel yavaşça başım salladı.

Parmaklarım yanağına değdiğinde dokunuşumdan ürkmedi. Kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

“Acıyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey hissetmiyorum ama şu anda iyi.”

“İçkinin bir başka yan etkisi.”

“Neden bana karşı bu kadar kaba davranıyordun?” Yeşil gözleri beni delip geçiyordu.

“Çünkü ben bir aptalım,” diye itiraf ettim. “Üvey babanla bazı sorunlarım var.”

Hâlâ yanağında duran parmakları benimkilerin üzerinde gezinirken gözlerini kapattı. “O benim babam değil.”

“Bunu sana o mu yaptı?” diye fısıldadım. Daha yüksek sesle

söylemekten biraz korkuyordum. Nedenini bilmiyordum ama o adam tarafından incitildiğini düşünmek içimde bir kasma isteği uyandırmıştı.

Yavaşça başıyla onayladı. “O bir canavar.”

“Biliyorum.”

Onu öldürecektim.

“Annemin morlukları daha kötü,” derken elini kömür rengi saçlarında gezdiriyordu. “Ondan kurtulamıyor ve o adam annemi beni incittiğinden çok daha fazla incitiyor.”

“Neden onu terk etmiyor?”

“Defalarca denedi. Her seferinde bir şekilde annemi buluyor ve tekrar yanına çekiyor.” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzül-
dü ve ben onları silerken başını iki yana salladı. “Votka insanı hem mutlu hem de üzgün yapabilir mi?”

“Yapabilir.”

“Ama artık üzgün olmak istemiyorum. Mutlu olmak istiyorum.”

“Olacaksın,” diye söz verdim. “Bazen mutlu şarkı sözlerine ulaşmak zaman alır.”

“Ne zaman mutlu şarkı sözleri yazacaksın?”

Bir kahkaha attım. “Aslında şarkı sözlerinde bana yardımcı olacak bir kız arıyorum.”

Dilini içeriden bastırarak yanağını şişirirken gözlerini kıstı. “Eminim çok tatlı bir kızdır.”

“Ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok,” diye cevap verdim nazikçe. “Makyajlı ya da makyajsız.”

Sözlerime şaşırmış gibi görünerek biraz daha dik oturdu. “Teşekkür ederim.”

“Neden bu kadar çok makyaj yaptığını sorabilir miyim?”

Hazel ellerini tekrar saçlarında gezdirdikten sonra omuzlarını silkti. “Bu da o adam yüzünden. On dört yaşlarındayken, evde hep askılı tişört ve şortla geziyordum. Bir gece, Charlie sarhoşken

yatak odama girdi ve vücuduma nasıl dokunmak istediğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Yanık tenimle ona nasıl gösteriş yaptığım hakkında konuştu. Ben de ondan korunmak için kat kat giyinmeye ve makyaj yapmaya başladım.”

Hazel bunları anlatırken midemin bulandığını hissettim. Charlie ne tür bir psikopattı? Daha önce onu öldürme planları yapmış olabilirdim ama şu anda o piçi boğma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Bana doğru bakarken üzerine bir yumuşaklık çöktü. “Ian?”

“Efendim?”

“Sarhoş Hazel senden çok hoşlanıyor.”

Kıkırdadım. “Hadi gel, Ayık Hazel’in da benden hoşlanması için bir şeyler yapalım.”

“Bu çok kolay.” Ağzını kapatma zahmetine girmeden yüzüme doğru esnedi. “Ara sıra bana selam ver, bu sırada tişörtünü de çıkarırsan iyi olur.”

Lanet olsun. Hazel gibi birine nasıl bu kadar uzun süre bir pislik gibi davranabilmişim? Uydurduğum şeyleri bir kenara bıraksaydım onda Charlie’yi çağrıştıran hiçbir şey olmadığını fark ederdim. Aslında tam tersiydi. Sevecen, komik, güzel ve nazikti.

Tanrım. Ne kadar da aptalmışım.

“Hey, Ian?”

“Evet?”

“Şimdi kusacağım.”

Son on dakikayı o tuvalete kusarken saçlarını tutarak geçirmiştim. Hazel bir daha asla içki içmeyeceği hakkında mırıldanırken, ben de aynı sözleri söylediğim tüm o berbat içki gecelerimi düşünerek kendi kendime gülümsüyordum.

Tuvaletteki şiddetli atak bittiğinde yere uzandı ve bacaklarını karnına çekerek kıvrıldı. “Burada uyuyacağım,” diye mırıldandı.

Onu kollarımın arasına almak için eğilirken kıkırdadım. “Hayır, kendi yatağında uyuyacaksın.”

“Senin yatağında uyuyacağım,” diye tekrarladı kollarıma sokularak.

Bu tam olarak doğru değildi.

Hazel’ı yatırdıktan sonra -*kendi* yatağındaydı- her ihtimale karşı yere bir kova yerleştirdim ve sonrasında üstünü örttüm.

Kollarını yukarı uzatıp boynuma sararak beni kucakladı. “Teşekkür ederim, en iyi arkadaşım,” diye fısıldadı. Ardından tekrar kendini yastığına bıraktı. Uzaklaşmak için döndüğümde biraz daha mırıldandığını duydum. “Ona yardım etmeliyim.”

“Kime yardım etmelisin?”

“Anneme. Onu ve bebeği oradan çıkarmalıyım. Yardım etmeliyim,” dedi gözlerini kapatarak. Derin bir uykuya dalmak üzereydi.

Ne söylediğini bildiğinden emin değildim ancak yine de karşılık verdim. “Ona yardım etmen için sana destek olacağım, Haze.”

“Söz mü?” diye fısıldadı.

“Söz veriyorum,” diye cevap verdim.

10

Hazel

O tahammül edilemez ses de neydi?

Horoz muydu? Başım patlayacakmış gibi ağırırken pencere-
min dışında gerçekten bir horoz mu çığlık atıyordu?

Ağzım neden bu kadar kuruydu?

Neden ölecekmişim gibi hissediyordum?

“Üüüü...üüüüü...” Bay Horoz tekrar bağırarak yüzüme bir
yastık bastırmama neden oldu. Bu kadar uyanık ve mutlu olma-
sından nefret ediyordum, sanki bir gece önce ülkedeki tüm votka-
yı içmemiş gibiydi.

Votka.

Ahhh. Votkanın canı cehenneme.

Dirseklerimin üzerinde doğrulurken gözlerim dikkatle açıldı.
Karnım açlıktan kavrulurken inledim. Tam o sırada çalan kapı zi-
linin acı veren sesi duyuldu. Bir süre çalmaya devam etti, lan’ın
kapıyı açmak gibi bir niyeti olmadığını fark edince kendimi
odamdan dışarı sürükledim.

Güneş ışığı üzerime vururken kapıyı açtım. Hayatımda hiç bu
kadar vampir gibi hissetmemiştim ve elinde bir sepet şekerlemey-
le duran kadını fark ettiğimde, kapıyı açarken yüzüne karşı tısla-
dığım için kendimi kötü hissettim.

Ancak kadın gün ışığına verdiğim delice tepki karşısında kaşlarını çatmadı. Neşeli bir şekilde gülümserken başını sola doğru eğdi. “Ben de seninle tanışmak için buraya uğramak istiyordum,” dedi eve girerken. Elindeki sepeti masaya bıraktıktan sonra bana döndü ve tokalaşmak için uzattı. “Sen Hazel olmalısın. Ben Holly, Ian’ın büyükannesiyim.”

Az önce tısladığım kadın, Ian’ın büyükannesiydi.

Ne kadar mükemmel bir ilk izlenim.

Elimi yüzümde gezdirdim ve morluğa dokununca biraz irkil-dim. Yüzümde bir morluk olduğunu unutmuştum, Holly ise bana ve oldukça morarmış yüzüme bakıyordu. Elimizi uzatıp onunla to-kalaştım.

“Özür dilerim, daha yeni uyandım. Normalde ilk tanışmalarda daha iyiyimdir.” Ellerimi pijamalarımın -onları giydiğimi hatırla-mıyordum- üzerinde gezdirdim ve ona gülümseye çalıştım.

“Ah, tatlım, endişelenme. Harika görünüyorsun.” Bunu söy-lerken o kadar parlak gülümsemişti ki, kendimi gülümseyerek karşılık verirken bulmuştum. Hayatımda hiç bu kadar içten bir yüz ifadesi görmemiştim.

Holly hiçbir şey yapmadan da çok güzeldi. Atkuyruğu şek-linde arkaya doğru toplanmış gümüş rengine uzun saçlara ve Ian’inkilere benzeyen gözlere sahipti. Koca Pençe’den çok daha kısa olmasına rağmen başı dimdikti. İncecik bir vücudu vardı ve benim yaşımdaki çoğu insandan daha dik duruyordu.

Gerçeği bilmeseydim altmışlı yaşlarının sonlarında olduğunu düşünürdüm, seksenler aklıma bile gelmezdi.

“Ian’ı arıyorsanız, sanırım burada değil. Belki de daha uyan-mamıştır.”

Holly başını iki yana salladı. “Ah, hayır. Evde olmadığını bili-yorum. Beni o aradı. Çoktan çiftlikteki işine başladı ve...”

Gözlerim tamamen panik için kocaman açıldı. “Aman Tanrım,

saat kaç? Çiftlikte çalışıyor olmam gerekiyordu!” Koca Pençe geç kaldığımı öğrenirse anında işimden kovulacağımı biliyordum. “Üzgünüm, Holly. İşe gitmem gerek...”

Bir elini koluma koyup başını iki yana salladı. “Hayır, sorun yok. Ian senin iyi hissetmediğini söyledi ve görevlerinin sorumluluğunu üstlendi.”

Bir rahatlama ve şok dalgası hızla vücudumda yayıldı. “Kızgın mı? Bu görevleri üstlenmek zorunda kaldığı için?”

“Tanrım, hayır. Aslında beni sana bir bakmam ve yiyecek yemeğin, içecek kahven olduğundan emin olmam için gönderdi.” Bir kaşını yukarı kaldırdı. “Kahve içiyorsun, değil mi?”

Gülümsedim ve endişem yerini rahatlığa bırakırken üstüme bir rahatlama çöktüğünü hissettim. “Tüm kahveleri.”

“Güzel.” Holly sepetine doğru yürüdü, ardından birkaç *ibuprofen* ve bir su şişesi çıkarıp bana doğru uzattı. “Şimdi bunları iç ve duş al, sen banyodan çıktığında kahvaltın hazır olacak.”

Nezaketi için ona teşekkür ettim ve duşa girmek için yola koyuldum.

İnsanların neden unutmak için içtiklerini anlıyordum. Dün gece, annemin sorunlarının yükünden bir anlığına da olsa kurtulduğumu hissetmiştim. Her şeyi bu kadar yoğun hissetmemek için o molaya ihtiyacım vardı. Ama ne yazık ki, sarhoşken yaşadığı her şeyi unutan insanlardan biri değildim.

Hayır. Hepsini hatırlıyordum.

Özellikle de Ian’a “S.E.K.S.İ” dediğim ve ona karşı hissettiğim ereksiyondan bahsettiğim kısımları. *Aman Tanrım*. Onu bir daha gördüğümde, utançtan kırmızısının elli tonuna bürüneceğimden emindim.

Duştan sonra morluğumu kapatmak için makyaj yapmayı düşündüm ama Holly zaten fark etmişti, bunu yapmak için ortada pek bir sebep yoktu.

Ev cennet gibi kokuyordu. Bir *Top Chef* benim için yemek pişirmeye tek başına gelmiş gibiydi. Yemek odasına girdiğimde Holly'yi pastırma, yumurta ve ev usulü patatesle dolu iki tabak hazırlarken buldum. Kahve fincanım ağzına kadar dolmuştu ve midem heyecandan taklalar atmaya başlamıştı.

“Bu harika görünüyor ve kokuyor,” dedim yerime otururken.

Kendi sandalyesine yerleşirken gülümsedi. “Akşamdan kalma olmanın en iyi ilacı ev yapımı yemeklerdir,” dedi yüksek sesle. “Yıllar boyunca Ian ve yakın arkadaşları için bu yemeklerden bolca pişirmek zorunda kaldım.”

“Sana sahip olduğu için çok şanslı.”

“Ben de ona sahip olduğum için şanslıyım. Ian ve Harry, benim büyük tatlı belalarım. Onların huysuz dış görünüşleriyle nasıl başa çıktığımı yalnızca ben bilirim ama içten içe ikisi de oyuncak ayı gibidir. İncinmemek için etraflarına duvarlar ördükleri kesin bir gerçek. Ama ben nazik taraflarını gösterdikleri şanslı birkaç kişiden biriyim.”

“Yani onların huysuz yanlarını kişisel algılamamalı mıyım?”

“Tanrım, hayır. O tavır sadece incinmekten korunmak için koydukları duvardan ibaret. Kızım ve damadım gittikten sonra, Harry ve Ian çok zorluk yaşadı. Onlar için bu kadar önemli insanların bir veda bile etmeden gitmesi kalplerini gerçekten derinden sarstı. Erkeklerim hassastır. Hem de çoğu insandan daha fazla. İncinmekten çok korkuyorlar, bu yüzden de hiçbir şey onları kötü etkilemiyormuş gibi davranıyorlar.”

“Yalnız kalmak gibi.”

“Evet.” Holly başıyla onayladı. “Ben daha çok torunum için endişeleniyorum. Ian çok içine kapanık ve kimsenin ona kendini rahat ifade edecek kadar yaklaşmasına izin vermiyor... grup ar-

⁹ *Top Chef*, Amerika yapımı *reality* şov yarışması ve televizyon programıdır. Programda açılış mücadelelerinde birbirleriyle yarışan şefler yer almaktadır. (ç.n.)

kadaşları hariç tabii. Ancak geçenlerde bana senin şarkını çaldı ve içinde uzun zamandır görmediğim bir kıvılcım gördüm.”

“Ne demek istiyorsun? Benim şarkımı mı çaldı?”

“Yazmasına yardım ettiğin şarkıyı. Harry ve benim için o şarkıyı çaldığında aklımız başımızdan gitti. Onu uzun zamandır müziğine bu kadar odaklanmış görmemiştim ve o sözler...” Ellerini göğsüne bastırırken şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Hayatım boyunca torunumun bu kadar güzel sözler söylediğini duymamıştım. Bunun için teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Sesini bulmasına yardım ettiğin için. Yıllardır sesini arıyordu ve ilk kez bir şeylerin farkına varmış gibi görünüyor. Bunun gerçekten seninle ilgili olduğunu düşünüyorum. Yazma konusunda gerçekten yeteneklisin.”

Yüzümün kızardığını hissederek sandalyemde kıpırdandım. “Tek başına harika bir şarkıcı,” diye cevap verdim.

“Evet.” Uzanıp elini benimkinin üstüne koydu. “Ama söyleyecek güzel sözleri olmayan bir şarkıcı nereye gelebilir ki? Demek istediğim, her ne kadar tam tersi gibi davransa da ona iyi geliyorsun. Ayrıca seni gerçekten önemsediyini düşünüyorum, buraya uğramamı istemek için aradığında söylediklerinden bunu anladım.”

“Ne söyledi?”

“İyi olduğundan emin olmak istedi. Senin iyi olmana ihtiyacı varmış.”

Ian Parker’ın sözleriyle kalbim şiddetle atmaya başladı. Holly eğilerek ellerini morarmış yüzüme koydu. “Seni kim incitti, tatlım?”

Gözlerimi kapatırken keskin bir nefes aldım. “Charlie... annemin erkek arkadaşı.”

“Acıyor mu?”

“Morluk mu? Eskisi gibi değil.”

“Hayır, ruhun. Acıyor mu? Ağrıyor mu?”

Güçlkle yutkundum. “Evet.”

Gözümünden düşen bir damla yaşı sildikten sonra bana o nazik gülümsemesiyle baktı. “Harry’den önceki erkek arkadaşım bana şiddet uyguluyordu. İnsanların göremeyeceği yerlerim uzun süre mor kalırdı. Dışarıdan mutlu görünüyorduk. Ama ben içten içe ölüyordum. Yüzümde büyük bir iz bıraktığı zamana kadar bu istismar döngüsüne bir son vermem gerektiğini anlamamıştım. Kendimi aşağılanmış hissediyordum, morlukları gizlemek için çok fazla makyaj yapıyordum. Ancak sonra ondan ayrılmanın bir yolunu buldum. Zamanla dışarıdan görünen çürükler iyileşti ama ruhumdakilerin iyileşmesi çok daha uzun sürdü. Yıllar sonra kızımın kocasının da aynı şeyi yaptığını öğrendiğimde kalbim paramparça oldu. Gerçek erkekler, sevgisini göstermek için dokunmak dışında asla bir kadına el kaldırmaz. Birinin sana bunu yapmış olmasından nefret ediyorum. Birinin seni incitmiş olmasından nefret ediyorum.”

“Annem için çok endişeleniyorum,” diye fısıldarken sesim titriyordu. “Hem içinde hem de dışında çok fazla yara var ve Charlie onu bu şekilde parmağında oynatırken o yaraların iyileşeceğini hiç sanmıyorum. Anneme çok kötü davranıyor ve bundan nefret ediyorum. Charlie’nin onu incitmesinden ve annemin de orada kalmasından nefret ediyorum. Acısını hissetmemek için uyuşturucuya başlamasından nefret ediyorum. Birçok kez neredeyse kaçıyorduk ama annem her seferinde o adamın zehirli yollarına geri döndü. Bu kadar zayıf olmasından nefret ediyorum.”

“Hayır, hayır, hayır. O kaybolmuş durumda, zayıf değil. İlaçların Sarah’ımı ele geçirişini izledim, onu nasıl olmadığı birine dönüştürdüklerini gördüm. Annenin bilinci kaybolmuş durumda ve Charlie onu kontrol etmek için bu gerçeği kullanıyor.”

“Ya bir daha evin yolunu bulamazsa?”

“İnsanların eve dönüş yolunu bulmalarından umudu kesemeyiz. Kızım ve Brad birlikte buradan kaçalı yıllar oldu ama ne var biliyor musun? Her gece verandanın ışığını açık tutuyorum, böylece tekrar evin yolunu bulabileceklerini düşünüyorum. Eğer gelirlerse onları kollarımı açarak karşılarım. Bunun nedenini biliyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü ben de daha önce kayboldum. Uyuşturucuya ya da başka bir şeye bulaşmamış olmam, onlardan daha iyi olduğum anlamına gelmez. Herkes hayatının bir noktasında yolunu bulacağı bir evi hak eder. Bu istediğin kadar kısa sürede gerçekleşmeyebilir ama kalpleri hâlâ atıyorsa, bunun gerçekleşme ihtimali var demektir.”

“Peki bu süreçte ne yapacağız?” diye sordum.

“Kaybettiklerimiz için dua edeceğiz, tatlım.” Bana kocaman bir gülümseme gönderdi. “Ayrıca geceleri ışığı açık bırakacağız.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp gülümsemeye devam etti. Tanrım, Holly bana bakana kadar gülümsemelerin iyileştirici güce sahip olduğunun farkında değildim. “Ama lütfen şunu unutma. Eğer Charlie sana bir daha elini sürerse, hayatının sonuna gelmiş olur.”

Kıkırdayarak süzülen son yaşları yüzümden sildim. “Nedenmiş o? Onunla dövülecek misin?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bunlar torunumun sözleriydi, benim değil. Charlie bir daha sana yaklaşırsa, yaptıklarından pişman olacak kadar uzun yaşayamayacağını söyledi.”

Ian Parker benim için savunmaya geçmişti ve bu gerçek, başımdaki ağrının yavaş yavaş azalmaya başlaması için yeterliydi.

Ian uzun bir iş gününün ardından ön kapıdan içeri girdiğinde, “Bugün beni idare ettin,” diyerek konuşmaya başladım. Uzun bir

gün geçirdiğinin farkındaydım çünkü yapılacaklar listemdeki işleri biliyordum.

“Aynen öyle,” diye cevap verdi. Elinin tersini alnında gezdirirken tükenmiş ve bitkin görünüyordu.

Ona gülümsedim. “Sana borçluyum.”

“Aslında, birkaç gün önce şarkıya yardım ettiğin için sana borçlu olan kişi benim. Bu konuda küstahça davransan da bana çok yardımcı oldun.”

“Başlangıçta çoğunu zaten yazmıştın. Ben sadece elimden geldiğince yardım ettim.”

“Daha iyi bir hale getirdin, bu yüzden şimdi bir sonraki konuya geçmem gerekiyor. İnan bana, bunu söylemek acı verici ama... Sen haklıydın.”

“Hangi konuda haklıydım?”

“Duvarlarım olduğu konusunda. Müziğim için duygularıma daha iyi dokunabilmek adına bu duvarları aşmam gerekiyor. Çocuklar şarkıyı dinledikten sonra aynı şeyi düşündüler.”

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. “Yeni şarkıyı grubuna söyledin mi?”

“Evet. Hepsi çok beğendi. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var.”

“Yardım mı?”

Ian başıyla onayladı. “Daha fazla şarkı sözü için yardımına ihtiyacım var. Bak, biliyorum... Ben bir pisliğim ve en başından beri sana karşı pislik gibi davrandım ama lanet olsun... Duygular konusunda bana yardım etmen için her şeyi yaparım çünkü ben onları anlamıyorum ve görüldüğü kadarıyla sen bunu yapabiliyorsun.”

Gözlerimi kısarken kollarımı kavuşturdum. “Peki bu anlaşmadan benim çıkarım ne olacak?”

“Bilmiyorum. Bunu sonsuza kadar yüzüme vurup benimle alay edebilirsin?”

“Kulağa tatmin edici geliyor ama bir şey daha istiyorum.”

“Neymiş o?”

“Domuz ağıllarında bana yardım edeceksin. Kendini temize çıkarmak için işin yarısını al.”

Ian inledi. “Ben daha çok ağılların denetçisiyim. Yıllardır onları temizlemiyorum.” Eres Çiftliği’nde yönetici olmanın avantajlarından biri de buydu sanırım. İşleri dağıtan tarafta olunca kirli işlere çok fazla bulaşmak gerekmiyordu. Ama eğer yardımımı istiyorsa, benim seviyeme inmek zorundaydı.

“Bu şekilde anlaşabiliriz. Bana ağıllarda yardım edersen, ben de şarkı sözleri konusunda sana destek olurum. O hayali gerçekleştirmeyi ne kadar çok istiyorsun, Ian?”

Bakışlarından bunu ne kadar istediğini anlayabiliyordum.

Gerçekten çok istiyordu.

Elimi ona doğru uzatıp gülümsedim. “Anlaştık mı?” Bana doğru yürüyüp elimi sıkana kadar aramızda bir anlık bir duraksama oldu.

“Anlaştık. Sadece bir şey için söz ver.”

“Neymiş o?”

“Ağıllarda kadın ereksiyonu olmayacak.”

Eğer yüzüm biraz daha kızarabilseydi, kahrolası bir domatese benzerdim.

“Güven bana, hiçbir sorun olmayacak. Ama önümüze bakmadan önce, o sözleri bir kez daha tekrarlar mısınız?”

“Hangisini?”

Dilimi bastırarak yanağımı şişirdim. “Haklı olduğumu söylediğin cümleyi.”

Gözlerini o kadar sert devirmişti ki, bir an için görme yetisini kaybedeceğinden neredeyse emin olmuştum. “Kapa çenenin, güzelim.”

Cevabına karşılık vermeme fırsat kalmadan zil çaldığında aceleyle kapıyı açtı. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Evet. Söylentiye göre, Hazel Stone burada kalıyor,” dedi tok bir ses. Ön kapıya doğru bakmama neden olmuştu.

Garrett siyahlar içindeydi, her zamanki gibi karamsar görünüyordu. Göz göze geldiğimizde kusmak üzereymişim gibi hissettim. Gözlerinde ateş parlıyordu, saniyeler içinde eve girip kolumu kavramıştı. O kadar sert tutuyordu ki. Çok sert.

“Ne oluyor, Garrett? Bırak beni,” diye tısladım. Kolumu kurtarmaya çalışsam da bırakmadı.

“Bugün çılgınca bir söylenti duydum,” diye alay etti, sesi öfke doluydu ve alkollü olduğunu gösteriyordu. “Charlie’nin ispiyonlandığını duyduk. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Kolumu onun elinden kurtarmaya çalışırken kalp atışlarım hızlandı ama yavaşlatmayı bir türlü başaramadım. “Hayır,” diye yalan söyledim. Geçen her saniye duygularımın daha da kabardığını hissediyordum.

Planım... işe yaramıştı. Gerçekten işe yaramıştı.

“Neden şu anda benimle dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum?” diye sordu Garret.

“Bırak gideyim,” dedim emredercesine. Kolumdaki sert tutuşuna dayanamıyordum.

“O benim amcamdı, ailemdi. Hepimiz birlikteydik ve sen her şeyi mahvettin.”

“Onu dövdü! Annemi her zaman dövüyor, Garrett. Onu öldürmek üzereydi!” Çoğunlukla bu gerçek yüzünden, biraz da parmaklarının tenime daha çok gömülmesinin verdiği acıyla ağladım. Neler oluyordu? Garrett amcası gibi biri değildi. Bana bir kez bile fiziksel olarak zarar vermemişti. Bir erkek olarak bana asla elini sürmemişti...Şu ana kadar. Şimdi gözleri o kadar vahşi bakıyordu ki, onu tanımakta bile güçlük çekiyordum.

“Bazen bir sürtüğün idare edilmesi gerekir.”

Onu kendimden uzaklaştırmak için yeterli gücü topladığımda midemden yükselen asit boğazıma oturdu. “Siktir git, Garrett.”

“Sana bir dakikamı ayırarak bile iyilik yaptım. Başka biri senin iğrenç kışınla çıkmaya katlanır mıydı sanıyorsun? Üstelik şimdi sahip olduğun tek aileyi de mahvediyorsun. Bu kasabada, Charlie dışında teslimat yerini bilen sadece üç kişi vardı.” Bu kez iki bileğimi de avucunun içine alıp vücuduna doğru çekerek kendini bana bastırdı. Onun sıcak, sarhoşlukla dolu nefesleri yanağımı okşarken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. “Muhbirlere ne olduğunu biliyor musun, Hazel Stone?”

Kulağa bir tehdit gibi gelmişti ama daha fazlası olduğunu biliyordum. Garrett boş tehditler savuran bir aileden gelmiyordu. Söylenenler çoğunlukla vaatlere dönüşürdü.

Ian cevap vermeme fırsat kalmadan hızla yanımıza geldi ve Garrett’ı iterek elini benden uzaklaştırdı.

“Neler oluyor... Geri çekil!” dedi emredercesine. Göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

Garrett şaşkınlıkla biraz geriye doğru sendeledi. Ancak sonrasında tekrar doğrulup kollarını sıvayıp başını yana eğdi. “Sizin gibi gösterişli sürtüklerin bu kasabanın sahibi olduğunu düşünmesinden bıktım. Hazel’la seni hiç ilgilendirmeyen bir konuşma yapıyorduk.”

“Evet ama o pek de konuşma havasında değilmiş gibi görünüyordu. Bunun benim evimde gerçekleştiğini düşünürsek, konuştuklarınız beni de ilgilendirir.”

Garrett elleri yumruk olurken ona doğru yaklaştı. “Eğer konuşmak istemiyorsa belki de sen ve ben bir konuşma yapmalıyız, pislik.”

Ian kollarını sıvadı. “Söyleyeceklerini duymak isterim.”

“Çocuklar, durun. Lütfen...” diye yalvardım ikisinin arasına girerek. “Sadece git, Garrett.”

Öfkeyle cevap verdi. “İşimizin burada bittiğini düşünme, Hazel. Seninle tekrar hesaplaşacağız.”

Düşüncesi bile beni ürkütmüştü.

Uzaklaşmaya başlarken arkasına döndü ve elindeki çakmağı açıp kapattı. “Charlie’yi ispiyonlamakla ilgili planın her neyse ters gitti. Yakalanan tek kişi o değildi, seni aptal. Annen de oradaydı. Yani tebrik ederim, anneni de hapse attırdın.”

11

Ian

Hazel'in yatak odasının kapısını çaldım. "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordum. Garrett denen adam gittiğinden beri yatak odasından çıkmıyordu.

Hâlâ her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum ama Hazel'in kapının diğer tarafında hıçkıra hıçkıra ağlamasını dinlemek çok üzücüydü. Son birkaç gündür hayatı o kadar çalkantılı görünüyordu ki, ona nasıl yardım edeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ama dinleyecek birine ihtiyacı varsa, can kulağıyla dinleyebilirdim.

"İyiyim," derken burnunu çekti. Bu yalan söylediğini anlamam için yeterli bir nedendi. "Sadece biraz uyumaya ihtiyacım var."

Onu anlatması için zorlayacak kadar iyi tanıımıyordum ama Tanrı aşkına, bunu yapmayı çok istiyordum. Şu anda iyi hissettiğinden emin olmak ve biraz daha iyi olması için ihtiyaç duyabileceği her şeyi ona vermek istiyordum. Ama yakın zamanda o odadan çıkmayacağına dair bir his vardı içimde. Bu yüzden ona aklıma gelen ilk cümleyi söyledim.

"Konu annem olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım," dedim seslenerek. "Planın her neyse beklediğin gibi gitmediğini biliyorum ama ben de aynı şeyi yapardım. Şu yönden düşünebilirsin, annen

hapiste olduğu sürece o adam ona ulaşamaz ve başını daha fazla belaya sokamaz. Bu onun yeniden başlaması için bir şans.”

Annemle babamın kaybolduğu zamanları hatırlamıştım, polislerin onları yakalamasını dilerdim. Böylece o gece uyuyacak bir yerleri olurdu ve başları daha fazla belaya girmezdi.

“Haze,” diye iç geçirdim ellerimi ahşap kapıya yaslayarak. “Bir şeye ihtiyacın olursa yan taraftaki odada olacağım.”

Ona düşünmesi için biraz zaman tanımak üzere uzaklaşmadan önce duyduğum tek şey yumuşak bir teşekkürdü. Bütün gece uyanık kalacağını, çok fazla düşünüp bu konu üstüne kafa yoracağımı hissediyordum.

Ben de aynı şeyi yapardım.

Odanın kapısı açıldığında, Hazel’in şiş gözleriyle bana doğru baktığını görüp şaşırdım. Sabaha kadar dışarı çıkmayacağına ikna olmuşum. “Kafamı dağıtmama ne yardımcı olur biliyor musun?”

“Neymiş o?”

“Birlikte müzik yapmak. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var ve sanırım seninle şarkı yazmak buna yardımcı olabilir.”

“Tabii ki. Oturma odasında takılabiliriz, üzerinde çalıştığım ve başarısız olduğum bazı şeylerle meşgul olmaya başlayabiliriz. Gitarımı, kalemimi ve kâğıdımı almam gerekiyor. Seninle orada buluşuruz.”

“Tamam, harika bir plan.”

Yürürken arkamdan iki kolun beni sardığını hissedince donup kaldım. Omzumun üzerinden baktığımda, Hazel’in can havliyle bana tutunduğunu görerek kaşlarımı çattım.

“Özür dilerim,” diye mırıldanırken bana sarılmaya devam ediyordu. “Sadece bir saniyeliğine sarılacak bir şeye ihtiyacım vardı.”

“Devam et.” Bedenimi o tarafa doğru çevirdim ve sıkıca sarılmak için onu kendime çektim. “İki dakika boyunca sarılabilirsin.”

Sabahın ikisini geçene kadar birlikte vakit geçirdik. Bazen çok uygun, bazen de hiç uymayan şarkı sözleri bulduk. Hazel cevaplaması ruhum için zor olan sorular sordu -duygularımın derinine inen biri değildim- ama bunu onun için yapmak konusunda çok çaba sarf ettim. Burada boktan bir gün geçiren biri varsa, o da Hazel'dı. Bana yardım etmeye çalışırken ona sert davranmam ihtiyacı olan son şeydi.

"Hayatının en zor günü hangisiydi?" diye sordu. Kanepeye uzanmış, elimde bir not defteriyle karşısında oturuyordum.

"Bu kolay bir soru. Ailemin beni terk ettiği gün."

Başını eğip bana içtenlikle dolu gözleriyle baktı. "Anlatsana."

Güçlkle yutkundum. Hayatımın en kötü günüydü ve bu konuda konuşmayı sevmiyordum. Neredeyse on dört yıl önce yaşanmış olmasına rağmen hâlâ dün yaşanmış gibi hissettiriyordu. Ama onun için anlatmayı deneyecektim. "Yemek için dışarı çıkacaklarını söylediler ve bir süreliğine evde yalnız kalabilecek yaşıyordum. Bütün gün boyunca eve gelmelerini bekledim. Sabah olduğunda gerilmeye başladım ama yine de beklemeye devam ettim çünkü ne olursa olsun, her zaman eve gelirlerdi." Çenemi kaşıdıktan sonra boğazımı temizledim. "Ama bu sefer gelmediler. Koca Pençe ve büyükannem gelip beni bulana kadar kırk sekiz saat boyunca o evde tek başıma oturdum. Büyükannemin yıkıldığını ve ağladığını hatırlıyorum. Beni hemen yanlarına aldılar, ailem ise bir daha geri dönmedi."

"Tek başına öylece beklemeye mi terk edildin? Bu korkunç olmalı."

"Öyleydi. Muhtemelen yalnız kalmaktan nefret etmemin nedeni de bu ama garip bir şekilde insanları kendimden uzaklaştırıyorum. Böylece yalnızlığa mecbur kalıyorum."

"İnsanları neden uzaklaştırıyorsun?"

"Çünkü o zaman beni terk edemezler."

Hazel kaşlarını çattı. Kahretsin, bu kalbimi kırmıştı. “Bunu yaşadığın için üzgünüm, lan. Ancak büyürken oldukça iyi bir iş çıkarmışsın.”

Kıkırdadım. “Ben bir pisliğim.”

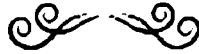
“Sadece görünüşte. Bence sen içten içe hâlâ hayatta kalmak için elinden geleni yapan o incinmiş küçük çocuksun.”

Kalemimi deftere vururken kaşlarını çatma sırası bana geçmişti. “İncinmiş küçük çocuk... incinmiş küçük çocuk... kayıp bir çocuk gibi. Ben de hayatım boyunca böyle hissettim. Kayıp.”

Hazel ilham geldiğini fark ederek gülümsedi. “Bu şarkıyı dinlemeyi çok isterim.”

Böylece yazmaya başladım. Zordu, acı vericiydi ve açık bir yara gibiydi ama yazdığım süre boyunca o yanımdaydı. Beni destekliyor ve zihnimi esir alan duygular sırasında elimi tutuyordu.

Uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum.

Ertesi gün, Hazel’a domuz ağılında yardım etmeye fazlasıyla hazırdım. Elbette, yazdığımız sözlerden bir an önce faydalanmak istediğim için işe başlamak konusunda fazlasıyla istekliydim ama asıl amacım onun iyi olduğundan emin olmaktı.

Hazel önce yardımımı reddetmeye çalıştı ancak ben el sıkışarak mühürlediğimiz anlaşmamızdan geri adım atmayı kabul etmedim.

“Tamam, istersen en soldaki ağıllardan başlayabilirsin. Ben de şu taraftakileri halledeyim,” dedi ağıllara girerken. “İşimiz bittikten sonra samanı çekmem gerekiyor, sen erken çıkabilirsin.”

“Sana yardım ederim.”

“Kendi başıma da yapabilirim.”

“Bir ortağın olmasının tüm amacı, işi tek başına yapmak zorunda olmaman, Hazel.”

Cevap vermedi. İnsanlardan yardım almaya hiç alışık değilmiş gibi hissediyordum. Çok bağımsız bir yapısı vardı.

Ağıları temizlemeye başladık ve Hazel pek de hoş olmayan bir yere bastığında homurdanmak dışında hiçbir şey söylemedi. Neyse ki büyükannem ona sadece çiftlikte kullanması için bir çift çizme vermişti, böylece domuzlar uğruna daha fazla ayakkabı feda edilmeyecekti. Telefonumdan müzik açmıştım ama yine de aramızda rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Bir gece önce Garrett denen adamla yaşadıklarını düşünmeden edemiyordum. Hazel'ı ve aklından geçenleri düşünmek konusunda kendime engel olamıyordum.

"*İtiraf Zamanı* oyunu oynamak ister misin?" diye sordum. Etraftaki bu garip havayı dağıtmaya çalışıyordum.

Başını bana doğru eğdi. "Ne?"

"*İtiraf Zamanı*. James'le ağıları temizlerken zamanın daha hızlı geçmesine yardımcı olmak için bu oyunu oynarız." Tamam, söylediklerim bir yalandı. *İtiraf Zamanı* o anda uydurduğum bir şeydi çünkü Hazel hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum ve bana kendisi hakkında herhangi bir ayrıntı vermeyeceğini biliyordum. "Ben bir itirafta bulunuyorum, sonra sen de bir itirafta bulunuyorsun."

Hazel gözlerini kıstı. "Ne tür itiraflar?"

"Herhangi bir şey, gerçekten. Örnek vermek gerekirse, on yaşıma kadar yatağımı ıslattım."

Homurdandı. "Bu muhtemelen kendine saklaman gereken bir itiraf."

"Bu doğru ama itiraflar ne kadar utanç verici ya da derin olursa o kadar iyi. Oyunu daha ilginç hale getiriyor."

"Peki James'in paylaştığı itiraflardan birkaçını söylemek ister misin?" diye sordu şüpheyle.

"Ah, hayır." Başımı iki yana salladım. "Domuz ağılında ya-

pılan itiraflar domuz ağılında kalır. Hadi ama!" Başımı elimdeki kürek sapının ucuna yasladım. "Söyle bakalım. İtirafın nedir?"

Sanki bu oyunda yer almak, şu anda istediği son şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Spagetti yerken üzerine *ranch* sıkıyorum."

"*Sıkkıncu!*" diye bağırdım. "Tekrar dene."

"Tanrım, ne zor adammışsın." Küreğini yere bırakıp ellerini uyluklarında gezdirdi. "Tamam. On üç yaşındayken, doğum günüm için bakkaldan bir pasta çaldım."

Alçak sesle ıslık çaldım. "İşte bu Doğuştan Asi Hazel."

"Bir nedenim vardı, tamam mı? Annem doğum günümü unutmuştu. *Yine*. Ayrıca evde yemek yoktu. *Yine*. Pastayı komşulardan birkaç çocukla paylaştım ve parti yaptık. Çok ezikçeydi, bana verdikleri hediyeler de taş ve sopa gibi şeylerdi ama yine de mükemmel bir partiydi. En sevdiğim anılarımdan biri."

"Koca bir pastayı nasıl çaldın?"

Kıkırdarak başını iki yana salladı. "Bir raf dolusu domates sosunu devirdim. Onlar o karmaşayla uğraşırken ben de pastayı alıp kaçtım. Muhtemelen karma yüzünden başıma kötü bir şey gelecek."

"Pastayı paylaşmışsın, eminim bu karmayı eşitlemiştir."

"İşler böyle mi yürüyor?"

"Umarım öyledir çünkü aptal bir çocuk olarak geçmişimde bazı berbat şeyler yaptım ve bugünlerde birkaç iyi iş yapmanın karma terazisini dengelemesini umuyorum."

"Bir kıza kalacak yer vermek gibi."

"Evet, bir pislik olduğum için borçlu olduğumu düşündüm."

"Hayatımda duyduğum en doğru sözler. Bir sonraki itirafın ne olacak? O da iyi olsun."

"Ben... şey... sanırım seksten hoşlanmıyorum."

Gözleri büyüdü. "Ne? Herkes seksi sever, Ian. Özellikle de sen, yani birlikte olduğunu gördüğüm kadınların sayısına göre."

“Evet ama... Bilemiyorum. Yani, iyi hissettiriyor ama önemli değilmiş gibi. Herkesin övdüğü kadar önemli değil.”

“Abartıldığı kadar önemli değil, öyle mi?”

“Hiç de değil.”

“O zaman neden sürekli farklı kadınlarla takılıyorsun?”

Omuz silktilim. “İnsanların bahsettiği o akıllara durgunluk veren seksle karşılaşmayı umuyorum sanırım. Sadece daha derin bir şeyler hissetmek istiyorum.”

“Bekaretini kaybettiğinde kaç yaşındaydın?”

“On dört.”

“Vay canına. On dört yaşındayken arka bahçemde iksir karıştırıyordum ve seks aklımın ucunda bile değildi.”

“İksir?”

“Bilirsin işte... sihir yapmakla uğraşıyordum. Seks gündemimde bile yoktu. Hâlâ da yok, gerçekten.” Bana bakarken yüzündeki kızarıklık yanaklarına doğru yükseldi. “İtiraf zamanı... Ben bakireyim.”

“Ne? İmkânı yok.” Sarhoş Hazel gecesinde bu gerçeği zaten açıklamamış gibi davranıyordum.

“Çok ciddiym. Fırsatım olmadığından değil çünkü eski erkek arkadaşım Garrett’la -dün tanışma zevkine eriştiğin adam- bunu yapmak için zamanım vardı. Kulağa aptalca gelebilir ama sonunun bu kasabadaki çoğu insan gibi olmasını istemedim. Sonunun annem gibi olmasını istemedim. Hamile genç istatistiği çok yüksek. Bu cehennem çukurundan çıkmadan önce hamile kalma şansımı en aza indirmek istedim.”

“Bu mantıklı. Annem on beş yaşındayken bana hamile kalmış. O yaşta çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum.”

“On beş mi? Sen kaç yaşındayken gitti?”

“Sekiz. Babamla birlikte şehri terk ettiler, uyuşturucu bulmanın peşindelerdi.”

“Bunu hayal dahi edemiyorum... O kadar yıldan sonra çocuğumu bırakıp gitmeyi.”

“Evet, bu şehirdeki pek çok kişiden daha iyi biri olurdun.”

“Başına gelenler için üzgünüm. Hiç anlamamıştım... Benimle tanıştığında neden bu kadar soğuk davrandığını. Ama şimdi Charlie'yle bir bağlantım olması yüzünden yaptığını anlıyorum.”

“Bu davranışlarımı haklı çıkarmıyor,” diye karşı çıktım.

“Hayır ama biraz açıklık getiriyor.”

Sırıtarak elimi alnıma götürdüm. “İtiraf zamanı, insanların beni terk etmesinden korkuyorum. Sanırım bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. İnsanların beni terk edecek kadar yakın olmalarına izin vermezsem geride kalan kişi olmam.”

Küreğini yere bırakıp yanıma geldi. Başını yana eğerken beni baştan aşağı inceliyordu. “İtiraf zamanı... Hikâyende, kendini gösterdiğin huysuz adam profilinden daha fazlası olduğunu biliyordum.”

“Hâlâ pislik gibi davranmamaya ve sert görünmemeye çalışıyorum.”

“Bence şu anda gayet iyi gidiyorsun. Her seferinde bir adım.”

“Geliştirmek için herhangi bir ipucu?”

“Sadece iyi iş çıkarmaya devam et.” Hazel gülümserken göğsümde garip bir sıkışma hissettim. Bu da neydi böyle?

“Tamam... Sana bir şey sormam gerekiyor ve cevabı gerçekten umurumda değil. Çünkü lanet olsun, önemli değil ve gerçekten beni ilgilendirmez ama merak kediye öldürüyor. Ayrıca tüm bu saçmalıklar...”

“Neyi merak ediyorsun?”

“Sen gerçekten bir cadı mısın?” diye sordum aniden. “İksirlerden falan bahsettin, ben de bilmem gerektiğini düşündüm.”

Hazel kıkırdadı. “Neden? Sana büyü yapacağımdan falan mı korkuyorsun?”

“Hayır, yani... olabilir. Ama gerçekten soruyorum. Bu tür şeylerle ilgileniyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Çocukken yaşadığım berbat dünyadan kaçmak için yapardım. Geleceğimi değiştireceği umuyla büyüler yazardım. Annemi kendi trajedisinden kurtaracağını dileyerek bunları yapardım ama günün sonunda büyü diye bir şey yoktu. Ben sadece hiçbir şeyi değiştirmeyen aptal şarkılar yazan aptal bir çocuktum. Ancak doğayı gerçekten derinden seviyorum. Yıldızları ve ayı. Dünyanın her şeyiyle iyileştirici bir gücü olduğunu hissediyorum. Çevremizi takdir edecek kadar yavaşlamamız bunu görmek için yeterli.”

Şimdiye kadar olduğunu düşündüğümünden çok daha karmaşık bir insandı. Öğrendikçe onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum.

“Artık işe başlamamız gerekiyor. Yoksa bütün geceyi burada geçirmek zorunda kalacağız,” dedi emredercesine.

Orada birkaç saat daha geçirip ondan biraz daha itiraf almak gerçekten de hiç sorun değildi. Hazel’la domuz ağılında bir akşam geçirmekten daha kötü olabilecek milyonlarca şey düşünebilirdim.

“Bekle, bir itirafım daha var,” diye cevap verdim.

“Neymiş o?”

“Annemi korumak için yaptığın şey. Bunun bir insanın yapabileceği en cesurca hareket olduğunu düşünüyorum.”

Bakışları yumuşarken hareketleri yavaşladı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Teşekkürler, Ian,” diye fısıldadı çekingen bir sesle.

“Sorun değil, en iyi arkadaşım,” diye şaka yaptım.

Hazel tekrar gülümsedi ve dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına tanık olduğum için kendimi lanet olası derecede ayrıcalıklı hissettim.

12

Ian

Hazel anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu. Her gece işten sonra benimle oturuyordu ve birlikte müzik yapıyorduk. Bazı geceler o kadar uzun süre çalışıyorduk ki, en sonunda güneş gökyüzünde belirmeye başlıyordu.

Düşüncelerimi ve duygularımı açarak daha derine inmem için beni zorluyordu, ayrıca yaptıkları gerçekten de işe yarıyordu. Her şeyi daha önce hiç yapmadığım bir şekilde içimden atıyordum. Onun yardımıyla müzik çok daha gerçekçi geliyordu. Otantik hissettiriyordu. Hazel Stone hayallerimin gerçekleşmesi için eksik olan parçaydı sanki. O gelmesi için dua ettiğim ilham perisiydi ve hayatımı değiştirecek şarkıları yazmama yardım etmeyi sürdürmesini diliyordum.

“Bunun hakkında ne düşünüyorsun, Hazel?” diye sordu James. Hazel provalarımızdan birine daha katılmıştı. Benim için olduğu gibi, grup arkadaşlarım için de önemli bir yere gelmişti. Lanet olsun, onları çiftlikte kaç kez işlerini yapmak yerine müziğimiz hakkında konuşurken bulduğumu sayamazdım. Eric ve Marcus sesleri hakkında tavsiye almak için onunla konuşmaya bağımlı olmuşlardı ve Hazel da onlara yardım etmeye fazlasıyla istekliydi.

“Bence kulağa harika geliyor. Belki gitar solosu biraz daha uzun olabilir.” James’e doğru göz kırptı, doğrudan ruhuyla konuşuyordu.

“Bunu yapabilirim!” James gitarını eline alıp akorları tıngırdatarak gülümsedi.

Hazel bunu hepimiz için yapıyordu, müzik konusunda heyecan duymamızı sağlıyordu ve ortaya çıkardığımız işlerden bu kadar keyif almayalı uzun zaman olmuş gibi hissediyordum.

Günler geçtikçe, çocuklarla bir sonraki parçaları kaydetmek için her zamankinden daha çok çalışıyorduk. Eric yeni müziklerden ufak ipuçlarını sosyal medyada paylaşmakta geri kalmıyordu ve gelen tepkiler geçmişte yaptığımız her şeyden akılalmaz derecede çok daha iyiydi.

Eric cuma öğleden sonra geç saatlerde, “Yirmi dört saat içinde üç yüz binden fazla izlendi!” diye haykırdı. “Vay canına! Bu sadece yirmi beş saniyelik bir klipti! Tamamını yayınladığımızda neler olacağını bekleyip görün!” Sesi her zamanki gibi şaşkınlık dolu çıkıyordu.

James delice sevinerek, “İşte bu!” diye cevap verdi. “Bu bizim dönüm noktamız olacak.”

“Bana hatırlat, Hazel Stone’u bir daha gördüğümde onu öpeceğim,” diye şaka yaptı Marcus. Lanet olsun, söylediği şey hiç komik değildi.

“Ondan uzak dur,” dedim uyarırcasına. Sesim olması gerekenden daha ciddi çıkmıştı ama Marcus’un Hazel’i öptüğünü düşünmek beni çok sinirlendirmişti.

Peki neden?

Bu düşünce neden beni bu kadar kızdırıyordu?

Marcus ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Sadece şaka yapıyorum, dostum. En iyi arkadaşlarımdan ilgilendiği kişilerle öpüşmediğimi biliyorsun.”

“Ne? Konumuz o değil. Hazel’a karşı bir ilgim yok. Sadece kalbinin kırılmasına sebep olup iyi bir şeyi mahvetmek istemiyorum. Şarkı işinde bana yardım etmesine ihtiyacım var.”

“Doğru.” James sırttı. “Bunun kıza karşı bir şeyler hissetmeye başlamanla hiçbir ilgisi yok.”

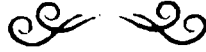
“Hisler?” Öfkelendim. “Hazel için mi?” Yeniden sinirlenmeye başlamıştım.

Bu imkânsızdı. Şarkılarımın yeni sözleri dışında duygularla işim yoktu. Şarkı sözleri yazarken her şeyi hissediyordum. Ama gerçek hayatta? Bir taş gibi olmaya devam ediyordum. *Evet*. Kalbim hâlâ herhangi birine karşı daha derin bir şeyler hissetmeye kapalıydı.

“Elbette, Ian.” Marcus yanıma gelip sırtımı sıvazladı. “Gece-leri daha rahat uyuman için ne gerekiyorsa kendine onu söylemeye devam et, dostum.”

Bunu yapabilirdim çünkü kendime söylediğim şey doğrudu. Hazel Stone’a karşı bir şey hissetmiyordum.

O sadece içimdeki müziğe dokunmama yardımcı olan bir kızdı.

Bir cumartesi sabahı erken saatlerde, “İtiraf zamanı, yardımına ihtiyacım var,” dedi Hazel. Ev işlerini yapıyorduk, saçlarını tepeden atkuyruğu olarak bağlamıştı ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Koyu makyajını hafta sonları hiç yapmıyordu, sadece çiftlikte çalışırken ve diğer insanların yanındayken makyaj yapıyordu, ağır göz kalemi ve derin farlar onun için bir tür kalkan gibiydi.

Ancak yine de koyu renkli büyük beden kıyafetler giyiyordu. Siyah üzerine siyah ve biraz daha siyah.

Bir kaşımı havaya kaldırdım ve önümde duran çamaşır sepetindeki giysileri katlamayı bıraktım. “Ne konuda?”

“Bugün beni bir yere götürmene ihtiyacım var.” Bunu söylerken elini sağ kolunda aşağı yukarı gezdiriyordu.

“Nereye gitmen gerekiyor?”

Gözleri benden uzaklaşarak yere odaklandı. “Annemi hapishanede ziyaret edeceğim. Birkaç saat uzaklıkta ve oraya gitmek için başka bir seçeneğim yok.”

Onu başımı sallayarak onayladım, bir çift ayakkabı giydim ve anahtarlarımı aldım. “Hadi gidelim.”

Yol boyunca neredeyse tamamen sessizlik içinde ilerledik. Hazel elleriyle oynuyor ve sırtı bana dönük bir şekilde otururken başparmağını ısıırıyordu. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum çünkü bir telefon görüşmesi yüzünden hapse atılan annesini görmeye giden biriyle nasıl bir konuşma yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bana göre, durum biraz can sıkıcıydı.

Bu yüzden gerçekten bildiğim tek şeye yöneldim. *Müzik*.

“Dinlemek istediğin bir müzik türü var mı?” diye sordum Hazel’a.

Omuzlarını silkerek yolcu camından dışarı bakmaya devam etti. “Fark etmez.”

“Yanlış cevap. Bütün müzik türleri önemlidir, yani sevdiğin bir şey seçmelisin. Herhangi bir şey, Haze. Söylersen o şarkıyı açarım. Tamamen çöp olmadığı sürece.”

“Gerçekten, fark etmez.”

“Tekrar söylüyorum, bütün müzik türleri önemlidir. Senin favorin ne?”

Hazel bana baktı, neredeyse yanaklarında küçük bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirdim.

Çok güzel yanakları vardı... İnsanların sevimli yanakları olabileceğini bilmiyordum. Ama eğilip defalarca öpmek istememe sebep olan yanaklara sahipti.

Hazel Stone’un yanaklarını öpmek istiyordum.

Uzun zamandır yaşadığım en delice farkındalıktı. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

“Gülmeyeceksin,” dedi temkinli bir şekilde.

“Söz veriyorum.”

“Senin gibi bir erkeğin verdiği söz, benim gibi bir kız için ne ifade eder, Ian Parker?”

“Her şey,” diye itiraf ettim. “Her şey anlamına gelir.” Nedenini bilmiyordum ama bu kızı mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmak gibi garip bir dürtü hissediyordum. Hayatında o kadar çok üzücü an vardı ki, ona neşeli anlar yaşatmak istiyordum.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılrsa da yüzünde beliren utangaç ifadeyi görmemem için pencereye doğru döndü. “*Shawn Mendes*.”

“Ciddi misin?” dedim boğuk bir sesle.

Bana sert bir bakış fırlatarak işaretparmağını yüzüme doğrulttu. “Söz vermiştin!”

“Hayır, sorun değil. Ben sadece... senin gibi bir kızın *Shawn Mendes* gibi bir pop şarkıcısını sevmesini beklemiyordum.”

“Nelerden hoşlanacağımı sanıyordun? *Slipknot* mu, yoksa *Grateful Dead* mi?” diye sordu. “Bu şekilde görüldüğüm ve giyindiğim için mi böyle düşündün?”

“Dürüstçe mi cevap vermeliyim? Evet.”

Hazel gözlerini devirdi. “İnsanları bir kalıba sokarsan ne olur biliyor musun?”

“Ne olur?”

“O kalıptan çıkarlar ve yanıldığını sana defalarca kanıtlarlar. Ben dış görünüşümden daha fazlasıyım.”

Neredeyse ona içini her şeyden daha çok bilmek istediğimi söyleyecektim ama muhtaç bir aptal gibi görünmek istemedim. Telefonumu elime alıp *Shawn*’ın albümlerinden birini açtım. Hazel çalan her şarkının sözlerini mırıldanmaya başlarken dudaklarına yansıyan gülümsemeyi gizleyemedi. Parmaklarını uyluklarına

vuruyor ve başını ritme göre sallıyordu. “*Perfectly Wrong*” şarkısı çaldığında, öpmeyi düşündüğüm yanaklarından yaşlar süzüldü. O gözyaşlarını silmek istedim. Kahretsin, dökülen yaşlarından öpüp onları silmek istiyordum ama onun izni olmadan ellerimi tenine değdirmek gibi bir hakkım olmadığını biliyordum.

Burnunu çektikten sonra gözyaşlarını kendi kendine sildi.

“Onları da seviyorum, biliyorsun,” dedi usulca. “*Slipknot* ve *Grateful Dead*. Çok yönlü bir kıyım.”

Bu gerçeği adım adım öğreniyordum. Hazel karmaşık biriydi ve gün geçtikçe onun karmaşık yanları hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Hapishaneye ulaştığımızda, arabayı belirlenmiş bir alana park etmek zorunda kaldım. Hazel derin nefesler alırken ellerini sürekli kot pantolonuna sürtüyordu.

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordum.

“Hayır, bunu yalnız yapmak zorundayım. Ne kadar süreceğini bilmiyorum, eğer eve gitmek istersen başka bir dönüş yolu bulmaya çalışırım.”

Sözlerine şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. “Seni buraya getirmek için üç saatten fazla yol geldim. Şimdi neden seni bırakayım ki?”

Hazel omuz silkti. “Hayatımdaki insanlar bırakırdı.”

“Seni daha iyi insanlarla tanışmaya davet ediyorum.”

“Sanırım doğru yoldayım,” diye mırıldandı. O kadar sessiz konuşmuştu ki en başta doğru duymadığımı düşündüm. Belki de duyduğum şeyi tamamen uydurmuşum ve sadece dudaklarından çıkan kelimelerin bunlar olmasını istemiştim. Her ne olursa olsun, bahsettiği yolda olduğunu umuyordum.

Küçük bir sırtışla, “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim ona söz vererek. “Burada olacağım.”

Sözlerimle gülümsedi ve bunu benden saklamaya bile çalışmadı. “Teşekkürler, Ian.”

“Ne demek. İyi şanslar.”

Bir kez başıyla onayladı ve yol boyunca yerinde duramayan elleriyle birlikte girişe doğru yürüdü.

Beklerken *Shawn Mendes*'in "*Perfectly Wrong*" şarkısını tekrar dinleyip sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Hazel'ın bir parçasının ruhuma girmesine engel olamamıştım. Birisini ağlatan şarkılara bakarak onun hakkında çok fazla şey öğrenmek mümkün oluyordu.

Şarkı onlarca kez tekrar tekrar çaldı ama on üçüncü tekrar sırasında göğsümün de biraz ağrımaya başladığını hissedebiliyordum.

13

Hazel

Bir hapishaneye girme düşüncesi bana her zaman çok korkutucu gelmişti. Ziyaretçileri mahkûmlar gibi arıyorlardı. Metal dedektörlerden geçtikten sonra başka bir cihazla taranmıştım ve kapsamlı bir üst araması yapılmıştı. Bu tür bir prosedürle ilk kez on bir yaşındayken karşılaşmıştım. Annemle Charlie'yi ziyarete gitmiştik. Bu beni çok korkutmuştu ve ziyaretten sonra korkunç kabuslar gördüğümü hatırlıyordum.

Şimdi gerginliğim hâlâ on bir yaşındaki gibi midemde gurulduyordu. Ancak bu kez suçluluk duygusu da beni etkiliyordu.

Sırada annemi görebilmek için doldurmam gereken evraklar vardı. Bilgilerimi yazarken, hissettiklerime odaklanmamak için elimden geleni yaptım. Kendimi doğru şeyi yaptığımı ikna etmeye çalışıyordum.

Gömleğime bir isim etiketi yapıştırdıktan sonra görüşme alanına yöneldim. Bir kapıdan geçtim ve güvenlik görevlisinin annemi arka taraftan çıkarmasını bekleyeceğim masaya oturdum. Orada dururken parmaklarımı defalarca uyluklarıma vurdum ve keskin nefesler aldım. Etrafımda, mahkûmların aile üyeleriyle sohbet ettiği başka masalar vardı. Bazıları gülüyor, bazıları ağlıyor, bazıları ise hiç konuşmuyordu. Sadece sessizce oturuyor, sanki gözler onlar için tüm kelimeleri söylüyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Bir gardiyan annemi arkadaki kapıdan çıkardığında ayağa kalktım, ellerimle oynamaya devam ediyordum. İstesem de parmaklarımı birbirine değdirmeden duramıyordum. Sinirlerim çok bozulmuştu.

Annemin elleri ve ayak bilekleri zincirliydi, bunu görmek kalbimi paramparça etmişti. İçeri girmeden önceki halinden daha zayıf görünüyordu, bu çok endişe vericiydi çünkü normalde zaten çok zayıftı. Karnındaki hamilelik şişliği hariç bir deri bir kemik kalmıştı. Onu neyle beslediklerini merak ediyordum, anneme iyi bakıp bakmadıklarını. Muhtemelen uyuşturucu kullanımından dolayı yoksunluk yaşadığını da görebiliyordum. Yüzü tuhaf görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sanki günlerdir hastaymış gibi normalden daha solgun görünüyordu. Saçları dağınık, karışık ve düğümlüydü; parmaklarını aralarından geçirecek kadar bile özen göstermemiş gibi görünüyorlardı ve dudakları çatlayıp yanılmıştı.

Mahkûmlar için dudak kremi benzeri bir şey yok muydu? Vazelin falan da mı yoktu?

Aman Tanrım. Ben ne yapmıştım?

Charlie'yi ihbar etmenin onu korumak için en iyi seçenek olduğunu düşünmüştüm. Hapse girdikten sonra bunun annem için en iyisi olduğuna, bu sayede daha fazla belaya bulaşamayacağına ikna etmeye çalışmıştım kendimi. Onu son gördüğümünden biraz daha iyi görüneceğini düşünmüştüm. O gün, Charlie tarafından hırpalanmıştı ve her yerinde morluklar vardı. Ancak açık konuşmak gerekirse, annem eskisinden de kötü görünüyordu. Olabileceğini bile bilmediğim bir şekilde kırılmış görünüyordu. Çekirdeğine kadar parçalanmış gibiydi.

Hepsi benim hatamdı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Karşımdaki sandalyeye oturdu ve sonunda gözleri benimkiler-

le buluştuğunda, yaşların görüşümü bulanıklaştırdığını hissettim. Gözleri öylesine cansız görünüyordu ki, içinde kalan tüm hayat çekilip gitmiş gibiydi.

“Selam, anne,” diye fısıldadım. Tıpkı benimkiler gibi, onun da sıksa parmaklarıyla oynamasını izlerken sesim acıyla çıkmıştı. Sandalyede kıpırdandım ve biraz olsun gülümseyebilmek için elimden geleni yaptım. “Nasılsın?”

Gerçekten çok aptalca bir soruydu ama ona başka ne söyleyeceğimi bilememiştim. *Canından çok sevdiğin ama aynı zamanda hapse girmesinden sorumlu olduğun kadına ne söyleyebilirdin ki?*

Sorum karşısında ofladı ve bakışlarını masanın bir köşesine odaklayarak benden uzağa baktı.

“Çok boktan,” diye mırıldandı başım iki yana sallayarak. “Nasıl yakalandığımızı anlamaya çalışıp duruyorum, biliyor musun? Kimse talimat yerini bilmiyordu. Yani Charlie, Garrett, ben ve...” Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve bir şeyler bildiğini ima ederek başını eğdi. “Garrett uğrayıp senin bu işle bir ilgin olduğunu söyledi.”

Gözlerimden yaşlar boşaldı ve bakışları içimi delip geçerken ağzımı kapattım. “Özür dilerim, anne,” diye bağırdım. İçimdeki tüm duyguların en yüksek noktaya fırladığını hissedebiliyordum. “Orada olan kişinin sen olacağını düşünmemiştim. Sadece onun olacağını sanmıştım.”

“Bunu ona neden yaptın?”

“Çünkü o bir canavar. Seni öldürecekti. Seni öldürecekti, anne.”

“Charlie bana asla zarar vermez,” diye homurdandı. Bana nefret dolu gözlerle bakıyordu.

Nefret. Hayatım boyunca sevdiğim tek kadın, annem bana öyle bir nefretle bakıyordu ki; tam o anda kendimden nefret etmeye başladım.

“Ama zarar verdi, anne. Seni defalarca incitti ve bunun ol-

masına seyirci kalamazdım. Sana bunu yapmasına izin veremezdim.” Burnumu çekip elimi dudaklarımın üstüne götürdüm. “Bunun doğru olmadığını biliyorum ama cezan bittiğinde, yeni bir sayfa açabiliriz. Artık temizlenmiş olacaksın, ayrıca kendi evimizi almak için biraz para biriktiriyorum. Amerika’da istediğimiz yere gidebiliriz. Yeniden başlayabiliriz, anne. Yeni bir başlangıç yapabiliriz ve...”

“Suçu üzerime aldım,” diye fısıldadı. Bunu duyunca kaşlarımı çattım.

“Ne?”

“Hepsini aldım. Charlie için suçu üstlendim. O yakında dışarı çıkacak ama ben burada daha uzun süre kalacağım.”

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmaya başladı. “Ne? Hayır! Anne, bunu yapamazsın! Suçu üstlenemezsin...”

“*O benim ruhum!*” diye bağırdı bana doğru. “Sahip olduğum her şey onun sayesinde ve onu korumak için her şeyi yaparım.”

Bu sözler kalbimi paramparça etti. Aşkın ne olduğu, nasıl göründüğü ve işlediği konusunda zihni o kadar çarpıktı ki; onu hiç umursamayan bir adam için gerçekten de kendi yolundan sapacak ve hayatını feda edecekti. Ancak bir konuda haklıydı. Sahip olduğu her şeyi o adama borçluydu. Darmadağınık zihni ve bıkkın yaşam tarzı, hepsi o adam ruhunu zehirlediği için olmuştu.

“Fakat, anne...”

“Senden nefret ediyorum,” diye homurdandı. Kelimeleri göğsüne kurşun gibi saplandı. “Her şeyinden nefret ediyorum ve seni bir daha asla görmek istemiyorum. Keşke şansım varken kürtaj yaptırsaydım. Senin annen olmak beni rezil etti. Sen benim kızım değilsin.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Bunları söylemek istemiyorsun. Üzüldüğünü ve acı çektiğini biliyorum ama seni seviyorum, anne. Bunu senin için, seni korumak için yaptım.”

“Hayatımı mahvettin. Beni mahvettin ve umarım bundan sonra hayatın cehenneme döner. Senden nefret ediyorum.”

Gözyaşlarım inanılmaz bir hızla yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, onları silme zahmetine bile girmedim. Sıcaklığımı, sevgimi ve beni hissetmesi umuduyla ellerini tutmak için anneme doğru uzandım.

Dokunmama fırsat vermeden ellerini geri çekti.

“Gardiyan, geri dönmeye hazırım.” Ayağa kalktı ve elleri karnına inerken bana sert bir şekilde baktı. **“En azından bu sefer bebek babasına çekecek.”** Sözleriyle düşünme gücümü yitirmiştim. **“Charlie doğduktan sonra çocuğa bakabilecek, sana ne diyebilirim ki? Belki de bu sefer o kadar da büyük bir hayal kırıklığı olmaz.”**

“Anne... sana bir şekilde yardım etmeme izin ver. İzin ver...”

Ellerini karnına götürdü. **“Kız,”** diye araya girdi. **“Hep gerçek bir kızım olsun istemişim.”**

Beni daha önce hiç olmadığı kadar derinden yaralamıştı.

“Bebek konusunda yardımcı olabilirim,” diye önerdim.

“Zaten yeterince şey yapmadın mı?” Gardiyan onu götürmek için yaklaşıyordu. **“Seni bir daha asla görmek istemiyorum ve yaptıkların yüzünden karma sana döndüğünde umarım canın çok yanar.”** Beni orada kalbimde bir delik ve ruhumda bir sızıyla bırakarak uzaklaştı. Peki ya karmayla birlikte canımın yanması hakkındaki sözleri? Anında gerçekleşmişti. Tüm varlığım alevler içinde yanıyordu.

14

Ian

Hazel geri döndüğünde kendinden geçmiş bir haldeydi ve gözlerinden süzülen yaşları hızla siliyordu. Kamyonetten hızla çıkarırken kaşlarımı çattım. “Hey, iyi misin?”

Muhtemelen duyguları çok yoğun olduğu için hiçbir şey söylemedi. Sadece onu kollarıma aldığımda bana doğru yaslandı. Tişörtümün içine doğru hıçkırarak ağlamaya başladığında bedenimi kendine biraz daha yaklaştırdı ve ben de bunu yapmasına izin verdim. Hazel parçalara ayrılıyordu ve onu yere düşmekten koruyan tek şey bendim.

Ona ne kadar sarıldığımı bilmiyordum. Belki beş dakika, belki de on dakika geçip gitmişti. Tek bildiğim şey, yanında olmama ihtiyaç duyduğu süre boyunca orada kaldığımdı.

Eve dönüş yolculuğunda oldukça sessiz kaldı, onu konuşmaya zorlamadım. Hazır olduğunda konuşacağını biliyordum ve zamanı geldiğinde tam olarak bunu yaptı.

Yolculukta yaklaşık iki saati arkamızda bırakırken boğazını temizledi. “Annem suçu üstleniyor. Charlie ondan önce çıkacak ve çocuk doğduğunda onu büyütebilecek...” Daha çok ağladı. “Bu doğru değil. Hiçbir çocuğu o adam büyütmemeli. Ben bunu yaşadım. Bu iyi bir şey değil. O çocuğun yanında annem bile olma-

yacak... zorluklar yaşamasına rağmen bazen bir anne olduğunu gösteriyordu. O çocuğun yanında ise sadece bir canavar olacak.”

“Kahretsin... Üzgünüm, Haze. Bilmiyorum... Belki de Charlie'nin çocuğa bakamayacağını kanıtlamanın bir yolu vardır...”

“Ona yardım etmek istedim ama bunu yapmamı istemiyor.” Omuz silkip bakışlarını ellerine indirdi. “Benim bir hata olduğumu söyledi. Hayatında yaptığı en büyük hata olduğumu ve şans varken beni aldırış olmayı dilediğini söyledi.”

Başını aşağı eğerken gözyaşları yine oradaydı. Şu anda otolyolda olduğumuz ve ona tekrar sarılamayacağım gerçeğinden nefret ettim.

“Bu bir insana söylenebilecek en berbat şey. Bunu hak etmedin.”

“Belki de hak etmişimdir. Yaptığım şey korkunçtu. Şimdi orada daha uzun süre kalacak çünkü her şeyi iyice düşünmedim.”

“Yaptığın şey annenin hayatını kurtardı.”

“Bilmiyorum... her gece kâbuslar görüyorum. Yaptığım şeyi düşündükçe yatakta dönüp duruyorum. Panik içinde uyanıyorum çünkü nefes alamıyorum. Sonrasında ise tekrar uyuyamıyorum. O böyle korkunç bir yerdeyken rahat uyumayı hak ettiğimi sanmıyorum. O aynı şeyi yapamazken ben nasıl huzur içinde uyuyabilirim ki? Ne tür bir canavar kendi annesine bunu yapar? Sonunda özgür kalacağını düşünmüştüm...” Burnunu çekip kıyafetinin koluyla sildi. “Sadece onun ölmesini istemedim.”

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama Hazel başım iki yana salladı. “Sadece müzik dinleyebilir miyiz? Sanırım şu anda ihtiyacım olan şey teselli değil. Bir süre kendimi bok gibi hissetmek istiyorum.”

İsteğini kabul edip *Tool*'un en sevdiğim ikinci albümünü açtım.

Hazel'a dünyanın onunla daha iyi olduğunu söylemek istesem de yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik. Ona neden bunla-

n hak etmediğinin nedenlerini göstermeye devam etmek isteme me rağmen konuşmadım.

Kamyoneti garaj yoluna park ettiğimde dışarı çıktı. Hana dönüp gülümsedi ama bu mutlu bir tebessüm falan değildi. Dudaklarındaki kıvrılmayı görene kadar bir gülümsemenin hüznü olabileceğini bilmiyordum.

“Teşekkürler, Ian. Gününü boşa harcadığın için üzgünüm.”

“Hiçbir şey boşa gitmedi. Sana yardım edebildiğime sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa buralarda olacağım.”

“Tekrar teşekkürler.” Kendi kendine kıkırdayarak parmağını burun kemerinde gezdirdi. “Annemi görmenin, bugünün önemi yüzünden beni biraz daha rahatlatacağını düşünmüştüm.”

“Bugünün önemi ne?”

Elleriyle yorgun gözlerini ovuşturdu. “Benim doğum günüm.”

“Kahretsin,” diye mırıldandım. *Ne boktan bir doğum günü. Ne boktan bir hayat.* “Mutlu yıllar, Haze. Berbat geçtiği için üzgünüm.”

“Sorun değil. En azından, bugünü yalnız geçirmedim.”

O gece yine yatağında dönüp durduğunu duydum. Onun bu kadar sıkıntı içinde olduğunu bilmek uykuya dalmamı imkânsıza çeviriyordu. Bu yüzden davetsiz bir şekilde sessizce yatak odasına girdim. Kapıyı ses çıkarmadan arkamdan kapattım ve uykusunda dönüp duran sıkıntılı kıza doğru ilerledim.

“Haze. Hazel, uyan,” diye fısıldadım kolundan dürterek. Hazel telaş ve dehşet içinde doğruldu.

“Ne?” diye çığlık attı. Bedeni ter içinde kalmıştı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Kâbus görüyordun.”

Ellerini saçlarının arasından geçirirken nefesleri daha kontrollü hale geldi. “Ah.”

“Hadi, yana kay.”

“Neden?”

“Çocukken, annem ve babam gittikten sonra kâbuslar görürdüm. Büyükannem bazen benimle birlikte uyurdu, o gecelerde rüyalar o kadar kötü olmazdı. Birinin yanımda yatması yardımcı oluyordu.”

Temkinli bir şekilde yana kayıp duvara yaslandı. Biraz daha yaklaşıp yatağa uzandım.

Hazel’in yanına yerleştüğimde vücudu sinirden, korkudan ya da üzüntüden titriyordu. Bunlardan biri yüzündendi. Belki de sebebi hepsiydi.

Kollarımı bedenine sarıp onu kendime doğru çektim. Hazel gözlerini kapatacak kadar güvende hissetmeye başladığında benim gözlerim de kapandı.

15

Hazel

“Hey, gelip ambardaki bir şeye yardım edebilir misin?” Ben günlüğüme bir şeyler yazarken, Ian kafasını odamın kapısından uzatarak sordu. “Koca Pençe’nin taşınmasını istediği büyük bir kütük var, tek başıma yapamıyorum. Beş dakika sonra orada buluşalım mı?”

“Tabii.” Bir çift ayakkabı giyip ona yardım etmek için aceleyle yola koyuldum. Annemi ziyarete gitmemin üzerinden bir hafta geçmişti ve Ian son yedi gündür yatağa girip uyurken yanıma uzanıyordu. Bana neden bu kadar iyi davrandığını anlamıyordum ama yanımda olması geceleri uyumamı çok daha kolaylaştırıyordu. Ne zaman panik içinde uyansam, o hemen yanımda oluyor ve tedirgin kalp atışlarımı yatıştırıyordu.

Onunla ambar evinde buluşmak üzere yola çıktım ve sonunda geldiğimde kapıyı araladım. Etrafın süslemelerle kaplandığını görünce nefesim kesildi. Balonlar, flamalar ve üstünde “Mutlu Yıllar Hazel Stone” yazan elle yapılmış kocaman bir pankart vardı.

Ortasında kocaman bir pasta ve mini kekler olan bir masa kurulmuştu. Pizza ve atıştırmalıklar da vardı.

“Bu da ne böyle?” Midemde kelebekler uçuşurken sesim titriyordu. Koca Pençe ve Holly gülümseyerek yemek masasının ya-

nında bekliyordu. Yani... Holly gülümsüyordu, Koca Pençe ise en sevdiğim yüz ifadelerinden biri olan huysuz maskesini takmıştı. Leah hemen yanlarındaydı, her zamanki gibi neşeli görünüyordu.

“Anlamadın mı hâlâ? Senin doğum günü partin. Elimizden geleni yapıp senin için bir müzik grubu bile tuttuk,” dedi Holly.

Leah bana doğru koşup kollarını etrafıma sardı. Son birkaç haftadır onunla çok fazla zaman geçiriyordum. Onun kadar neşeli bir kız arkadaşım olacağını hiç düşünmemiştim ama Leah’nın karanlık dünyamda bir ışık olduğu iyice anlaşılıyordu. Onunla birlikteyken gülmek zahmetsiz bir hal almıştı.

“Beğendin mi, Hazel? Bütün süslemeleri kendim yaptım, her ne kadar çocuklar katkıda bulunmaya çalışsa da. Ayrıca onlara kendi işlerine dönmelerini ve senin hediyelerini hazırlamalarını söyledim.”

“Benim hediyelerimi mi?”

Leah kocaman güldü. “Aman Tanrım, Hazel. Buna bayılacaksın. Gerçekten çok özel.”

Ben cevap veremeden Ian ve üç grup arkadaşı ambar sahnesine çıktılar. Enstrümanlarını ellerine aldıklarında gözlerim kocaman açıldı. Ian ellerini mikrofonun etrafına sardıktan sonra bana hafifçe gülümsedi. “*The Wreckage* yıllardır birlikte. Ama simsiyah giyinmiş bir kız gelip yaratabileceğimiz şeyleri keşfetmemize yardımcı olana kadar müziğimizin derinliklerine tam anlamıyla inememiştik. Hazel... sen olmasaydın bu şarkılar olmazdı. Sen olmasaydın, müziğin derinliklerine asla inemezdim. Bu şarkılar senin için, senin sayende buradalar. Mutlu yıllar, Hazel Stone. Umarım yeni yaştın senin kadar özel olur.”

Grup arkadaşlarına baktı, bir an için gözleriyle konuştular ve Marcus bateryi çalmaya başladı.

Ian’la son birkaç haftadır hazırladığımız şarkıları çaldıklarını fark etmem sadece birkaç saniye sürdü. Grubun enstrümanları bir

araya getirme şekli çok eşsiz ve tamamlanmış hissettiriyordu. Bu dört adamın yarattıkları şeye daha da âşık olmalarını izlerken müziklerine duydukları tutkuyu gözlerinden okuyabiliyordum. Bedenimin her noktası Ian'ın sesiyle dolup taşmıştı. Sahne yalnızca onun yeteneği için kurulmuş gibi hareket ediyordu. Sesinden çekicilik, kusursuzluk ve seksilik yayılıyordu. Tanrım, sahnede doğrudan bana şarkı söylerken ne kadar da yakışıklı görünüyordu.

Eğer favori bir günüm olsaydı, kesinlikle bugün olurdu. Zor günler geçirdiğimde ve duygularım beni yendiğinde zihnimde tekrar tekrar oynattığım bir anı haline gelirdi. Ian'ın şarkılarını sadece benim için söylediği o ana geri dönerdim.

Bu grup yakında çıkış yaparak ünlü olacaktı, ben de onların en büyük hayranı olacaktım.

Gösteri sona erdiğinde herkes yemek ve tatlı almak için harekete geçti.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum. Ian bir parça daha pizzayla karnını doyurmakla meşguldü.

“Çünkü bir partiyi ve güzel bir doğum günü geçirmeyi hak ediyorsun. Bir hafta geciktiği için üzgünüm.”

“Tam zamanında.”

“Ah! Neredeyse hediyelerini unutuyordum.” Pizzasını tabağına bırakıp aceleyle odanın köşesine gitti ve oradan paketlenmiş-korkunç bir şekilde sarılmış- bir kutu alıp bana doğru uzattı. “Paketlemek pek benlik değil ama idare eder. Hadi aç bakalım.”

Kaşlarımı kaldırarak paketi açmaya başladım. Sonunda kutuyu açtığımda gözlerimin yaşardığını, göğsümün sıkıştığını hissettim. Orada bana bakıyorlardı, postallarım. Daha önce domuz ağıllarına hiç girmemiş gibi tertemizdiler.

“Nasıl yaptın?” diye sordum.

Ian sırtarak omuz silkti. “Dış fırçasıyla uzun bir süre ovaladım ve en sonunda ayakkabı temizleyen bir dükkân buldum. Ken-

di başıma bitiremeyeceğimi anladığımda, işin zor kısmını onlar halletti. Zaten sahip olduğun bir şeyi sana geri vermenin biraz aptalca ve ucuz olduğunu biliyorum ama...”

Kollarımı vücuduna sararak onu susturdum. “Teşekkür ederim, Ian. Hediyeğin benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun, tüm bunların benim için ne ifade ettiğini.”

“Bunu hak ediyorsun, Haze. Başına iyi şeyler gelmesini hak ediyorsun.”

Parti devam ederken Koca Pençe ve Holly’dan de hediye aldım. Bana bir telefon almışlardı, böylece onlarla istediğim zaman iletişim kurabilecektim.

“Bence cep telefonları şeytanın işi ama Holly sana bir tane almak konusunda kararlıydı,” diye homurdandı Koca Pençe. “Hanımefendi ne isterse alır, doğum günün kutlu olsun.”

Bu ailenin benim için yaptığı hiçbir şeyi hak etmediğimi düşünerek onlara teşekkür ettim. Gecenin sonunda parti sona erdikten sonra, Ian son bir sürpriz için beni ambar evinden çıkardı.

“Zaten yeterince şey yaptın,” dedim kendimi değersiz hissederek.

“Yeterince yapmadım ama umarım en çok sonuncuyu seversin,” diye karşılık verdi. “Şimdi gözlerini kapat.” Söylediğini yaptığımda beni son hediyeğe doğru götürdü. “Tamam, şimdi açabilirsin.”

Eskiden yıkık dökük olan barakanın tamamen yenilenmiş haline bakarken nefesim kesilmişti.

“Bu ne?”

“Şey... bu senin kız-baraka*,” diye açıkladı Ian. “Yazarken daha güzel bir yerde olabileceğini düşündüm. Yazmanın senin için önemli bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden güzel olacağını

* Ian burada “baraka” anlamına gelen “shed” sözcüğünün, kadın cinsiyetini belirten “she” zamiriyle benzerliğe dikkat çekerek “She-shed” şeklinde bir kelime oyunu yapıyor. (e.n.)

düşündüm. Ayrıca mola vermek ve yıldızlara bakmak için güvenli bir yere ihtiyacın olursa..." Kapıyı açtığı anda içeri girdim ve nefesimin kesildiğini hissettim. Tavan camdan yapılmıştı, yukarı baktığımda gökyüzünde düzinelerce yıldız olduğunu görebiliyordum. İçeride uzanabileceğim çift kişilik güzel bir yatak vardı ve duvarlara gülmeme sebep olan iki tane *Shawn Mendes* posterı asılmıştı.

"Bu kadarı çok fazla." İnanamayarak başımı iki yana sallıyordum.

"Bunu hak ediyorsun."

"Sana ne kadar teşekkür etsem az." Yüzümü ona döndüm. "Ama haftalar önce bazı adamlar barakanın dışındaydı, burada tek başıma kalmayı düşününce garip bir korku duyuyorum."

Ian altdudağını ısırarak ellerini ceplerine soktu. "İtiraf zamanı, James'le seni korkutup evde benimle kalmanı sağlamaya çalışıyorduk."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken koluna vurdum. "Ian Parker, şaka mı yapıyorsun? O gece beni korkudan öldürecektin!"

"Planım da buydu zaten. Dinle... dürüst olmak gerekirse, her zamanki gibi inatçıydın ve eğer seni o eve sokmazsam büyükbabanı beni eninde sonunda kapı dışarı edecekti. Yani umutsuz zamanlardı..." Sonra omuz silkti. "Bu barakanın güvenli olduğunu söylüyorum, bana güven."

Gözlerimi kıstım. "Sana kızmak istiyorum ama aynı zamanda bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey. O yüzden şimdilik seni affedeceğim."

Çift kişilik yatağa geçtim ve yıldızlara bakmak için uzandım. Yanımdaki yere elimi sürttüğümde o da bana katıldı.

Yatak küçüktü ve Ian'ın iri bedeninin şilteden düşmemesi için birbirimize dokunacak kadar yakın duruyorduk.

"Hadi, hediyene bir bakayım," diyerek telefona uzandı. Ardından numarasını telefona ekleyip kendine bir mesaj gönderdi. "Ar-

tık sana gözlerini devirmene neden olacak sinir bozucu mesajlar gönderebilirim.”

“Ah, ne kadar güzel!” diye şaka yaptım. Ama içten içe bu fikre bayılmışım.

Telefonu ondan alıp yere bıraktım. Birkaç saniye sonra bir bildirim sesi duyuldu.

Ian: Haze?

Hazel: Evet?

Ian: Umarım iyi bir doğum günü geçirmişsindir.

Hazel: Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi.

Ian: Sana söylemem gereken bir sır var.

Hazel: Neymiş o?

Ian: Pastayı marketten çaldım.

Bir kahkaha attım ve ona doğru dönerken kıkırdamamı engellemek için ağzımı kapattım. Tanrım, ne kadar klişeydik? Birbirimizin yanındayken mesajlaşıyorduk.

“Gerçekten çalmadın!” diye fısıltıyla bağırdım.

“Tamam, hayır. Bunu yapmayı düşündüm ama iyi bir domates sosu şovu yapamadım.”

“Sen bir aptalsın.”

“Sen çok güzelsin.”

Ne?

Bu sözlerin ağzından çıktığından emin olmak için gözlerim dudaklarına kaydı. Düzgün düşünemediğimden nabzım hızlanmaya başlıyordu. Ne söylemişti? Bunu bana mı söylemişti? *İmkânsız*. Hayatım boyunca bana pek çok şey söylenmişti ama *güzel* bunlardan biri değildi. Bunu hayal etmiş olmalıydım. Ian’ın bu kelimeleri söylemesi, benim için söylemesi mümkün değildi.

“Kendimden nefret ediyorum, biliyorsun,” diye fısıldadı. “İlk

tanıştığımızda sana davranış şeklimden nefret ediyorum. Tam bir pisliktim ve sen bunu hak etmedin, Haze. Seni tanımadan yargıladım, yaptığım çok boktan bir şeydi.”

“Bunun için sürekli özür dilemenc gerek yok. İkimizin de en başta önyargıları vardı.”

“Bu doğru ama sen sadece aptalca davranışlarıma karşılık verdin, hem de benim yaptığım gibi saldırmadan. Bunun için özür dilerim. Ne olursa olsun özür dilemeye devam edeceğim. O yüzden bunu yapmama izin ver.”

Birlikte yatağa uzandığımızda bana yaklaştı, bedenimi sıcak tuttu ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Son birkaç gecedir, sarıldığımızda onun sertliğini arkamda hissediyordum ve kadınların neden onu içeri almaya bağımlı olduğunu anlamaya başlamıştım. Merkezimde bir sıcaklık oluştuğunu hissederken midemde çarpınmalar hissettim. Sıcak teni tenime değerken bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

“İan?”

Ian esnedi. “Evet?”

“Sen benim yeni favori müzisyenimsin.”

Kıkırdadı. “Eminim bunu sana parti veren, kız-barakası yapan ve çizmelerindeki pislikleri temizleyen tüm erkeklere söylüyordur.”

Cevabına güldüm.

“Bunu sevdim,” diye fısıldadı. “Gülüşün yeni favori sesim.”

Kelebekler, kelebekler. Ah, kelebekler.

Ona dönüp kahverengi gözlerine baktım. Sonra bakışlarım aşağıya, onun dudaklarına kaydı. Dudaklarından birkaç saniyede bir minik minik nefesler dökülüyordu, üstdudağı bir yay şeklinde biçimliydi ve ten rengine yakındı. Çok yumuşak görünüyordu.

Çok, çok yumuşaktı.

“İan?” dedim bir kez daha.

“Evet?”

“Yeni şarkılara bayıldım. Mükemmeller.”

“Hepsi senin sayende. Bu şarkılar sadece senin sayende var oldu.”

Bana uykulu bir şekilde gülümserken telefonunu eline alıp yazmaya başladı.

Ian: İyi geceler, Haze.

Hazel: İyi geceler.

O gece benden önce uykuya daldı çünkü uzun zamandır ilk kez uyanık olmak bana bir kâbusun içindeymişim gibi hissettirmiyordu. Bedeniyle beni ısıtırken olduğum yerde donup kalmıştım ve geçen hafta boyunca neler olup bittiğine dair tüm her şeyi toplamaya çalışıyordum.

Bir: Ian şeytanlarımı uzak tutmak için yanımda uyumuştı.

İki: Yıldızlara bakabilmem için bana acayip bir kız-barakası inşa etmişti.

Üç, dört ve beş: Beni korumuş, gizli sırlarını paylaşmış ve benimkileri dinlemişti.

Son olarak altı: İçimde kelebekler uçuşuyordu.

Ah, evet.

Kelebekleri unutamazdım.

16

Hazel

“Senin için bir kelime: *Şenlikateşi*,” diye sevinçle ifade etti Leah. Ellerini heyecanla havada sallıyordu. Beni yolun kenarından aldığından beri, neredeyse her gün çiftliğe uğrayıp beni -ve atları- ziyaret ediyordu. İnsanların bana yaklaşmasına izin vermekten korktuğum için onu uzaklaştırmaya çalışmıştım ama Leah en bulutlu günde ortaya çıkan bir güneş ışığı patlaması gibiydi. İstesem de onu kendimden uzak tutamazdım.

“Sanırım *şenlik ateşi* iki kelime,” diye şaka yaptım. Dottie’ye bir elma yediriyordum.

Leah gözlerini devirdi. “Ukalalık yapma, Hazel. İki kelime ya da tek kelime, hiç fark etmez. Bu hafta sonu göl kenarında geleneksel şenlik ateşi var ve benimle birlikte orada olman gerekiyor.”

“Çok insan olacak mı?”

“Tonlarca insan gelecek!”

“Parti ve dans?”

“Çok fazla parti ve dans olacak!”

“Ayrıca bir ton insandan bahsettin, değil mi?”

Sanki bunların heyecanından patlayacakmış gibi daha da geniş sırttı. “Evet, evet! Kasabadaki neredeyse herkes yaz şenlik ateşine gider. Üstelik iki kelime, tek değil.”

Gülerken başımı iki yana salladım. “O zaman devam et ve beni onlardan biri olarak sayma.”

Ağzı kocaman açıldı. “Ne? Hayatta olmaz. Gelmelisin, Hazel. Çok eğlenceli olacak.”

“Çok fazla kalabalık seven bir insan değilim, o kadar insanın arasında olmak bana biraz kâbus gibi geliyor. Birlikte takılmaktan gerçekten hoşlandığım tek insan türü kurgusal olan ve bir kitabın sayfalarında yaşayanları kapsıyor.”

Leah gözlerini devirerek Dottie’yi taramaya başladı. “Delilik yapma. Orada erkekler olacak. Bronz tenli, kaslı ve lezzetli, ateşli oğlanlar. Ah, Haze! Kesinlikle gelmelisin! Bunu yapmak zorundasın. Düşünsene, mayolar, içkiler ve bütün gece harika müzik.”

Leah’nın benimle arkadaş olmanın ne anlama geldiğini yeni öğrendiğini biliyordum, bu yüzden benimle ilgili her şeyi yanlış anladığı için ona hak veriyordum. Ancak yapmak istediğim son şey, kasabadaki mayolu yabancılarla takılmaktı.

Leah bakışlarımdaki direnişi görmüş olmalıydı. “Hadi ama, Hazel. Çiftlikte çok çalışıyorsun ve kendine hiç izin vermiyorsun. İzin günlerinde çalıştığını görmediğimi mi sanıyorsun? Sen genç bir işkoliksin, üstelik bu iki kavram birbirine zıt. O yüzden saçlarını aç ve benimle şenlik ateşine gel.”

“Bilmiyorum, Leah...”

Bir iç çekip ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. “İyi, iyi. Bu çok kötü. *The Wreckage* partide sahne alacak ve onları görmek isteyeceğini düşünmüştüm.”

Biraz doğruldum. “İlan ve çocuklar sahne mi alıyor?”

“Evet. Son birkaç yıldır onlar sahne alıyor. Bu bir gelenek.” Bana bilmiş bir sırıtışla baktı. “İlan’ın kalabalık önünde sahne almasını görmek istemez miydin? Doğum günü partinde senin için şarkı söylediğini biliyorum ama daha büyük bir kalabalığın önünde olduğunu görmek onu efsanevi bir hale getiriyor.”

“Tüm grubu görmek istediğimi mi kastettin? Sadece onu değil.”

“İlan’dan bahsettiğimde yanaklarının kıpkırmızı olması, onu erkek kardeşim ve diğer ikisinden daha çok önemseydiğini gösteriyor.” Bir kaşını havaya kaldırıp bana doğru eğildi. “Peki bu doğru mu?”

“Ne doğru mu?”

“İlan’a aşık mısın?”

“Ne? Ne? Hayır, hayır! Yok artık! İlan’a âşık olmak mı? İlan Parker’a mı? Yok artık.” Aman Tanrım, İlan’a olan hislerim konusunda ikna edici olmaktan çok uzak davrandığım için vücudumun her santimi yanıyordu. Kendimi kaç kez onu düşünürken bulduğumu bilmiyordum; onun gözlerini, dudaklarını, gülümsemesini, ale... “Biz sadece ev arkadaşıyız,” diye cevap verdim, utançtan yüzümü yelpazelemek istiyordum.

Kaşlarını oynattı. “Çıkarları olan bir ev arkadaşı muhtemelen ilgilendiğin bir şeydir, değil mi?”

“Hayır, Leah. Hiç de değil,” diye yalan söyledim. “Ayrıca İlan’a karşı bir şeyler hissetsem bile *-ki hissetmiyorum-* o benim seviyemin o kadar üstünde ki bana bir şans vereceğini düşünemiyorum.”

“Özür dilerim ama bir aptallık noktasında sıkışmış olabilir misin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“*Şenlik ateşinin* tek kelime olmadığını bilen zeki bir kıza göre çok aptalsın, Hazel. İlan senin için deli oluyor.”

“Anlamadım?”

“Onu sürekli çiftlikte sana bakarken görüyorum ve grup provalarında olmadığın zamanlarda, sanki gökyüzündeki tüm yıldızlar senmişsin gibi hakkında konuşup duruyor. Sana kafayı takmış durumda.”

Güldüm. “Takıntılı değil. İnan bana, İlan bana takıntılı olsaydı bunu kesinlikle anlardım.”

“Gerçekten mi? Yani her gece sana arkandan sarılarak uyuyan ve sana bir kız-barakası yapan bir adamın sende hoşlanmadığını mı düşünüyorsun? Benim bir erkek arkadaşım var ve günaydın mesajını bile zar zor atıyor. Ancak sen kullanımına açık koca bir baraka yapıyorsun! Yani o sana âşık demek istiyorum!” diye haykırdı.

“Kapa çeneni, Leah. Ian bana âşık değil.” Ama bana bir kız-barakası yapmıştı. Bu bir ev arkadaşının iyi davranışından daha fazla şey mi ifade ediyordu? Ian mı?

Hayır.

Benden hoşlanması imkânsızdı. Onun tipi değildim. Nasıl bir tip aradığını görmüştüm: her zaman pahalı parfümler sıkkan, uzun boylu ve kıvrımlı kızlar. Ian’ın dikkatini çekecek türden bir kız değildim. Ben daha çok gölgelerde saklanan biriydim, ilgi odağı değildim. Ian ilgi odağı olan kızlarla çıkıyordu.

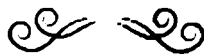
“Şenlik ateşine gelip kendin gör. Ian’ın senin için deli olduğu gerçeğine uyanmanı sağladığıma göre, bunu kendin de fark edeceksin. Güven bana. İkiniz arasındaki bağı kör bir köpek bile görmezden gelemes.”

Tereddüt ettikten sonra ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. “Peki. Partiye geleceğim ama bunu sadece Ian konusunda ne kadar yanıldığını kanıtlamak için yapıyorum. Beni o şekilde görmüyor.”

“Evet, tamam. Anlarsın ya! Kendin göreceksin, Haze. Ama bu hafta sonu şenlik ateşinden önce yapmamız gereken bir şey var.”

“Neymiş o?”

Leah neşesi milyon kat artarken kutlama için kollarını havaya kaldırdı. “Makyaj!”

Şenlik ateşine daha birkaç gün vardı ama Leah yüzünden ken-

dimi sürekli Ian'ın çiftlikteki hareketlerini izlerken buluyordum ve çok önemli bir şeyin farkına varmıştım. Ian ateşliydi. Ayrıca seksiydi. Hem de çok seksi. Son birkaç gündür bana ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama ne zaman onun yanında olsam, kadın ereksiyonum tavan yapıyordu. Gözlerim sanki dünyanın en iyi pişmiş bifteğiymiş gibi onun üzerinde dans ediyordu ve her bir santimini mideye indirmek istiyordum.

Birkaç gecedir beni tamamen etkisi altına aldığına dair olabilecek en müstehcen rüyalarından görüyor olmam da duruma pek yardımcı olmuyordu. Her gece şarkı sözleri üzerinde çalışmak için oturduğumuzda, elimi uzatıp yanlışlıkla aletine dokunmamak için kendime zor engel oluyordum.

Ian'ın vücudundan her bir parça için yapılmış bir randevu uygulaması olsaydı, sonsuza kadar sağa kaydırırdım.

Sakin ol, kadın ereksiyonum. O sadece senin arkadaşın.

Kendime bu sözleri tekrar edip duruyordum ama benimle yatağa girdiği ve taş gibi sert karın kaslarını vücuduma bastırdığı her gece bunlara inanmak daha da zorlaşıyordu. Onu çiftlikte çalışırken izlemek bile uyarılmama sebep oluyordu. Gömleksiz, seksi bir adamın bir atı fırçalamasını görmenin bu kadar heyecan verici olabileceğini düşünmezdim.

Elbette, kulağa seksi bir hareketmiş gibi gelmiyordu. Ama Tanrım, hayatımda tanık olduğum en seksi şeydi.

Ian bana doğru bakarken, "Binmek ister misin?" diye sordu.

"Tanrım, evet," diye mırıldandım derin bir fısıltıyla. Gözlerim hipnoz olmuş bir şekilde bedeninin üzerinde dans ediyordu. Başımı iki yana sallayarak içinde bulunduğum sersemlikten sıyrıldım ve tenimin sıcaklığını uysal bir seviyede tutmaya çalıştım. "Şey... Ne?"

Ian bana gülümsedi, şu anda içime girmesi için duyduğum çaresiz arzusun farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Ata binmek

ister misin?" Dottie'nin sırtını sıvazladı. "Çok iyi arkadaşlar gibi görünüyorsunuz ama hiç onu gezdirdiğini görmedim."

Ah.

At.

Ata binmemi istiyordu.

Tabii ki kastettiği buydu.

"Ben, şey... Hiç ata binmedim ve dürüst olmak gerekirse, bu kulağa oldukça korkutucu geliyor."

Ian güldü. "Düşündüğün kadar kötü değil. Hadi gel, sana yardım edeyim. Birlikte at binebiliriz."

"Bana binmek mi istiyorsun?" diye kaçırdım ağzımdan. Sonra da zihnimde alnıma hayali bir şaplak attım. "Benimle demek istedim. Benimle ata binmek mi istiyorsun?"

"Yanında ata binerim ve Dottie'nin sana iyi davranmasını sağlarım." Kolunu benimkine sürterek yanımdan geçti ve söylemeye gerek bile yoktu, bu hareketiyle neredeyse eriyip bir lapa yığına dönüşecektim. Bu adam bana her yaklaştığında vücudum çok yoğun bir tepki veriyordu. Tek yapabildiğim, fark etmemesi için dua etmektir.

Benim için bir eyer aldı ve Dottie'yi gezdirmek için açık alana götürdü. Ahıra geri döndüğünde ise öğleden sonra binicilik partieri olması için Big Red'i seçti. Dışarıda Dottie'ye doğru yürüdüğümüz sırada, Ian güzelliğe nasıl binileceğini öğrenmeme yardım ediyordu.

"Pekâlâ. Dottie'ye binmene yardımcı olması için basamak bloğumuz var. Sol elini yelesine koyduktan sonra sağ elini diğer tarafına koy. Sol ayağını üzengiye yerleştir ve ardından sağ bacağını eyerin üzerinden geçir."

Evet, evet, Ian. Benimle atlar hakkında ilgili konuş.

Bunları söylerken elini belime koyarak bana yardım ediyordu. Dottie'nin üzerine oturduğumda, hayatımın en büyük amacına

ulaşmışım gibi hissettim, lan bana yardım ederken bir atın üzerine çıkmıştım ve bu hikâyeyi anlatacak kadar uzun süre yaşamıştım.

“Peki, bu o kadar da fena değildi.” Bir sonraki adımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan Dottie'nin üstüne oturuyordum. Lan harekete geçerek Big Red'in yanına gitti ve ateşli bir rock yıldızı kovboy gibi atın üstüne yerleşti. *Rock yıldızı kovboy* aşırı zıt bir ifadeymiş gibi görünüyordu ama ben bu birleşime gerçekten inanıyordum.

“Tamam, dizginleri tut ve yavaşça hareket et,” dedi lan, Big Red'le ilerleyerek durduğumuz noktaya yaklaştı. Eğer yardımına ihtiyacım olursa bana yardım edebilecek kadar yakındı. Çok yavaş bir şekilde yürümeye başladık, tam olarak ihtiyacım olan şey buydu çünkü Dottie hareket etmeye başladığı anda korkularım hayata dönmüştü.

“Bunun güvenli olduğundan emin misin?” diye sordum. Yaşananlar yüzünden dehşete düşmüş gibi hissediyordum.

“Yüzde yüz güvenli. Güven bana, güzelim. Şu anda emin ellerdesin. Sadece kafanı dağıtmak için benimle konuş. Zihnini ve hareketlerini yavaş tut. Harika gidiyorsun.”

“Tamam, tamam. Konuşalım hadi. Ne hakkında konuşacağız?”

“Her şeyi. Neyi istiyorsan anlatabilirsin. Mesela adın? Hazel ismini sana nasıl koymuşlar?”

Bunu düşünerek biraz kıkırdadım. “Komik bir hikâyeye. Doğduğumda kocaman ela gözlerim varmış. Annem onlara anında âşık olmuş ama bir bebek doğduğunda göz renginin zamanla değişebileceğini bilmiyormuş. Bu yüzden ileride yeşile dönüşecek olsalar da ela gözlerim* için bana bu ismi vermiş.”

“Yeşil gözlerini seviyorum,” dediğinde görünmez kadın ereksiyonumun Dottie'yi rahatsız etmemesini umdum.

Ona gergin, garip bir şekilde gülümsedim çünkü yorumuna

* “Hazel” sözcüğü bir özel isim olmakla birlikte, İngilizcede “ela” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

başka nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. İltifatları nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum, özellikle de ondan gelen iltifatları. Eğer haftalar önce, biri bana yeni tanıştığım ve önüne gelen kadına oral seks yaptıran bir adamın gözlerimi beğendiğini söyleyeceğinden bahsetseydi yüzüne gülerdim.

Şimdiyse bir aptal gibi kızarmıştım ama güneş ışınlarının, yanaklarımın kızarıklığı için yeterli bir bahane olmasını umuyordum. Fakat ne yazık ki, benim için durum böyle gelişmedi.

“Biri sana iltifat ettiğinde hep yüzün kızarır mı?”

“Bilmiyorum. Hayatım boyunca pek iltifat almadım.”

Burnunu kırıstırırken beni baştan aşağı süzdü. “Bu durum seni rahatsız ediyor, değil mi?”

“Bir milyon kere.” Güldüm. “Bana güzel şeyler söylendiğinde nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Yeterince pratiğim yok.”

“Ah, kahretsin. Bu içimde seni rahatsız edecek daha fazla güzel şey söyleme isteği uyandırıyor çünkü iltifat almayı bilmediğin zaman çok tatlı oluyorsun. Yanakların iyice kızarıyor ve bu çok sevimli.”

Yanaklarımın rengi muhtemelen biraz daha koyulaşmıştı. “Kapa çeneni, en iyi arkadaşım,” diye mırıldandım. Şu anda bir *Red Delicious** elmasından daha kırmızı olduğumu biliyordum.

“Çok güzel bir yüzün var, Hazel Stone,” diye alay etti. “Gözlerin bana yıldızları hatırlatıyor. Burnunun şekli mükemmel ve daha önce hiç bu kadar seksi bir çift kulak görmemiştim.”

Ona ortaparmağımı gösterirken güldüm. Ancak sol elimle kayışı bıraktığım anda Dottie bir şeyden korkmuş olmalıydı, aniden çılgın bir hızla şaha kalktı ve tamamen paniğe sürüklendim.

Ian’ın sessizce, “Kahretsin,” dediğini duydum. Bize doğru gelmeye başlamıştı.

Ona hareket çekmek için düşürdüğüm kayışı yakalayıp can

* *Red Delicious*, kırmızı renkli bir dış yüzeye sahip tatlı bir elma türüdür. (ç.n.)

havliyle tutundum. "Dur, Dottie!" diye bağırdım. Yakında-caki-at-arkadaşım olacak hayvanın hareketlerini yavaşlatmasını umuyordum.

Dottie çılgınca kendini kaybetmeye devam ederken aşağı ve yukarı savrularak eyere defalarca çarptım. *İşte Hazel Stone'un vajinası böyle parçalandı, dostlarım.* Dottie'yi durdurmaya başardım. Ian koşarak yanıma geldi ve eyerden inmeme yardım etti. Dottie'nin ani enerji patlaması yüzünden her yerim hırpalanmış ve morarmıştı ama hiçbir şey vajinam kadar çok sızlamıyordu.

"Lanet olsun, iyi misin?" diye sordu Ian. Sesi endişeyle gerilmişti. "Dottie'nin daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştım. Sanki bir an için aklını kaybetmiş gibiydi. Siktir. İyi misin, Hazel?"

Hemen cevap veremedim çünkü eğilip kasıklarımı ellerimin arasında tutmakla meşguldüm. *Hayatım boyunca hep ne istemiştım biliyor musunuz? Ata binmekten morarmış bir vajina.*

"Dottie güney taraflarını mı patakladı?" diye sordu Ian.

"Sınırın çok altında." Onu başımla onayladım. "Güzel bir darbe bu vanilya tohumunu doğruca cehenneme gönderdi."

Ian bir kaşını havaya kaldırırken dudaklarına hınzır bir sırıtma yayıldı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum," diye inledim. Acı içinde kıvramaya devam ediyordum.

"Buz koymalıyız."

"Nereye buz koyacağız?"

"Vajinana."

"Vajinama ne?"

"Vajinana buz koymalıyız."

Yüzümde öfke ve çektiğim acı yüzünden oluşan kızarıklık, ayağa kalktığım sırada utançtan kaynaklanan yeni bir tona bürünüyordu. "Vajinama buz koymuyorsun, Ian Parker!"

“Sadece acıyı dindirmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylüyorum ve şey... Bilirsin işte, istemezsin... şişmiş dudaklar...” Şimdi kızarma sırası ondaydı. Yüzyılın çapkını sayılabilecek kişinin hasarlı vajinam hakkında konuşmaktan utanacağını kim bilebilirdi?

“Eğer biri bana aşağıdan buz takviyesi yapacaksa, o kişi ben olacağım.”

“Hayır, kesinlikle yapabilirim. Ev arkadaşları bunun içindir zaten,” diye şaka yaptı.

Acı içinde güldüm. “Ev arkadaşları birbirlerinin mahrem yerlerine buz koymak için mi vardır?”

“Yani... sadece en iyi ev arkadaşları öyledir. Bunu ev arkadaşlığının faydalarından biri olarak düşün.”

“Faydası da alt bölgeye buz torbası tutmak mı?”

“Evet. Zor bir iş ama birinin yapması gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım. “O kişi ben olacağım. Şimdi eğer kusura bakmazsan, çiftlik evine gidip kendi gözyaşlarımdan oluşan bir havuzda yüzmem gerekiyor.”

“Saçmalama. Ben seni taşıyım.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın, Ian!” dediğim sırada beni kollarının arasına aldı. “Beni yere bırak!”

“Çiftlik evine vardığımızda indireceğim.” Başka bir çiftlik görevlisine el sallayarak atları bizim yerimize ahıra geri koymasını söyledi.

“Hayır, şimdi yap!” diye karşı çıktım ama içten içe düşüncelerim çok daha farklıydı. *Ah, evet, Ian. Beni zindanımıza geri taşı, vajinama buz koy, güzel olduğumu söyle ve beni bitter çikolatayla beslerken kulağıma şarkı söyle.*

Ian'ın göğüs kaslarından bahsetmiş miydim?

Hey, kaya? Göğüs kaslarıyla tanış.

Çiftliğe dönerken bütün yol boyunca sinirlenmiş gibi homurdandım. Ancak aslında şu ev arkadaşlığının faydaları durumunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü vajinam acı telaşından kurtulduğu anda, Ian'ın teklifini kabul edecektim.

Eve girdiğimizde beni kanepeye yatırdı. “Sana bunun için bir şeyler getireceğim. Burada kal.”

İtiraz etmedim çünkü istesem bile hareket edemeyeceğimden oldukça emindim. O gittiğinde acı içinde inleyerek elimle alt bölge hafifçe masaj yaptım. Geri döndüğünde elinde bir paket doanmış bezelye vardı ve bana hafifçe gülümsüyordu. “Üzgünüm, elimizde sadece bunlar vardı.”

Elimi ona doğru uzattım, umursamıyordum bile. Sebze poşetini elinden alıp inanılmaz bir yalvarışla alt tarafıma yerleştirdim. “Aman Tanrım. Evet!” diye inledim alt bölgeye vuran serinliğin heyecanıyla. *Tatlı rüyalar bezelyeden yapılır.*

Ian tam karşımdaki sehpanın üstüne oturdu. Dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. “Bu hoşuna gitti mi?”

Gözlerimi kapatırken başımla onayladım. “Tahmin bile edemezsin. Vajinama bezelye yerleştirebileceğim günü hayal edeceğimi hiç düşünmezdim.”

“İstersen onları orada tutabilirim,” dedi alayla. Yaramaz sırtısını görmek için gözlerimi açtım. “Bilirsin işte, sadece yardımcı ev arkadaşın olarak.”

“Peki sen yılın ev arkadaşı değil misin?”

Bezelyelere bakarak, “Ev arkadaşlığı görevlerimi ciddiye alıyorum,” diye şaka yaptı. Vajinama bakıyor da olabilirdi. Bu noktada bir şey söylemek zordu. “Dottie aklım kaçırana kadar oldukça iyi sürüyordun.”

“Biliyorum, gerçekten öyle değil miydi? Dottie'yle arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Söylemeye gerek yok ama bir süredir konuşmuyoruz.”

“Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Belki de sana bu tutmam için bana yardımcı olmaya çalışıyordu.”

Güldüm. “Bunu yapmak için daha iyi bir yol bulabilirdi.”

“Ama iyisin, değil mi? Kendimi bok gibi hissediyorum çünkü seni ata bindirmek benim fikrimdi. Günlük çiftlik işlerine güzel bir ara olabileceğini düşünmüştüm. Ayrıca grupta çalışmak ve çiftlikte çalışmak dışında hiç seninle takılma fırsatımız olmadı.”

Benimle iş ve müzik dışında takılmak mı istiyordu? Bunu duymak şaşırtıcıydı.

Elimi saçlarımın arasından geçirip hafifçe gülümsedim. “Belki bir dahaki sefere sadece dondurma yemeye gideriz,” diye şaka yaptım.

“Bunu aklımda tutacağım. Lanet olsun... Dottie’ye binmene izin verdiğimi ve onun da sana kötü davrandığını duyduklarında çocuklar canıma okuyacak. İlk tanıştığımızda sana bok gibi davrandığımı duyduklarında bana neler yaptıklarına inanamazsın. Seni seviyorlar. Onlar için bir menajer gibisin. Yemin ederim, bazen sen yokken müzik fikirleri bulup, *‘Önce Hazel’a danışmalısınız!’* diyorlar. *‘İyi olup olmadığını o bilir.’* Nasıl yaptığını bilmiyorum ama hepsini parmağında oynatıyorsun.”

Gülümsedim. “Peki ya sen? Seni de parmağımda oynatıyor muyum?”

Siyah kaşlarını indirip bana doğru eğildi. Bakışları beni delip geçerken vücudumdaki tüm tüyler gerginlikten diken diken olmuştu. “O parmak beni öyle bir oynatıyor ki, benden domuz ağıllarına dalmamı isteyebilirsin ve sanırım bunu gerçekten yaparım.”

Elim bezelyeyi bastırırken altdudağımı ısırdım. “En iyi arkadaş olmamızla ilgili şaka yaptığımı biliyorum ama biz arkadaşız, değil mi? Yani sadece ev ya da iş arkadaşı değiliz, öyle değil mi?”

“Bu doğru. Sen benim arkadaşımsın, Haze. Arkadaşlığını hak etmiyorum ama seninle arkadaş olduğum için mutluyum.”

Sadece arkadaş mıyız? diye düşündüm kendi kendime. Ancak kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin vermedim ve kanepede yer değiştirerek boğazımı temizledim.

Ian'ın bakışları gözlerimden bezelyelere doğru indi. "Vajinana buz tutmama yardım etmemi istemediğinden emin misin? Sana bu şekilde yardımcı olmamın beni en iyi arkadaşın yapacağından eminim."

Sırtarak başımı iki yana salladım. "Bir süredir eve kimseyi getirmemiş olsan da istediğinde güney bölgelerine buz tutabileceğin yeterince kadın olduğuna eminim."

Ian biraz hüzünlü görünürken omuz silkti. "Artık önüme gelen kadınlarla takılma ihtiyacı duymuyorum."

"Ah, neden?" diye sordum cevabından biraz korkarak.

Sanki yaşayan en yavaş insan benmişim gibi şaşkınlıkla gözlerini kısıtı. "Hadi ama, Haze," diye fısıldarken ellerini saçlarında gezdiriyordu. "Bunu gerçekten soruyor olamazsın, değil mi? Bence nedenini biliyorsun."

Gözlerimi kırptım. "Belki olabilir ama..."

"Senin sayende," diye sözümü keserek gerçeği gün kadar açık bir şekilde ifade etti. "Başka hiçbir kızın bana ilham vermeye çalışmasını istemiyorum. Sen yanımdasın."

Ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı çünkü bu bir rüya mıydı, yoksa zonklayan alt bölgelerim yüzünden sanrılar mı görüyordum emin değildim. Ian az önce bana karşı bir şeyler hissettiğini mi itiraf etmişti? Hiç beklemediğim bir şekilde bana açılmış mıydı?

Benim ondan hoşlandığım gibi, o da benden hoşlanıyor muydu?

Bana hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. Uzaklaşmak için arkasını döndüğünde arkasından seslendim. "Nereye gidiyorsun?"

"Sanırım vajinan için biraz brokolimiz var. Eğer şanslıysam, bunu senin için kullanmama izin verirsin."

Oh, Ian.

Vajinama istediğin zaman brokoli tutabilirsin.

17

Ian

Küçük kasaba hayatında sevmediğim pek çok şey vardı ama Eres'in en güzel yanlarından biri yaz şenlikleriydi. Her yaz göl kenarında bir sürü şenlik ateşinin yakıldığı büyük bir festival düzenlenirdi. Kasabadaki her genç şenlik ateşi festivaline gelir; burada dans eder, içer ve eğlenirdi. Gece olduğunda gökyüzü bir grup kızın ağaç dallarına eklediğinden emin olduğum peri ışıklarıyla aydınlanır, grupla sahne almadığımız zamanlarda hoparlörlerden müzik sesi yükselirdi. Dünyadaki en güzel duyguydu, o yaz geceleri ve şenlik ateşleri...

İnsanlar etkinlikte çok özgür ve neşeli görünüyordu. Çoğu insanın sarhoş bir şekilde göle girip su sıçratacağı ve yazı kutlayacağı neredeyse kesindi. Kasabamızın sorunları olsa da elimizde biralarla gölde kutlama yapma fırsatını kaçırmıyorduk.

“Leah'nın yanındaki de kim?” diye haykırdı Marcus. Leah ve arkadaşları şenlik ateşi için park yerine yanaşıyordu. Hepsi bana oldukça sıradan görünüyordu ama sarı renkli kısa bir şort ve beyaz bluz giyen bir kız kalabalığın içinde göze çarpıyordu. Koyu renk saçlarını arkaya doğru atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve diğer kızlarla birlikte sanki oraya aitmiş gibi gülümsüyordu ve.... Kahretsin, o Hazel'di.

Yüzü makyajla kaplanmamıştı ve cildinin parladığına yemin edebilirdim. Bir bulutun üzerinde yüzüyormuş gibi görünüyordu ve özgüveni bu dünyaya ait değilmiş gibiydi.

“Olamaz,” dedi Eric. Bizim baktığımız yöne doğru dönmüştü. “Bu Hazel olamaz.”

“Evet, o.” Çenem neredeyse yere düşmüştü ve kot pantolonumdaki sertleşme sorun yaratacaktı ama... Lanet olsun, o nefes kesici görünüyordu. Hazel’ı kollarıma almayı ve dudaklarımı onunkilere bastırmayı tahmin edebileceğinden çok daha fazla istiyordum. Ayrıca son zamanlarda beni ne kadar zorladığını göstermek için vücudumu ona bastırmak istiyordum.

Onun sırtına batan bir ereksiyonla uyandığım gecelerin sayısını bilmiyordum. Hazel’ı düşünerek mutlu sona ulaşmak için kendimi okşamak üzere yataktan sıvışmak zorunda kaldığım zamanlar oluyordu.

Bu gece muhteşem görünüyordu ama zaten o her zaman muhteşem görünüyordu. Sadece bugün renkli giyinmişti. Tam olarak sarı bir şort giyiyordu. Kısa bir şorttu. Ayrıca kalçaları sarılar içindeyken muhteşem görünüyordu. Evet, dolabına kesinlikle daha fazla renk katmalıydı.

James bakışlarımızı takip ederek, “Hepimiz neye bakıyoruz?” diye sordu. “Vay canına!”

“Biliyorum, tam olarak öyle değil mi?” dedi Eric.

“Annem ve babam Leah’nın o kısa şortla evden çıkmasına nasıl izin vermişler? Onun kıçım tekmeleyeceğim!” diye bağırdı James. Belli ki biz diğer erkeklerle aynı şeyi fark etmemişti.

Kızlar bize doğru yürümeye başladığında Marcus sırtımı sıvazladı. “Hazel ona lanet bir yırtıcı gibi bakakaldığını görmeden önce ağzını kapatman iyi olabilir.”

Ağzımı kapattım ama önce tabii ki ona defolup gitmesini söyledim. “Hey, çocuklar.” Leah ıslıl ıslıl parlıyordu. “Neler oluyor?”

James küçük kız kardeşine, "Ne mi oluyor? Eve gidip bir kazak ve eşofman giyiyorsun," diye emretti.

Leah gözlerini devirdi. "Dışarısı otuz sekiz derece, James. Üstüne bir şeyler almayacağım. Ayrıca on sekiz yaşından büyüğüm. İstedigimi giyebilirim, tıpkı Hazel gibi..." Konuşmayı gözlerimi alamadığım sessiz kıza kaydırdı. "Bu gece harika görünmüyor mu?" Leah şimdi gülümsüyordu.

"Öyle görünüyor," diye yorum yaptım. Bu sırada Hazel'ı baştan aşağı süzüyordum. Bakışlarımın üzerinde gezinmesi yüzünden yanaklarının kızardığını görmüştüm ama bunu yapmamak elimde değildi. Harika görünüyordu.

"Hadi, çocuklar. Gidip biraz içki alalım. Bu sırada Ian ve Hazel'in etrafında oturmamız için bize şenlik ateşlerinden birini seçmesine ne dersiniz?" dedi Leah. Tam olarak hayatımda ihtiyaç duyduğum çöpçatan gibi konuşmuştu.

Hazel'la yalnız kalmak istiyordum ama bahsettiğim şey ateşin yanında oturarak geçirilecek türden bir zaman değildi. Onu evimize götürmek ve pantolonumun içindeki sertlikle tanıştırmak istiyordum.

Hazel'a hafifçe gülümsedim. Onun vücuduna nasıl sahip olmak istediğimi düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Herkes yanımdan uzaklaşmaya başladığında ona doğru başımı salladım. "Çok güzel görünüyorsun."

Hazel altdudağını ısırды. Bu hareketiyle aklımı başımdan almıştı, ben de onu ısırarak istiyordum. "İltifat olayını beni rahatsız etmek için mi yapıyorsun?"

"Bu sefer değil. Sadece gerçeği söylüyorum."

Gülümsediğinde buna bayıldım. "Hadi gidip oturalım."

Gecenin geri kalanını her fırsatta ona bakarak geçirdim. Nedenini bilmiyordum ama onun yanında kendimi aptal gibi hissediyordum. Sözcükleri doğru düzgün söyleyemiyordum, üstelik hiç

uğraşmadığımı halde her zamanki gibi klişe konuşuyordum. Bu kadın beni delirtiyordu ve yaptığı şeyden haberdar olduğunu bile sanmıyordum.

Neyse ki, grup kendimi utandırmaya devam etmemem için onunla çok fazla yalnız kalmama izin vermedi. Hep birlikte şenlik ateşinin etrafında oturup Eres'teki yaz gecelerinin kokusunu içimize çektik.

Çocuklar son birkaç haftadır Hazel'a oldukça bağlanmışlardı ve ona grubun anne tavuğu gözüyle bakıyorlardı. Kısa bir süre önce ona "momanager" diye seslenmeye başlamışlardı. *The Wreckage*'in, *Kris Jenner*'ıydı sanki.

Hazel arada sırada, "Harika gidiyorsunuz, canlarım," diye bağııyordu ve çocuklar onun onayını aldıkları için aptallar gibi kızarıyorlardı.

Hazel'ın gerçekten böyle bir huyu vardı: İnsanlarla ilgileniyordu. Büyükanneemin ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek ve Koca Pençe'nin çiftliğinde gereğinden de fazla çalışmak için elinden geleni yapıyordu. Aslında üzerine düşenden fazlasını yapmış oluyordu. Koca Pençe'nin çoğu çalışanından daha çok çalışıyordu. Bir keresinde ona kendini neden bu kadar zorladığını sorduğumda, "Büyükkannen ve büyükbabanın bana verdiği her şey için çok çalışmak istiyorum," diyerek cevap vermişti.

Geceyi şenlik ateşinin etrafında, Hazel'ı en çok kimin güldürebileceğini görmek için birbirimiz hakkında utanç verici hikâyeler anlatarak geçirdik.

Marcus votka şişesinden bir yudum alarak, "Doğruyu söylüyorum!" diye haykırdı. "Ian kafası iyiyken Koca Pençe'nin el oyması posta kutusunu ateşe verdi ve bu değerli eşyanın dumanlar içinde kalacağını anlayınca aletini çıkarıp alevleri işeyerek söndürmeye çalıştı."

* Gruptaki çocuklar "anne" anlamına gelen "mom" kelimesini ve "menajer" anlamına gelen "manager" kelimesini birleştirerek bir kelime oyunu yapıyorlar. (e.n.)

Hazel bu hikâyeye kahkahalarla gülüyordu.

“Neyse ki bir ton soda içmişti çünkü yemin ederim yangını söndürmeye yetmeyeceğini anlamadan önce on dakika boyunca işlemiş gibiydi. Küçük *Peter Pan*’ini, *Tinker Bell*’i arıyormuş gibi ileri geri salladığına yemin ederim!” Marcus kıkırdadı.

“Koca Pençe hâlâ yapan kişinin o olduğunu bilmiyor mu?” diye sordu Hazel.

“Hayır. Asla söylememek üzere bir anlaşma yaptık. *The Wreckage*’in insanlara söylememize izin vermediği bir sürü sırrı var,” dedi Eric kamerasını elinde tutarken. Ardından kameraya bakıp kaydı sonlandırdı. “Yani o sırları montaj kısmında çıkaracağım.”

Hazel güldü. “Elinde her zaman bir kamera var, değil mi?”

Eric başıyla onayladı. “Eğer grupta çalışsaydım, muhtemelen bir video yapımcısı ya da bir şekilde bilgisayar dünyasında çalışan biri olurum. Ancak yine de tüm bunları yapabildiğim ve o tuşları çalabildiğim için şanslıyım. Düşünsenize, elimdeki tüm görüntülerle bir gün Netflix’in yayınlayacağı harika bir belgesel çekebileceğim. Görüyorsunuz, kayıtlarımı yapma şeklimle...”

Marcus votkasından bir yudum alırken, “Onunla inekçe konuşmayı kes, Eric! Onu sıkıntıdan öldüreceksin,” diyerek onun sözünü kesti.

“Ah, hayır! Sıkıcı değil, bence çok ilginç,” dedi Hazel. Eric’e kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu. Keşke o gülümsemeyle bana bakıyor olsaydı. O dudaklarla, bazen altdudağına sürtünen diliyle...

Kahretsin, o dudaklar. Tadının nasıl olduğunu merak ediyordum.

Başımı iki yana salladım ve Hazel’in dudaklarını düşündükçe sertleşmeye başlayan aletimi kontrol etmeye çalıştım. Daha çok o gece şenlik ateşinde ne kadar mutlu ve rahat görüldüğüne odaklanıyordum. Hazel çoğu zaman hayatı fazla düşünüyordu. Annesine

Her hafta mektup yazıyor ama hiç cevap alamıyordu. Jean'ın hapishanede ne durumda olduğunu düşünüyor ve bebeğin doğması için günleri sayıyordu.

"*Muhtemelen altı aylık olmuştur,*" demişti geçen gün. "*Birkaç ay içinde artık tek çocuk olmayacağım. Bu çok çılgınca, değil mi?*"

Sözlerindeki ağırlık beni üzmüştü çünkü ses tonundan suçluluk yayılıyordu. Bu yüzden ne zaman o gece yaptığı gibi gülmenin bir yolunu bulsa, onu içime çekiyordum. Gülümsediğinde çok güzel oluyordu. Her saniye onun yanında olmak istememenin benim için ne kadar zor olduğunu bildiğini sanmıyordum.

Marcus oturduğu katlanır sandalyeden sıçrayarak, "Vay canına!" diye haykırdı. Şaşkınlıktan gözleri kocaman açılırken telefonu eline yapışmıştı. "Lanet olsun!" diye tekrarladı ve herkesin ona doğru dönmesine neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordu James.

"Max. Kahrolası. Rider. Şimdi. Bize. E-posta. Gönderdi," dedi Marcus. James ve Eric'le birlikte hemen duruşumuzu dikleştirmiştik.

"*Siktir!*" diye hep bir ağızdan bağırırken ayağa fırladık.

Hazel şaşkın bir ifadeyle hâlâ oturuyordu. "Max Rider kim?"

"Max Rider değil," dedi Marcus. "Max. Kahrolası. Rider. Sıradan, ortalama sanatçıları alıp onları *mega star* yapmasıyla tanınan menajer. Müziğin vaftiz babası gibidir. Başyapıtlar yaratır."

Göğsümde bir ağrı hissederken, "Ne diyor?" diye haykırdım.

Marcus boğazını temizledi ve e-postayı okumaya başladı. "*Max burada. The Wreckage, öyle mi? Güzel isim. YouTube ve Instagram'da bazı parçalarınızla karşılaşp müziğinizi dinledim. Sanırım sizde bir şeyler var Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama önümüzdeki Cuma günü Los Angeles'ta buluşmak için programımda biraz boş zamanım var. Dinlemek için yeni bir şeyler getirebilir*

misiniz? E-postayı asistanıma gönderdim. Yer, tarih ve saat konusunda daha fazla bilgi iletecek. Yakında konuşuruz. MR.'"

"Aman Tanrım! Heyecandan yerimde duramıyorum," diye iç geçirdi Marcus. Elini bir kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi kalbinin üzerinde tutuyordu.

"Vay canına," diye öksürdü James. Yanımızda volta atmaya başlamıştı. "Gitmek zorundayız! İşte bu kadar. Bu insanların dönüş noktalarının biri. Gelecek hafta Los Angeles'a gidiyoruz, her ne olursa olsun."

Hazel da en az bizim kadar çılgınca sevinliyordu çünkü bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"İşte bu," derken ona sarıldım. Ardından herkesi kucaklaşmak için çağırdım. "Bu hayatımızı değiştiren an."

Suratımız kaymıştı ve o gece olduğumuz gibi davullara vurup aya doğru uluyarak dans ettik. Çocuklar yanımızdan ayrıldıktan sonra Hazel'la eve girdik, bu sırada olduğu yerde sallanarak benim şarkımın sözlerini söylemeye devam ediyordu. Hazel Stone dünyanın en tatlı sarhoş kızıydı. Peki şarkı sözlerimin onun dilinden dökülmesi?

Anında erkek ereksiyonuna sebep oluyordu.

Yatak odasına girdiğinde onu takip ettim, üstümü değiştirmek için kendi odama bile gitmemiştim.

Hızla kapıya doğru dönerken, "Hey, Ian," diye bağırdı. Onun bir adım gerisinde olduğumu bilmiyordu. Bedenime çarptığında kıkırdayarak ağzını kapattı. "Özür dilerim. Bu kadar yakın olduğumu bilmiyordum."

Daha da yaklaştım.

Geri adım atmadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Özür dilerim," diye karşılık verdi.

Ne için özür dilediğimizi bile bilmiyorduk. Belki yakınlığımız için? Belki sarhoşluğumuz için?

Belki kalplerimiz için?

Kahretsin, onu o kadar çok öpmek istiyordum ki göğsüm fiziksel olarak acıyordu. Sarhoştum, hayattan zevk alıyordum, Hazel Stone dünyadaki en güzel insandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak istiyordum.

Ellerini göğsümün üzerine koydu ve bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı.

Hissediyor muydu?

Kalbimin atışını ve onun için nasıl çırpındığını hissediyor muydu?

“Seninle çok gurur duyuyorum, Ian. Bunu hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun.”

“Şarkılarımızı çalmak istiyorum,” diye itiraf ettim. “Yazmama yardım ettiğin şarkıları onun için çalmak istiyorum.” Geçtiğimiz birkaç ay boyunca bana düzinelerce şarkı için yardımcı olmuştu. Onun yanında olmak, onunla çalışmak çok doğal hissettiriyordu. Dış dünyaya göre muhtemelen zıt kutuplar gibi görünüyorduk. Peki ya benim için?

Benim için yaşadıklarımız çok anlamlıydı.

Bana daha önce hiç görmediğim şekillerde ilham veriyordu. Beni hiç düşünmediğim türden şarkılar yazmaya teşvik ediyordu. Bana meydan okuyor, bana koçluk yapıyordu. O benim ilham perimdi. O müzikti.

Bana... daha yakındı.

Birkaç saniye önce olduğundan çok daha yakındı. Onu kendime mi çekmiştim? Kendi kendine mi gelmişti? Ellerim nasıl sırtının alt kısmına inmişti? Neden ellerimi oradan çekmeye çalışmıyordu?

“İtiraf zamanı... Seni istiyorum,” dedim bir nefes arasından.

Reddedilme ihtimalimin olduğunu biliyordum ama kendimi sarhoş ve umursamayacak kadar cesur hissediyordum.

"İtiraf zamanı." Güçlkle yutkundu. "Ben de seni istiyorum."

"Sarhoşsun," diye fısıldadım.

"Öyleyim," diye cevap verdi. "Sen de sarhoşsun."

"Sarhoşum."

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydıkdan sonra tekrar yukarı çıktı. "O şarkıları çal. Ne de olsa onlar senin."

"Onlar bizim," diye karşı çıktım. "Onlar bizim."

"Ama bu *senin* geleceğin. Hayallerini gerçekleştirebilmen için sana içimde yaşayan tüm şarkı sözlerini verirdim, Ian."

Bakışlarım gözlerinden dudaklarına doğru kaydı, artık o noktaya kilitlenmişim. "Şu anda tek hayalim seni öpmek, Haze. Seninle o yatakta yatmak ve sabah güneş doğana kadar seni öpmek istiyorum."

"Bazen uyanıyorum ve sen hâlâ uyuyor oluyorsun. O zaman sana doğru yaklaşmayı düşünüyorum. Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum, Ian. Bu beni korkutuyor. Hiç kimseyi seni öpmek istediğim kadar delice öpmek istemedim."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Üstelik şimdi sarhoşuz ve muhtemelen normalde söylemeyeceğimiz şeyler söylüyoruz, yani ortada böyle bir gerçek de var."

Hazel gülümsüyordu ve buna bayılmışım. Kahretsin, bunu çok sevmişim. Eğer bir daha bakabileceğim tek şey Hazel Stone'un gülümsemesi olsaydı, dünyada yaşayan en şanslı piç olurum.

"Belki de uyumalıyız," dedi yatağına doğru başım sallayarak. "Biraz kendimize gelelim ve sabah nasıl hissedeceğimize bakalım."

"Evet, tamam."

Gömleğimi ve pantolonumu çıkardım, artık üstümde sadece boxer vardı. Hazel pijamalarını giyerken sırtımı döndüm.

Yatağına girdiğimizde bedenlerimiz sanki bir bütün olmak için ya-

ratılmışız gibi birbirine karıştı. Fazla düşünmeden alnından öptüm. Dudaklarımın o noktada oyalanmasına izin verdim. Dudaklarım tenine değiyor, almama izin verilen o küçük tadı içime çekiyordum.

Gözlerini kapatırken daha da yaklaşıp bacaklarımızı birbirine doladı. Alınlarımız birbirine yaslandığında küçük nefeslerinin tenime değiştiğini hissettim.

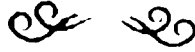
“Sen benim en iyi arkadaşısın,” dedi usulca. Sözleri içime işliyordu. “Gruptakilerin en iyi arkadaşların olduğunu biliyorum ve onların yerini alamayacağımın da farkındayım ama benim için o sensin. Sen benim en iyi arkadaşısın. Daha önce hiç en iyi arkadaşım olmamıştı ama bilmeni isterim ki, o kişi sensin ve hayallerini gerçekleştirdiğin için seninle gurur duyuyorum. Bu sadece bir başlangıç. Bir gün çok büyük bir insan olacaksın. Bir yıldız olacaksın.”

“Sen yıldızsın,” diye fısıldadım. Ağzlarımız o kadar yakındı ki, birazcık yaklaşırsam birbirimizin dudaklarına yapışacaktık. Lanet olsun, bu bir klişeydi ve yine lanet olsun ki umurumda bile değildi. Hazel bende yaşayan en klişe pislik olma isteği uyandı- rıyordu. “Sen benim ışığım, ilham perim, ilham kaynağım oldun. Haze... Sen gökyüzündeki her yıldızsın. Sen benim galaksimsin.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bana biraz daha yaklaşıp başını göğsüme yaslarken gözleri kapandı. Birkaç kez nefes alıp verdim, o kollarımdayken kendimi nasıl bu kadar canlı hissettiğimi düşünmeden edemiyordum. Ailemin beni terk ettiği gün öldüğünü düşündüğüm kalbim, beni tekrar uyandırmak için yeterince zorlamaktan çekinmeyen bir kız sayesinde yeniden sonuna kadar çalışmaya başlamıştı.

O gece uykuya daldık. Sarhoş bir şekilde dilekler, umutlar ve hayaller denizine karıştık.

Ya Hazel’la birlikte olmak için yaratıldıysak? Yapbozlarımızın parçaları kusursuzca birbirine uyuyorsa? İstedığımız her şey korkumuzun diğer tarafında duruyorsa?

“İlan. Uyan, İlan,” diye fısıldadı Hazel. Beni hafifçe dürtüyordu. Gözlerimi hafifçe açarak onun penceresinden sızan küçük bir ışık havuzunu fark ettim. Çok fazla içtiğim için başım ağrıyordu. “Ne oldu?” Hâlâ yorgun olduğum için homurdandım. Pencereye doğru baktım, güneş daha tam olarak doğmamıştı. Ardından beni izleyen Hazel’a doğru döndüm.

“Hâlâ sarhoş musun?” diye sordu altdudağını ısırarak.

“Hayır. Sadece biraz başım ağrıyor.”

“Evet, benim de.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Beni başının ağrıdığını söylemek için mi uyandırdın? Sana *ibuprofen* getirmemi ister misin?” Ayağa kalkıyordum ki elini koluma koyarak beni durdurdu.

“Seni uyandırdım çünkü artık ayık olmama rağmen hâlâ seni öpmek istiyorum.”

Bu biraz daha doğrulmamı sağlamıştı. Muhtemelen dudaklarımda uykulu, şapşal bir gülümseme belirliyordu. “Öyle mi?”

“Evet. Peki ya sen?”

“Haze... Haftalardır seni öpmek istiyordum. Alkolle ya da alkol­süz. Lanet olsun. Sadece istiyorum...”

Bana doğru eğilerek ve dudaklarını benimkilere bastırarak sözümü kesti. Elbette öpüşmeyi o başlatmıştı ama o noktadan sonra kontrolü elinden aldım. Ellerim vücuduna dolandı ve onu şehvetle, arzuyla, ihtiyaçla sertçe öperek kendime çektim. Dilimle dudaklarını aralayarak ağzının içini keşfettim. Her parçasının tadına bakarken berbat bir rüyada olmadığımı umuyordum çünkü bunun gerçek olmasına ihtiyacım vardı.

Sıcaklık göğsümü doldururken öpücüklerinin tadı çok tatlıydı. Beni daha çok kendine çekti, biraz daha sert öptü ve dilinin benimkiyle dans etmesine izin verdi.

İhtiyacını, arzusunu hissediyordum ve bu onu daha çok arzulamama neden oluyordu ama hissettiklerimi saklamaya çalışmadım. Bana ne yaptığını; vücudumun dokunuşlarına, öpücüklerine ve ona nasıl tepki verdiğini bilmesini istedim.

Eğer cennet bir öpücükse, Hazel'in dudaklarında yaşıyordu.

Hafifçe geri çekildi ve yastığına yaslanmadan önce altdudağını hafifçe ısırdı. Yüzümü ona çevirerek tekrar uzandım, nefeslerimiz hızlanmıştı. Hazel'in gözleri büyümüştü, vahşileşmişti ve benden başka bir yere bakmayı reddediyordu.

Yanakları kızarıırken saçlarını kulağının arkasına attı. Dudaklarını aralarken bir kez başını salladı. "Bir daha?" diye fısıldadı.

Kahretsin, evet.

Bir daha.

18

Ian

“Kusacağım, lanet olsun!” diye inledi Marcus. Max Rider’ın evine doğru yürüyorduk. Bir gece önce Los Angeles’a inmiştik ve gözümüze biraz bile uyku girmemişti. Noel sabahı için heyecanlanan beş yaşındaki çocuklar gibiydik, hayallerimizin gerçekleşmesini bekliyorduk.

Max’in ön kapıma giden patika yolda yürürken aklım karışmıştı. Müziğimizle ilgili bir toplantı yapmak için yıldız yaratıcısıyla onun ucube malikanesinde buluşuyorduk. Neydi bu hayat? Biz aptal küçük kasaba çocukları nasıl Max Rider’la bir toplantıya giriyorduk?

Büyükannem buna kader demişti.

Hazel yetenek demişti.

Koca Pençe ise sıkı çalışma demişti.

Her neyse, bunun için minnettardım. Tek duam o eve adım attığımızda bu fırsatı kaçırmamaktı. Max’in asistanı Emma bizi evde karşıladı. Ardından bizi stüdyoya yönlendirdi, Max Rider’ın evinde lanet olası bir stüdyo vardı. Bir süre, belki bir saat kadar bekledik ve bu sırada lanet olası fareler kadar sessizdik. Sanki ses çıkarırsak... *Puf!* Rüya bir anda sona erecekmiş gibiydi.

“Benden başka sumo güreşçisi gibi terleyen var mı?” diye mırıldandı Marcus. Eric’in hepimize taktırdığı kravatı gevşetiyordu.

“Yemin ederim, hayalarım bir bataklık gibi nemli. Sikim yapış yapış bir *Slip 'N Slide'* gibi.”

“Kafamda canlandırmak istemeyeceğim bir gömle, Marcus,” diye yorum yaptı James.

“Zevkli bir şekilde ifade edildiğini düşünmüştüm,” dedi arkamızdan bir ses. Hepimiz anında o tarafa doğru döndük.

İşte tüm ihtişamıyla karşımızdaydı. Max Rider, Marcus’un bataklık kıcı hakkındaki bir konuşmaya dahil olmuştu.

Eğer bu harika bir ilk izlenim değilse, her şeyi mahvetmiştik.

Ağzımız açık bir şekilde ayağa fırladık. Sonra da geri zekâlılar gibi aynı anda selam verdik, ne kadar heyecanlı ve gururlu olduğumuz gibi şeylerden bahsedip durduk.

“Sizinle tanışmak çok güzel!” dedi James.

“Gününüzden zaman ayırdığınız için çok şanslıyız,” diye yorum yaptı Eric.

“Bunun bizim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok,” diye girdim söze.

“Lanet olası ayakkabılar,” diye hayıflandı Marcus.

Marcus’u hiçbir yere götürmememiz gerekiyordu.

“Tamam, tamam. Bu kadar kış konuşması yeter. Hadi işimize bakalım.” Max ses sisteminin önündeki dönen büyük koltuğa oturdu ve yüzünü bize doğru çevirdi. Ellerini birbirine kenetledikten sonra bir kez başıyla onayladı. “Sanırım elinizde bir şeyler var.”

AmanTanrımElimizdeBirŞeylerVar!

“Üzerinde çalışılması gerekmiyor anlamında söylemiyorum. Duyduğuma göre, müziğiniz iyiymiş ama... harika değil. Sihir eksik. Buraya gelmenizi iki sebepten dolayı istedim. Birincisi, böyle kısa bir sürede bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğinizi görmektir. Benimle çalışmak için hayallerinizi arzulamanız gerekir.”

* Üzerinde kaymak için elverişli bir yüzeye sahip, üstünün suyla kaplanması için hortuma bağlanabilen uzun ve ince yapıdaki plastik bir tabakadan oluşan su kaydıracağı. (ç.n.)

“Ah, biz istiyoruz!” diye haykırdı Marcus. “Hem de siktigimin her şeyinden daha çok.”

Bu kadar çok küfretmeyi kes, Marcus.

“Güzel. İkincisi de... Grupları canlı dinlemek bana daha iyi geliyor. Herkes internetteki tüm ıslık ve zil sesleriyle iyi bir müzik yapabilir ancak bir grup olarak canlı performans gösterebilmek... İşte sıradan olanı olağanüstü yapan şey budur. O yüzden buyurun.” Önümüzde bizi bekleyen davul seti, bas gitar, klavye ve mikrofonu işaret etti. “Bana müziğinizi gösterin. Ayrıca daha önce dinlediğim aynı parçalar olmasın. Sizden daha iyisini istedim. Elinizden gelenin en iyisini yapın. Beni etkileyin.”

Hepimiz derin bir nefes alıp ekipmanlarına doğru yürüdük. Yerimize gitmeden önce bir araya toplandık ve James’e moral konuşmamızı yaptırдық. Bunu her küçük kasaba performansından önce yapardık ve James’in *hippi* saçmalıkları için bir zaman varsa, o da Max Kahrolası Rider’ın önünde performans sergilemek üzere olduğumuz andı.

El ele tutuşup başımızı öne eğdik.

“Bugün hepimizi buraya getirdiğiniz için bir teşekkür olarak dünyaya sevgi, ışık ve enerji dalgaları göndermek istiyoruz. Bu yer ve deneyim hepimiz için çok güçlü oldu. Bu isteyebileceğimizden ve hak ettiğimizden çok daha fazlası ancak bu armağanla iyi şeyler yapacağımıza yemin ediyoruz. Müziğimizi iyileştirmek için sunacağız. Müziğimizi meydan okuyabilmesi için sunacağız. Müziğimizi bu berbat dünyayı biraz daha iyi hale getirmenin bir yolu olarak sunacağız. Dün, bugün ve yarın. Sonsuza kadar,” dedi James.

Tuttuğum iki eli sıktım. Hep birlikte, “Sonsuza kadar,” derken onlar da elimi sıktı.

Bu çocukluğumuzdan beri söylediğimiz bir şeydi. Sonsuza kadar birbirimizin yanında olmak için...

Sonra yerlerimizi aldık ve mikrofonu tuttuğum anda müzik

yapmaya başladık. Max için beş şarkı çaldık. Max'in ilgisini çekip çekmediğini anlamak zordu çünkü dinlerken yüzünde soğuk bir ifade vardı ve gözleri güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı. Ne zaman bir parçayı bitirsek elini havada sallayıp, "Sıradaki!" diyordu.

Sonunda elini havaya kaldırdığında hepimiz nefes aldık, bitkin düşmüştük ama gerekirse bütün gece çalmaya hazırдық.

"Pekâlâ. Dışarı gelin."

Max'in önünde dururken terden ve heyecandan sıırılsıklam olmuştuk. Yine de ne düşündüğünü çözmek neredeyse imkânsızdı. Duyduklarından hoşlanmış mıydı, yoksa gerçekten sevmiş miydi anlayamıyordum. Ancak sonra gözlüklerini çıkarıp hafifçe sırttı.

"Lanet olsun. Bu altın gibi müzik de nereden çıktı?" diye sordu.

Kalbim yerinden çıkacaktı. *Umarım bunu görmemiştir.*

"Instagram'da duyduğum kayıtlara hiç benzemiyordu. Bu şey sihir. Bu tutku. Yaşayan, nefes alan, arzuladığım türden bir müzik. Ne değişti?"

James sırtarak beni kolumdan dürtükledi. "İlan bir kızdan ilham aldı."

"Her zaman lanet olası bir kız olur," diye mırıldandı Max. Başını iki yana sallıyordu. "Saçmalayacak ya da nefesimi boşa harcayacak biri değilim, bu yüzden 'o' güce sahip olduğunuzu söylediğimde bana inanın. Sahneye çıkmadan önce yaptığınız o sevimsiz aile grubu moral konuşması bile önemliydi. Birbirinizi gölgede bırakmaya çalışmıyorsunuz. Hepiniz parlıyorsunuz çünkü bir takım olarak çalışıyorsunuz. Birbirinize bağlısınız, bu çoğu grubun birbiri hakkında söyleyemeyeceği bir şey. Kolayca bir sonraki *Maroon 5* olabilirsiniz."

Hepimiz birbirimize baktık, bu son birkaç kelimeyle heyecanımızın biraz söndüğünü hissediyorduk.

Bir sonraki *Maroon 5*.

Grup arkadaşlarımla ne düşündüğünü biliyordum, bu yüzden

konuşmak için boğazımı temizledim. “Tüm saygımla söylüyorum, Bay Rider. Bir sonraki *Maroon 5* olmak istediğimizi sanmıyorum. Biz ilk *The Wreckage* olmak istiyoruz.”

Maz hafifçe yüzünü buruşturdu, kaşları çatılırken karamsar görünüyordu. Dünyada anlaşılması zor biri varsa, o da Max Kahrolası Rider’dı. Eğer memnunsa, bunu anlamak mümkün değildi. Eğer kızgınsa, bunu anlamamanın hiçbir yolu yoktu. Beyni hızlı hareket ediyordu ve kararını verdiğinde, bunu kesin olarak yapmış olurdu.

Geleceğimiz konusunda onunla aynı fikirde olmayarak kendi ayağımıza kurşun sıktığımızı düşündükçe daha kötü hissediyordum. Eğer bizim bir sonraki *Maroon 5* olmamızı istiyorsa, o zaman bu durumdan çok mutlu olmalıydık. Cevabım daha farklı olmalıydı. *Evet, Bay Rider. Siz ne derseniz, Bay Rider. Gerekirse sikanizi yalayacağız, Bay Rider.*

Fyre Festivali’nin cesur adamlarıyla aynı nihai fedakârlığı yapmaya istekli olurdum ve gerekirse dizlerimin üzerine çöküp Max Rider’a sakso çekerdim.

Takım için bir kere diz çök, Ian.

Ayakkabılarımın içinde kıpırdanırken gerginlikle öksürdüm.

Max güneş gözlüklerini taktı ve ayağa kalktı. “Sanırım bugünkü bu kadar çocuklar.”

Uzaklaşmaya başladığında kendimi bir pislikten yumruğu yemiş gibi hissettim. “Bekleyin, Bay Rider...” diye söze girdim.

“Umarım küçük kasaba hayatını terk etmekte bir sakınca görmüyorsunuzdur,” diye araya girdi. “Çünkü sizi ilk *The Wreckage* yapmak için mümkün olan en kısa sürede işe başlayacağız.”

Böylece hayallerimiz gerçek oldu.

* Fyre Festivali, dolandırıcı Billy McFarland ve rap sanatçısı Ja Rule tarafından kurulan sahte bir lüks müzik festivalidir. (ç.n.)

19

Ian

“Bir daha anlat,” dedi Hazel. O gece yatakta otururken telefonda onunla konuşuyordum ve o öğleden sonra Max Kahrolası Rider’la yaşanan her şeyi ona tekrar anlatıyordum. Diğer çocuklar ikinci otel odasındaydı ve yaptığımız başarılı toplantıyı kutluyorlardı.

Max iki hafta içinde geri dönmemizi ve sınırları zorlayarak çalışmak için hazır olmamızı istiyordu. Her şey çok hızlı ilerliyordu, başımıza gelecekleri kavramakta güçlük çekiyordum.

Garip bir rüya gibiydi ve sanki her an uyanabilirmişim gibi bundan korkuyordum.

Telefona doğru kıkırdadım. “Sana zaten üç kez anlattım.”

“Biliyorum ama sesindeki heyecam duymaya bayılıyorum.”

Eres’e dönüp onu öpmek için sabırsızlanıyordum. Müzik hakkında düşünmediğim zamanlarda Hazel’ı ve onun o dolgun dudaklarını düşünüyordum. İyi haber bize ulaştığında bunu paylaşmak istediğim ilk kişinin o olmasının bir anlamı olmalıydı. Aklıma gelen ilk kişi oydu. O benim... aradığım kişiydi.

“Sen benim en iyi arkadaşımsın,” diye fısıldadım. Kelimeler dilimden dökülürken tüylerim diken diken oldu.

Bana karşılık verdiğinde daha fazla ürperdim. “Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

Aklımdan geçen sonraki kelimeleri söylemedim çünkü şu an için çok kafa karıştırıcı ve çok fazla olacağını biliyordum ama onu seviyordum. Onu çok seviyordum ve bunun sadece arkadaşlık türünden bir sevgi mi, yoksa romantik bir sevgi mi olduğunu bilmiyordum. Ama benim için hiçbir önemi yoktu.

Çünkü ne tür olursa olsun, sevgi iyi bir şeydi. Hazel duygularımı keşfetmemi sağlayarak bana bunu öğretmişti. Ailem beni terk ettikten sonra tamamen yok olduğunu düşünmüş olsam da, Hazel içimde hâlâ yaşayan sevgiye dokunmuştu. Sevgi iyiydi ve Hazel Stone da benim için çok iyiydi. O dünyadaki en iyi şeydi ve onu o kadar çok seviyordum ki bu beni biraz korkutuyordu.

Bu kadar çok sevdiğim son insanlar ailemdi ve onlar da beni terk edip bir daha arkalarına bakmamışlardı. Sevgi çok iyi hissettiriyordu ama bir yandan da bir gün elimden kayıp gidebileceği korkusunu yaşıyordum. Ona henüz söylemeyecektim. Aşk meselesini kendime saklayacak ve elimden geldiğince uzun süre koruyacaktım.

“İtiraf zamanı,” dedi Hazel. Bir elimi başımın arkasına koyup yastığıma uzanmıştım. “Sen yanımda değilken pek iyi uyuyamadım.”

“İtiraf zamanı. Her gece sen olduğunu düşünerek yastığıma sarılıyorum.”

“İtiraf zamanı. Gülümsemeni özledim.”

“İtiraf zamanı. Gülüşünü özledim.”

“İtiraf zamanı...” Derin bir nefes aldı ve dudaklarından dökülen kelimelerle birlikte yavaşça serbest bıraktı. “Ben... seni... özledim.”

“Ben seni daha çok özledim.”

“Mümkün değil.”

“Her zaman mümkün.”

“Döndüğünde biraz daha öpüşebilir miyiz?” diye sordu.

Kıkırdadım. “Hazel döndüğümde tek yapacağımız şey öpüşmek olacak. Domuz ahırlarında. Evin içinde. Ambarda. Sokaklarda. Los Angeles’a gittiğimde biriktirmek için senden o kadar çok öpücük çalacağım ki.”

Bir an sessiz kaldı. “Gerçekten Los Angeles’a taşınıyorsun, öyle mi? Bu gerçekten oluyor.”

Gerçekten Los Angeles’a taşındığımızı ilk o an fark ettim. Hayatlarımız sonsuza dek değişmek üzereydi. *Lanet olsun.*

“Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun farkındasın, değil mi, Ian? Bu hayatının en büyük fırsatı ve karşınızdaki kişi de Max Kahrolası Rider,” dedi dramatik bir şekilde. Her nasılsa sesi benden daha heyecanlıydı.

O gece Marcus ve James uyumak için odaya dönene kadar telefonda konuştuk. Onlar uyuduktan sonra, Hazel’a onu tekrar arayıp arayamayacağımı sordum. Kabul etti ve ben de telefonu kulağıma dayayarak uyudum. Birbirimizden kilometrelerce uzakta olsak da birlikte uykuya dalacaktık.

Onun küçük horultularını duyduğumda gözlerimin de kapanmasına izin verdim.

20

Hazel

Çocuklar Los Angeles'ta rüyalarının kapılarını aralıyordu. Ben de Eres'te kâbuslarımı bastırmak için elimden geleni yapıyordum. Anneme durmadan mektup yazıyor, nasıl olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Hamile mahkûmlarla bir dereceye kadar ilgilendiklerini varsayıyordum ancak bu konuda sahip olduğum bilgiye dayanarak -Netflix'te hapisane belgeselleri izlemek ve her birinde gerçek gözyaşları dökmek- ciddi korkularım vardı.

Vitaminlerini alıyor muydu? Geçmişteki uyuşturucu kullanımına rağmen bebek sağlıklı mıydı? Dışarı çıktığında çocuk gerçekten o adama mı gidecekti?

Charlie bildiğim kadarıyla hâlâ hapisteydi ve bunun için şükrediyordum. Şükredemediğim şey ise annemin nasıl olduğunu bilmeme imkân olmadığı gerçeğiydi. Ona bakıyorlar mıydı? Aca-ba korkuyor muydu?

Elbette korkmuş olmalıydı. Nasıl korkmayabilirdi ki?

Düşüncelerim çok gürültülü bir hale gelmişti. Aklımdan her türlü korkunç ihtimali geçirirken sonunda eski mahalleme gitmek ve Garrett'in kapısını çalmak için yeterince cesaret toplamayı başardım.

Ian'ın büyük boy *sweatshirt*'lerinden birini giyiyordum ve kapüşonunu başıma geçirmiştım. Gittiğinden beri her gece onun

kıyafetleriyle uyuyordum. Onun gibi kokmaya devam etmeleri hoşuma gidiyordu. Her gece o yanımdaymış gibi hissediyordum.

Kimsenin orada olduğumu fark etmeyeceğini dilerken bakışlarımı karavan parkının etrafında gezdiriyordum. Garrett'in geçmişteki sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Muhbirlere ne olur biliyor musun?

Kapıya çıktığında paravanı iterek açıp homurdandı, dudaklarının arasında bir sigara vardı. Bir duman bulutunu havaya üflerken. "Buraya gelecek kadar yüzüsüsün," diye mırıldandı.

"Evet, bunun farkındayım ama başka ne yapabileceğimi bilemedim. Annemle iletişim kurmaya çalışıyorum ama hiçbir mektubuma cevap vermiyor. Artık ziyaretine gitmeme izin verilmiyor ve onun için endişeleniyorum."

"Öyle mi? Hapse attırdığın annen için mi endişeleniyorsun? Ne kadar da düşüncelisin," dedi alaycı bir tavırla. Ardından yüzüme doğru daha fazla duman üfledi. Sanki normalden daha fazla kullanıyormuş gibi harap görünüyordu. Birlikte olduğumuz zamanlarda asla şu anda olduğu kadar gergin görünmezdi. Anlaşılan çok kilo vermişti, kot pantolonunun kalça kemiklerinin bu kadar altında durması bunu gösteriyordu. Yemek yiyor muydu? Kendine biraz olsun dikkat ediyor muydu?

Güçlkle yutkunurken bu düşünceyi uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

Artık beni ilgilendirmiyor.

Yüzümü buruşturdum. "Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum. Onunla iletişim kurdun mu?"

"Sanki sana bir bok söyleyecekmişim gibi."

"Lütfen, Garrett," diye yalvardım. Yalvaracak biri değildim, sadece her gün kafamda dönüp duran sorulara cevap bulmam gerekiyordu.

"Sadece bebeğin iyi olup olmadığını ve doğduğunda ne ola-

cağını bilmek istiyorum. Charlie'nin ona bakmak için o sırada hapisten çıkmış olup olmayacağını bilmiyorum. Bu konularda herhangi bilgin var mı, Garrett? Sen bir şey biliyor musun?"

Bana öyle bir sırttı ki, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Belki de biliyordur."

"Lütfen," diye tekrar yalvardım. Sesim çok çaresiz çıkıyordu ama umurumda değildi. Lanet olası karavanının önünde diz çökmemi isteseydi, gerçekten bunu yapar ve onun ayaklarına bile kapanırdım.

"İnsanlara buralara geri döndüğünü söylemeden önce buradan defolup gitmelisin," diyerek bir tehdit savurduğunda göğsümün korkuyla gerilmesine neden oldu. Bir adım geri attım. "Tamam ama lütfen bebeğin iyi olduğundan emin olabilir misin? Benden nefret ettiğini biliyorum ve bunun için seni suçlayamam. İkimiz için de kendimden yeterince nefret ediyorum. Ama o çocuğu önemsiyorsan, lütfen ona iyi bakıldığından emin ol. Buralarda büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin, Garrett. Sen daha şanslısın çünkü annen aslında iyi biri ama buradaki çocukların büyük çoğunluğunun nasıl bir hayat sürdüğünü biliyorsun. Benim büyüdüğüm dünyayı biliyorsun. Bu çocuk bundan daha fazlasını hak ediyor. Çok daha fazlasını hak ediyor."

Sözlerimi bitirdikten sonra uzaklaşmaya başladım.

"Hazel." Adımı seslenmesi arkamı dönmeme neden oldu. Garrett dimdik ayaftaydı ve hâlâ dudaklarının arasında sallanan sigarayı içiyordu. "Bir kız."

İçimden bir duygu dalgası geçerken küçük bir nefes aldım. "Biliyorum. Annem söyledi."

Sigarasını korkuluğun üzerinde söndürüp çakıllı yola doğru fırlattı. "Hamile olmaktan nefret ediyor ve görünüşe bakılırsa bu durum onu çok yıpratıyor ama şu anda iyi. Annem ve ben geçen hafta onu görmeye gittik."

“Bir şeye ihtiyacı var mı? Para? Erzak? Dudak kremi?” dedim heyecanla. Kalbim her saniye daha da hızlı çarpıyordu.

Omuz silkti. “Herkesin böyle şeylere ihtiyacı var. İstersen iki hafta sonra annemle onu tekrar ziyarete gittiğimizde bana bırakabilirsin. Şimdilik bebeğe annem bakacak.”

Sadie bebeği alacaktı.

Kız bebeği.

Benim küçük kız kardeşimi.

Bu iyi bir şeydi. Sadie’nin de kendine göre eksiklikleri vardı ama kötü bir anne olmak bunlardan biri değildi. Çocukluğumu hatırladım, Sadie’nin Garrett için yaptığı bazı şeyleri annemin benim için yapmasını dilerdim. Onu parka götürürdü. Arabayla sinemaya götürürdü. Her yıl ona Noel hediyeleri alırdı. Tüm bunları yapacak parayı nasıl bulduğu şüpheli olabilirdi ama sahip olduğu her kuruş o çocuğa gidiyordu.

Bu detayları bilmek beni çok rahatlatmıştı.

“Eşyaları iki hafta içinde getiririm. Teşekkürler, Garrett.”

“Her neyse. Kaybol, tamam mı?” Sigara paketine uzanıp yakmak için bir tane daha çıkardı. “Senin lanet yüzünü görmek istemiyorum.”

İsteğine itiraz etmedim. Ian’ın evine geri dönerken kalbimde biraz huzur bulmuş şekilde hızla eski mahallemden uzaklaşıyordum. Garrett’in sözleri yürürken tekrar tekrar aklımdan geçiyordu.

Eve geldiğimde, Ian’ın kamyonetinin garaj yolunda durduğunu gördüm ve hemen içeri girdim.

Ian evdeydi! Ian geri dönmüştü ve ona söyleyecek, onunla paylaşacak çok fazla şeyim vardı. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için çok fazla öpücük gerekiyordu. Bütün evi aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Sonunda üzerimi değiştirmek için odama ilerledim ve kapıyı araladım. Ian’ın yatağında oturup beni beklediğini gördüğümde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

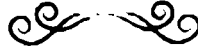
“Merhaba,” dedi ayağa kalkarken.

“Merhaba,” diye karşılık verdim.

“Bir daha?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. Tam olarak neyi kastettiğini biliyordum.

Ona doğru yürüdüm, kollarımı vücuduna doladım ve dudaklarına ulaşmak için parmak uçlarıma kalkarak onu öptüm.

Bir daha.

Keşke zamanı dondurabilen bir uzaktan kumandam olsaydı. Güzel anlarda duraksatmak, aynı saniyeleri geri sarıp en iyi kısımlarını tekrar oynatmak için. Ian ve grubun geri kalanıyla geçirdiğim sonraki iki hafta çok hızlı geçmişti. Her duruma hazırlıklı olmak için elimden geleni yapsam da her şeyin birkaç gün içinde değişmesinin ağırlığı kaldırabileceğimden fazlaydı.

Her şeyin farklı olmasını dilerdim. Keşke James’le filolojik sohbetler yapmak için daha fazla zamanım olsaydı. Keşke Eric’le sosyal medyaya olan tutkusu hakkında konuşmak için daha fazla zamanım olsaydı. Keşke Marcus’un kötü şakalarını daha çok dinleyebilseydim.

Keşke Ian’la daha çok öpüşebilseydim. Onunla daha çok şey yapmak isterdim, gerçekten.

Eğer ikimizin de asla yer değiştirmedeği bir dünya olsaydı, yarın tamamen onun olurdu. Ama acı gerçek şuydu ki, bizim bir yarınımız yoktu. Sadece o günümüz vardı.

Koca Pençe ve Holly ambarda bir veda partisi veriyorlardı, kasabadaki herkes partiye gelmişti. Büyük etkinliklere ev sahipliği yapmalarıyla tanınıyorlardı, bedava yiyecek ve içecek olduğu için herkes partiye geliyordu.

Bu partiler, çok zehirli bir kasabada temiz bir nefes almak gibiydi.

Son yirmi dakikadır içeride dolaşıp Ian'ı arıyordum.

Bir ses, "Onu burada bulamazsın," dediğinde arkamı döndüm.

Elinde bir soda kutusu tutan James'e gülümsedim. "Nerede?"

"Seni bekliyor."

"Ama nerede?"

James gülümsedi. "Haftalar önce seni korkutup kaçırdığımız yerde. Bu arada, o gün için üzgünüm."

Güldüm.

Barakadaydı.

James elini koluma koyup bir kez daha sırttı. "Grup ve Ian için yaptığın her şey adına teşekkür ederim teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu fırsatı yakalayabilir miydik? Bunun cevabını bile bilmiyorum."

"Bensiz de yeterince iyiydiniz."

"Evet ama sen bizi daha iyi yaptın. Onu daha iyi yaptın. Bunun için teşekkür ederim. Daha önce bir kızı gerçekten sevdiğini hiç görmemiştim. Ona çok yakışıyor."

Kalbim bir milyon kez çarptı.

Sevmek?

Ian beni seviyor muydu?

James gözlerimdeki paniği görmüş olmalıydı çünkü bakışlarını benimkilerden kaçırarak geri adım atmaya çalıştı. "Yani, şey... Demek istediğim, onun sana karşı sevgisi var. Aslında ben... Ah, kahretsın. Pot kırdım. Her neyse, Ian şu anda barakada."

"Teşekkürler, James."

"Sorun değil. Şey... Haze?"

"Evet?"

"Ian'ın seni sevdiği gerçeğini gizli tutabilir misin? Sana söylemeden önce bunu mahvetmek istemedim. Kahretsın. Ne zaman olduğu fark etmez, sana söyleyeceği o anı mahvetmek istemiyorum."

"Belki de olmayacak," diye itiraz ettim.

“Güven bana.” James başını iki yana salladı. “Bu olacak. Sadece bekle ve gör. Ayrıca şaşırmış gibi yap, olur mu? Ama çok fazla şaşıрма. Normal miktarda şaşkınlık göster. Ne çok fazla ne de çok az.”

Kıkırdarken onu başımla onayladım. “Öyle yapacağım. *İtiraf Zamanı* oyununuz sırasında beni sevdiğini mi söyledi yoksa?”

James şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “*İtiraf Zamanı* oyunu mu?”

“Ağılları temizlerken oynadığınız oyun var ya? Zamanın daha hızlı geçmesini sağlamak için.”

“Bahsettiğin şey hakkında hiçbir fikrim yok.”

Sözlerim onu tamamen şaşırtmış gibiydi. Kelebeklerin bir anda bana geri döndüğünü hissettim.

Ah, Ian. Sen ve beni tanımak için söylediğin yalanlar.

21

Ian

İnsanlar her zaman evin terk edildiği anda özleneceğini söylerdi ama ben bu söze inanmıyordum. Orayı bir dakika bile özlemeyecektim. Domuz ağılarında çalışmayı ya da kasabada küçük beyinli insanlarla dolaşmayı özlemeyecektim. Gübreyi ya da saman taşımayı özlemeyecektim. Ölüm saçarak gezinen sivrisinekleri özlemeyecektim. Eres'i oluşturan şeylere asla özlem duymazdım ama özleyeceğim insanlar vardı.

Tam olarak üç kişiydi.

Büyükannemi ve onun ev yemeklerini özleyecektim. Ona kendi başıma yapabileceğimi söylememe rağmen evime gelip çamaşırlarımı katlamasını özleyecektim. Beni kucaklamasını ve rahatlatmasını özleyecektim. Bilge sözlerini. Pozitif kişiliğini. Günlük sevgi dozlarını.

Koca Pençe'yi de özleyecektim. Muhtemelen aptalca şeyler yüzünden beni azarlamasını bile özlerdim. Onun sert ebeveynlik tarzını özleyecektim. Onu gururlandıracak bir şey yaptığımda neredeyse sırtımasını özleyecektim. Onun tavrını ve sert sevgisini kesinlikle özleyecektim.

Sonra... Hazel vardı. Onunla ilgili her şeyi özleyecektim. Henüz keşfetmediğim yönlerini bile.

Barakanın içinde otururken gökyüzündeki yıldızları izliyor-

dum. Birkaç yüz metre uzakta, enerjik bir partinin yapıldığı ambar evi vardı. Büyükanne çocuklarla bir veda partisi istemediğimizi söylemiştim. Bu yüzden elbette bize bir veda partisi düzenlemişlerdi.

“Bütün gece burada oturup düşünecek misin, yoksa partiye gelip özgür kalmayı kutlayacak mısın?” diye sordu bir ses.

Başımı kaldırdığımda, Hazel’ın benim kapüşonlu tişörtlerimden birini ve siyah şortumu giydiğini gördüm. Bacakları pürüzsüz ve dolgun görünüyordu. Lanet olsun, kendimi onların arasına gömmek ve bir süre orada kalmak istiyordum. En sevdiği şanslı siyah ayakkabılarını giyiyordu. Benim ayakkabılarımdı. Benim üzerimde göründüklerinden çok daha iyi durduklarını inkâr etmek mümkün değildi.

“O parti umurumda değil biliyorsun,” diye cevap verdim. “Son gecemi en çok değer verdiğim insanlarla takılarak geçirmeyi tercih ederim.”

“Kim gibi?”

Ona bilmiş bir sırıtış attım. Gülümsememe karşılık verirken yanakları biraz daha kızardı.

O öpülesi yanaklar...

“Dışarı gelip benimle takılmaya ne dersin? Canım lastiklerin üstünde sallanmak istiyor.”

Söylediğini yaparak onunla birlikte barakanın dışına çıktım.

Çiftlikteki iki büyük meşe ağacına kurulmuş eski lastik salıncakların olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Salıncakların hemen arkasında, ben doğmadan önce yapılmış kullanılmayan bir dilek kuyusu vardı ama yine de insanlar gelip hayallerinin gerçekleşmesi umuduyla bozuk paralarını oraya atıyorlardı.

Hazel elini arka cebine atıp iki bozuk para çıkardı. “Sihre inanır mısın?”

“Senden sonra her gün biraz daha fazla inanmaya başladım.”

Bana bir madeni para uzattı. “O zaman bir dilek tut. İyi bir şey olsun. Bu dilek kuyusunu duymuştum. İnsanların nasıl para, bebek ve evlilik dilediklerini. Sonrasında tüm dilekleri gerçekleşmiş.”

Parayı kuyuya atmaya gittiğimde önüme atladı. “Bekle, Ian! Onu öylece fırlatamazsın. Acele etmemeli ve dileğinin açıkça ifade edildiğinden emin olmalısın. Doğru kelimeleri bulmak için sadece bir şansın var. Dileğinin hakkını ver.”

Ona çarpık bir sırtışıla karşılık verirken parayı kuyuya attım.

Kaşlarını çatarak parayı kalbine yakın tuttu, gözlerini kapattı ve başını aya doğru kaldırdı. Hilal şeklindeydi. Aylar önce bana doğmay, yeni ay ve hilal arasındaki farkı -büyüyen ve küçülen ayın evrelerini- bilip bilmediğimi soran biri olsaydı ona deli derdim.

Ama Hazel ve onun merak uyandıran zekâsı sayesinde artık bu tür saçmalıkları biliyordum.

Gözlerini açıp bozuk parayı dudaklarına götürdükten sonra kuyuya attı ve topuklarının üzerinde dönerek bana baktı. “Bahse girerim ki, benim dileğim seninkinden önce gerçekleşecek çünkü daha çok özen gösterdim.”

“Ne diledin?”

“İnsanlara dileğini söyleyemezsin, aksi takdirde geçersiz olur.” Gözlerini kısarak baktı. “Sen ne diledin?”

“Ah, hayır. Dileğimi mahvedemezsin.”

Salıncaklara ulaştığımızda fazla konuşmadık. Hazel bakışlarındaki merakla yıldızları izliyordu. Bazen gözlerini kapatıyordu, bu sırada daha fazla dilek dilediğine yemin edebilirdim.

Lastiğin üstünde sallanırken, “Bu şarkıyı duyuyor musun, Ian?” diye sordu.

“Evet, duyuyorum.”

“En sevdiklerimden biri.”

“Öyle mi? Neymiş o?”

Hazel omuz silkti. "Adını bilmiyorum ama ritminden favorim olacağını söyleyebilirim."

Güldüm. "Bazen tuhaf oluyorsun."

"Ben her zaman tuhafım." Sonra aniden oturduğu salıncaktan atladı ve elini bana doğru uzattı. "Gelip benimle dans et."

"Ne? Hayır. Bu yavaş bir şarkı. Ben yavaş şarkılarda dans etmem."

"Hızlı şarkılarda dans eder misin?"

Cevap vermeden önce duraksadım. "Şey... hayır."

"Ian Parker! Eğer ayağa kalkıp benimle dans etmezsen, yemin ederim ki herkese posta kutusunu ateşe veren kişi olduğunu söylerim."

Kaşlarımı çattım. "Buna cesaret edemezsin."

Dilini içeriden bastırarak yanağını şişirdi ve ellerini beline yerleştirdi. "Bir dene bakalım."

"Bu çete kurallarına aykırı."

"Neyse ki, ben çetenin bir parçası değilim."

Güldüm. "Son birkaç aydan sonra, benden bile daha çok çetenin bir parçası olduğunu düşünüyorum. Koca Pençe'ye gerçekten bunu söylemezsin."

"Bahse girmek ister misin?"

Gözlerimi ona diktim, o da aynı şekilde bana bakıyordu.

Blöf yapıyor.

Öyle olmak zorunda.

Başımı iki yana salladım. "Ne fark eder ki? Nasıl olsa sabah bu kasabadan ayrılıyorum."

"Koca Pençe'nin posta kutusunu mahvettiğin için seni azarlamayacağını mı düşünüyorsun?"

Ah, hayır.

Bunu kesinlikle yapacağını biliyordum. O posta kutusunu yirmi beş yıl önce elleriyle oymuştu. O parça benden bile daha es-

kıvı ve Koca Pençe'yi muhtemelen benim yaptığımdan çok daha az kızdırmıştı.

Lastik salıncaktan kalkarken parmağımla onu işaret ettim. "Eğer seninle dans edersem, posta kutusu olayını bir daha karşıma çıkaramazsın."

"Çıkarmam."

"Söz mü?"

Parmaklarıyla göğsünün üzerinde bir çarpı işareti yaptı. "Yemin ediyorum."

Eğer bu kadar sinir bozucu davranmasaydı, sevimli olduğunu düşünebilirdim.

Kimi kandırıyordum ki? Çok güzeldi.

"Ben liderlik edeceğim," diye cevap verdim.

"Başka türlü olmazdı," dedi elini uzatarak.

İsteksizce elini avucuma aldım ve bilmediği ama yeni favorisi olduğundan emin olduğu *slow* şarkıda dans etmeye başladık.

"Ah!" Ayağına basmamın hemen ardından geriye sıçradı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sana yavaş şarkılarda dans edemediğimi söylemiştim."

Yeniden toparlanıp bana tekrar yaklaştı. "Sorun değil. Yalnızca pratik yaparak daha iyi olabilirsin."

İleri geri sallanarak dans ettik ve Hazel başını omzuma yasladı. Biz salınırken, sanki her kelimesini biliyormuş gibi şarkıyı mırıldanıyordu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Güzel değil mi?"

Ona cevap vermedim ama açıkçası bundan nefret de etmemiştim. Küçük bir kasaba olan Eres'le ilgili pek çok şeyden nefret ediyordum ama Hazel'la dans etmek bunlardan biri değildi.

"Korkuyor musun, Ian? Evden ayrılmaktan?"

"Pek değil," diye yanıtladım hızlıca. Kasabadan ayrılıp müzik kariyerimin peşinden Los Angeles'a gitmenin korkutucu hiçbir

yanı yoktu. Benim için korkutucu olan tek şey, küçük bir kasabada kalıp hayallerime asla ulaşamamaktı.

Eğer yarın buradan ayrılmazsam, bir daha asla kurtulamayacağımndan neredeyse emindim.

“O zaman senin yerine korkarım,” diyerek bana daha sıkı sarıldı. Bunu yapmasına izin verdim çünkü önümüzdeki on beş saat boyunca tek yapmak istediğim ona sarılmaktı. “Bilirsin işte, sadece kendini kaybetmeni istemiyorum. İnsanlar genellikle bu büyük *Hollywood* rüyasının peşinden gider ve kendilerini kaybederler.”

“*Hollywood* hayallerinin peşinden koşan insanlar hakkında ne biliyorsun? Tanıdığımız hiç kimse grubumuz gibi bir şey yapmadı.”

“Biliyorum ama *Hollywood*’un insanları değiştirdiğini bilecek kadar çok film izledim.”

Belki öyleydi.

Ama beni değiştiremezdi.

Sadece müziğimi ambardaki yaşlı insanlardan daha büyük bir kalabalığa şarkı söylemek istiyordum.

“Sorun olmayacak,” diye cevap verdim.

“Güzel çünkü senden olduğun gibi hoşlanıyorum. Ne olduğunu biliyor musun, Ian?”

“Ne oldu?”

Hazel ağlamaklı gözlerle bana bakarken başını hafifçe iki yana salladı. “Bazen senin artık yanımda olmayacağını düşünüyorum ve kalbim çok acıyor.”

“Hadi ama, Hazel. Çok duygusallaşma. Geri döneceğim.”

“Hayır, dönmeyeceksin,” diye fısıldadı. Başını omzuma yaslamıştı.

Cevap vermedim çünkü çok haklı olduğunu biliyordum. Ben geri dönene kadar muhtemelen o da kendi hayallerinin peşinden gitmiş olacaktı.

“Seni çok özleyeceğim, Ian,” diye itiraf etti.

Lastik salıncakların arasında dans etmeye devam ettik, Hazel bana gülümsemeye devam etti. *Tanrım, bu gülümsemeyi özleyecektim.*

Şarkı değişerek daha hızlı bir müziğe dönüştü ama biz yavaş hareketlerimizi sürdürmeye devam ettik.

Hazel bana bakarken bir kez daha gülümsedi. Bu kez daha hüznüydü. “Bir daha?”

Onu öptüm.

Onu yavaşça ve nazikçe öperken dudaklarımın oyalanmasına izin verdim çünkü ondan uzaklaşmaktan çok korkuyordum.

“Haze...” diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak. Bu kız için her şeyi hissediyordum. Aklımdan geçen kelimeleri ona anlatmak istiyordum. Aşkın varlığımın her zerresine nasıl işlediğini ve bunun ona ait olduğunu bilmesini istiyordum. Ama korkuyordum çünkü sabah olduğunda gitmiş olacaktım. Sabah olduğunda, söz konusu olan aşk için hiçbir şey yapamazdım.

Bana bakıp başıyla onayladı. “Biliyorum, Ian,” dedi usulca. Sanki düşüncelerimi ve karmaşık zihnimi okuyabiliyormuş gibi konuşmuştu. “Ben de.”

Başı omzuma düştü ve gecenin geri kalanında dans etmeye devam ettik. Onu yatak odasına götürürken son bir kez sarıldım.

Yatağa uzandığımızda gözlerimi kapatmaya başladım ama bir elin beni hafifçe okşadığını hissettiğimde durdum. Yorgun bir adamı uyandıracak bir şey varsa, o da aletine dokunan bir eldi.

Hafif dokunuşun uykusundayken yaptığı bir hata olup olmadığını merak ederek başımı eğip ona doğru baktım ama bakışları tamamen bana odaklanmıştı. *Boxer*’ın lastiğini tenimden kaldırıp elini içeri kaydırmak için yer açtı ve aletimi kavradığı anda yavaşça okşamaya başladı. Bunu yaparken gözleri sadece bana bakıyordu. Ardından hareketlerine küçük bir baskı ekledi, verdiği hafif his zevkle inlememe sebep olmuştu.

Elini bir saniyeliğine kumaşın altından çıkardı ve avucunu diliyle ıslattı, sonra her bir parmağını emerek tenini tamamen kayganlaştırdı. Bir an sonra elini içeri tekrar kaydırды ve hareketlerini biraz daha hızlandırdı. Beni tahrik ettikçe aletim onun elinde büyüyor, elini başının üzerinde gezdiriyor ve sonuna doğru hareket ettiriyordu. Her okşayışında zihnim patlamak istiyordu.

“Haz... tıpkı... bunun gibi,” diye iç geçirdim. Arzu beni ele geçirirken gözlerimi açık tutamıyordum.

Yatakta doğruldu ve *baxer* şortumu bacaklarımdan aşağı çekmeye başladı. Odanın bir kenarına fırlattıktan sonra yatağın hemen önünde yere diz çökecek şekilde kendini alçalttı.

“Vücudunu bu tarafa döndür,” dedi emredercesine. “Bana yaklaş.”

Söylediği şeyi yaptım, eliyle beni okşamaya hızla devam ederken kalbim Noel sabahına uyanmış lanet bir çocukmuşum gibi hızla çarpıyordu. Ağzını aletime yaklaştırdı ve tenimi hafifçe öperken sıcak nefesleri uyluklarıma çarptı. Dilini dışarı çıkarıp aletimin ucunda daireler çizerken tüylerim diken diken olmuştu.

Siktiüir.

Siktir, siktir, siktir.

Sonra beni tamamen ağzına aldı, aletimi uzun uzun emdi ve elinin ağzıyla birlikte üstümde kaymasına izin verdi. Dili aletimin köküne doğru bir sekiz çizdi ve beni yana doğru becerdi. Zevkle haykırmamak için ellerimle yüzümü kapatmak zorunda kaldım. Hazel hızını koruyup beni bütünüyle yutarken oral seksin yoğunluğunun beni ele geçirmesine izin veriyordu. Diğer elini karnımın hemen altına yerleştirip hafifçe bastırdı. Lanet olsun, eğer hemen durmazsa onun ağzına boşalacaktım. Vücudum boşalmaya çok yakın olduğu için şilteden kalkmaya başladığında ayaklarım yere değdi.

“Dur, dur, dur,” diye emrederek onu uzaklaştırdım.

Gözlerindeki şaşkınlıkla bana baktı. “Özür dilerim. Hoşuna gitmedi mi...”

“Kahretsin, Haze,” diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. “Bayıldım, lanet olsun. Ama önce senin tadına bakmak istiyorum.” Onu yerden kaldırıp yatağa uzanmasını sağladım. “Her bir parçanı tatmak istiyorum.”

Yanakları bir anda kızarıırken, “Ah?” diye sordu. “Peki ne yapmamı istiyorsun?”

“Cevap basit. Pijamanı çıkarmanı istiyorum.”

22

Hazel

Daha önce hiç kimse bana oral seks yapmamıştı. Garrett'la tek yaptığımız öpüşmekti, ben de arada sırada onu elimle okşuyor ve oral seks yapıyordum ama o benim için hiçbir şey yapmamıştı. Bunun onu çok iğrendirdiğini ve aşağıda olmaktan hoşlanmadığını söylerdi.

Bu konuya pek takılmamıştım çünkü umurumda değildi. Eğer kendimi tatmin etmek istiyorsam, bir kadını memnun edemeyecek kadar küçük ve aptal bir erkek olmadan da bunu yapmamın pek çok yolu vardı.

Ama o gece Ian'la birlikteyken? Dünyada hiçbir sorun yoktu. Ian pijamamı ve iç çamaşırlarımı büyük bir sakinlikle çıkarıyordu. Garrett'ın hiç bakmadığı bir şekilde bana bakıyordu, bedenimdeki her noktaya ve her kıvrıma tapıyormuş gibi görünüyordu.

Tişörtümü başımın üzerine çektiğinde, kalp atışlarım üzerinde tam kontrol sahibi olan ilk erkeğin karşısında neredeyse çıplak bir şekilde sutyenimle oturdum. Sonra dudaklarını her bir parçamda gezdirmeye başladı. Çok sevdiğim ve güvensizliğe neden olan tüm noktalarımda. Dili boynumun altında, göğüslerimin dolgunluğunda, karnımın kıvrımlarında, kalçakemiklerimde ve uyluklarımda dans ediyordu.

Ian bacaklarımı birbirinden ayırırken içime bir ısı dalgası

yayıldı. Ben arkama yaslanırken kadınlığıma doğru nefes aldı, nefeslerim hissettiğim beklentiyle giderek sıklaşmıştı. Sonra iki parmağını karnıma doğru ilerletti ve parmaklarıyla bir V oluşturarak beni araladı. Tam o noktaya dilini yerleştirdi, kıvrımlarımı yaladı ve ben zevkle haykırırken klitorisimi emdi.

Aman Tanrım...

Diliyle bunu nasıl yapıyordu? Nasıl hızlı ve yavaş, yukarı ve aşağı, derin ve daha derine ilerliyordu?

Aman Tanrım.... Onun isteği, ihtiyaçları ve arzularıyla daha da ıslanırken dilini içime gömüyordu. İki parmağını içime kaydırıp yukarıya doğru kıvrarak beni orgazma biraz daha yaklaştırdı. Sınırdan ne kadar tutabileceğimden emin değildim. Kendimi tamamen bırakmadan önce orgazmı kontrol edip edemeyeceğim konusunda kararsızdım.

“Her yerini,” diye fısıldadı. Gözlerimin içine bakmak için başını yukarı kaldırmıştı. Bir parmağını daha içeri sokup bir sihirbaz gibi parmaklarını hareket ettirerek beni mistik güçleriyle doldurdu. “Her şeyini tatmak istiyorum. Bırak, Haze. Kendini serbest bırak,” diye emretti ve dilini tekrar içime sokarak beni bir kez daha sert ve derin bir şekilde becermeye başladı. Kalçalarım yataktan yükselip onun ağzına doğru yaklaşıırken parmaklarım çarşafıya gömüldü. Hızım artırdıkça bacaklarımın titremeye başladığını hissettim. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı, dilinin o ıslak hareketleri....

“İlan,” diye haykırdım. Her bir damlamla ona doğru gelirken başka hiçbir şey söyleyemedim. Beni yaladı ve kıvrımlarımı açıklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi emdi, tek bir damla bile bırakmak istemiyordu. İşini bitirdiğinde dizlerinin üzerine oturdu ve bana sırtıttı. Yüzü zevk sularım sayesinde parlıyordu, dudaklarını yalayarak temizlemesini izlerken kızardım. Sonra gözlerim yavaşça aşağı yukarı okşadığı aletin sertliğine takıldı. Bakışla-

nın elinin devasa aletinde yukarı aşağı hareket etmesini izlemeye kilitlendi ve bir arzu dalgasının beni tekrar esir aldığını hissettim.

“Al beni,” diye fısıldadım. Kollarımın üzerinde doğrulmuştum. Ian bir kaşını havaya kaldırdı. “Haze...”

“Beni al,” diye tekrarladım başımla onaylayarak. “Lütfen, Ian. Seni şu anda, burada o kadar çok istiyorum ki... Lütfen...”

Yerinden kalkıp bana doğru geldi. Üstüme yerleşirken beni sertçe öptü, dudaklarından kendimi tatmama fırsat verdi. Dillerimiz dans ettiğinde beni sanki bir gün çözebileceğim bir sırrı anlatmaya çalışıyormuş gibi öptüğünü hissettim.

“Eğer bunu yaparsak, hiçbir şey olmamış gibi davranamayız,” diye uyardı. “Eğer birlikte olursak, benim olursun.”

“Sen de benimsin,” diye dudaklarına doğru soludum. Ellerimi göğsüne yerleştirmiştim. “Sen benimsin.” Gerçek şuydu ki, o her zaman benim olmuştu. Sadece aynı şekilde ona ait olacağım günü bekliyordum.

Bedenini üzerimde dengelerken sertliğini kadınlığıma sürttü. “Eğer acırsa... Beni durdur, tamam mı?”

“Tamam,” diye yalan söyledim. Ian’ın içime girmesini engellemek gibi bir niyetim yoktu. Beni tamamlamasını engellemek gibi bir planım yoktu.

Komodine uzanıp cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Prezervatifi takarken şaşkınlıkla onu izledim. Bana tekrar sürtünmeden önce elini birkaç kez aletinin üstünde hareket ettirdi. Sonra yavaşça içime doğru kayd.

İçimde o kadar derin bir yer bulmuştu ki ağzım resmen zevkten açık kalmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde düşündüğüm kadar acımadı. Sadece bu yeni duyguya alışmam birkaç saniye sürmüştü. Ama alıştıkça ve onun kendini içime doğru itmesine izin verdikçe inlemeye başladım çünkü... hissettirdiği şey... çok...

İyiydi.

Kalçaları benimkilere karşı savrulurken, başka bir orgazmın eşliğindeymişim gibi hissediyordum. Ian bileklerimi ellerinin arasına alıp başımın üzerinde sabitledikten sonra içime sertçe girdi ve yavaşça geri çekildi. Beni tahrik ediyordu, daha çok arzuyla dolmamı istiyordu.

Yavaşça çekilip tekrar içime girdiği her seferde vücudumun her yeri titriyordu. Beni yatağa sabitlerken bedenindeki her kan yeni bir şekilde gözüme çarpıyordu.

“Ian... ben...” *Çığlık*. Elimi onununkinden çektim ve hızla en yakındaki yastığı aldım. Hayatımın en iyi orgazmının iniltilerini yakalarken yüzümü yastıkla kapattım. Ian devam ederken tüm vücudum heyecanla titriyordu. Daha sert, daha hızlı, daha derin...

“Siktir,” diye inledi, “Haze, geliyorum... Siktir, geliyorum...”

“Lütfen,” diye yalvardım. Onun da benim kadar iyi hissetmesini istiyordum. İçime boşalmasını istiyordum. Kendini kaybetmesini istiyordum. Mutluluktan gözlerinin yuvalarından fırlamasının nedeni olmak istiyordum.

Sonunda gerçekleştiğinde, vücudu üzerimde titremeye başladığında tekrar kendimi kaybettim. Ian içime sertçe boşalırken gözlerini kapattı. Kalbimin gururla, şaşkınlıkla, aşkla çarptığını hissedebiliyordum.

Aman Tanrım. Ona âşık olmuştum.

Ter içinde kalmış bedeniyle nefes nefese üzerime yığıldı. Bir süre için hiçbir şey söylemedi ancak sonra içimden çıkıp yatağın sol tarafına doğru yuvarlandı.

“Lanet...” diye mırıldandığını duydum.

“Olsun...” diye bitirdim biraz kıkırdayarak.

“Anlamıyorsun. Bu... tam oradaki... o... lanet...” Elini yüzüne sürterek tekrar iç çekti. “Hiç böyle olmamıştı, Haze. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.” Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Seksten daha fazlasını hissettim. Daha derin hissettirdi. Bu şey

gibi hissettirdi..." Sözlere kesildi ve daha fazlasını söylemeden kendini tuttu. Yine de ne düşündüğünü biliyordum.

Sevişmek gibi hissettirmişti.

Bana haylaz bir şekilde gülümsedi. "Yastığa adım haykırmama bayıldım."

"Ben de senin..." Duraksayıp burnumu kırıştırdım. "Yaptığın her şeye bayıldım."

Ayağa kalktı ve kullanılmış prezervatifi çıkarıp çöp kutusuna attı. Ardından yatağımın kenarında cırlıçıplak oturdu, hâlâ nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Elim göğsüne götürüp kalbinin üzerine koydu. "Bana ne yaptığını görüyor musun, Haze? Kalbimi çılgına çeviriyorsun."

Bu duyguyu seviyordum. Onu kontrol etmeme izin vermesini ve beni aynı şekilde kontrol etmesini seviyordum.

Birbirimizin yanına uzandık, hem bedenlerimiz hem de kalplerimiz hâlâ çıplak ve korunmasızdı.

"Seni şimdiden özledim," dedi dudaklarını alnıma bastırarak.

"Seni daha çok özleyeceğim." Altdudağımı ısırdım. "Geri döndüğünde bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Kendi kendine kıkırdadı. "Tekrar ve tekrar. Ne de olsa artık benimsin."

Sen de benimsin, Ian Parker.

Tamamen benimsin.

23

Ian

Hazel’la yaşadıklarımız yüzünden bir gece önce toplam üç saat uyuyabilmişim. Bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Eğer o benden önce uykuya dalmış olmasaydı, sonraki üç saatten de vazgeçebilirdim.

Büyükannem ve Hazel, Koca Pençe’yle birlikte bavullarımı onun kamyonetine yüklememe yardım ettiler. Her şey hazır olduğunda, içimde hissettiğim düğüme engel olamadım. Vedalarla aramın nasıl olduğunu bilmiyordum çünkü daha önce hiç bunu yapmak zorunda kalmamıştım. Kaçıp gitmeden önce ailemle vedalaşma fırsatım olmamıştı ve o zamandan beri tanıdığım herkes bir şekilde yanımdaydı.

Hayatım boyunca küçük bir kasabada yaşamamın bir özelliği de buydu, ölüm ayırana kadar benim için çok önemli olan insanlara gerçekten veda etmek zorunda kalmıyordum.

Ama şimdi bunu yapmak zorundaydım. Aileme veda etmek zorundaydım ve görünüşe göre buna hazır değildim. Eller boynuma dolanarak nefes almamı zorlaştırıyormuş gibi hissediyordum.

“Önce ben,” dedi büyükannem. Gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. Yanıma gelip beni kucakladı. “Geceleri lenslerini çıkarmayı unutma, tamam mı? Yoksa kör olabilirsin.”

“Peki, hanımefendi.”

“Ayrıca diş ipi önemli. Sana hayatın boyunca söylememe rağmen muhtemelen yapmadığını biliyorum ama o gülümsemeni korumak istiyorsan her gün diş ipi kullansan iyi edersin. Her gün olmasa bile, gün aşırı yapmalısın.”

“Peki, hanımefendi.”

“Ve Tanrı aşkına, lütfen çamaşır yıkarken beyazlarını renklilerinden ayır. Ayrıca lütfen, lütfen ve lütfen çamaşırlarını yıka. Son bir tane iç çamaşırın kalana kadar köşede biriktirme,” dedi emredercesine.

Kıkırdadım. “Peki, hanımefendi.”

“Son bir şey daha.” Ellerini yüzüme yerleştirdi. “İhtiyacın olduğunda bizi hemen ara. Gece ya da gündüz fark etmez, ev telefonunu ara. Tamam mı?”

“Tamam, söz veriyorum.”

Eğilip elini hafifçe yanağıma dokundurmadan önce yanağımlı öptü. Bu şekilde öpücükleri orada kilitliyordu. “Tamam, güzel.”

Biraz geride duran kıza doğru döndüm.

Ardından sol kürekkemiğimi ovuşturarak, “Bizimle havaalanına gelmek istemediğine emin misin, Haze? Ya da Los Angeles’a?” dedim şakayla karışık. Birlikte geçirdiğimiz geceyi aklımdan çıkaramıyordum. Tek istediğim şey, buna benzer daha fazla gece geçirmekti. Mükemmel bir dünyada olsaydık; stüdyoda geçirdiğim bir günün ardından eve gelir, onu da yanıma alarak duş girer ve buharlaşan sıcak suyun altında onunla sevişirdim. Onunla mutfakta da sevişirdim. Salonda ve yemek odasında. Mümkün olan her yerde onunla sevişirdim.

“Beni kışkırtma,” diye cevap verdi. “Los Angeles’a seninle birlikte gidersem, geri dönmek isteyeceğimden şüpheliyim.”

“Pekâlâ. Sanırım yalnızca güle gü...”

“Yapma, Ian,” diye araya girdi gözlerini kapatarak. “Veda etme, tamam mı? Sadece bana sarıl ve bitsin bu iş.”

Söylediğini yaptığımda bana daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarıldım. “Dün gece mükemmeldi,” diye fısıldadım kulağına.

“Mükemmel, mükemmel,” diye cevap verdi. Sonra hafifçe uzaklaşarak, “Beni arayacaksın,” diye emretti. “Ne zaman fırsat bulursan.”

“Elbette. İstersen ben yokken kamyonetimi de kullanabilirsin.”

Koca Pençe’nin büyükanneme, “Ne zaman bu kadar yakınlaştılar?” diye sorduğunu duyunca biraz kıkırdadım.

“Her zaman ayakta uyuyorsun, Harry. Gözünün önündeki şeyleri kaçınıyorsun,” dedi büyükannem.

Koca Pençe homurdanarak sakalını kaşıdı. “Birkaç saat içinde havaalanına gitmemiz gerekiyorsa artık yola çıksak iyi olur.”

En yakın havaalanına uzun, çok uzun bir yol vardı. Bu da istediğimden çok daha erken ayrılmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Hazel ve büyükannemle biraz daha zaman geçirmek hiç fena olmazdı. Daha yola bile çıkmamışken nasıl evimi özlemeye başlamıştım?

Koca Pençe’yi bir kez başımla onayladıktan sonra büyükannem ve Hazel’a son bir kez sarıldım.

Kamyonetin yolcu kapısını açıp koltuğuma yerleşmek için harekete geçtim.

“Ian, bekle!”

Soluma baktığımda, Hazel’ın bana doğru koşarak geldiğini gördüm.

Kollarıma atlayıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Onu sert ve derin bir şekilde öptüm, gitmesine asla izin vermek zorunda kalmamayı diledim.

“Seni özleyeceğim, Ian. Büyük işler başardığında biz küçük kasaba insanlarını unutma, tamam mı?”

“İstesem de seni unutamam. Ayrıca her sabah ve gece seni arayacağım,” diye yemin ettim.

Altdudağını ısırdı. “Bunun nasıl yürüyeceğini bile bilmiyorum, Ian. Hayatınla çok meşgul olacaksın ve...”

“Önemli olan şeylere zaman ayırırız,” diyerek sözünü kestim. “Sen önemli bir şeysin.”

Başını bir an için yere eğdi ve tekrar bana baktığında yüzünde sevdiğim o gülümseme vardı. Onu tekrar öptüm. Hayatımda ilk kez, gerçekten önemsedığım tek şey müzik değildi.

“Teşekkürler, Haze.”

“Ne için?”

“Bana tekrar nasıl hissedeceğimi öğrettiğin için.”

“Bu da ne böyle?” diye çıkıştı Koca Pençe.

Büyükanne onun sinirli ses tonunu savuşturdu. “Ah! Kapa çeneni, seni yaşlı bunak. Bırak çocuklar çocuk olsun. Beni de böyle öpen bir çocuk hatırlıyorum.”

“Kimdi o?” diye alay etti Koca Pençe. “Onun kıcını tekmeleyeceğim.”

Büyükanne kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Şimdi torunun uçağını kaçırmadan ve geri gelip Hazel’ı tekrar öpmek zorunda kalmadan önce acele et.”

Bu sözler Koca Pençe’nin harekete geçerek aceleyle sürücü koltuğuna gitmesini sağladı.

Büyükbabam kamyoneti çalıştırmadan önce pencereden son bir kez el salladım.

Görüş alanımdan çıkana kadar yan aynadan iki kadının bana el sallamasını izledim.

Havaalanına giden yol oldukça sessizdi. İkimiz de konuşmayı pek sevmezdik ve bu sessizlik beni hiç rahatsız etmiyordu. Zihnim geçmiş ve geleceği düşünmekle meşguldü. Koca Pençe havaalanının kenarına yanaştığımızda bavullarımı arkadan almama yardım etti. Gitar çantamı aldım ve son vedayı yerine getirebilmek için kaldırımın kenarına koydum.

Koca Pençe sakalını kaşımaya devam etti. “Ian... büyükannen gibi kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyorum. O çoğu insandan çok daha duygusaldır ve her zaman doğru olanı söyler. Ben öyle değilim, bu yüzden sadece gerekenleri söyleyip aradan çekileceğim.”

Ellerini ceplerine sokmadan önce kafasındaki beyzbol şapkasının yerini değiştirip boğazını temizledi. “Çocukluğundan beri başımın belasısın.”

Beklediğim gibi bir veda konuşması değildi.

“Bu gerçekten doğru.” Sözlerini başını sallayarak onayladı. “Benim başımın belası oldun. Bütün çocukluğun boyunca sinirlerimi son noktaya kadar zorladın. Davranışlarınla kafamdaki bütün saçları beyazlattın.”

“Bunun motive eden bir veda olması mı gerekiyor çünkü...”

“Sadece çeneni kapat ve bitirmeme izin ver, tamam mı?” dedi yüksek sesle.

“Peki, efendim.”

Burnunun kemerini sıkmadan önce bacaklarını iki yana açtı. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözleri yaşlarla doldu, büyükbabamı hiç ağlarken görmediğime yemin edebilirdim. “Bilmeni isterim ki, tüm bu özellikleri benden aldın. İyi, kötü ve berbat yanlarını... Bu ihtiyarın bir aynasısın, Ian. Asla olduğundan başka bir hale gelmeni istemem. Los Angeles’a git ve onlara cehennemini yaşat, tamam mı? Tam bir şeytan gibi başlarına bela ol. Sınırları zorla. Hayalini gerçekleştirene kadar tüm dünyanın sınırlarını zorla. O başarıyı elde et ve ona sıkıca tutun. Gerçekten ihtiyacın olana kadar buraya dönüp bakmaya cesaret etme ama bunu yapman gerektiğinde burada bekliyor olacağız.”

Kahretsin.

Şimdi ağlıyordum.

Hafifçe burnumu çekerken başımı salladım. “Evet, efendim. Söz veriyorum.”

“Güzel. Şimdi gel bakalım. Şu hüzünlü saçmalığı bitirelim.” Kollarını öne doğru uzatıp beni kucakladı. Ona tutundum ve daha bırakmadan bile özlemeye başladım. Beni bırakmadan önce usulca, “Seninle gurur duyuyorum, oğlum,” dedi Koca Pençe. “Şimdi git. Bir *rock* yıldızı ol.”

Gitar çantamı takıp bavullarımı yanıma aldım. Havaalanına doğru yürürken küçük bir parçam dönüp arkama bakmak istiyordu ama bunu yapmadım.

Geriye bakmak bir seçenek değildi. Şu andan itibaren sadece ileriye bakmalıyım.

24

Hazel

Sonbaharın renkleri bu kasabanın yapraklarını da boyamıştı ve çok geçmeden yaz sona ermiş, sonbahar sahne almaya başlamıştı. Ben de sonraki birkaç haftayı çiftlikte meşgul olmaya çalışarak geçirmiştım.

Koca Pençe beni ofisine çağırdığında, onunla tanıştığım ilk gün olduğum kadar gergindim. Son birkaç ay içinde yakınlaşmış olsak da -Koca Pençe tarzında, yine de hiç yakın değilmişiz gibi hissettiren bir sınırdı- beni hâlâ biraz korkutuyordu.

“Otur, Hazel,” dedi sert sesiyle. Ağzında yine çiğnenmiş purosu vardı.

Oturdum ve ses tonumu ayarladım. “Eğer bunun tavukların k  mesten çıkmasıyla bir ilgisi varsa, tüm sorumluluğu üzerime alıyorum. Yeni gelen adam kapıyı açık bıraktı ama tek sebebi ona kapıyı kapatmasını s  ylemememdi.” Avu  larım terlemeye ba  şlar  ken s  z      ler ağ  zımdan bir anda çıkmıştı.

“Bu lanet olası tavuk k  mesleriyle ilgili değ  il,” dedi Koca Pençe.

“Ah.” Ağ  ırlığ  ımı sandalyeye vererek ellerimi bacaklarımdın   s  t  ne sildim. “O zaman beni neden   ağ  ırdınız?”

“Geçen gün anneni gördüm.”

“Pardon, ne?”

Sandalyesinde arkasına yaslanıp elini çenesinde gezdirdi. “Onunla konuşmak için hapishaneye gittim. İyi olduğundan emin olmak istiyordum. Mektuplarını aldığını ama yaptığınız son konuşmadan sonra cevap vermekten çekindiğini söyledi. Vücudundaki mahrumiyet yüzünden sanırım istemediği bazı şeyler söylemiş.”

“Nasıl... bekle... ne? Annemi nereden tanıyorsun ki?”

Ellerini birbirine kenetlerken kaşlarını çattı. “Holly’yle kendimizi bildik bileli bu kasabada çocuk yetiştiriyoruz. Jean buralara geldiğinde sadece bir çocuktur. Hamileydi ve korkmuştu, neredeyse şu anda olduğu gibi. Onu yanımıza alıp bakmak için elimden geleni yaptım. Holly ve ben, ikimiz de bunun için uğraştık. Harika bir çocuktur. Sessiz ama güçlüydü. Onun da hayalleri vardı. Üniversiteye gidip diploma alacağından bahsederdi. Senin hayatını kendisininkinden daha iyi yapacağını söylerdi. Seni nasıl sevdiğini anlatırdı. Kendi hayatı ve ikiniz için bir sürü hayale sahipti ama parçalanmış bir aileden geliyordu. Çok fazla duygusal yarası vardı.” Gözlerine yerleşen kasvetli bakış içimde ağlama isteği uyandırıyor. “Jean, şey... kızım -Ian’ın annesiyle- yakınlaştı ve bence bu başına gelebilecek en kötü şeydi. Bugün bile kendimi suçluyorum.”

“Neden kendini suçluyorsun?”

“Çünkü bilmiyordum,” diye fısıldadı Koca Pençe. Başını eğerken purosunu dudaklarından çıkardı. “Her şey için. Kızımın ve erkek arkadaşının belaya bulaştığını bilmiyordum. Üç yaşında bir çocukları vardı ve ebeveyn olarak yollarını yeni bulduklarını düşünmüştüm. Sen doğduktan sonra, annen kızımın birlikte çiftlik evine taşınmak istediğine karar verene kadar geçen birkaç ayda benim evimde kaldınız. İşte o zaman, Sarah’ım onu Charlie’yle tanıştırdı.”

Sandalyemde arkama yaslandım, bu itiraf karşısında tamamen şaşkına dönerken nefesimin kesildiğini hissedebiliyordum. Bu çiftlik evinde daha önce annemle birlikte mi yaşamıştım? Annem

o adamla Ian'ın ailesi yüzünden mi tanışmıştı?

Zihnim dakikada bir milyon kilometre hızla hareket ediyordu. Çok fazla sorum vardı ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Koca Pençe yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı, hemen sonra sandalyesinde biraz daha dikleşti ve bir an için bakışlarında bir duygu parıltısı gördüğümü sandım. Bir suçluluk parıltısı...

“Yıllarca annenin başına gelenler için kendimi çok suçladım. Eğer kızım ile arkadaşlık kurmasaydı, kim bilir hayatlarınız nasıl olurdu? Üniversite diploması alırdı. Kendi için bir şeyler yapabilirdi. Charlie'ye hiç bulaşmazdı.”

“Belki.” Omuz silktim. “Belki de sonu daha kötü olurdu. Onu hiç yanına almasaydın belki de ölecekti. Kızının ya da annemin yaptığı seçimler için kendini suçlayamazsın, Koca Pençe. Bu senin taşımaman gereken bir sorumluluk.”

“O zaman neden sırtımda bu kadar yük hissediyorum?”

Gülümserken elimi masanın üzerinden uzatıp onunkinin üzerine koydum. “Çünkü kalbin o kadar büyük ki, başkalarının yaşadığı trajediler için kendini suçluyorsun.” Gözleri elime kaydıkten sonra bana sert bir bakış attı. Elim yavaşça kendime çektim.

Tamam, yakınlığımız henüz dokunma rahatlığı aşamasında değil. Not edildi.

“Asıl söylemek istediğim şey, annemin hayatımı etkileyen seçimler yapmış olması. Sen bir eve ihtiyacı olduğunda onu yanına aldın ve bunu çoğu insan yapmaz. Bunun da ötesinde, beni de sonrasında yanına aldın.” Duraksarken gözlerimi kıstım. “Bunu anneme olanları telafi etmek için mi yaptın?”

Koca Pençe yavaşça başını sallayarak onayladı. “Sana borçluydum. Annenin isteyip de yapamadığı gibi, senin de hayatımı düzene koyma şansın olmasını istedim.”

İriyarı ve huysuz bir adama göre, Koca Pençe yaşayan en tatlı insan olmalıydı. Holly'nin ona nasıl âşık olduğunu anlayabiliyor-

dum. O büyük, huysuz dış görünüşünün ardında yaşayan en yumuşak adam vardı. Ian da ona çekmiş olmalıydı. İkisi de *Warheads* gibiydi, tatlılık ortaya çıkana kadar son derece ekşi görünüyorlardı.

“Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, efendim.”

Bir kaşını havaya kaldırdı.

Boğazımı temizledim. “Yani... Koca Pençe. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Koca Pençe.”

“Güzel, bu da beni konuşmak istediğim bir sonraki konuya getiriyor. Burada, çiftlikte çalışıyorsun. İşini seviyor musun?”

“Evet. İfade edemeyeceğim kadar çok.” Hayatımda ilk defa, kendimi bir yere ait hissediyordum. Büyük hayaller kurmaya hiç vaktim olmamıştı çünkü hayallerin sadece benim olduğum dünyada büyümemiş insanlar için olduğunu düşünürdüm ama çiftlikte çalışırken bu değişmişti. Bir çiftlikte çalışmayı seven bir kız olacağımı hiç düşünmemiştim ancak şimdi tam olarak o noktadaydım. Atlarla konuşuyor, tavukları kovalıyor ve bunun her saniyesinden çok keyif alıyordum.

“Güzel, güzel. Lafı dolandırmayacağım... İş ahlakın senden önce gelen herkesi gölgede bırakıyor, torunum da dahil. Yüzünde bir gülümsemeyle her şeyin ötesine geçiyorsun. Başkalarına yardım etmekte de hızlısın. Bu benim için çok önemli. Birbirine yardım etmekten korkmayan iyi çiftlik çalışanlarına ihtiyacım var. Bu yüzden sana bir terfi teklif ediyorum. Ian’ın çiftlik müdürlüğü görevini almanı istiyorum.”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Ne? Sen ciddi misin?”

“Evet. Bence bu işe çok uygunsun ve liderlik becerilerin gerçekten güzel. Eğer ilgilenirsen, buradaki basamakları tırmanmaya devam edebilirsin.”

“Onur duydum, Koca Pençe. Yemin ederim ki, kararından pişman olmayacağını sana kanıtlamak için her zamankinden daha çok çalışacağım.”

“Buna inanıyorum. Ancak bir şartım var.”

“Neymiş o?”

“Bir üniversite programına kaydolmalısın. Şehrin hemen dışındaki devlet üniversitesinde ders alabilirsin ya da bir uzaktan eğitim programına katılabilirsin ama her iki durumda da üniversiteye gitmen gerekiyor, Hazel. Sen küçük bir kasaba kızı olmaktan çok daha fazlasısın. Geleceğin için bir diploma alabilirsin. Masraflar konusunda da endişelenme. Holly’yle bunu halledeceğiz. Çiftlik gibi şeyleri yönetmek ileride ilgini çekebilecek bir şeyse, işletme diploması sana çok şey katabilir. Annenin kaçırdığı tüm olanaklara sahip olmanı istiyorum. Daha fazlasına sahip olmanı istiyorum.”

İşte o anda, Koca Pençe’nin ruhunun derinliklerinde bana gerçekten değer verdiğini anladım. O da benim geleceğime inanıyordu ve bu gerçek gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Buna rağmen ağlamadım çünkü böyle bir duygunun onu rahatsız edeceğini biliyordum. *Holly’ye ağla, Koca Pençe’nin önünde güçlü görün.* Ian’ın büyükanne ve büyükbabasıyla işler böyle yürüyordu. Eres’in büyükannesi ve büyükbabasıyla...

Koca Pençe’nin elini sıktım ve işime geri dönmek için sandalyemden kalktım. Bugünkü mesaim bittikten sonra yapacağım ilk şey bilgisayarın başına geçip üniversiteleri araştırmaya başlamak olacaktı.

“Tekrar teşekkür ederim, Koca Pençe. Bu benim hayatımı değiştirecek.”

“Umarım öyledir. Sen iyi bir çocuksun, Hazel. Bunu sakın unutma.”

Koca Pençe’nin iltifatı kalbimi ısıtırken gülümsedim ve ofisinden çıkmak için döndüm. Ancak hemen sonra bana seslendi.

“Bekle, Hazel. Gitmeden önce sana iki şey daha söylemeliyim.”

“Evet?”

“Annene... mektup yazmaya devam et. Mektuplarını okuyor.

Hayatın o ve onun günahları olmadan daha iyiymiş gibi hissediyor ama mektupların... Sanırım zihninin berrak kalmasına yardımcı oluyor. Bunu yapmaya devam et."

"Edeceğim. Peki ya diğer şey nedir?"

Ellerini birbirine kavuştururken kaşları çatıldı. "Torunum Ian... Onunla ilgileniyor musun?"

"Evet, efendim... *Koca Pençe*."

"Benim için bir iyilik olduğunu düşün ve onu incitmemek için elinden geleni yap. Ailesi onu terk ettikten sonra toparlanması yıllarını aldı ve bunun onun hayatına girmenle çok ilgisi olduğunu biliyorum. Eğer hayatına adım attıysan, onunla kal. Birini daha kaybetmeyi kaldıracabileceğini sanmıyorum."

Ona bu konuda söz verdim. Gerçek şuydu ki, Ian'la aramızdaki ilişkinin yürümemesi fikri -her neyse artık- beni dehşete düşürüyordu. Hayatımda ilk kez birinin yaralarımı gerçekten görebildiğini ve buna rağmen onları güzel olarak nitelendirdiğini hissediyordum. Onu düşündüğüm her anda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Yapacağım son şey, sonsuza dek mutlu yaşama ihtimalimizi riske atmak olurdu.

Çiftlikte ne kadar meşgul olursam, Ian'ın artık her gece bana sarılmadığı gerçeğini düşünmek için o kadar az zamanım oluyordu. Fakat yine de onun kıyafetleriyle uyumaya devam ediyor, tenimin tenime değmesini arzuluyordum. Ayrıca kamyonetini kullanmam için bırakmıştı, bu da kafamı boşaltmak için etrafta dolaşmam gerektiğinde işime yarıyordu.

Söz verdiğimiz gibi her sabah konuşuyorduk. İki saatlik zaman farkına ve Ian'ın çılgın kayıt programına rağmen, takvimine günaydın ve iyi geceler temalı konuşmalarımızı sığdırmayı başarıyordu.

Her gün sürekli mesajlaşıyorduk. Hayatının çalkantılı bir şekilde geçtiğinden emindim. Grup giderek daha fazla manşet oluyordu. İçinde üç şarkılarının bulunduğu albümü resmi olarak yayınlamışlardı ve gerçekten çok beğenilmişti.

Instagram'da sadece beş hesabı takip ediyordum, çocukların kişisel hesaplarını ve *The Wreckage* grubunun sayfasını. Uygulamayı her gün yeni haberleri görebilmek umuduyla milyonlarca kez açıp kapatmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"*Rihanna* görüldüğü kadar muhteşem biri ve söylentiler doğru. Lanet olası derecede harika kokuyor," diye haykırdı Ian. Gecenin geç saatleriydi ve yatakta kıvrılmış halde yatıyordum. Saat sabahın ikisini geçmişti, onun içinse gece yarısını biraz geçiyordu. Yeni şarkıları için radyo röportajları ve televizyon programlarından oluşan delice yoğun bir programları vardı. Akşamları geç saatlere kadar durmadan çalışıyorlardı.

Sözlerine güldüm. "Ona *Fenty*'nin yeni göz kaleminden biraz alıp alamayacağımı sormalıydın. Denemek için can atıyordum."

"Bana daha önceden söylemeliydin. Kesinlikle alırdım!"

Kıkırdadım. "Peki *Rihanna*'yla nasıl karşılaşmıştınız?"

"Kayıt stüdyosundan çıkıyorduk, o da bir toplantı için içeri giriyordu. Muhtemelen kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu ama selam verdi. Hazel, bunu sakın unutma! *Rihanna* bize selam verdi. İşler çığırından çıkıyor."

Esnemek için ağzımı kapattım ve Ian'm sesimdeki uykulu tınıyı duymaması için telefonu kendimden uzağa götürdüm. Ne zaman esnediğimi duysa konuşmayı hızlandırıyordu.

"Radyoya oldukça hayran gelmiş gibi görünüyordu. Marcus'un çektiği fotoğrafı gördüm."

"Çılgınca, değil mi? Bu küçük kasabadaki çocukların bu kadar ilgi göreceği kimin aklına gelirdi? Dışarıda adımızı haykıran yüzlerce insan vardı."

“Ama önce senin adını haykıran ilk kişi olduğumu unutma,” diye şaka yaptım.

“Tekrar haykırmanı duymak için sabırsızlanıyorum. O kadar yüksek bağırmanı istiyorum ki bütün ülke seni duysun.”

Seviştığımızda ağzımı yastıkla kapatmak zorunda kaldığımı düşünerek sııttım. Sonra mideme garip bir gerginlik oturdu. “Görünüşe göre, bir sürü kadın hayranın var.”

“Evet. Marcus ve Eric tüm ilgiyi üzerlerine çekiyorlar.” Bir anlığına durdu. “Sen... kıskanmıyorsun, değil mi?”

Buna hakkım olmadığını biliyordum. Kıskanmaya gerek olmadığını da biliyordum. Ian’a güveniyordum. Güvenmediğim şey, Ian’ın evindeki özel hayatını çok da sallamayan kudurmuş hayranlarıydı. Onlara göre o Ian Parker’dı, etrafa bir nehir gibi seksilik yayan ve gelecek vaat eden *rock* yıldızı. Ama bana göre, o benim Ian’ımdı. Günlerini benimle gübre küreyerek, gecelerini ise bir ambarda sahne alarak geçiren o küçük kasaba çocuğuydu.

“Endişelenecek bir şey yok, Hazel. Ciddiyim. Elbette etrafta bir sürü kız var ama benim tek düşündüğüm şey, senin yanında olmak için programıma nasıl ara vermek istediğim. Reklamcımız önümüzdeki birkaç ay boyunca hiç durmadan çalışmamız konusunda oldukça kararlı çünkü şu anda yükselişteyiz. Max yüzde yüz müziğe ve sadece müziğe bağlı kalmamız konusunda bizi çok sıkıştırıyor. Dışarıdan dikkat dağıtıcı bir şey olmaması gerekiyormuş. Beni bir kez daha stüdyoda telefonumla yakalarsa, onu kıracağını söyledi.”

Altdudağımı ısırdım. “Umarım dikkatini dağıtmıyorumdur. O kadar çok mesaj atmamaya dikkat edeceğim.”

“Hayır. Lütfen bana her şey hakkında mesaj at. *Her şey*. Cevap vermem biraz zaman alabilir. Ama cevap vereceğim, Haze. Yemin ederim. Senden haber almak istiyorum. Sen benim pusulamsın. Bu dünyada kendimi kaybetmek istemiyorum. Sen benim eve dönüş haritamsın.”

Sözlerine gülümsedim ve üstümdeki *sweatshirt*'ün kapüşonunu burnuma doğru kaldırarak kokusunu içime çektim. Arada bir onun parfümünü sıkıyordum. Tanrım... Ona bağımlı olmuştum.

"Yol haritam olmaktan bahsetmişken... Bugün insanlar bana doğrudan kafama giden bir sürü sevimsiz iltifat etti," dedi Ian. "Bu yüzden egomun büyümesine engel olmak için bana birkaç kusurumu söylemeni rica ediyorum."

Güldüm. "Vay canına. Emin misin? Bu şekilde bütün gece telefonlu kapatamayız."

"Hemen konuya gir. Yara bandı çeker gibi aniden."

"Uykunda gaz çıkarıyorsun," dedim. "Ayrıca çok kötü kokuyorlar. Çürük yumurta yemişsin gibi, domuz ağlarından bile kötü."

"Ah, vay canına. Pekâlâ, bunu söylemek için düşünmen bile gerekmedi."

"Her zaman sifonu çekmiyorsun. Bir mağara adamı gibi tuvalet kağıdını geriye doğru takıyorsun. Bazen banyodan o kadar hızlı çıkıyorsun ki ellerini yıkayıp yıkamadığından şüphe duyuyorum. Bu da içimde EKT yapma isteği uyandırıyor."

"EKT mi?" diye sordu.

"El kontrol testi. Anladın işte, biri banyodan çıktığında ellerini yıkadığı için ıslak ya da soğuk olup olmadığını anlamak için ellerini sıkarsın. Sabun gibi kokup kokmadıklarını anlamak için de koklarsın. İşte bu şekilde iyi temizlenmiş olup olmadığını kontrol edersin."

Ian güldü. "Sakın bana insanların elini kokladığını söyleme."

"Ah, hayır. Ama bir dahaki sefere görüştüğümüzde bunu yaparsam korkma."

"EKT'yi nereden öğrendin peki?"

"Küçük bir çocukken annem yapardı. Ellerimi yıkama konusunda yalan söylemeyi takıntı haline getirmiştin. O da beni durdurmak için bu aşamayı uydurmuştu." Bir an için duraksadım. Midedim burkulduğunu hissederken annemle ilgili anılarımı atlamak

için elimden geleni yapıyordum. İyi anıların sayısı o kadar azdı ki, ne zaman biri aklıma gelse hemen duygusallaşıyordum. Elbette annemle yaşadığım güzel anları hatırlamak istiyordum ama bunları düşünmek onu daha çok özlememe sebep oluyordu.

“O nasıl?” diye sordu Ian. Muhtemelen sessizliğimi fark etmişti.

“Bildiğin gibi. Olabileceğinin en iyisi. Garrett şaşırtıcı bir şekilde bana onunla ilgili yeni bilgiler veriyor. Birkaç ay içinde bebeği doğuracak.”

“Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?”

Aşırı. Çok aşırı geliyormuş gibi hissediyorum.

Konuyu geçiştirdim. “Uykunda gergedan gibi horluyorsun. Ayak tırnaklarını kestiğinde, kesilmiş tırnakların mutfakta bile olsa her yere uçmasına izin veriyorsun. Tuvalet kâğıdını yanlış yere astığından bahsetmiş miydin?”

Ian kıkırdadı. “Tamam, tamam. Belli ki annen hakkında konuşmayı erteledik ama tuvalet kâğıdı konusunda yanılıyorsun.”

“Hayır. Kâğıdı ters tarafa bakacak şekilde asıyorsun. Bu yanlış.”

“Hayır!” diye karşı çıktı. “Bu çekmeyi kolaylaştırır. Kolay erişim.”

“Yanlış, yanlış, yanlış.” Gelen esneme isteğine engel olamazsam da hemen sonra ağzımı kapattım.

“Ah, kahretsin. Orada neredeyse sabahın üçü oldu, değil mi? Hadi uyu, Haze.”

“Ben iyiyim.” Tekrar esnedim.

“Yalancı. Sabah çiftliğe gitmeden önce seni ararım. İyi uykular. Ve... Haze?”

“Evet?”

“Burnuna fıstık kaçmış bir fil gibi horluyorsun.”

Kıkırdadım. “İyi geceler, Ian.”

“İyi geceler.”

Telefonu kapatmamızdan birkaç dakika sonra telefonum mesaj bildirimiyle çaldı.

Ian: İşte bir dahaki sefere tuvalette otururken okuyabileceğin bir yazı.

Mesajın ardından tuvalet kâğıdının alt tarafa değil, üste gelecek şekilde asılması gerektiği hakkında açıklama yapan beş tane makale göndermişti.

Hazel: Eğer ilgileniyorsan sana internette *Koca Ayak*'ın gerçek olduğuna dair bir makale bulabilirim. *Noel Baba* hakkındaki gerçekler için de.

Ian: *Koca Ayak* gerçek. *Noel Baba* da öyle. İnternette okuduğun her şeye inanmaya başlamalısın. Mesela şu anda kocaman bir aletim olduğunu yazan bir makale okuyorum. Buna inan, Hazel.

Merak etme, Ian. Bu konuda kendi kanıtlarım var.

Hazel: Büyüklük bakan kişinin gözündedir.

Ian: Seninle tekrar buluştuğumda bunu gözlerinle görmeni isterim.

Gülümsedim.

Hazel: Git uyu, ucube.

Ian: Haze?

Hazel: Evet?

Ian: Şu an ne düşünüyorum biliyor musun?

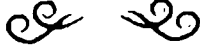
Hazel: Evet, ben de aynı şeyi düşünüyorum.

Ian: Güzel. İyi geceler.

Doğrudan söylemese de ne düşündüğünü biliyordum.

Ben de seni seviyorum, Ian Parker.

Uyumadan önce Spotify'ı açtım ve uykuya dalmama yardımcı olması için *The Wreckage*'in şarkılarını tekrar çaldım. Ian'ı bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum ama yeniden bir araya geleceğimiz günleri saymaya başlamıştım bile. Ayrıca dünyadaki diğer kızların yaptığı şekilde, aşk şarkıları benim için yazılmış gibi davranıyordum.

Ertesi sabah, telefonuma gelen bir mesajla uyandım. Ian olduğunu düşünerek cevap vermek için acele ettim ama yazan o değildi. Garrett'in adı ekranda yanıp sönüyordu.

Garrett: Bebek erken geldi. Yenidoğan yoğun bakım ünitesi denen bir yerde. Pek iyi görünmüyor.

Aklım başımdan gitmişti. Hızla ayağa kalktım ve üstüme bir şeyler geçirip yatak odamdan çıktım. Göğsüm aldığım nefeslerle inip kalkarken mesaja cevap yazmaya çalışıyordum.

Hazel: Hangi hastane?

Garrett: St. Luke's. Şehirden yaklaşık üç saat uzaklıkta.

Hazel: Annemle birlikte hastanede misin?

Garrett: Hayır. Bu hafta benzin param yoktu.

Hazel: Hazırlanıyorum.

Garrett: Muhtemelen yaklaşmana izin vermezler.

Hazel: O benim kardeşim. Yola çıkıyorum.

Garrett: Bilmek istersin diye düşündüm. Çocuğu biz almıyoruz.

Ne?

Hazel: Ne demek istiyorsun? Neden?

Garrett: Annen evlatlık vermeye karar verdi.

Hayır...

Mesajı tekrar tekrar okudum, sanki yeteri kadar irade gücüyle onları değiştirebilirmişim gibi...

Koca Pençe'nin evine koştum. Holly'yle sabah kahvelerini içerken bulmaca için kavga ediyorlardı. "Selam, şey... annem..." *Tanrım*. Karmakarışık ve anlamsız olmayan tek bir şey bile söyleyemiyordum.

"Sakinleş, tatlım. Ne oldu?" diye sordu Holly.

"Annem doğurdu ama bebek yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Hastane üç saat uzaklıkta ve oraya gitmem gerekiyor." Tırnaklarımı avuç içlerime bastırıyordum. "Sanırım tek başıma gidemeyecek kadar çok titriyorum."

Koca Pençe masadan kalktı ve kamyoncu şapkasım alıp kafasına geçirirken bir şeyler homurdandı. "Pekâlâ, gidelim."

Holly ayağa kalktı ve buzdolabına doğru ilerledi. "Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım ve yola koyulalım." Birkaç parça meyve ve geçen gün hazırladığı kahvaltılık sandviçleri çıkardı. Ardından bana doğru yürüyüp kocaman sırttı. "Merak etme, Hazel. Her şey yoluna girecek."

"Bunu nereden biliyorsun? Her şeyin yoluna gireceğini nasıl söyleyebilirsin? Yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Yenidoğan ünitesi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bunun iyi olmadığını anlayabiliyorum. Ayrıca... eğer annem yanında olamazsa... O tamamen yalnız kalacak. Bebek orada tek başına ve bunu düşünmek kalbimi paramparça ediyor."

"Bunların ne kadar zor olduğunu biliyorum ama şu anda eminim onunla ilgilenen pek çok doktor vardır. Eminim ona bakan,

her hareketini izleyen hemşireler vardır. Yalnız değil ve yakında kız kardeşi de yanında olacak. Yani her şey yoluna girecek. Sadece inanmaya devam et.”

Holly’ye başka bir şey söylemedim çünkü inancın gerçekten var olduğu bir dünyada büyümemişken onun inancına sahip olmak zordu. Yola sessizce devam ettik, spor radyosu dışında hiçbir şey açık değildi. Koca Pençe bazen program sunucularına sanki geçen gece oynanan kötü beyzbol maçlarıyla ilgili şikâyetlerini duyabiliyorlarmış gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

Holly ön koltuğa oturmuştu, bir süredir üzerinde çalıştığı bir şeyi örüyordu. Ben de arkada sessizce oturmuş tırnaklarımı kemiriyordum. Ian bana birkaç mesaj atmıştı ama henüz cevap verecek gücü kendimde bulamamıştım. Aklımdan öyle çok şey geçiyordu ki...

Annem kız kardeşimi evlatlık vermenin doğru cevap olduğunu nasıl düşünebilirdi? Şu anki yaşam koşullarımın mükemmel olmadığını biliyordum ama hayatımda yer almayan bir kız kardeşim olduğunu bilerek yaşamayı hayal dahi edemiyordum. Onu bir şekilde hayatımda tutmak için savaşmalıyım.

Hastaneye geldiğimizde, Tanrının lütfuyla küçük kız kardeşimi görmemize izin verildi. Henüz bir ismi yoktu ve milyonlarca makineye bağlıydı. Minik tüpler vücuduna girip çıkıyor, göğsü inip kalkarken küçük nefesleriyle dalgalanıyordu.

“O bir savaşçı,” dedi yanımızda duran bir hemşire. “Zor şeyler yaşıyor ama geri dönmek ve güçlü olmak için son gücüyle mücadele ediyor.”

Yeni doğmuş bebeğe bakarken, “Çok küçük,” diye fısıldadım. Gerçekten çok güzeldi. Etrafındaki tüplere ve makinelerin dikkat dağıtıcı gürültüsüne rağmen çok güzel olduğunu görebiliyordum.

Acaba onun da gözleri bir süre ela mı olacaktı? Acaba artık yalnız olmadığını biliyor muydu?

“Hemşire hanım, dışarı çıkıp konuşabilir miyiz acaba?” diye sordu Koca Pençe. Sesi tok ve derindi.

“Elbette.”

Odadan dışarı çıktıklarında Holly’yle birlikte içeride kaldık. Ellerini omuzlarıma koyarken bedenimin titrediğini hissetti.

“Evlatlık verilemez,” dedim. “Bu olamaz. O elimde kalan tek şey. Sahip olduğum tek aile bağı o, Holly. Çok şey kaybettim ve onu da kaybedemem. Kız kardeşimi kaybedemem.”

“Şşşt... Her şey yoluna girecek, tatlım.”

Bunu söylemeyi kesmesini istiyordum çünkü hiçbir şey yolundaymış gibi görünmüyordu. Her şey tamamen felaketti ve bu sorunları pozitif düşünceyle nasıl değiştirebileceğini göremiyordum.

Koca Pençe hemşireyle konuşurken bebeğin olduğu odada oturduk. Holly kollarını bedenime sararken titrememi durduramıyordum. Beklerken telefonum birkaç kez daha çaldı.

Ian: Her şey yolunda mı?

Ian: *Ghost*’lamak hiç senlik bir şey değil.

Ayağa kalkmadan önce yazdıklarını tekrar tekrar okudum. “Hemen döneceğim, Holly.”

“Acele etme, tatlım. Ian’a onu sevdiğimi söyle,” diye mırıldandı. Ian’ı aramaya gittiğimi anlamıştı.

Bir merdiven boşluğu bulduğumda elimdeki telefonla orada durdum.

Ardından onun numarasını tuşladım ve sesini duyduğumda içime bir huzur yayıldığını hissettim.

“Hey, Haze. Nasılsın?”

25

Ian

“Bebek doğdu ve şu anda yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kalıyor. Durumu çok iyi değil ama hemşireler iyileşme şansı konusunda umutlu görünüyorlar,” dedi Hazel. Sesi alçak ve kontrollü çıkıyordu.

“Sen iyi misin?”

Sesinden iyi olmadığı anlaşılıyordu. O sabah sessizliğe bürünmesi çok normaldi çünkü dünyası değişmeye başlamıştı. Artık yaşam savaşı vermeye çalışan bir kız kardeşi vardı.

“Bilmiyorum. Annem, Garrett ve annesinin ona bakması yerine bebeği evlatlık vermekten bahsediyor. Bunu düşünmek kalbimi paramparça ediyor. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu küçük kız sahip olduğum tek aileymiş gibi hissediyorum... ve şimdi başka birine gitme ihtimali var.”

“Şimdilik bunu fazla düşünme. Bebeğin iyileşmesine odaklanmak için elinden geleni yap. Tamam mı?”

Hafifçe burnunu çekti. “Evet, tamam.”

“Adı ne?”

“Henüz bir adı yok.”

“Tamam, o zaman bana ondan bahset. Nasıl görünüyor? Bana iyi kısımları anlat, Haze. Hikâyelerin kötü kısımlarında her zaman iyi bir şeyler vardır. İyi olan ne?”

“Bir tutam saçı var,” dedi Hazel. Zihninde iyi noktaları aramaya başladığında ses tonunun biraz değiştiğini fark ettim.

“Öyle mi?”

“Hı-hı. Gece yarısı kadar siyah ve gür. Annem hep kel bir bebek olduğumu ve iki yaşına kadar saçlarımın çıkmadığını söylerdi. Ama kız kardeşimin bolca saçı var.”

“Başka?”

“Hemşire durumunun iyiye gittiğini söyledi. Annemin hamile kalmadan önce yaptığı onca şeye rağmen daha fazla sorunu olmasına şaşıyorum. O bir savaşçı.”

“Bu özelliğini ablasından almış olmalı.”

Tekrar hüzünlenmeden önce hafifçe kıkırdadı. “Ben ne yapacağım, Ian? Onu götürürlerse ne yapacağım?”

“Hey, hadi ama! Her şey yoluna girecek.”

“Şu anda büyükannen gibi konuşuyorsun.”

“Büyükanneyle yirmi yılı aşkın bir süredir yaşıyorum ve henüz bu gerçek hakkında yanıldığını görmedim. Sadece inanmaya devam et. Biraz inanç duyman yeterli, sadece yarına dek seni idare edecek kadar.”

“Burada ne yapıyorsun, Ian? Sana içeride ihtiyacımız var,” dedi Max. Stüdyonun dışına çıktığında beni kaldırımın kenarında oturup telefonda konuşurken bulmuştu.

Kahretsin.

“Tuvalete gideceğini söylemiştin ama seni burada o lanet telefonla konuşurken buldum.”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

“Haze? Gitmem gerek. Sonra konuşuruz, tamam mı?”

“Tamam. Sonra görüşürüz.”

Telefonu kapatıp arkamı dönünce son derece sinirli bir Max Kahrolası Rider’la karşılaştım. “Özür dilerim,” dedim yüksek sesle.

“Burada sana verilen fırsatı anlamıyorsun sanırım, Ian. Milyonlarca insan bu stüdyoda olabilmek için cinayet işler ama sen burada herkesin lanet zamanını ve parasını boşa harcıyorsun çünkü bir kızla konuşmak için lanet bir telefon görüşmesi yapman gerekiyor.”

“Sıradan bir kız değil,” diye karşı çıktım. “O *hayatımın* kızı ve bana ihtiyacı vardı.”

Max beni baştan aşağı süzdü. “Hadi ama, dostum. Hayatının sonuza dek değişmesinin eşiğindesin ve bir aşk uğruna her şeyi riske mi atıyorsun? Uyan artık. İçerideki grup arkadaşların bu işe aynı saygıyı göstermeni bekliyor. Bu grubun lideri sensin, değil mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Evet.”

“O zaman lanet bir çocuk gibi davranmayı kes, artık biraz büyü ve onlara liderlik yap. İnsanlar bunun hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fırsat olduğunu söylerken seninle dalga geçmiyorlar. Küçük bir kasaba kızı yüzünden bunu mahvetme.”

Max’in ondan bahsettiğini duyduğumda ellerim yumruk oluyordu. Ben o kızı geleceğime nasıl çekeceğimi düşünürken, Max ondan geçmişimin bir parçasından başka bir şey değilmiş gibi bahsediyordu. Buna rağmen onunla tartışmadım çünkü yüzeysel olarak bakıldığında haklı olduğunu biliyordum. *The Wreckage*’e milyonlarca insanın hayalini kurduğu bir şans veriliyordu. Eric, James ve Marcus; tıpkı onların yaptığı gibi benim de ortaya çıkıp elimden geleni yapacağıma güveniyorlardı.

“Üzgünüm, Max. Yemin ederim, kendimi işime adıyorum.”

Gözlerini kısarak bana baktı, tam olarak ikna olmamış gibi görünüyordu ama sonunda bunu kabul etti. “Pekâlâ. O zaman işe koyulalım.”

Elini bana doğru uzattı.

“Ne?”

“Aptalı oynama, Ian. Bana telefonunu ver. Kayıt günlerinde telefon yok.”

Gece yarısını geçene kadar evimize dönmedik. Hazel'in çoktan uykuya daldığından emindim. Max'ten telefonumu geri aldığımda, ondan gelen bir sürü mesaj vardı. Son konuşmamızda başımı belaya soktuğu ve zamanımı aldığı için birkaç kez özür dilemişti. Kız kardeşinin durumunun biraz daha iyi olduğunu ama gözetim altında tuttuklarını söylemişti. Ayrıca bana bir itirafla bulunmuştu.

Hazel: İtiraf zamanı... Keşke burada olsaydın. Bunun bencillik olduğunu ve imkânsız olduğunu biliyorum ama bunu isterdim, lan. Keşke bu gece bana sarılmak için burada olsaydın.

Mesajına cevap yazarken yanında olamadığım için içimde biriken suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım.

Ian: Geç oldu ve muhtemelen uyuyorsun. En azından öyle olduğunu umuyorum. Ama seni sevdiğimi söylemek istedim, Hazel. Bunu mesajla söylemek istemiyordum. Tekrar göz göze gelene ve seni kollarımda tutana kadar beklemek istiyordum ama görünen o ki, hayat insanı en çok olmak istediği yerlerden uzak tutmanın bir yolunu buluyor. Ama seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Şu anda dünyanın karmakarışık olduğunu biliyorum ve keşke zor kısımları alıp kendim sırtlanabilseydim. Keşke sana sarılabilseydim. Keşke seni öpebilseydim. Keşke tenine karşı "*Seni seviyorum!*" diyebilseydim ve endişelerini giderebilseydim. Şimdilik bunları sadece mesajla söyleyebiliyorum. Seni seviyorum, Hazel Stone. Her şey yoluna girecek.

Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonumun çalmaya başladığını görüp şaşırdım. Hazel'in adı ekranda belirdiğinde hemen cevap verdim.

“Uyuyor olmalıydın,” derken yatağıma uzanıyordum.

“Sen de uyumalısın,” diye karşı çıktı. “Ama mesajını okuduktan sonra seninle konuşmam gerektiğini biliyordum. Bunu bana söylediğini duymam gerekiyordu... belki yüz yüze değil ama senin ağzından duymam gerekiyordu. Bu yüzden lütfen...”

Sesi çok bitkin geliyordu. Çoktan uyumuş ve benimle sadece rüyasında konuşuyormuş gibiydi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.”

İç çekişleri ahizeye doğru çok yumuşaktı ama bana cevap verişini dinlerken telefonu kulağıma sıkıca bastırmıştım. Hissetmesini umduğum kelimeleri söylüyordu. “Ben de seni seviyorum.”

“Neden sesin bu kadar üzgün geliyor?”

“Çünkü sevginin bazen yeterli olmadığını görecektim kadar uzun yaşadım. İşte o yüzden bu işe girişmek istemedim. Seninle o çizgiyi geçmekten bile çok korktum. Hayatın çok hızlı ilerliyor, lan. Çocuklarla yaşadığınız her şey harika. Şu anda olduğun yere gelmek için çok çalıştın ve çok daha fazlası yakında gelecek. Her şey çok hızlı ilerliyor ve senin adına çok mutluyum ama ben o dünyada değilim. Şu anda hayatım sanki ilerlemekten çok geri gidiyormuş gibi hissediyorum. Hatta zamanda donmuş gibiyim. Farklı zaman çizelgelerindeyiz ve beni de içine almak için kendi zaman çizelgeni yavaşlatmaya çalışmanı istemiyorum.”

Yatağımda yer değiştirdim. “Aşırı yorgunsun ve bunalmışsın.”

“Bugün benimle konuştuğun için başın belaya mı girdi?” diye sordu.

“Haze...”

Hazel bir nefes aldı. “Belki de haklısın. Belki de yorgunum. Uzun bir gündü ve biraz uyumalıyım.”

“Evet, tamam. Seni sabah ararım.”

“Sorun değil,” dedi Hazel. “Aramak zorunda değilsin.”

“Seni sabah arayacağım,” diye tekrarladım. “Seni seviyorum.”

Bir nefes verdi. “Ben de seni seviyorum.”

O ana kadar birini sevmenin bu kadar üzücü olabileceğini bilmiyordum.

26

Hazel

Hastanenin bekleme salonunda sürekli volta atıyordum. Koca Pençe ve Holly'ye, "Onu istiyorum," dedim sert bir şekilde. Hastanedeki üçüncü günümüzdü ve kız kardeşim yaşadığı tüm travmalardan güçlü bir şekilde kurtulmaya çalışıyordu.

Ian'ın büyükanne ve büyükbabası metal hastane sandalyelerine oturup ellerini birbirine kenetlemiş ve yüzlerini buruşturmuşlardı.

Holly başını iki yana sallayarak, "O kadar kolay değil, Hazel," diye cevap verdi. "Kurallar ve prosedürler var..."

"Kuralları ve prosedürleri bir kenara bırak. Ben onu istiyorum. Kız kardeşimi istiyorum. Ona bakabilirim, bunu yapabileceğimi biliyorum. Yıllar önce annem ve diğer evlatlık çocuklar için yaptığınız gibi hareket edin. En azından, onu yanıma alabilmem için bana yardım edin. Her şeyi halledeceğim, yemin ederim."

"O kadar kolay değil," dedi Koca Pençe. Holly'nin sözlerini tekrarlayarak beni öfkeliendirmişti.

"Hayır, kolay."

"Bu durum farklı. Bu yeni doğmuş bir bebek, Hazel. Annesinin vazgeçmek istediği bir çocuk..."

"Onu istediğimi bilseydi vazgeçmezdi. Bizi bir arada tutmak isterdi. Kızlarını ayırmak istemezdi."

Holly, “Hazel...” diyerek konuşmaya başladı ama sözünü kestim.

“Hayır.” Duruşumu dikleştirerek kollarımı vücuduma sardım.

“Hayır, söz verdin. Her şeyin iyi olacağına ve işlerin yoluna gireceğine söz verdin. Bu yüzden bir yolu olmalı. O küçük kızın benimle kalmasını sağlamanın bir yolu olmalı. Sahip olduğum tek aile o. Doğru insanlarla iletişime geçmek konusunda bana yardım edebilirsen sana bunun için ödeme yapabilirim.”

“Bunun parayla ilgili bir durum olmadığını çok iyi biliyorsun, küçük kız,” diye bağırdı Koca Pençe. Böyle bir şeyi varsaymamdan rahatsız olmuş gibiydi. Ama ne yapabilirdim ki? Zihnim durmak bilmiyordu ve umutsuzluk beni tamamen ele geçirmişti.

“O zaman ne?” diye haykırdım.

“*Sensin!*” diye karşılık verdi bana doğru elini uzatarak. Sandalyeden kalkarak az önce yaptığım gibi odada volta atmaya başladı. “Sen ve senin geleceğin, Hazel. Bütün dünya önünde duruyor.” Parmaklarını şıklattı. “Her şey önünde duruyor ve bunu bir kenara atmaya izin vermeyi kabul etmiyorum. Böyle bir hayat yaşamamak, henüz kendin bir çocukken bir çocuk yetiştirmemek için çok çalıştın. Hayatını başkalarına, annene bakarak geçirdin. Kendi başına bir çocuk olma şansın hiç olmadı. O yüzden bunu yapmayı kabul etmiyorum. Bir başkasına bakabilmen için, sahip olduğun o küçük hayat şansını elinden almayı kabul etmiyorum. Bu kadar genç birinin, henüz hazır olmamasına rağmen çocuk yetiştirmeye zorlandığı zaman neler yaşadığını gördüm. Kendi kızımın parçalanıp dağılmasını ve geleceğe dair bütün şanslarını mahvetmesini izledim. Senin de böyle bir hikâyen olmasına izin vermeyeceğim. Gelecek şansını bir kenara atmaya izin vermeyeceğim.” Gözlerinde yaşlar vardı ve kelimeler ağzından dökülürken sesi çatallaşmıştı.

Koca Pençe’yi hiç bu kadar duygusal görmemiştim, söylediklerinin ruhunun en derinlerinden geldiğini biliyordum.

Hafifçe burnunu çektiğinde, orada öylece durup güçlü kalmak için çok çabalamış olan deve bakarken hayrete düştüm.

“Koca Pençe...” dedim usulca. Başımı iki yana sallayarak devam ettim. “Tüm saygımla söylüyorum, ben senin kızın değilim. Ebeveynlik rolünde kaybolup sorumluluklarımdan kaçmam. Seni ya da kız kardeşimi terk etmem. Kendimi tamamen bu işe adanmış bir şekilde burada olurum. Yolumu bulmamın çok önemli olduğunu biliyorum ve yemin ederim ki bunun için çalışacağım. Ama her zaman hayatımda olmasını istediğim tek bir şey vardı.”

“Neymiş o?”

“Bir aile.”

Holly kaşlarını çatı. “Ama sen çok gençsin, tatlım.”

“Yaş olarak öyleyim fakat tecrübe konusunda durum farklı. Lütfen, bunu bir şekilde çözmeme yardım edin. En azından mümkün olup olmadığını görmeme yardım edin. Aksi takdirde hayatımın geri kalanını, elimdeki küçük aile parçasını korumak için olabilecek her şeyi yapmadığımı düşünerek geçireceğim.”

Bir süre sessiz kalıp birbirlerine baktılar. Tek kelime etmeden çok güçlü bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Koca Pençe bir yumruğunu dudaklarına vurdu ve Holly avucunu yanağına sürttü.

“Hiçbir söz vermeyeceğim,” diye homurdandı Koca Pençe. En sonunda bana doğru dönmüştü. “Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım ve atlatmamız gereken bir sürü denetim olacağını biliyorum.”

Hevesli bir şekilde, “Sorun değil,” diyerek cevap verdim. Koca Pençe’nin bebeği benim gözetimime verme konusunda hemfikir olduğu fikrini aklıma kazıyıştım. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardım. Kız kardeşimi büyütme şansım olacaksa her engeli aşar, karşıma gelecek her çemberden geçerdim.

“Ayrıca hâlâ üniversite araştırmalıyın çünkü ne olursa olsun, ileride bir diploma alacaksınız.”

“Uzaktan eğitim alabilirim,” diye cevap verdim. “Ne gerekiyorsa yapacağım. Yemin ederim, Koca Pençe.”

Kaşlarını çattı ama bu yüz ifadesinin ardında her şeyi tek başıma çözmeye çalışmam için bana izin vereceğini biliyordum. “Siz kadınlar benim ölümüm olacaksınız,” diye mırıldandı.

Ona doğru koşup kollarımı vücuduna sardım ve o kadar sıkı kucakladım ki muhtemelen ciğerlerindeki tüm havayı sıkıştırmıştım. “Teşekkür ederim, Koca Pençe.”

“Bana teşekkür etme. Henüz hiçbir şey yapmadım.”

“Ama yine de teşekkür ederim. Benim için yaptığın her şeye minnettarım.”

Bana hafifçe gülümsedi. Holly dışında birine böyle bir şey yaptığımı ilk kez gördüğüme yemin edebilirdim. “Eğer Tanrının lütfuyla bu işi başarırırsak, bez değiştirmeyi asla kabul etmiyorum.”

“Ah, Harry. Sana şimdi ne söylersek söyleyelim değiştireceksin,” dedi Holly.

Koca Pençe biraz daha homurdandı çünkü haklı olduğunu biliyordu. Sandalyesine tekrar otururken koridoru işaret etti. “Gidip kız kardeşini kontrol et. Birazdan orada olacağız.”

Söylediğini yaparak koridorda gözden kayboldum. Yenidoğan yoğun bakım ünitesine girmeden önce ellerimi iyice yıkadım. Kız kardeşim burada yeni bir yere taşınmıştı. Çok fazla makineye bağlı değildi ve kuvözünde insanların uzanıp ellerini tutmasına izin veren delikler vardı.

Ellerimi dikkatlice temizledikten sonra ona doğru yürüdüm ve kuvözde dinlenen kız kardeşime gülümsedim. Çok küçüktü ama çok vahşi ve güçlüydü. Tam bir savaşçıydı.

Elimi kuvözün deliğinden geçirerek parmağımı avucuna koyduğumda eliyle beni kavradığım hissettim. Parmakları soğuktu ve onları ısıtmak için elimden geleni yapıyordum. O kıpırdanıp sessizce mırıldanırken biraz burnumu çektim. Yoğun bakımdaki

pek çok bebek saatlerce ağlardı ama kız kardeşim öyle değildi. Neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Eğer bilmeseydim, karşımdakinin bir bebek olduğundan şüphe ederdim.

“Hey, tatlım,” diye fısıldadım kuvözdeki meleğe bakarak. “Beni tanımadığını biliyorum ama çok yakında tanıyacaksın. Bak, ben senin ablanım. Bundan sonra sana ben bakacağım. Muhtemelen dünyaya bunun için gelmedin. Tanrı biliyor ya, ben de hayatımın bu şekilde devam edeceğini düşünmemiştim ama hayat böyle bir şey işte. Bazen biz izin vermeden hızla değişebiliyor. Ama tam olarak bu yüzden birbirimize destek olmalıyız, tamam mı? Çünkü hayat değiştiğinde, tutunacak biri varsa her şey daha kolay olur. Bu yüzden bana tutun, kardeşim. Ben yanıdayım.” Belki de hayal görmüştüm ama parmağımı kavrayışının biraz daha sıkılaştığını hissettiğime yemin edebilirdim. Ben elini tutarken sonunda gözlerini açtı. Günlerdir bana bakmasını, gözlerini yüzüme çevirmesini bekliyordum.

O güzel ela gözlerini.

“Ablası gibi çok güzel,” dedi bir ses. Elimi kuvözden çekerken gerilmiştim. Duyduğum adamın sesi tok, boğuk ve bana aitti.

Ian’ın orada durduğunu görünce ağzım açık kaldı ve bir elim göğsüme gitti. Gözlerinin altında torbalar vardı ve saçları sanki günlerdir taranmamış gibi darmadağınktı. Rahat bir ifadeyle, uzun bedeniyle tam karşımda duruyordu. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş halde bana bakarken gözleri parlıyordu ve dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşmişti.

Kalp atışlarım hızlanırken içime ağır bir his oturdu. “Burada ne arıyorsun?”

“Gel, Haze,” dedi usulca. Ardından yanıma yürüyerek kollarını bedenime sardı ve beni kollarına çekti. “Sanırım bunun cevabını biliyorsun.”

Sanki o bir güneş, ben de bir buz küpüymüşüm gibi doku-

nuşuyla bir anda eridim. Ellerim göğsüne düştü ve varlığının bir hayal olmaması için dua edip durdum.

“Gerçekten burada mısın?” diye sordum.

“Gerçekten buradayım.” Alnımdan öptüğünde ona çok daha fazla âşık oldum. “Üzgünüm, biraz geciktim.”

“Ama nasıl? Bir süredir programının dolu olduğunu sanıyordum.”

“Biraz boşluk buldum.”

“İlan...” Müziği yerine beni seçtiğini düşününce hüznlendim. En çok korktuğum şey de bu ihtimaldi, onun ufkunu daralttığım için hayallerini gözden kaybetmesiydi.

“Şşşt, Haze. Sorun yok. Güven bana. Bir yolunu buldum. Boş bir günümüz vardı ve ben de uçağa atlayıp eve döndüm. Bu gece kırmızı gözlerle geri döneceğim ama bana ihtiyacın olduğunda yanında olamayacağımı hayal bile edemiyorum.”

“Sadece birkaç saatliğine mi buradasın?” diye sordum. “Çok yorgun olmalısın.”

“Evet ama buna değer. Şimdi gel bakalım. Beni kız kardeşinle tanıştır.” Ona doğru yürümeye başladı ama ben aşırı korumacı bir anne ayı gibi önüne geçtim.

“Bekle! Ona dokunmadan önce ellerini yıkamalısın.”

Sırtarak ellerini havaya kaldırdı. “Yıkadım bile. Buraya gelmeden önce hemşire bana söyledi. Devam et, EKT yapabilirsin.”

Ellerine doğru eğilip kokladığımda hastane sabununun kokusunu teninde hissettim. Ardından ona gülümsedim. “Tamam, devam et.”

İkimiz de kuvözün bir tarafını tuttuk ve ellerimizi deliklerden geçirdik. İlan onun sol elini tutuyordu, ben de sağ eline dokunuyordum. Kardeşimin yüzünde de gülümsüyormuş gibi bir ifade vardı. Elbette bunun bir gülümseme olmayabileceğinin farkındaydım. Şu anda gazı falan olabilirdi ama dudakları yukarı kıvrıl-

mişti ve bunu görmek mutlu olmamı sağlamıştı. Çok huzurlu sayılabilecek birkaç günden sonra nihayet rahatlamış hissediyordum.

“Burada olduğun için sana bağışlamak istiyorum ama aynı zamanda seni öpmek de istiyorum,” diye fısıldadım Ian’a. Otel odasında yatıyorduk. Koca Pençe ve Holly’yle birlikte son birkaç gündür bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşın hastaneye yakın bir otelde kalıyordum. Onlar otel odalarında konuyla ilgili araştırma yapmakla meşguldü. Ben de Ian’la geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyordum.

Yaklaşık iki saat sonra gidecekti. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve bırakmamaktı.

“Öpüşme seçeneğini seç. Bu daha iyi bir seçenek.”

Gülümsemediğimden bana aynı şekilde karşılık vermesini sağladım.

“Bunu özledim, Haze. Gülümsemeni özledim. Yalan söylemeyeceğim, geçen gece konuştuğumuzda beni korkuttun. Benim hayatımın nasıl ilerlediği ve seninkinin nasıl donup kaldığı hakkındaki sözlerin... Tüm bunlar, şüphelerin varmış gibi hissettirdi ve beni çok korkuttu.”

“Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Ama dürüst olmak gerekirse, böyle hissetmeye devam ediyorum. Kız kardeşimin başına gelenler yüzünden, eğer ona bakmam gerekirse hayatım altüst olacak. Bunun senin istediğin bir şey olmadığını biliyorum ve bu durumun bir şekilde hayallerinin önüne geçmesini istemiyorum. Şu anda yavaşlayamazsın. Gökyüzüne yükselmek üzeresin.”

“Bu işi yürütebileceğimizi kanıtlamam için bana bir şans ver, tamam mı? Bizden bu kadar çabuk vazgeçme, Hazel. Bunu yürütebilmek için bir yol olduğunu biliyorum.”

Ellerini benimkilerle birleştirdiğinde midemdeki kelebekler

uçuşmaya başladı. “Vazgeçmiyorum, lan. Burada olduğuma yemin ederim. Sadece temkinli ve gerçekçi davranıyorum.”

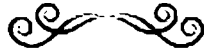
“O zaman kes şunu,” diyerek güldü ve avuç içlerimi öptü. “Sadece bir süreliğine benimle küçük bir rüya gör.”

Onunla bir hayal dünyasında yaşayamayacağımızı söyleyerek biraz tartışmak istedim. Ama birkaç saat içinde tekrar gidecekti ve ona ne olduğumuz konusunda huzursuz hissettirmek istemiyordum. Bu yüzden dudaklarını öptüm.

O da beni öptü ve bir kaşını kaldırdı. “Yani... adımı haykırman hakkında...” dedi sinsi bir sırıtışla.

“Tamam.” Kıkırdadım. “Kıyafetlerini çıkar.”

O gece otel odasında seviştik. Birkaç saat boyunca onun yalnızca kendisi, benim de sadece ben olduğum ve bunun fazlasıyla yeterli olduğu bir dünyanın hayalini kurmak için kendime izin verdim.

Ertesi gün, Koca Pençe ve Holly’yle birlikte kasabaya geri döndüm. Kız kardeşimin yanından ayrılırken kendimi çok kötü hissetsem de gidip daha fazla bilgi toplamamız gerekiyordu. Koca Pençe, Charlie’nin velayeti bana devretmeyi kabul etmesini sağlayabilirsek daha iyi durumda olacağımızı söylemişti ama bunun zor bir ihtimal olduğunu tahmin edebiliyordum. Charlie bu fikre asla olumlu bakmayacaktı. Hâlâ hapiste olsa bile, kendisine ait bir şeyi içeri girmesinden sorumlu olan kıza vermeyi asla istemeyeceğini biliyordum.

Yine de vazgeçmeden önce aklıma gelen tüm yolları deneyecektim.

O öğleden sonra eve dönerken radyoda *The Wreckage*’in bir şarkısı çaldı ve üçümüz de heyecandan çılgına döndük.

Koca Pençe elini bacağına vurarak, “Vay canına,” diye haykırdı. “İlan dışarıda gerçekten büyük bir şey yapıyor, ne dersiniz?”

“Evet, öyle.” Holly kocaman gülümsedi.

Koca Pençe müziğin sesini açtığı anda şarkının tüm sözlerini sanki zihnime kazınmış gibi söyledim. Radyoda grubun sesini duymak, İlan ve Holly’nin haklı olabileceğine dair tuhaf bir umut hissetmemi sağlamıştı. Belki de günün sonunda her şey yürüyecek ve bir şekilde yoluna girecekti. Eğer işler yolunda gitmiyormuş gibi görünüyorsa, o zaman muhtemelen henüz son noktaya gelinmemişti. Dünü atlatmama yetecek kadar inancım vardı ve yarını da geçireceğim şekilde içimde durmaya devam edecekti.

Bu oyunun adı sabırdı ve en iyi oyuncu olmak için her türlü plana sahiptim.

27

Hazel

Hazel: İtiraf zamanı... Şarkılarını tekrar tekrar dinliyorum.

Ian: İtiraf zamanı... Ne zaman bir aşk şarkısı söylesem, senin için söylüyorum.

Koca Pençe ve Holly'yle kız kardeşimi nasıl alabileceğimi çözmeye çalışıyorduk. Neyse ki, yasaların büyük çoğunluğu çocuğu bir aile üyesinin evine yerleştirmeyi tercih ettiklerini söylüyordu. Ayrıca küçük kız kardeşim olduğu için bu işleri biraz daha umutlu hale getirmişti.

Yine de artık hayatlarında olmamı pek istemeyen insanlardan daha fazla bilgi almam gerekiyordu.

Garrett'ın gözlerindeki ifade, ona sorular sormamdan bıkmaya başladığını gösteriyordu ama Charlie hakkında daha fazla bilgi almak için başka kime gidebileceğimi bilmiyordum. Charlie'yle iletişim halinde olduğunu biliyordum ve o adamın küçük kızı almamı kabul etmesini sağlamam gerekiyordu.

“Dinle, Hazel. Sana zaten hak ettiğinden daha fazla bilgi verdim ve ortaya çıkıp bir şeyler istemenden bıktım.” Üstünden viski koku geliyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Yerinde sallanmasından sarhoş olduğu ve bir tür uyuşturucu kullandığı belliydi.

Her şey ne kadar değişirse, bir o kadar da aynı kalmaya devam ediyordu. “Bu bir istek değil, Garrett. Bu bir rica. Charlie’yi kız kardeşimi almama izin vermesi için ikna etmeye çalışmanı istiyorum. Burada bir ailesi varken onun bir yabancının evinde büyüme ihtimalini düşünemiyorum.”

“O çocuğa verebileceğin hiçbir şey yok. Ama evlat edinen bir aile verebilir. Bencilce davranıyorsun.”

“Belki ama sadece ben olmayacağım. Koca Pençe ve Holly de yardım etmeyi düşünüyor. Bu küçük kızı desteklemeye hazır büyük bir aile var ve o da ailesiyle kalmayı hak ediyor.”

“Bırak gitsin, Hazel. Bırak bu işi,” diye mırıldanarak evine doğru yürümeye başladı.

Uzanıp onu kolundan yakaladım. “Garrett, bekle. Lütfen, durumu anlamıyorum. Benden kendince nedenlerle nefret ettiğini biliyorum ve bunu anlayabiliyorum. Ama beni tanıdığını da biliyorum. Ailenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Eğer Charlie’ye ulaşabilirsen...”

“Yardıma olmaz,” diye tersledi.

“Olabilir.”

“Güven bana, bunun bir faydası olmaz. Charlie o çocuk için hiçbir şey yapamaz.”

Gözlerimi kısmıştım. “Tabii ki yapabilir. Bir baba olarak...”

“Tanrım, Hazel! Lanet olası ipuçlarını kullan, olur mu?” Geri adım attım, Garrett’in beni bu şekilde terslemesine çok şaşırmıştım. “Bu onun çocuğu değil. Tamam mı? Bırak onu. Bırak çocuğu gitsin. Onu rahat bırak.”

İçimi inanılmaz derecede güçlü bir korku kaplarken kalbimin sıkıştığını hissettim. “Az önce ne dedin sen?”

“Bırak gitsin dedim.”

“Hayır.” Ellerimi saçlarımda gezdirerek duraksadım. “Charlie’nin bebeğin babası olmadığını söyledin.”

Kaşlarını çatarken başparmağını burun kemerine götürdü. “Ne? Hayır, öyle demedim.” Burnunu kırıltırması kafasının ka-
rıştığını gösteriyordu.

“Evet, söyledin. Charlie’nin babası olmadığını söyledin.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı ellerini yüzünde gezdirerek. “Gitmen gerekiyor, Haze.” Kapıyı kapatmaya gitti ama ayağını
araya sıkıştırarak durdurdum.

“Garrett,” diye yalvardım. “Lütfen.”

Bir iç çekerken ellerini havaya kaldırdı. “Lanet olsun, bu seni
mutlu etmeyecek.”

“Sorun değil. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Garrett homurdandı ve kapı çerçevesine yaslanırken ellerini
ceplerine yerleştirdi. “Charlie çocuk sahibi olamaz. Yıllar önce
bunu engellemek için bir ameliyat geçirdi. Etrafta küçük pislikler
dolaşırsa işini yürütemeyeceğini söyledi. Senin zaten çok baş ağ-
rıttığını söylerdi her zaman.”

Ne?

“O zaman babası kim?”

Altdudağı seğirirken başını iki yana salladı. “Dinle, Hazel.
Bunu neden bilmek istediğini anlıyorum ama...”

“Söyle bana.”

Başını eğerek mırıldandı. “Benim.” Bu sözler her şeyi altüst
etmişti. “Son birkaç aydır annenin durumunu neden bu kadar
önemsediğimi sanıyorsun?”

Göğsümdeki nefesin az geldiğini hissederken birkaç adım ge-
riye sendeledim. “Ne?”

“Böyle olmasını istememiştim, tamam mı? Bir gece annenle
birlikte kafayı buluyorduk. Sen kütüphanede ders falan çalışı-
yordun. Konuştuğumuz bir şey, sonrasında başka bir şeye kapı
araladı. Ardından bir başkası ve...” Sözleri yarıda kesildi. Dürüst

olmak gerekirse, aklımdan geçen düşüncelere uyum sağlayamıyordum. Bu ondan duymayı beklediğim son şey olabilirdi.

Annem eski erkek arkadaşım ile yatmıştı.

Bu öyle rahatsız edici bir düşünceydi ki, başka hiçbir şeyle yarışamazdı. Ama tüm bu karmaşanın içinde bir umut ışığı vardı. Charlie bebeğin babası değildi. Kız kardeşim için onun onayına hiç ihtiyacım yoktu. Garrett'in onayına ihtiyacım vardı.

Ruhumu saran öfkeye ve onun çenesine yumruk atma isteğime rağmen soğukkanlılığımı korudum çünkü hâlâ yardımına ihtiyacım vardı.

"Çocuğu istemiyor musun?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Kahretsin, Hazel. Hayatımda bir çocuğa yer yok. Annem onu yanıma almamı istedi, baba sorumluluğu ve tüm o saçma şeyler yüzünden. Ama annenle asıl sorumlu davranışın bu bebeğe gerçek bir yaşam şansı vermek olduğu konusunda anlaştık."

"Benimle," dedim elimi göğsüme götürerek. "Benimle gerçek bir hayat şansı yakalayabilir, Garrett. Onu sadece istemiyorum, ona ihtiyacım var. O benim ailem."

Başım eğerken boşluğa doğru bir tekme savurdu. Sarhoş olduğunu biliyordum ama bir yanı kız kardeşim için ne kadar doğru bir seçim olduğumu anlıyor olmalıydı.

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Çok az içerim ve artık içmeyeceğim. Hayatım boyunca anneme baktım. Kendine bakamadığında sana da baktım, Garrett. Yapmamam gereken zamanlarda bile hep senin yanında oldum çünkü ben böyle biriyim. Sevdiğim şeylerle ilgilenirim. Ona da sonsuza dek bakacağım."

Elini burnunun altına götürürken omuzlarını silkti. "Bunu gerçekten istiyorsun, öyle mi?"

"İstiyorum."

Güneş doğrudan yüzüne yansırken bir gözünü kısarak kapattı. "Yaptığım şey için benden nefret etmiyor musun?"

“İnan bana, senden nefret ediyorum. Ama... bu durum seninle ve benimle ilgili değil. Bu onunla ilgili ve sana karşı hissettiklerimin kız kardeşime olan ilgimin önüne geçmesine izin veremem.”

Havaya bir duman bulutu üflerken başıyla onayladı. “Peki. Her neyse. Sadece ne yapmam gerektiğini söyle.”

Kalbimin bu kadar az kelimeyle bu kadar kırılıp iyileşebileceğini bilmiyordum. “DNA testi gibi şeyler yaptırman ve bunların evrak işlerini halletmemiz gerekecek.”

“Tabii. Ne gerekiyorsa. Sadece bana ne yapacağımı ve ne zaman yapacağımı söyle.”

Başımı onaylarcasına salladıktan sonra ona teşekkür ettim. Ben uzaklaşmaya başlarken arkamdan seslendi.

Yanında büyüdüğümüz pek çok insan gibi o da bitkin görünüyordu. Saçları seyreلمiş, dişleri sararmıştı ve bizim için asla istemediğim bir hayata doğru yürüyordu. Yaşından çok daha yaşlı görünüyordu ve bir anlığına onun için üzüldüğümü hissettim.

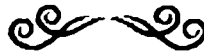
Tek yapmak istediğim onu kendi yıkımından kurtarmaktı ama kurtarılmak istemeyen insanları kurtaramayacağımı çabuk öğrenmiştim. Yapabileceğim tek şey, kendilerini kurtarmaları ve evlerinin yolunu bulmaları umuduyla verandanın ışığını açık bırakmaktı.

Yüzüne dökülen yağlı saçlarını çekerken, “Rosie,” diyerek tekrar seslendi. “Büyükannemin adı Rosie’ydi.”

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için bir kez başımla onayladım. “Teşekkürler, Garrett. Kendine iyi bak.”

Bana başka bir şey söylemedi. Ben de Ian’ın kamyonetine doğru yürüyüp eve döndüm.

Yakında küçük kız kardeşimin evi olacak olan yere gidiyordum.
Küçük Bayan Rosie.

Tüm evrak işlerini tamamladıktan ve bir sürü sosyal hizmet

görevlisiyle görüştüktan sonra, Rosie'yi eve getirinceyi başardık. Mahkemede yapılması gereken daha çok şey vardı. Aşmamız gereken pek çok engel, listeden silmemiz gereken bir sürü mahkeme tarihi ve prosedür vardı ama şimdilik kız kardeşim bizimle birlikte evindeydi.

Beşiği yatak odamdaydı ve hastanede çok ağlamasa da yeni evine yerleştğinde ciğerlerini keşfetmişti. İlk birkaç gün ve gece neredeyse dayanılmazdı. Kendimi on dokuz yaşındayken yeni doğmuş bir bebeği büyüteceğim gerçeğine zihinsel olarak hazırlamak için elimden geleni yapıyordum. Ama gerçek şuydu ki, bir insanın çocuk sahibi olmaya hazırlanması mümkün değildi.

Dünyadaki tüm bebek kitaplarını okuyabilirdim. Her hamilelik kursuna gidebilirdim ama hiçbirinin bir önemi yoktu. Çocuk büyütmenin her seferinde tek adım atılarak öğrenilen bir süreç olduğu anlaşılmıştı. Çok bunaltıcıydı ve bazen kendimi gözlerimden yaşlar dökülürken beş dakika dinlenmek için tuvalette otururken buluyordum.

Gözyaşlarım akıp giderken çok fazla suçluluk duygusu vardı. Belki de Garrett haklıydı. Belki de Rosie'yi yanıma alarak bencillik ediyordum. Belki de başka bir ailenin yanında daha iyi olurdu. Ama ona ihtiyacım vardı. Belki de onun bana olduğundan daha fazla ihtiyacım vardı.

Ayrıca her gün dünyamı aydınlatacak bir şey yapıyordu. Gü-lümsüyor, kıkırdıyor, uyuyordu. Göğsü sakinleştirici bir şekilde inip kalkarken uyuduğunu izlemeyi çok seviyordum.

Koca Pençe ve Holly'nin gelip onunla sırayla ilgilenmeye çok istekli olmalarının da yardımı dokunuyordu. Onu kendi torunlarıymış gibi seviyorlardı. Üstelik Koca Pençe'nin kocaman ellerinde minicik bir bebeği tuttuğunu görmek dünyanın en sevimli şeyi sayılabilirdi.

Ian'dan gelen pek çok aramayı açamıyordum. Gündüz ya da

gece fark etmeksizin, nefes alabileceğim kadar uzun olan her anlıkta kendimden geçiyordum. Diğer zamanlarda da kız kardeşimle ilgilenip ihtiyaçlarını karşılıyordum.

Ian: Seni özlüyorum. Sesini özlüyorum. Bu hafta New York'tayız ve tek düşünebildiğim şey, Eres'te seninle birlikte olmayı ne kadar çok istediğim.

Hazel: Hayatım karmakarışık olduğu için üzgünüm.

Ian: Seninle karmakarışık olmaya bayılıyorum.

Onu anlamıyordum. Olayları neden bu kadar alttan aldığını ve bana karşı neden bu kadar sabırlı davrandığını anlamıyordum. *The Wreckage* sahnede patlıyordu ve stüdyoda durmaksızın gelecek yılın başlarında yayınlayacakları albüm üzerinde çalışıyorlardı. Ancak buna rağmen her sabah ve gece beni aramak için zaman ayırmayı başarıyordu.

Ian'a verebildiğim tek şey kırıntılardı, onun sevgisini hak etmiyordum.

Muhtemelen yapmam gerekenden daha sık bir şekilde onu Google'da aratıyordum. Grupla ilgili haberlere göz gezdiriyordum. *The Wreckage* hakkında dünyanın ne düşündüğüne dair bulunması mümkün olan her şeyi okuyordum.

Rosie'nin sabah dört beslenmelerinden biriyle ilgilenirken alışkanlıkla haberlere göz atıyordum. Gözlerim, "Müziğin En Yeni Bekârı Ian Parker, Şu Anda Yalnız ve Sesiyle İç Çamaşırınızı Eritmeye Hazır!" diyen bir başlığa sahip olan habere takıldı.

Daha fazla okumak istemediğim için haberi hızla kapattım.

Şu anda yalnız ve iç çamaşırınızı eritmeye hazır.

Tanrım. Vajinama atılmış bir tekme gibi hissettiren bir başlıktı ve bunu başka nasıl ifade edebileceğimi bilmiyordum.

Sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yaptım. Ancak Ins-

tagram'da grubun buluşma toplantısına gelen çok sayıda kadını görmem duruma pek yardımcı olmuyordu. Güzel, uzun boylu ve zayıf kızlar kendilerini Ian Parker'ın üzerine atıyorlardı.

Filizlenmekte olan hikâyemizin olabildiğince büyümesini istiyorsam, Ian için daha fazla çaba sarf etmem gerektiğini biliyordum. Onu... bizi bırakmaya hazır değildim. Çok karmaşık bir hale gelmiş olsa bile, ilişkimize tamamen bağlı olduğumu ona göstermek görevim sayılırdı. Ona her şeyimi verdiğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Daha az uyku ve daha çok telefon görüşmesi anlamına gelse de bunu yapacaktım. Hayatımdaki her şeyi aynı anda idare etmeye çalışıyordum. Yapbozumun çok fazla parçası vardı. Yeni doğmuş bir bebeği büyütmek, uzaktan eğitim veren üniversiteleri araştırmak, uzaktan aşk yaşamak, çiftlikte çalışmak. Bunların her biri benim için önemliydi. Bu yüzden hepsine zaman ayırmak için gereken her şeyi yapacaktım.

28

Ian

Grupla haftalardır hiç durmadan çalışıyorduk. Kasım ayı geldiğinde, hangi gün ve saat diliminde olduğumuzu bile bilmiyordum. Ayrıca Hazel'ı kelimelerle anlatılamayacak kadar çok özliyordum ve bekâr olduğum hakkındaki o sahte makaleleri görünce hissettiğim suçluluk duygusu beni mahvediyordu.

“Pekâlâ. Al bakalım, küçük kasaba çocuğu,” dedi Max. Elinde evraklarla bana doğru yürüyordu. Haftaya New York'ta başlamıştık ancak sonrasında Los Angeles'a dönüp günlerimizi stüdyoda geçirmeye devam etmiştik.

Çocuklarla tamamen tükenmiştik. Sonbahar hızla geçiyordu ve tadını çıkarmaya neredeyse hiç vaktimiz olmamıştı. Hayatımızdaki her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki, hepsi bir bulanıklıktan ibaretmiş gibi hissettiriyordu. Yorgun ama mutluyduk. Yorgun ama kutsanmıştık.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordum.

“Tatil için eve dönüş biletleriniz. Amy'den sizin için hafta sonu programını boşaltmasını istedim. Eres'e dönmeniz için hepinize birinci sınıf biletler aldım. Bu dünyanın vahşiliğinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacınız olabileceğini düşünüyorum. İnsanın içine atacağı pek çok şey oluyor. Ayrıca ben de zaten ailemle buluşmak için eve dönmek istiyordum. Karım bir Şükran Günü'nü

daha kaçırmayı düşündüğüm için beni azarlıyor.” Elini çantasına götürüp ağzına birkaç hap attı. “Keşke o kaçırdığı tatillerin, sevdiği malikâneler için ödenen bedeller olduğunu bilseydi.”

Biletlere baktım ve sözleri içime yerleşirken göğsümde bir düğüm hissettim. “Ciddi misin? Bize izin mi veriyorsun?”

“Yeni şarkınız Billboard Hot 100 listelerine girdiği için size birkaç gün izin verebileceğimizi düşündüm. Fazla olmadığını biliyorum ama...”

“Hayır, hayır. Yeter de artar bile. Teşekkürler, Max. Buna ne kadar ihtiyacımız olduğunu bilemezsin. Buna ve bizim için yaptığın her şeye minnettarım. Çocuklara söylemeden önce sana bir sorum olacak. İnternette gezinirken grupla ilgili haberler okuyordum...”

Max başını iki yana salladı. “Bir numaralı çaylak hatası. Bu saçmalıkları okuma. Oldukça zehirli ve gelecek yıllar boyunca ruh halini mahvederler.”

“Evet ancak yaptığımız röportajlardan biriydi. Başlıkta bekâr olduğum söyleniyor ve iç çamaşırlarıyla ilgili bir şeyler yazıyordu. Bekâr olduğumu hiç söylemedim, o yüzden bu durum beni çok kızdırdı.”

Max başını iki yana salladı. “Amy’nin röportajı yapan kişiye senin seksilik seviyeni yükseltmek için söylediğinden eminim.”

Amy bizi kadınların arzuladığı belalı bir grup olarak göstermekten sorumluydu. Yaptığı işi anlıyordum ama şu anda sanki çizgiyi aşıyormuş gibi hissediyordum.

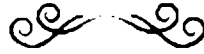
“Yine de insanlara yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Bir kız arkadaşım var, gerçekten değer verdiğim biri ve zaten uzun mesafelerle mücadele ederken bu tür şeyleri görmesini istemiyorum.”

“Doğru, elbette. Seni anlıyorum. Amy’yle bu konuyu konuşacağım. Ama şimdilik, kız arkadaşına magazin gazetelerinin yalanlarla dolu olduğunu açıkça söyle. Bu sadece oyunun adı ve

tıklama tuzağı da puan kazanmanın en kolay yolu. Şimdi gidip eşyalarını toparla.”

Söylediğini yaparken bir an için Hazel’ı arayıp eve geldiğimi haber vermeyi düşündüm ama sonrasında kendime engel oldum. Ona sürpriz yapmak istiyordum. Kollarımı ona sarmak ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmek için sabırsızlanıyordum.

Son zamanlarda çok bunalmış ve bitkin olduğu için kendini kötü hissettiğini biliyordum ama ona olan hislerim azalmıyordu. Aksine bu durum ona daha da çok âşık olmamı sağlıyordu. O fedakârlığın sözlük karşılığıydı. Her zaman başkalarına kendinden on kat daha fazla şey veriyordu. Bu bana göre onun en iyi özelliklerinden biriydi. Fakat aynı zamanda, başkaları için yaptığı kadar kendisine de bir şeyler vermesini istiyordum. Yıldızların ve ayın parıltısını hak ediyor olmasma rağmen, üzerindeki bir ışık kıvılcımı bile çok dikkat çekiyormuş gibi davranıyordu.

Şükran Günü’nden bir gün önce eve geldiğimde, Hazel’ı yatağında uyuyakalmış olarak buldum. Saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı ve tişörtünün üzerinde süt kusmuğu lekesi varmış gibi görünüyordu ama yine de çok güzeldi.

Rosie beşiğindeydi ve gözlerini kocaman açmış bir şekilde bana bakıyordu. O iri gözleriyle ablasına çok benziyordu.

Bir an sonra beşikten bir ağlama sesi yükseldi, bağırmaya başladığında hemen onu kucağıma aldım.

Hazel uykusundan sıçradı, tetikte ve telaşlıydı. Gözlerindeki uykuyu silerek, “Seni yakaladım, seni yakaladım,” diye mırıldandı.

“Sorun yok, biz iyiyiz,” diye cevap verdim. Kucağımda zıplatarak biraz sakinleşen bebeği yatıştırıyordum.

Hazel yatak odasında olduğumu fark ederken gözleri yaşlarla doldu. Mutluluktan mı, yoksa üzüntüden mi ağladığını bilmiyordum ancak sonrasında hızla yanıma geldi ve Rosie kollarımda yatarken bana arkamdan sarıldı.

“Bana her geri döndüğünde paramparça olacaktım gibi hissediyorum,” diye fısıldadı boynuma. Tenime nazikçe bir öpücük kondurdu.

“Sana her geri döndüğümde, bir daha gitmek istemeyecekmişim gibi hissediyorum.”

Rosie kollarımda biraz daha telaşlandığında Hazel kaşlarını çattı. “Muhtemelen acıkmıştır. Onu alıp bir şişe ısıtabilirim.”

“Sorun değil, ben onu tutarım. Sen gidip biberonu getirebilirsin. Biz burada bekleyeceğiz.”

Hazel tartışacakmış gibi tereddüt etti. Ama bunun yerine bir teşekkür mırıldanarak aceleyle odadan çıktı. Elinde şişeyle geri döndüğünde, Rosie’yle sallanan sandalyede oturuyor ve güzel bir ritim tutturarak sallanıyorduk.

Hazel bize doğru gülümsedi. “Senin yanında rahat görünüyor.”

“Çocukları severim. James ve Leah’nm küçük kız kardeşleri yeni doğduğunda ona bakmalarına yardım ederdim. Benim için doğuştan gelen bir şey.”

“Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim,” diye şaka yaptı. “Bağırdığında onu sakinleştirmeye çalışmak yeni bir tür cehennem gibi. Onu beslememi ister misin?”

“Ben hallederim.” Biberona uzanıp Rosie’yi beslemeye başladığında bir şampiyon gibi mamasını yemeye başladı. Onu ilk gördüğümde kuvözde çok küçük ve kırık dökük görünüyordu. Şimdiyse çok hızlı büyüyor olması, hayata çalkantılı başlangıcından daha büyük bir dönüş yapıyor olması inanılmaz bir düşünceydi.

Hazel karşımızda yere otururken gözlerindeki merakla bana bakıyordu. “Neden burada olduğunu sormak istiyorum ama dü-

nüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil. Sadece evde olduğun için çok mutluyum.”

Ona sırttım. “Ben de öyle. Max gruba sürpriz yaparak küçük bir tatil molası için eve bilet aldı. Billboard listelerine girdiğimiz için bir hediye olduğunu söyledi. Bu arada Billboard listelerine girdik.”

Hazel kocaman sırttı. “Evet, biliyorum. Bu sabah erken saatlerde okumuştum.” Telefonunu eline alıp bana gösterdi. “Sana bununla ilgili bir mesaj yazdım ama belli ki gönder tuşuna basmayı akıl edemeyecek kadar yorgundum.”

“Hayır, sorun değil. Yorgunluk sebebin oldukça geçerli.”

“Evet ama yine de seninle gurur duyuyorum. Sapık gibi görünmek istemem ama bir uyuşturucu alışkanlığım varmış gibi sizi internette araştırıyorum.”

“Dikkatli ol. İnternette okuduğun her şeye güvenemezsin.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bu komik çünkü daha önce internetteki her şeye inandığını söylemiştin.”

“Evet ama bu karanlık taraflarını görmeden önceydi.”

“Bekâr yaşam tarzını ve iç çamaşırı eritme becerilerini mi kastediyorsun?”

Bu sözler ağzından çıkarken irkildim. “O haberi okumadığını umuyordum.”

“En büyük hayranın olmanın kötü kısmı da bu, gördüğüm her haberi okuyorum.”

Rosie yemeğini bitirmişti, sandalyede sallanmaya devam ederken gazını çıkarması için onu omzuma aldım. “Dinle, Hazel... O sözler reklamcımın işiydi. Haber çıkana kadar bu şekilde yayınlanacağından haberimiz bile yoktu. Max’le bu konuyu konuştum ve ona bunun hoş olmadığını söyledim. Dünyanın bizi bilmesini istiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Bu şekilde olması benim için sorun değil. *Rock* yıldızı olmanın bir parçasının da kadınları eriten bir sek-

siliğe sahip olmak olduğunu anlıyorum. *All-American Rejects*'in sözleriyle, senin küçük kirli sırrın olmak benim için sorun değil.”

İnledim. “Ama benim küçük kirli sırrım olmanı istemiyorum. Herkesin bileceği şekilde benim küçük kirli kızım olmanı istiyorum.”

Öne doğru eğilirken dudaklarında hınzır bir sırıtış belirdi. “Özel olarak ve herkesin önünde pek çok kirli şey yapabilirim.”

“Gerçekten kastetmediğin şeyleri söyleme.”

“İnan bana. Çok ciddiym. Rosie aşağı indiği zaman sana göstereceğim.”

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Rosie’yi omzumda tutarken sırtımdan aşağıya doğru bir ıslaklık hissederek omzuma kustüğünü fark ettim.

Bebegi kendimden uzaklaştırdığımda, Hazel hemen onu yakaladı. “Bunun için üzgünüm. Tanrım, yemek yedikten sonra deli gibi kusuyor.”

“Gerçekten sorun değil. Olur böyle şeyler. Şuna ne dersin? Sen onu tekrar uyutmaya çalış. Ben de gidip uzun uçuştan sonra hızlıca bir duş alayım. Sonrasında daha önce bahsettiğin o küçük kirli sırlar hakkında konuşuruz.”

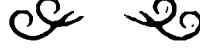
Gülümseyerek başıyla onayladı. “Burada bekliyor olacağım.”

Yatak odasından hızla çıkarak duşa girdim. Ellerimi vücudumun her yerinde gezdirirken olabildiğince çabuk yıkanmaya çalışıyordum. Bu sayede, Hazel’in yanına hızlı bir şekilde dönebilirdim. Rosie’nin çoktan uyumuş olmasını diliyor, dua ediyor ve umuyordum.

Hazel’in odasına geri döndüm, son birkaç haftadır sadece hayal edebildiğim şeyleri yapmaya hazırdım. Ancak Rosie beşiğinde uyurken onun yatağa uzanıp tamamen kendinden geçmiş bir halde uyuduğunu gördüğüm anda bütün umutlarım hiçliğe karıştı.

Öyleyse bu ilişkimiz için yeni bir engeldi.

Onu uyandırmak yerine sürünerek yatağa girdim ve hiç düşünmeden, tıpkı eski güzel günlerdeki gibi vücudunu benimkine yasladı. Tam o anda, kendimi resmen yeniden evimdeymişim gibi hissettiren bir şeye sahip olduğum için mutluydum.

“Bunu giyebileceğini düşündüm,” diye homurdandı Koca Pençe. Şükran Günü’nden önceki gece evimin ön verandasında duruyordum. Elinde bebek için bir tulum tutuyordu ve bu konuda çok kızgın görünüyordu ama bir tulum tutuyor olması bile onu normalden çok daha nazık gösteriyordu. “Birkaç malzeme almak için şehir dışına çıktığımda bunu mağazada gördüm. Kızın ilk Şükran Günü kıyafeti olması gerektiğini düşündüm.”

“Hazel’a vereceğimden emin olabilirsiniz,” diye söz vererek tulumu ondan aldım.

Koca Pençe sakalını kaşıyıp bana doğru bakmadan önce bir şeyler mırıldandı. “Geçen gece seni ve çocukları televizyonda gördüm. Sesiniz iyi geliyordu. Gerçekten iyiydiniz.”

Bu da neydi? Koca Pençe’den bir iltifat mı almıştım?

Küçük Rosie onu yumuşatıyor olmalıydı.

“Ama bunun lanet kafana girmesine izin verme. O kadar da iyi değilsin, evlat.” Ah, bu daha çok tanıdığım ve sevdiğim büyükbabama benziyordu. “Hazel ve Rosie’yle birlikte bu akşam bize gelmelisiniz. Büyükkannene yemek hazırlarken yardım et. Ayrıca şehre döndüğün için sana yemek pişirdi.”

“Aslında biraz yorgun hissediyorum, Koca Pençe. Birkaç saatliğine uyumayı düşünüyordum.”

“Eğer yabancılar için gösteri yapabiliyorsan, büyükkannen için de yapabilirsin,” dedi Koca Pençe. “Birazdan görüşürüz.”

Arkasını dönüp bana fazla seçenek bırakmadan yürüdü. Ancak

yine de haklıydı. Son birkaç aydır ailemle çok fazla iletişim kuramamıştım ve onları gerçekten özlemiştim.

Uykumu daha sonra alabilirdim. Aile her şeyden önce gelirdi.

Hazel'ı benimle gelmeye ikna etmek fazla zaman almadı ve bir saat sonra yola çıktık. Kapıdan içeri girdiğim anda, ev tam olarak Şükran Günü gibi kokuyordu. Mevsimin sıcaklığı büyükanne ve babamın evini doldurmuştu. Bunu memnuniyetle karşıladım. Onları özlemiştim. Evimi özlemiştim. Birkaç ay boyunca durmadan seyahat edip çalıştıktan sonra, evimi gerçekten çok özlediğimi hissedebiliyordum.

“Tatlım!” dedi büyükanne. Hindi önlüğüyle birlikte bana doğru yürürken kocaman gülümsüyordu. Her tarafı unla kaplanmıştı ve hatırladığımdan biraz daha yavaş hareket ediyordu ama bana sarıldığında sevgisini hissettim.

Tanrım. Büyükanneimin kucaklamalarını özlemiştim.

Beni bıraktığında kollarımı sıvadım. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Büyükanneim kıkırdadı. “Tatlım, sanırım sen mutfakta olmazsan daha güvende oluruz.”

Yemek yapmaktan bunaldığını biliyordum.

Eres'teki Şükran Günü, benim ailem için küçük bir olay değildi. Her şeyde olduğu gibi, kasabanın genel keyfini de düşünürlerdi. Bu yüzden ambar evi insanların gelip yemeğin tadını çıkarması için iki yüzden fazla sandalyeyle donatılmıştı. Çoğunlukla herkesin dağıtmak için kendine özgü bir yemek getirdiği bir davet olarak düzenleniyordu.

“Büyük kıymalı sandviçlerimden yapmamı istemediğinden emin misin?” diye takıldım.

Büyükanneim ürperdi. “Hayır, hayır. Şükran Günü için sandviç yapılmaz.”

“Bence yapılabilir. Hatta süslü olması için birkaç dilim peynir bile eklerim.”

Bunu hızlıca reddetti.

Bu çok kötüydü, biraz kıymalı sandviç gerçekten çok işe yarayabilirdi.

Hazel tam o anda başını kapı aralığından uzattı. “Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı, Holly? Koca Pençe bir süreliğine Rosie’ye bakıyor.”

Büyükannem onun yardım isteğine tamamen farklı bir tepki verdi. Kocaman bir şekilde gülümsedi ve ona mutfağa girmesi için işaret verdi. “Evet, evet. Yardım edersen çok sevinirim, tatlım. Lütfen, içeri gel.”

Hazel odaya girdiğinde büyükannem ona hemen bir görev verdi ve kendimi kişisel bir saldırıya uğramış gibi hissettim. “Şaka mı yapıyorsun? Yardım edebilirim!”

“Koca Pençe’ye yardım etsen daha iyi olur,” dedi Hazel. “Seni ofisine çağırdı.”

Koca Pençe’nin ofisine doğru ilerledim ve içeri girdiğimde, Rosie’yi tutarken ortaya çıkan görüntüye biraz gülümsedim.

“Harika görünüyorsun, Koca Pençe,” diye şaka yaptım ama o gülmedi.

Başıyla karşısındaki koltuğu işaret etti. “Otursana, Ian.”

“Nedir bu? Vaftiz babası anı mı?” dedim şaka yapar gibi.

“Otur yerine,” diye emretti.

Ses tonu karşısında güçlkle yutkunarak yerime oturdum. Sert sesi beni şaşkına çevirmiş, aptal bir çocuk olduğum için beni azarladığı lise günlerime geri götürmüştü.

Sonra Rosie’yi kucağına aldı -açık konuşmak gerekirse, bunu izlemek hâlâ çok eğlenceliydi- ve gözlerini bana dikti. “Hazel’la niyetin ne?”

Kıkırdadım, sözleri beni tamamen şaşırtmıştı. “Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Tam olarak dediğim şeyi kastediyorum, cvlat. Niyetin nedir? Onunla gelecek görüyor musun, yoksa sadece oyalanıyor musun? Çünkü o kız kardeşini yetiştiren, sıkı çalışma ahlakına sahip iyi bir kız. Bu ilişkide tam olarak ne amaçladığını anlamam için bana yardım et. Eğer ona zarar verirsen, kışını öyle bir tekmelerim ki soprano sesle şarkı söylemeye başlarsın.”

“Ne yapıyorsun, Koca Pençe? Ben senin torununum, Hazel değil. Bu konuşmayı benimle ilgili niyetleri hakkında ona yapman gerekmiyor mu?”

“Onunla zaten konuştum,” dedi kesin bir ifadeyle. “O seninle bir gelecek gören iyi bir kız. Ama dışarıda onun duygularıyla oynamana izin veremem. O harika bir insan, Ian. Bu dünyaya çok fazla harika insan gelmiyor ve o kısa hayatında çok şey yaşadı. Bu yüzden, eğer devam edeceğini düşündüğün bir ilişkiniz yoksa ve kariyerin şu anda asıl odaklandığın noktaysa; sana karşı hisleri daha fazla derinleşmeden önce onun yoluna bakmasına izin vermelisin. Daha fazlasını istemiyorsan onu peşinden sürüklemeyi. Tekrar soruyorum, onunla niyetin ne?”

Ellerimi birbirine kenetledim ve sandalyemde arkama yaslanarak büyükbabamın gözlerinin içine baktım. “Bu senin büyükanneyle yaşadığın türden bir şey,” diye cevap verdim. Bunu derinlerimde hissediyordum. Hazel’la milyonlarca anı biriktirmek istiyordum. Torunlarımızın, birbirimizle yaşlandığımız yıllarda aşk hikâyemize ilk elden tanıklık etmelerini istiyordum. Sonsuza kadar benimle atışmasını istiyordum.

Kalbimi açmama yardım eden o kızla birlikte yaşlanmak istiyordum.

“Tamam o halde.” Koca Pençe hafifçe gülümsedi ve bir kez başını sallayarak onayladı. “Yakaladığın şöhret ve başarı ne olursa olsun, o kıza tutunmaya devam et. Tamam mı? Ne olursa olsun, onun gitmesine izin verme.”

29

Hazel

“Koca Pençe’den tıpkı benim gibi bir vaftiz baba konuşması dinledin, değil mi? Bu konuşmayı yalnızca seninle yaptığını söylemediğini varsayıyorum?” diye sordu Ian. Akşam büyükannesine ve büyükbabasına yardım etmiştik, geç saatlerde eve dönüyorduk.

“Ah... O konuşmayı ve beraberinde gelen tehditleri dinledim.” Araba koltuğunda uyuyan kız kardeşime dönüp baktım. Emin olduğum tek bir şey varsa, o da Rosie’nin araba yolculuklarında sürekli uyuyakalmasıydı. Son zamanlarda, eğer evde çok bunaldığını fark edersem Ian’ın kamyonetine atlayıp onu yatıştırana kadar etrafta geziyordum. “Koca Pençe’nin tehditleri, Rosie için deli olduğu zamanlarda biraz daha sakinleşiyor gibi.”

“Ona gerçekten kafayı takmış, değil mi? Koca Pençe’yi böyle görmek çok komik. Onu nazikleştirmek için bir bebeğe sahip olmamız gerektiğini kim bilebilirdi? Bunu sadece büyükannemin yapabileceğini sanıyordum.”

“Ona bakmaya gelmediği tek bir gün bile yok. Rosie etrafta olduğu için çiftliğe daha çok geldiği konusunda yemin edebilirim. O benim küçük kardeşim, gerçekten özel biri.”

“Sana çekmiş olmalı.”

Başımı koltuk başlığına yaslarken ona doğru gülümsedim. “Sana bir sır verebilir miyim?”

“Bana tüm sırlarını anlatabilirsin.”

“Büyükanne ve büyükbabanın yaşlarına göre bu kadar çok çalışması beni biraz endişelendiriyor. Başkaları için çok fazla şey yapıyorlar ve gerçekten biraz yavaşlamaları gerekiyor. Holly HALLA ÇİNLİK Evi'nde her gün çalışıyor ve Koca Pençe de neredeyse bütün kasa-bayı yönetiyor. Bu sağlıkları için iyi değil. Ayrıca, bu gece Holly'yle yemek pişirirken çok çabuk yoruluyormuş gibi hissettim.”

“Biliyorum. Son birkaç yıldır onlara biraz yavaş ilerlemelerini söylüyorum ama beni hiç dinlemiyorlar. Tüm bu eziyete nasıl ara vereceklerini bilmiyorlarmış gibi davranıyorlar. Bu şehir için çok fazla şey yaptılar. Artık bir adım geri çekilmelerinin zamanı geldi. Geri adım atmaları için ne gerektiğini bilmiyorum. Yardım alacak türden insanlar değiller, daha çok yardım eden tarafta olmayı seviyorlar.”

“Onları için üzülüyorum. Bir molayı, kendilerine zaman ayırmayı hak ediyorlar.”

“Bunu asla kendine zaman ayırmayan kız söylüyor.”

Sözlerine güldüm. “Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama çiftlikte çalışmaya başladığımdan beri, hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum. Böyle bir işi sevdiğimi söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim ama gerçekten seviyorum. Uzun zamandır buradan kaçmayı düşünüyordum. Ancak zaman geçtikçe, Rosie yeterince büyüdüğünde ona çiftliği öğretmenin ne kadar güzel olacağını daha çok düşünüyorum.”

“Koca Pençe senin ne kadar iyi bir işçi olduğundan bahsetti. O adamı etkilemek zor, bu yüzden kendinle gurur duymalısın.”

“Gurur duyuyorum. Yani... Bunu yapmak zor, özellikle de Rosie'yle. Ama bir şekilde başımı suyun üstünde tutuyorum, yüzmeyi hatırlıyorum.”

Ian kamyoneti evin önünde park ederek motoru kapattı. “Sanırım birkaç haftalığına benimle turneye gelmeni istemem gereken

noktada değiliz. Aklıma harika bir fikir gibi gelmişti ama şimdi hayatını ne kadar sevdiğini görüyorum. Seni her şeyden koparmak çok kötü hissetmeme sebep olur.”

“Ekibin benim uzun bir süre için ayrılmamı kaldırılabileceğinden emin değilim. *The Wreckage*’i kaybettikten sonra, çiftliğe yeni gelenleri sizin kadar iyi olmaları için eğitmeye çalışıyorduk.”

Ian sırttı. “Bu konuda iyi şanslar.”

“Yine de sizi konserde görmek istiyorum. Sizi yeni dünyanızda görmek istiyorum. Rosie’yle oraya gelmem biraz zaman alabilir.”

“Her zaman gelebilir, biliyorsun.”

“Yakında,” diyerek kabul ederken elini tuttum. “Söz veriyorum, yakında seni görmeye geleceğiz.”

Tam o sırada, Rosie ağlamaya başladığında dönüp arkaya baktım. “Sence onu tekrar uyutmak için toprak yollarda bir tur atabilir miyiz?” diye sordum.

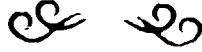
Ian kamyoneti çalıştırıp vitesine taktı. Beş dakika içinde kız kardeşim yeniden uykuya dalmıştı.

“Kendini hiç on dokuz yaşında bir bebek büyütürken görmüş müydün?” diye sordu Ian. Sağ eli hâlâ benimkinin üzerindeydi ve dokunuşunun içimde yarattığı sıcaklık hoşuma gitmişti.

“Aslında bunun başıma gelmemesi için çok mücadele ettim ama işte yine bu noktadayım. Doğrusu, kararımdan pişman değilim. Rosie başıma gelen en güzel şeylerden biri. Eğer bana gelecek vaat eden en büyük müzisyenlerden biriyle çıkıp çıkmayacağımı sorsalardı, onlara deli olup olmadıklarını sorarak cevap verirdim. Ama sanırım hayat böyle bir şey, olaylar bir anda gerçekleşiyor.”

Elimi dudaklarına götürüp öptüğünde dokunuşuyla huzur buldum.

Bazen hayatta başımıza gelenler hayal edebileceğimizden çok daha iyi olabiliyordu.

Şükran Günü yemeği sırasında ambar evi kahkahalar, teselli ve gözyaşlarıyla doluydu. Rosie çocukların onun için getirdiği pek çok oyuncaktan biriyle ilgilenirken ben de gruptakilerle masada oturuyordum.

Eric, James ve Marcus hindi tulumlu küçük kız kardeşime resmen âşık olmuştu. Ayrıca görünüşe göre, tüm kasaba da *The Wreckage*'e vurulmuştu.

“Şükran Günü yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim ama arkadaşımın bir fotoğraf çektirebilir miyiz?” dedi genç bir kız. Masamıza doğru yürürken titriyordu. Arkadaşı titreyerek biraz geride durmuştu. On beş yaşından daha büyük olamazlardı, gözlerindeki ışıltılar o kadar parlak ve umut doluydu ki...

Ian ve çocuklar fotoğraf çektirmeyi kabul ederken kızlar sevinçle zıpladılar. Hayranların fotoğraf istekleri, Koca Pençe'nin bir duyuru yaparak kalabalığın çocuklara saldırmasının önüne geçtiği ana kadar hiç durmadı.

“Hayatlarınız ne kadar tuhaf?” diye sordum onlara gülümseyerek. Gördükleri ilgi hoşuma gidiyordu çünkü bunu elde etmek için ne kadar çok çalıştıklarını biliyordum.

“Oldukça tuhaf,” diye yanıtladı Marcus. Ağzına biraz yemek tıkıştırmakla meşguldü. “Ama iyi bir tuhaflık.”

“Banka hesaplarımızdaki sayılara bakılırsa, gerçekten iyi bir tuhaflık,” dedi Eric. Bunu söylerken kocaman gülümsüyordu.

“Banka hesaplarındaki rakamlardan bahsetmişken,” diyerek söze girdi Ian. Takım elbisesinin cebinden bir zarf çıkarıp bana uzatmıştı. “Bu bizden sana.”

Bir kaşımı havaya kaldırdım. “Nedir bu?”

“Aç ve gör,” dedi James.

Yavaşça zarfı açtım ve içindekini gördüğüm anda kapatarak masanın üzerine fırlattım. “Bu da ne böyle?” diye soludum.

“Bu bir çek. Daha önce çek görmüştün, değil mi?” diye şaka yaptı Ian.

“O kadar sıfırlı bir çek görmedim. İki rakamdan sonra nokta mı vardı? Çeklerde iki rakamdan sonra nokta olmaz!” diye haykırdım. Çeke dokunduğum için kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

On bin dolar.

Çocuklar sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi bana on bin dolarlık bir çek uzatmışlardı. Birkaç ay önce Marcus ve Eric’in yirmi dolarlık Çin yemeği faturasını kimin ödeyeceği konusunda kavga ettiklerini hatırlıyordum. Şimdiyse on bin dolarlık çekler dağıtıyorlardı.

İnsanlarının dünyasının bu kadar hızlı değişebilmesi çok tuhaftı.

“Bunu alamam,” dedim.

Ian çeki alıp tekrar elime koydu. “Alabilirsin ve kesinlikle alacaksın. Şarkı sözleri konusunda yardımın olmasaydı, asla keşfedilemezdik. Ne kadar çok yükselirsek, sana da o kadar çok teşekkür edeceğiz. Bu sadece bir başlangıç.”

“Ian...”

“Hayır,” diye kesti sözümü. “Bununla savaşıma, Haze. Sen bunu hak ediyorsun. Karşılığında hiçbir şey almadan başkaları için çok fazla şey yapıyorsun. Yaptıkların için ödüllendirilmenin zamanı geldi.”

“Ayrıca bunun geldiği yerde daha fazlası var!” dedi Eric bağırarak. Ian’ın tabağındaki ekmeği aldı.

Durumun farkına vardıkça içimi bir rahatlık dalgası kaplamaya başladı. Bu para bana onların düşündüğünden çok daha fazla yardımcı olacaktı. Rosie ve kendim için daha fazlasını yapabilirdim.

Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir gelecek için para biriktirmeye başlayabilirdim. Biraz daha rahat bir nefes alabilirdim.

“Teşekkürler, çocuklar. Bunun benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu tahmin edemezsiniz.”

Marcus beni dürttü. “Ian’la takıldığına göre, eminim büyük şeyler görmeye alışıksındır,” diye şaka yaptı.

Yüzüm Mary Sue’nun yemek için yaptığı jelatin kalıptan daha kırmızı oldu.

“Onu utandırmayı kes, göt herif!” Eric ağabeyini itti.

“Ne? Utandırmıyorum. Bütün kasaba Ian’ın devasa sikinden habersizmiş gibi davranmayın,” diye karşı çıktı Marcus. “Ayrıca kız arkadaşım devasa sikimle açık bir şekilde övünseydi hindi kemiği yiyen bir köpek kadar mutlu olurum.”

Eric elini alnına vurdu. “Devasa sik demeyi kes,” diye homurdandı.

“Devaaaasaaaa siiiikk,” diye uzattı Marcus. Küçük kardeşinin sınırlarını zorlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Devasa ne?” dedi arkamızdan bir ses.

Omuzlarımızın üzerinden bakınca Holly’nin her zamanki gibi tatlı ve kaşlarını kaldırmış yüz ifadesiyle orada dikildiğini gördük.

Şimdi jelatin kalıba dönme sırası Marcus’taydı. “Bir şey değil, büyükanne,” dedi başını iki yana sallayarak. Bütün erkeklerin Holly’ye sanki onlar da torunlarıymış gibi “büyükanne” diye seslenmesine bayılıyordum. Kasabadakilerle olan ilişkisine bakılırsa, bu kadın bütün Eres’in büyükannesi gibiydi.

“Hayır, devam et ve ona ne söylediğini açıkla,” diye kışkırttı Eric. Marcus’un masanın altından kardeşinin bacağına sertçe vurduğunu düşünüyordum. Çünkü bir an sonra, Eric yılbaşı günü kutup dalışı yapan biri gibi çılgılık atmaya başlamıştı.

Holly gülümsemeye devam ederek elini havada savurdu. “Ah,

siz çocuklar ve şakalarınız. Tatlı masası hazır. Gidin ve biraz turta alın.”

James’in gözleri turta kelimesini duyunca ışıldadı. “Ev yapımı elmalı turta mı yaptın?”

Holly başıyla onayladı. “Eve de götürmen için fazladan yaptım. Ayrıca dondurucuda yanına harika gidecek muhallebi de var.”

Bunun üzerine çocuklar yerlerinden fırlayıp hızla uzaklaştılar. Ian gözlerinde kasvetli bir bakışla büyükannesine bakmaya devam ediyordu. “Peki ya sen, büyükanne? Yemek yedin mi?”

Büyükanne onu geçiştirdi. “Ah, hayır. Henüz yemedim ama yiyeceğim. Yemeğe gömülmeden önce herkesin karnının doyduğundan emin olmak istiyorum.”

“Sanırım artık herkes kendi kendine idare ediyor. Hadi, büyükanne. Bir şeyler yemelisin.”

Holly onu susturduktan sonra yanına doğru ilerleyip ellerini torununun yanaklarına yerleştirdi. Sonra eğilip onun alına bir öpücük kondurdu. “Eve döndüğün için çok mutluyum. Tatili sensiz geçirmeyi hayal bile edemezdim. Seni özledim.”

Ian kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ben de seni özledim, büyükanne. Yeterince aramadığım için özür dilerim. Bunun çaresine bakacağımdan emin olabilirsin.”

“Ne zaman beni arasan, çok memnun oluyorum. Ama bizi aramak zorundaymışsın gibi hissetme. Bir sonraki *Elvis* olmak konusunda meşgul olduğumu biliyoruz.”

Aralarındaki iletişime gülümserken biraz imrendiğimi hissettim. Büyükanneyle büyükbabamı hiç tanımamıştım ve onların arasındaki sevgiyi izlemek çok güzeldi.

“Hadi bakalım. Şimdi gidip kendine biraz turta al. Ben diğer masalara hazır olduğumu haber vereceğim,” dedi Holly.

Ian, “Ayağa kalkıp tatlının hazır olduğunu bağırabilirim,” diye teklif etti. Ancak Holly başını iki yana salladı.

“Hayır, hayır. Herkese selam vermem gerekiyor ve geldikleri için minnettar olduğumu bilmelerini istiyorum.” Bana doğru bakarken elini öne doğru uzattı. Elini tuttuğumda içimi ısıtan bir şekilde gülümsedi. “Burada olduğun için çok mutluyum, Hazel.”

Gözlerim dolmuş olmalıydı çünkü diğer masalara gitmeden önce bana ağlamamamı emretmişti.

“Tanrım, o bir cevher.” Burnumu çekerken gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı sildim.

“Hadi, Haze.” Ian beni dürttü. “Ağlamamamı söyledi.”

“Biliyorum, biliyorum. Sadece çok mutluyum. Bu buluşma her şeyiyle inanılmaz ötesi. Son birkaç yıldır Şükran Günü’nü kutlamamıştım. Kutladığım zamanlarda bile sadece annemle birlikte marketten aldığımız tavukları yiyorduk.”

Bir kaşını kaldırdı. “Büyükannem ve büyükbabam ben doğmadan önce bile bu etkinliğe ev sahipliği yapıyordu, ayrıca kasabadaki herkese ücretsizdi. Sen neden buraya gelmedin?”

“Charlie kasaba etkinliklerine katılmamızı istemiyordu. Meraklı insanların onun yoluna çıkması için çok fazla fırsat vereceğini söylüyordu.” Kaşlarını çatığında bundan nefret ettim. Ian’ın geçmişim için üzgün görünmesinden nefret ediyordum. Elini uzatıp dizini okşadım. “Ama şimdi buradayım ve önemli olan da bu.”

“Zamanda geriye gidebilseydim, sana asla o şekilde davranmazdım, Haze. İlk tanışmamızdan bu yana çok zaman geçtiğini biliyorum ama... Kahretsin, sana karşı böyle bir pislik olduğum için hâlâ kendimden nefret ediyorum.”

Hafifçe kıkırdadım. “Bu gerçeği fazlasıyla telafi ettin, bundan emin olabilirsin. Ayrıca on bin dolar geçmişteki tüm kaba cümleleri karşılıyor,” dedim şakayla.

Hâlâ kasvetli görünüyordu ve ben dudaklarındaki mutluluğu özlemiştim. “Ne oldu, Ian?”

“Sadece seni özledim. Bunu özledim,” derken kalabalığı işaret

etti. “Gidene kadar evimi bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.”

“En çok neyi özölüyorsun?” diye sordum.

Sıcak bir nefes verdi. “Kahretsin, her şeyi. O aptal, engebeli toprak yolları. Şenlik ateşlerini. Çiftlikteki hayvanları. Dottie’nin toynaklarıyla beni tekmelemesini. Seni. Seni çok özledim.”

Eğilip dudaklarını öptüm. “Şu anda buradayım.”

“Bunun için şükrediyorum.”

“Senin için şükrediyorum.”

Gülümsemesi dudaklarına yayılırken beni bir kez daha öptü ve dudakları benimkilere değdiğinde fısıldadı. “Seninle sabaha kadar sevişebilir miyim?”

“Evet,” derken altdudağımı ısırđım. “Ya da en azından, Rosie’nin bez değışim saati gelene kadar.”

30

Ian

Evdeki kısa tatil istediğimden daha hızlı gelip geçmişti ama ailem ve sevdiklerimle geçirebildiğim her saniye için şükrediyordum. Bavullarımı hazırlama zamanı geldiğinde Koca Pençe, büyükanne ve Hazel ilk gidişimde olduğu gibi yine evin dışında bekliyordu. Bu sefer tek fark, Rosie'nin büyükbabamın kollarında yatıyor olmasıydı.

Büyükanne yanağımdan öperek, "Bu şekilde veda etmeyi gerçekten bırakmalıyız," dedi şakayla.

"Umarım çok geçmeden dönerim."

"Noel için mi?" dedi umutla.

Noel gösterileri için sahne alacağımızı bildiğimden sorusuna kaşlarımı çattım. Hayatımda hiç ailemle kutlamadığım bir Noel olmamıştı. Belki de Max bize bir tür Noel mucizesi yaşatırdı. "Umarım, büyükanne." Yanağından öptüm.

Koca Pençe beni el sallayarak uğurladı ve bir daha hüzünlü vedalaşma anları oluşturmamamı söyledi. Rosie'nin alnından öptükten sonra büyükbabamın elini sıktım. "Orada iyi işler yap, Ian. Sonra da eve gel."

"Peki, efendim."

Ardından elinde bir kutu tutan Hazel'a doğru ilerledim. Ona veda etmekten korkuyordum. Bir parçam turda bana katılması için ona yalvarmak istiyordu ama bunun bencillik olacağını bi-

liyordum. Çiftlikte kendine bir hayat kuruyordu ve sırf her gün onunla uyanabilmek için çok sevdiği bir şeyden vazgeçmesini bekleyemezdim.

Ama lanet olsun ki her gün onunla uyanmak istiyordum.

“Bu senin için,” dedi kutuyu bana doğru uzatarak.

Kaşlarımı kaldırarak kutuyu açtım. İçindeki eşyaları inceleyen sanki göğsüm mutluluktan patlayacakmış gibi hissettim. Mutluluğu bulmak için evden ayrılmıştım ama mutluluk bunca zamandır yanı başımda duruyordu.

“Bu evden bir parça,” diye açıkladı kutuyu benim için karıştırırken. “Bu eski toprak yolla dolu bir kavanoz. Şenlik ateşi kokulu bir mum ve hepimizin birkaç fotoğrafı. Çiftliğin etrafındaki hayvanların fotoğraflarını bile çektim. Ayrıca, Holly senin için bir düzine ev kurabiyesi yaptı ve ben de birkaç tane muzlu ekmek yaptım. İhtiyacın olduğunda sana bizi hatırlatacak bir şey.”

Onu o kadar çok seviyordum ki, her geçen gün bu sevgi biraz daha artıyordu. Sevginin sürekli büyüyebileceğini hiç düşünmedim ama Hazel’in yanında olduğum her an kalbim üç beden büyüyormuş gibi hissediyordum.

“Sen mükemmelsin,” derken kutuyu yere bırakıp onu kucakladım. “Yakında görüşürüz, tamam mı?”

“Ama çok yakında değil,” dedi keskin bir sesle. “Önce hayallerinin gerçekleşmesi gerekiyor.”

“Güven bana.” Alnından öptüm. “Zaten gerçekleştiler.”

“Sen benim en iyi arkadaşımsın, Ian Parker.”

“Sen benim en iyi arkadaşımsın, Hazel Stone.”

“Git müziğini yap ve sonra bize geri dön, tamam mı? Merak etme, dönüşün için verandanın ışığını açık bırakacağız,” diyerek yanağımdan öptü.

Kutuyu kiralık minibüsüne koyarak ailemle son kez vedalaştım. Ardından diğer çocukların evine uğrayıp onları aldım ve havaalanına doğru yola çıktık. Terminalde oturup uçağımıza binmeyi

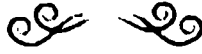
beklerken, Hazel'in bana verdiği fotoğraflara bakmaya devam ettim. Evin bir yer değil, yanımdaki insanlar olduğu çok açıktı ve hayatım boyunca asla evsiz kalmayacak şanslı bir pisliktim.

James fotoğraflara doğru başını sallayarak, "Bu Hazel'dan mı?" diye sordu.

"Evet, bana bir teselli kutusu hazırladı. Ayrıca ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir gün o kızla evleneceğim."

Çocuklarla tekrar yollara düştüğümüzde durmadan sahne almaya başladık. Ülkenin dört bir yanında büyük yıldızların sahnesine çıkma fırsatı yakalamıştık ve bir sonraki yıl çıkacak olan albümümüzün hazırlıklarına devam ediyorduk.

Çoğu zaman Eric'in sosyal medya takipçilerimizin inanılmaz rakamlara çıkmasını izlerken kalp krizi geçireceğini düşünüyordum. Bir konser için Richmond, Virginia'ya giderken tur otobüsünde, "Bir milyon Instagram takipçisi!" diye bağırdı. "Bir milyondan fazla takipçiye ulaştık!"

Hepimiz sanki *Grammy* kazanmışız gibi kutlama yaptık. İnsanların bizi fark ettiğini bilmek iyi hissettiriyordu. Benim için en büyük ödül buydu, insanların ortaya koyduğumuz işle bir bağ kurmasıydı.

Çığ gibi büyüyen bir başarının içindeymişiz gibi hissediyordum. Gerçekleştirdiğimiz her konserde daha fazla insan gelip adımızı haykırıyordu. Hayranlarımız hangi otellerde kaldığımızı öğreniyordu. Tanınmadan sokaklarda yürümek gittikçe zorlaşıyordu.

Max Kahrolası Rider'ın bize vaat ettiği dönüşüm gerçekleşiyordu. Grubumuz ünlü oluyordu ve bunların hepsi göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşiyordu.

Hâlâ evimle olan iletişimim için şükrediyordum. Hazel'la yap-

tiğim telefon görüşmeleri için minnettardım çünkü onlar ayakta kalmamı sağlıyordu.

Richmond'daki akıllara durgunluk verecek kadar iyi konserimizin ardından kışlık montumu giydim ve gecenin geç saatlerinde biraz temiz hava alıp Hazel'la sohbet etmek için dışarı çıktım.

"*Shawn Mendes* için açılış yaptığına ve orada olmadığımı inanamıyorum," diye iç geçirdi Hazel. Muhtemelen benden çok *Shawn*'ı özlediği için üzgündü.

"Burada olmamana sevindim çünkü insan içinde daha iyi görünüyor, daha iyi şarkı söylüyor ve daha iyi bir insan. *Shawn* için beni terk etmene gerçekten hiç ihtiyacım yok."

"Haklısın," diyerek kabul etti. "Bir bebek yapmak için ona yalvarırdım."

Sırttım. "Sana bebek veren tek kişi ben olacağım." Hat sesizleşirken ne söylediğimi fark ettim. "Yani... çok, çok uzak bir zamanda. Lanet olsun. Bu çok ağır oldu. Bunu hiç söylememişim gibi düşün."

"Hayır, sorun değil. Gerçekten. Sadece bir gün çocuk istediğini bilmiyordum."

Alnımı ovuşturdum. Sanırım bu daha önce konuştuğumuz bir şey değildi. "Şey, evet. Bir gün. Yakın bir zamanda değil tabii ki. Ama etrafta koşuşturan birkaç minik Ian görebiliyorum. Sanırım Rosie'yi görmek bu düşüncüyü benim için gerçekten pekiştirdi. Her zamanki gibi çok tatlıydı ve bu konu hakkında biraz düşünmeme neden oldu."

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Midemde bir düğüm hissederken, "Peki ya sen?" diye sordum. "İleride çocuk istiyor musun?"

"Ah, evet. En azından iki ya da üç. Hatta dört ya da beş. Kahkahalarla dolu kocaman bir aile istiyorum. Annem dışında pek fazla akrabam olmadan büyüdüm. Büyük bir aile kurmak istiyorum."

Ben de, Haze.

O büyük alleyi seninle kurmak istiyorum.

Elbette bunu söylememiştim. Biraz fazla ileri giderdim.

“Affedersiniz! Affedersiniz! Siz Ian Parker mısınız?” dedi arkamdan bir ses.

Kahretsin.

Yürümeye devam ettim. Max bize eğer toplum içinde görülürsek ve bize yaklaşılmamasını istemiyorsak normal bir hızda yürümeye devam etmemizi, olduğumuz kişi değilmişiz gibi davranmamızı tembihlemişti.

“Biri seni mi gördü?” diye sordu Hazel.

“Evet ama ben sakın davranacağım ve otele geri döneceğim. Sorun yok.”

“Affedersiniz! Lütfen! Siz Ian Parker’sınız, değil mi?” dedi başka bir ses. Bu seferki bir erkek sesiydi. Çoğu zaman bize seslenen kişiler kadın olurdu. Bu yüzden tok bir erkek sesi duymak beni şaşırtmıştı.

“Hayır, Ian değilim,” diye seslendim hızımı koruyarak.

“Sensin!” dedi kadın. “Bu Ian! Anlayabiliyorum. Ian Carter! Biziz.” Kadının dilinden göbek adım dökülünce adımlarım durdu.

Bu benim için yeniydi. Ian Carter diyerek seslenen son kişi benim...

Arkamı döndüğümde beni takip eden iki kişiyi gördüm ve onlarla göz göze geldiğim anda kendimi bir yumruk yemiş gibi hissettim. “Seni sonra ararım, Hazel,” diye mırıldanarak telefonu kapattım. Şok tüm benliğimi sararken dudaklarım aralandı. “Anne? Baba?”

Yıkık dökük ve perişan görünüyorlardı ama gerçekten onlardı. Annemin gözleri gözlerime, babamın kaşları da benim kaşlarıma benziyordu.

Annem ellerini seyrelemiş saçlarında gezdirirken bana neşeli bir şekilde gülümsedi ve son on dört yıldır hayatımdan hiç çıkmamış gibi konuştu. “Hey, bebeğim.”

31

Ian

Hey, bebeğim.

On dört yıldan sonra annemden duyacağımı düşündüğüm onca şey arasında, “*Hey, bebeğim,*” gibi bir sesleniş yoktu. Belki başta bir şey olabilirdi. *Hey, Ian. Seni terk ettiğim ve ne bileyim, on dört yıl boyunca zihnini mahvettiğim için özür dilerim. Ya da... Hey, oğlum. On dört doğum gününü kaçırdığım için özür dilerim. Veya... Hey, oğlum. Hâlâ Dallas Cowboys hayranı mısın?*

Dürüst olmak gerekirse, tüm kelimeler arasında bunlar duymayı en son beklediklerimdi.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde üçümüz sokağın aşağısındaki bir lokantaya geçmiştik. Otomatik pilotta hareket ediyormuş gibi hissediyordum, önümde tam olarak ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiştim. Menüdeki neredeyse her şeyi sipariş ettikten sonra, yıllardır yemek yememiş gibi midelelerini sonuna kadar doldurdular.

Benim hiç iştahım yoktu.

“Bu gece bizimle oturduğun için sana teşekkür etmek istedik, oğlum,” dedi babam, birkaç patates kızartmasını ağzına atıyordu. Ayağı fayans döşeli zemine vuruyordu. Üzerinde delikleri olan yıpranmış kışlık bir mont ve bir şapka giyyordu. Uzun zamandır kesilmemiş bir sakalı vardı ve kıpırdanmadan duramıyordu. Bu

kadar çok hareket ettiğinin farkında olup olmadığını bile bilmiyordum ama asla durmuyordu.

Annem de aynı şekildeydi ama babam kadar sık yapmıyordu. Görünüşleri... berbattı.

Eres'ten ayrıldıkları zamandan beri bir bok trenine binirmiş gibi görünüyorlardı. Hâlâ uyuşturucu kullandıkları belliydi ve bu kalbimi paramparça ediyordu. Ayrıldıklarından beri iki şeyden birinin gerçekleştiğini düşünmüştüm: Aşırı doz alıp hayatlarını kaybetmişlerdi ya da mutlu ve temiz bir hayat yaşamamanın yolunu bulup beni geçmişte bırakmışlardı.

Açıkçası, ikinci seçenek geceleri uyumamı kolaylaştırıyordu.

Ancak başka bir ihtimalin de olduğunu öğrenmek -hâlâ eskisi kadar berbat durumdaydılar- kalbimi paramparça ediyordu.

"Uzun zamandır sana ulaşmak istiyorduk ama Koca Pençe'nin bu şekilde geri dönmemizi kabul etmeyeceğini düşünüyordum," dedi annem. Üşüyormuş gibi titriyor ama aynı zamanda terliyordu. Ceketimi çıkarıp omuzlarına sardığımda gülümsedi. "Görünüşe göre, güneyli bir centilmen yetiştirmişler," dedi babamı dürterek. "Sana onun harika biri olacağını söylemiştim. Öyle değil mi, Ray?"

"Kesinlikle öyle söyledi," diye onayladı babam. Kolasını yudumlamakla meşguldü.

"Burada ne işiniz var? Beni nasıl buldunuz?"

"Seni bulmak çok kolay. Bu gece şehirde sahne alacağını gördük ve yüzün tüm internette, dergilerde ve televizyonda yayınlandı. Farkında olup olmadığını bilmiyorum ama buralarda önemli birisin, evlat."

Ona zoraki bir şekilde gülümsedim. Keşke bana "evlat" diyerek verdiği huzursuzluğu bilseydi.

Yıllardır onların çocuğu değildim.

"Ama neden buradasınız?" diye tekrar sordum. "Ne istiyorsunuz?"

Annemin bu sözler karşısında ne kadar şaşırdığını görsem de başka nasıl soracağımı bilememiştim. Daha önce birçok kez tekrar buluşmamızı hayal etmiştim ama ne yazık ki bunun şöhret gelmeden önce olmasını umuyordum, sonrasında değil. Artık kendim için bir şeyler yapma yolunda ilerliyordum, bu yüzden bir aile buluşması için bana yaklaşımları oldukça şüpheli geliyordu.

Annem bana doğru uzanarak elini benimkinin üzerine koydu. Lanet olsun, onun elini tutmak iyi hissettirmişti. Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyordum. Elleri buz gibi olsa da, dokunuşu ruhumun soğuk kısımlarını ısıtmaya yetiyordu.

“Seni görmek istedik, Ian. Hepsi bu kadar. İyi olduğundan emin olmak istedik.”

“Bundan emin olmak için çok uzun zaman önce kontrol edebilirdiniz. Adresim değişmedi. Nerede olduğumu biliyordunuz.”

“Evet ama Nebraska’ya geri dönecek paramız yoktu,” diye itiraz etti babam.

“Sanırım ankesörlü telefon için de paranız yoktu. Büyükanne ve Koca Pençe’nin ev numarası doksanlardan beri aynı.”

Babamın kaşları çatılırken bakışlarında bir soğukluk belirdi. “Ne söylemeye çalışıyorsun? Seninle iletişime geçmek için yeterince çaba göstermediğimizi mi?”

“Tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum,” diye cevap verdim. “Bunca zaman sonra beni televizyonda görüp tekrar ortaya çıkmanız çok garip. Bu berbat bir şey.”

“Sözlerine dikkat et, evlat!” diye bağırdı babam. Kaskatı olmuş bir parmakla beni işaret ediyordu ve insanların masamıza dönmesine neden olmuştu.

Annem uzanıp kolunu indirerek onu susturdu. “Sakin ol, Ray.”

Babam homurdandı. “Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum.”

“Neden? Haklı olduğum için mi?” diye sordum. Cüzdanımı çıkardım ve banknotları karıştırmaya başladım. “Peki, şimdi ne

yapıyoruz? Ne kadar paraya ihtiyacınız var? Yani paramın peşindedesiniz, değil mi? Buraya yeniden bağ kurmak ve anılarımızı paylaşmak için gelmediğimiz çok açık.”

Annem başını eğerek iki yana salladı. “Seni görmek istedik, Ian. Yemin ederim bunun için geldik ama sadece... zor zamanlar geçirdik ve bize yardım edip edemeyeceğini merak ediyorduk.”

Bunca yıl sonra kalbimin tekrar atmasına izin verdiğim için duyduğum pişmanlık bana doğru fırtına gibi esiyordu. Gerçekten atan kalplerin sorunu, bir anda parçalanabilecek olmalarıydı.

Cüzdanımdaki parayı çıkarıp önüme koydum. Paraya bakarken ailemin gözleri şaşkınlıktan donuklaşmıştı, yüz ifadeleri paranın tam olarak peşinde oldukları şey olduğunu gösteriyordu. “Beş yüz dolarım var.”

“Saçmalık,” dedi babam... Hayır, Ray. “Sen lanet olası bir yıldızsın. Bize bundan daha fazlasını verebilirsin.”

“Size borçlu olduğumu da nereden çıkardınız?”

“Biz senin ebeveynleriniz,” derken sesi öfkeyle yankılanıyordu. Muhtemelen aklını kaybetmişti.

“Benim için hiçbir şey değilsiniz. Mesele şu ki, beş yüz doları şimdi alabilirsin ya da hiç para almazsın ve ileride bir ilişkimiz olup olamayacağına bakarız. Ama eğer ilişkimiz gelişirse sana bir kuruş bile para vermem. Yani karşında beş yüz doları almak ya da oğlunu geri kazanmak gibi iki seçenek var. Seçim senin.”

Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Saniyeler geçtikçe kalbim -o aptal, çürük ve yaralı kalbim- eskiden olduğum sekiz yaşındaki çocuk gibi haykırıyor, ailesinden onu seçmelerini istiyordu... Hayır, yalvarıyordu. Beni seçmelerini, beni tercih etmelerini, beni istemelerini istiyordum.

Birbirlerine, sonra da nakit paraya baktılar ama asla bana dönüp bakmadılar. Ray hızlı bir hareketle parayı alıp cebine doldurdu.

Peki ya benim o aptal, çürük ve yaralı kalbim?

Paramparça olmuştu.

O gece ellerinde beş yüz dolarla ayrıldılar. Lokantada tek başıma kalmış halimle tam bir aptal gibi görünüyordum.

“Neler oluyor? Ne oldu?” diye sordu Hazel. Otel odasında telefonu kulağımda tutuyordum. Bana düzinelerce mesaj atmış, defalarca aramış ve endişe dolu sesli mesajlar bırakmıştı.

Sonunda saat gece bire yaklaştığında onu geri arayacak kadar cesaretimi toplamıştım. “Sadece bir saçmalık,” diye mırıldandım. Viski içmek için çok uğraşmam gerekmişti ama yatakta otururken bir kadehi yudumluyordum. Onu aradığımda sarhoştum ve bu da muhtemelen iyi bir şey değildi. Viski normalde beni hüzünlendirirdi ama zaten yıkılmış olduğum için bunun bir önemi yoktu.

“Seninle yolda karşılaşan biri miydi? Bir hayran mı? Magazin mi?”

“Hayır.” Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı iki yana salladım. “Daha da kötüsü. Ailemdi.”

Hazel şaşkınlık dolu bir nefes aldı. “Aman Tanrım... Ne?”

“Sanırım beni televizyonda görmüşler. Arayı kapatmak istediler. Ayrıca ‘arayı kapatmak’ derken benden para istemiş olmalarını kastediyorum.”

“Aman Tanrım, Ian. Buna inanamıyorum. Sen ne yaptın?”

“Onlara bir seçenek sundum... Beş yüz dolar ya da tekrar bir ilişkiye sahip olmak.”

Sanki neyi seçtiklerini biliyormuş gibi iç çekti. “Parayı mı aldılar?”

“Evet.” Kıkırdadım. Boğazımın arkası viskiden ve gecenin acısından yanıyordu. “Lanet olası parayı aldılar.”

“Aptallar,” diye fısıldadı. “Onlardan nefret ediyorum. Ebe-

veynlerinden nefret etmemem gerektiğini biliyorum. Ama nefret ediyorum. Onlardan gerçekten nefret ediyorum.”

“Evet ama yanlış bir seçim yapmış değiller ki,” dedim sarhoş bir şekilde. Kendime bir bardak daha doldurmak için bara doğru yürümeden önce viskiyi diktim. “Ben de kendimi seçmezdim.”

“Böyle söyleme. Bu olaydaki hatalı sen değilsin, Ian. Onlar hatalı. Kusurlu olan onlar, sen değilsin.”

Sessiz kalıp zihnim viskiden ve kalp ağrısından çalkalanırken dengemi sağlamak için bir elimi barın üzerine koydum.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordu. Sesi uyanık ve sertti. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Güçlkle yutkunurken boğazımı temizledim. “En iyi arkadaşım,” diye mırıldandım. “En iyi arkadaşım ihtiyacım var.”

“Tamam. Yola çıkıyorum.”

32

Ian

“Bu da ne böyle?” diye bağırdı Max. Ertesi sabah otel lobisinde bana doğru hışımla yürüyordu. Richmond’da iki konser daha vardı ve dayanamayıp eve gitmek istiyordum. Ama tıpkı söyledikleri gibi, gösteri devam etmeliydi.

Çocuklarla birlikte birkaç röportaja gitmek için lobide bekliyorduk ve Max’in tiz sesi akşamdan kalma halime kara tahtaya çakılmış çivi gibi geliyordu.

Önümde durduğunda burun kemerimi sıktım. Güzel güneş gözlüklerim ve koyu renk kıyafetlerim vardı. Tek istediğim şey, birkaç *ibuprofen* ve kızarmış yiyeceklerdi.

Menajerimle uğraşmak istemediğim için, “Neymiş o?” diye homurdandım. Hayallerimizi gerçekleştirmiş miydi? Evet. Zaman zaman beni delirtiyor muydu? Kesinlikle evet.

“Bu,” dedi telefonu elime tutuşturarak.

Ekrana baktığımda midemde bir düğüm oluştu. Ailemle birlikte lokantada otururken çekilmiş bir magazin fotoğrafıydı ve beni ikisine para uzatırken gösteriyordu. Dışarıdan bakıldığında çok karanlık bir durummuş gibi görünüyordu.

Zaten her halükârda şüpheliydi ama magazin bunu berbat gösteriyordu. Max’in paniğini şimdi anlıyordum.

James telefonu elimden alarak, “Ne oldu?” diye sordu. Gördüğünü anda ağzı açık kaldı. “Vay canına. Bu...?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Evet.”

Max telefonu elimden aldı, o fotoğrafta kimlerin karşısında oturduğumdan tamamen habersizdi. Ve belli ki umurunda da değildi.

Tam karşımdaki sehpaye oturdu ve ellerini birbirine kenetledi. “Uyuşturucu mu kullanıyorsun?”

“Ne?” diye bağırdım. “Hayır, uyuşturucu kullanmıyorum.”

“Bana yalan söyleme, Ian. Eğer kullanıyorsan, ne tür olduğunu bilmem gerekiyor. Kokain mi? Kabul edebilirim. Molly? Elbette. Cumartesi gecesi için birkaç hap ve öksürük şurubu? Tabii, neden olmasın? Ama bu resim *meth* kullanan iki insana benziyor. Benim uyuşturucu kullanan sanatçılarla işim olmaz,” derken burununu kırıştırarak bağıırıyordu. “Yani o *meth* kafalarla partilerine katılmak için mi buluştun?”

James çenesini sıkarken kaşlarını çatı. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Max,” dedi arkadaşım.

“Alınma, Yoda. Ama şu anda yıldız sanatçımınla konuşuyorum. Onun için sahip olduğumuz her şeyi bir kenara atmak üzere olan bir yıldızla. Bu yüzden lütfen kendi işine bak.”

James aklımdan geçenleri söylemek için ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. James’in yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve arkadaşımı bu seviyeye getirmek için çok fazla şey gerekiyordu. Eğer Max’e öfkeyle patlarsa, bunun geri dönüşü olmayacağını biliyordum.

James sinirlendiğinde -bu neredeyse hiç olmazdı- Hulk’a dönüşür ve her şeyi kırıp dökerdi. Max’in yüzü gibi şeylerden bahsediyordum.

“Onlar benim ailem,” diye cevap verdim. Yalan söylemek için bir neden yoktu. “Uyuşturucu problemleri nedeniyle yıllardır ha-

yatımda değillerdi ve başarıımı öğrendiklerinde para dilenmeye geldiler.”

Max iç çekerek bir elini yüzüne götürdü. “Lütfen bana onlara para verdiğini söyleme. Lütfen bana onlara para verdiğini söyleme.” diye yalvardı.

“Verdim ama daha fazlası için geri gelemeyeceklerini söyledim. Her şey bitti.”

“Lanet olsun!” Max oturduğu yerden kalktı ve lanet bir çocuk gibi etrafta tepinmeye başladı. “Hayır! Hayır! Bağımlı aile üyelerine asla para vermeyeceksin. Neden biliyor musun, Ian?”

“Aydınlat beni,” diye homurdandım. Menajerimin hareketlerinden rahatsız olmuşum.

“Çünkü asla gitmezler! Eğer bir uyuşturucu bağımlısına bir kurşun verirsen, tekrar gelip bir daha isterler. Bu boktan bir durum. Boktan bir durum.” Max bel çantasını karıştırdı, reçeteli haplarını çıkardı ve ağzına attı. Derin bir nefes alırken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Tamam, pekâlâ. Sorun yok. Bunu halledeceğim. Ama bu aralıkta kimseye daha fazla para dağıtma, tamam mı? Kariyerin daha yeni başlıyor, bazı *meth* kafalı ebeveynler çabuk zengin olmak istedikleri ve Ian Parker hakkında magazine bir hikâye uydurdukları için her şeyin bitmesini gerçekten istemiyorum.”

“Anlatacak bir şeyleri yok. Beni yıllardır tanımıyorlar.”

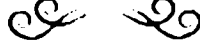
“Gerçeği söyleyip söylemedikleri insanların umurunda değil! Sadece drama istiyorlar!” diye bağırdı Max.

Konuşmama fırsat vermeden telefon görüşmeleri yapmaya başlamıştı bile.

Çocuklar yüzlerindeki en samimi ifadelerle bana bakıyordu. Benim iyiliğim için Max’ten daha çok endişelendikleri açıktı ama bununla ilgili konuşacak durumda değildim.

“Şimdi olmaz, çocuklar,” diye mırıldandım sandalyeye yaslanarak. “Şu anda bunun hakkında konuşamam.”

Marcus sırtımı sıvazlayarak, "Anlıyorum, dostum," diye cevap verdi. "Ama konuşmaya hazır olduğunda, seni dinlemek için burada olacağız."

O geceki performansım, muhtemelen sahnede ortaya çıkarmak zorunda kaldığım en zor performanslardan biriydi ama yine de devam ettim ve konseri bitirme vakti geldiğinde hemen soyunma odama koştum. İnsanlarla iletişimden kaçınmak, otel odama kapanmak ve kendime acıyarak yaşamaktan başka bir şey istemiyordum.

Soyunma odasını açtığımda, aynamın yanındaki sandalyede sırtı bana dönük bir şekilde oturan birini fark ettim.

"Affedersiniz?"

"Biliyor musun, bu soyunma odalarının daha güvenli olması konusunda dikkatli olmalısın." Hazel sandalyede dönerek gülümsedi. Her şeyi düzelten o gülümsemesiyle bana bakıyordu. "Aksi takdirde, hayranlarından biri buraya gelip kışına dokunmaya çalışabilir."

Onun küstah yorumuna cevap vermedim. Sadece ona doğru koştum ve sarılmak için kendime çektim. Her zamankinden daha sıkı sarılıyordum.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diye fısıldadı başını göğsüme yaslayarak.

"Tam zamanında geldin. Rosie nerede?"

"Koca Pençe ve Holly, Leah'nın da yardımıyla önümüzdeki iki gün boyunca ona bakacaklar." Biraz geri çekilerek elini yanağına koydu. Büyümüş gözleri beni delip geçiyordu. "Sen iyi misin?"

Başımı iki yana salladım.

Bana daha sıkı sarıldı. “Tamam.”

Tam o sırada soyunma odasının kapısı açıldı ve Max içeri daldı. “Ian, yapmamız gereken...” Duraksayarak bir kaşını havaya kaldırdı ve Hazel’ı baştan aşağı süzdü. “Kusura bakma, misafirin olduğunu bilmiyordum.”

Hazel’dan uzaklaşıp menajerimi işaret ettim. “Haze bu Max, menajerim. Max, bu da kız arkadaşım Hazel.” Onu insanlara bu şekilde, kız arkadaşım olarak tanıtmak iyi hissettiriyordu.

Max gözleriyle onu biraz daha süzmeye başladı ve çalışmaya başladığımızdan beri ilk kez neye benzediğini fark ettim. Bir sıçana benziyordu, her zaman bir şey elde edip edemeyeceğini görmek için bir şeyleri inceliyordu.

Hazel’a doğru gülümseyerek yürüdü ve tokalaşmak için elini uzattı. “Max Rider. Tanıştığımıza memnun oldum. Ian’ın dikkatini en çok çeken kişi sensin demek?”

Hazel sırttı. “Bu konuda suçluyum.”

Max dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak gözlerini bir kez daha onun üzerinde gezdirdi. “Soyadın ne, Hazel?”

Hazel bir kaşını havaya kaldırırsa da sorusuna cevap verdi. “Stone.”

Max ıslık çaldı. “Hazel Stone ve Ian Parker. Kulağa hoş geliyor. Her neyse, çok fazla vaktinizi çalmak istemiyorum. Sadece sana bu gece büyük isimlerin katılacağı partiyi hatırlatmak istedim, Ian.”

Yüzümü buruştururken başımı iki yana salladım. “Bu gece, Hazel’la biraz dinlenmeyi umuyordum. Çılgın bir yirmi dört saat geçirdim.”

“Bir de bana sor. Durumun oldukça farkındayım. Hasar kontrolünden ben sorumluydum, unuttun mu?”

Hazel onun ses tonuna bir kaşını daha kaldırarak tepki verdi, ondan rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Laf sokmamak için

gerçekten çok çabalıyor olmalıydı. Zihninde uçuşan küstah yanıtları hayal edebiliyordum.

“Evet, biliyorum. Ama sadece bir gece dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Şimdi olmaz,” diye karşı çıktı Max. “Şimdi dışarı çıkmanın ve uyuşturucu kullanmadığını göstermenin tam zamanı. Çekici ve komik ol. Ian Parker için yarattığımız kişiliğe bürün.”

“Canım çekici ve komik olmak istemiyor.”

“Bu yüzden buna oyunculuk deniyor.”

“Ben müzisyenim, aktör değil.”

Max güldü. “Bütün müzisyenler aktördür. Aradaki tek fark, müzisyenlerin daha iyi şarkı söyleyebilmesi. Her neyse, ayrıntıların sana mesaj atarım.”

Aceleyle odadan çıktı ve cevap vermeme fırsat bırakmadan kapıyı arkasından çarptı.

“Demek muhteşem Max Kahrolası Rider bu kişi, öyle mi?” Hazel gözlerini o kadar sert devirdi ki, bir an için görme yetisini kaybedeceğini düşündüm. “Günün sonunda senin için çalıştığımı biliyor, değil mi?”

Hıncırca gülümsedim. “Bunu bildiğinden şüpheliyim. Bu duruma katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Konuşup rahatlamayı umuyordum ama sanırım hasar kontrolü için bu gece ortaya çıkmam gerekiyor.”

“Kalbindeki hasar kontrolünü kim yapıyor?” diye sordu Hazel. Bir kolumu ona sarıp bedenini kendime çektim. “Sen.” Hemen sonra dudaklarımı alına bastırdım. “Aslında bir parti beklentisiyle gelmediğini biliyorum ama aklımı başımda tutmak için yanımda olmanı çok isterim.”

“Sen nereye gidersen, ben de peşinden gelirim. Önümüzdeki otuz saat boyunca benden her şeyi isteyebilirsin, seninim.”

33

Hazel

Max Kahrolası Rider.

Daha çok, Max Kahrolası Pislik.

Bu kadar küçük bir adam için böyle kibirli olmasına inanamıyordum. Max kel bir adamdı, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ama yirmili yaşlardaymış gibi giyiniyordu. Belli ki genç kalmak için çok çabalıyordu ve tam olarak bunu yapmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu, genç görünmek için çok uğraşan orta yaşlı bir adamdı. Ayrıca gömleğinin üstünden görünen büyük miktarda göğüs kılı vardı.

Eğer bir penis ve bir goril çocuk yapsaydı, Max Kahrolası Rider ortaya çıkardı.

Ian ve grup olmasaydı, bu adama tam olarak nereye gidebileceğini söyledim. Ama bunun yerine, iyi bir güneyli çekici kadının rolüne büründüm. Gülümsedim, cazibemi kullandım ve adam hakkındaki son derece nahoş düşüncelerimi kendime sakladım.

Sonra parti için hazırlanmak üzere Ian'la birlikte otele gittim.

Bavulumdaki birkaç parça giysiyi karıştırırken, "Parti için giyecek hiçbir şeyim yok," diye itiraf ettim.

"Sende ne varsa o olur. Şu anda üzerinde ne varsa onu giyebilirsin ve bu hiç sorun olmaz," dedi Ian.

Gülerek büyük boy kapüşonluma ve altımdaki tayta baktım.

“Gerçekten mi? Bugünlerde insanlar ünlülerle tanışmak için banları mı giyiyor?” Kaşlarımı çattım ve Ian’ın giydiği süslü kıyafetleri görünce kendimi biraz yenilmiş hissettim. *The Wreckage*’in etrafını saran kadınların benim gibi görünmediğinden emindim. Muhtemelen vücuda oturan elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorlardı.

Adidas ayakkabılarıma baktım.

Kesinlikle bir *Christian Louboutin* değillerdi.

“Yapma bunu, Hazel,” diye uyardı Ian.

“Neyi yapmayayım?”

“İçinde bulunduğum dünya için değişmen gerektiğini düşünme. Bu partiler ve süslü kıyafetler gerçek değil.”

“Peki gerçek olan ne?”

“Eski toprak yollar. Şenlik ateşleri. Büyükanneimin yemekleri.” Bana gülümsedi ve bedenimi kollarının arasına almak için yanıma geldi. “Sen. Ben. Biz. Biz gerçeğiz. Geri kalan her şey sadece bir rolden ibaret. Ne istersen onu giy, bu yeterli olur.”

Bu sözlerin bana verdiği huzur, sıkıntılı kalbimi rahatlatmıştı. Yanımda duran adama daha çok âşık olmaktan kendimi alamadım. “Aileni gördükten sonra nasıl olduğunu sormam için çok mu erken bir zamandayız? Yoksa önce bu geceyi atlatmak mı istiyorsun?”

“Bu geceyi atlatalım, sonra sabaha kadar konuşabiliriz.”

“Mükemmel.”

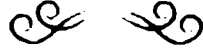
“Şey, Haze?”

“Evet?”

“Ayrıca bana menajerim hakkındaki tüm düşüncelerini anlatmanı istiyorum.”

Kıkırdadım. “İnan bana, hiç hoş değiller.”

“Biliyorum.” Ian başıyla onayladı. “İşte bu yüzden hepsini duymak istiyorum.”

Gece kulübüne geldiğimde tamamen yabancı olduğum bir ortama adım attım. Yine de kulüpte dolaşırken Ian'ın elini tutuyordum. Her taraf çok kalabalıktı. Herkes gece için bu mekâna toplanmıştı; sohbet ediyor ve bizim çocuklara yalakalık yapıyor, onları övüyorlardı. İnsanların grubu bu kadar sevdiğini görmek çok garipti. Onlar çok... güçlüydü.

Çocukların hepsi sanki bu kalabalığa aitmiş gibi insanlarla etkileşim içindeydi. Eric küçük yaşına rağmen "ünlü olmak" gibi bir ayrıcalığa sahip olmalıydı çünkü onun da mekâna girmesine izin verilmişti. Ian'ın kolunda olduğum için benim de girmeme izin vardı.

Ian'a, "Ben tuvalete gidiyorum," diyerek elini sıktım. İçeri girdiğimizden beri elimi hiç bırakmamıştı ve dokunuşu beni çok mutlu ediyordu. Bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir rahatlık vermişti.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi lavabo kapısının kenarına çekilerek.

"Sen dolaşabilirsin. Ben seni bulurum."

Ian sırtıttı. "Burada bekleyeceğim."

Zihnimi yeniden odaklamak için banyoya yöneldim çünkü gerçekten alacakaranlık kuşağına adım atmış gibi hissediyordum.

Banyoya girdiğimde içeride iki kadın olduğunu fark ettim, ikizdiler. Rujlarını tazeliyorlardı. "Ian Parker'm burada olduğunu fark ettin mi?" diye sordu biri.

"Evet. Ayrıca vay canına, çok seksi," diye yineledi ikizi.

"Benimdir!" dedi ilk konuşan kız.

"Hiç adil değil," diye dudak büktü diğeri. "Ama davulcu da çok seksi. O da olabilir."

Sonra göğüslerini birbirine bastırarak sırttıktan sonra şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

Beni baştan aşağı süzerken, "Hmm, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Buraya ait olmadığımı düşünüyormuş gibi beni ince-liyordu. Belki de bana bu kadar garip bakmasının nedeni, tam bir sapık gibi davranıp banyoda erkek arkadaşım ile ilgili konuşma-larına kulak misafiri olduğum için onlara bakıyor olmamdı.

"Ah, hayır. Kusura bakmayın. Sırada mısınız?" diye sordum banyo kabinlerini işaret ederek. Tamamen boş olan banyo kabin-lerini göstermiştim. Beceriksiz olduğum için kıvrılıp bir köşede kalmak istedim.

"Hayır, tatlım. Hepsi senin."

Aceleyle kabine girip kapıyı kapattım. Kendimi gülünç hisse-derek elimi alnıma vurdum. Ne kadar da aşağılayıcıydı.

Gittiklerini duyduktan sonra birkaç derin nefes alarak kabinden çıktım. Aynaya bakarken o kadınların ne kadar güzel olduğu ger-çeğini aklımdan silmeye çalıştım. "Toprak yollar, şenlik ateşleri, Holly'nin yemekleri," diye mırıldandım. Kendime neyin gerçek olduğunu ve neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlatıyordum.

Banyodan dışarı adımımı attığım anda, Ian'ın etrafta olmadı-ğını fark ettim ve içimi huzursuz bir his kapladı. Gözlerim etrafta gezindi, onu bulmak için harekete geçerken ismimin seslenildiği-ni duydum. Arkamı döndüğümde pahalı bir takım elbise giymiş Max Kahrolası Pislik'le karşılaştım.

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet?"

"Oradaki sen misin diye bir bakayım dedim. Seni tekrar gör-mek güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye yalan söyledim. Ona hafifçe, sahte bir gülümseme gönderdim. "Kusura bakma. Ben de tam Ian'ı bulmaya gidiyordum," diye söze başladım.

Ancak Max elini uzatıp odanın diğer ucunu işaret etti. "Tam

şurada, Romper ikizleriyle konuşuyor. Oldukça gelecek vaat eden vokalistler. *The Wreckage* kadar popüler sayılırlar.”

Banyodaki iki güzeli görmek için başımı kaldırdığımda midem bulandı.

Ian rahatsız görünen hafif bir gülümsemeyle ellerini birbirine kenetlemişti. İkizler ise onunla flört ediyor, omuzlarına dokunuyor ve gülerek başlarını geriye atıyorlardı.

“Ian’ı onlarla sohbet etmesi için gönderdim. Bilirsin işte, bir *network* oluşturmak gibi şeyler için,” diye açıkladı Max. Ellerini özel dikim pantolonunun içine soktu ve olduğu yerde ileri geri sallandı. “Aslında karşılaştığımız için sevindim. Bayan Hazel Stone hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyordum.”

“Aslında bilinecek pek bir şey yok.”

Max kıkırdadı. “Alçakgönüllüsün demek? Ne kadar hoş. Benim geldiğim yerde pek fazla mütevazı insanla karşılaşmak mümkün olmaz. İtiraf etmeliyim ki, Ian senden sık sık bahsettiği için seni tanıyormuşum gibi hissediyorum. Uzun zamandır çıkıyor olmalısınız.”

“O kadar da uzun değil aslında. Yaz boyunca birlikteydik ve Ian seninle çalışmak için Los Angeles’a gelmeden hemen önce bunu resmileştirdik.”

“Ah? Bunu duymak şaşırtıcı. Öyleyse çok ciddi bir ilişkiniz yok,” diye belirtti. Bu cümleleri söyleme şekli hoşuma gitmemişti.

“Buna katılmıyorum. Biz çok yakınız. Birbirimiz için dünyalar kadar değerliyiz.”

“Evet, evet. Bunlar eminim doğrudur. Gençlik aşkı falan. Sadece bunun kariyerinin geleceğini nasıl şekillendireceği konusunda endişeliyim. Bilirsin, senin gibi biriyle birlikte olmasından bahsediyorum.”

“Affedersin? Benim gibi biri mi?”

“Bilirsin işte, bekâr bir annesin. Bir çocuğun var, değil mi?”

Sessizliğimi korurken ses tonundan hiç hoşlanmamıştım. Belli ki benim hakkımda bir şeyler biliyordu.

Max bana bir kez daha gülümsedi. Bu sefer jestine karşılık vermedim.

“Aslında sormak zorundayım... Bebek Ian’ın mı? Sadece pazarlama açısından soruyorum, bu tür şeyleri bilmek önemlidir.”

“Hayır, değil. Fakat bu rahatça konuşabilmek için oldukça özel bir durum. şimdi izin vererseniz...” Max’i yolumdan iterek yanından geçtim ama tekrar konuşmaya başladığında olduğum yerde donup kaldım.

“Yalnızca Ian’la ilişkinizin ön plana çıkarabileceği manşetlerden endişe ediyorum. Annenin uyuşturucu laboratuvarı işletmekten hapiste olduğu gerçeği gibi.”

“şu anda o kadar çok çizgiyi aşıyorsun ki...” diye bağırarak üstüne yürüdüm. “Annemi nereden öğrendiğini bilmiyorum ama bu durum gerçekten seni ilgilendirmez.”

“Ama gerçekten ilgilendiriyor. Hızlı bir Google aramasıyla, bu gezegendeki herhangi biri hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenebilirsin. Ian’ın bir metamfetamin bağımlısıyla ilişkisi olduğu gerçeği öğrenildiğinde toplumda nasıl görüneceğini sanıyorsun?”

“Ne? Hayır. Ben hiç uyuşturucu kullanmadım. Benim bir sorunum yok. Ben annem değilim.”

“Ama bunun ne önemi var? İnternet seni annen yerine koyacak. Hikyeyi arpıtacaklar ve bir yalan ağı recekler. Ian’ı da bir uyuşturucu bağımlısıymış gibi gösterecekler. Daha bir dakika bile yanmadan onun ateşini sndrecekler, peki neden? Yaz başından önce ciddi bile olmayan bir ilişki için mi? Ian için istediğin şey bu mu? Sonsuza kadar sürmeyecek bir aşk hikâyesi uğruna şöhret şansını gerçekten mahvetmek mi istiyorsun?”

Ağzım konuşmak için açıldı ama dışarıya hiçbir kelime çıkmadı. Max bana doğru bakarken tüm cesaretimi kemiklerimden

koparıp almış gibi hissediyordum. En nefret ettiğim şey, sözlerinde gerçeklik payı olmasıydı. Aynı düşünceler haftalardır zihnimde uçuşup duruyordu. Ian'ın kolunda olsaydım nasıl görünürdüm? Özellikle de şimdi Rosie de işin içindeyken? İnsanlar ne derdi? Bizim hakkımızda ne düşünürlerdi?

Kariyerine ne olurdu?

“Bunun içine işlediği belli oluyor. Parçaları zihninde bir araya getirdiğini söyleyebilirim. Kötü adam olmaya çalışmıyorum ama öyle görünüyorsam da hiç sorun değil. Bu çocukların kariyerlerinde en iyi şansını elde etmelerini sağlamak için o kurşunu göğsümde karşılarım. İşimi çok uzun zamandır yapıyorum ve insanların ‘o’ etkenine sahip olmasının neye benzediğini biliyorum. Ian Parker’da bu etken dalga dalga yayılacak kadar çok var. Tek istediğim ona yük olmamanız. Uçmasına izin vermelisin. Uçmaya hazırlanıyorlar. Bunu ona bir an önce söyle. Sürünme aşamasında bırakırsan daha zor olur. Yani... durumu anlıyorum.”

“Anlamıyorsun,” diye tersledim.

“İnan bana, anlıyorum. İkiniz de aynı dünyadan geliyorsunuz. Onun ailesi uyuşturucu bağımlısı, seninkiler de öyle.”

“Ona bağlanmamın nedeni bu değil. Bu konuda hiçbir fikrin yok.”

Toprak yollar. Şenlik ateşleri. Holly'nin yemekleri.

“Tatlım, tam olarak öyle. Sen aynı dünyadansın. Peki ya Ian? O artık yepyeni bir gezegene gidiyor. Yani... ona bir baksana,” derken ikizlerle durdukları yeri işaret ediyordu. “Bu onun geleceği. Kolunda olması gereken kadınlar bunlar. Sadece geçmişinin bir parçası olmakla yetin. Bir gün torunlarına anlatacağın güzel bir hikâye olacak. Ünlü yıldız Ian Parker’la kısa bir süreliğine çıkmış olacaksın.”

Ona başka bir şey söylemedim.

Max Kahrolası Pislik.

Kalbim duymak istemediğinde bile gerçeği söyleyen o adam.

Ondan uzaklaşarak doğruca Ian'ın durduğu noktaya ilerledim. Bana doğru bakıp gülümsediğinde içime yayılan sinirlerim yatıştı. Meşhur Ian Parker gülümsemesini değil, gerçek gülümsemesini göstermişti. Sadece benim için sakladığı gülümsemeydi.

Bu gerçek. Biz gerçeğiz.

İkizlerin önüne geçtiğimde, Ian elini bana doğru uzattı. Elini tutarken kendimi bir kez daha evimde hissettim. Elbette etrafımdaki kadınlara benzemiyordum ama sevdiğim adam bana yaşayan en güzel kadınmışım gibi bakıyordu.

Hemen sonra beni yanına çekerek sıkıca sarıldı. Artık daha rahat hissediyordum. "Erin ve Trina, kız arkadaşım Hazel'la tanışın."

Bana bir çöpmüşüm gibi baktıklarında gülümsememe engel olamadım. Tokalaşmak için elimi onlara doğru uzattım. "Memnun oldum."

Aynı anda, "Ben de," diyerek cevap verdiler.

Ian bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Buradan defolup gidebilir miyiz? Pijamalarımızı giyip oda servisinden sipariş verebilir miyiz?"

"Benimle aynı dilden konuşuyorsun."

Sohbeti bitirerek ayrıldığımızda, ikizlerin sersemlemiş ve kolları karışmış bir halde kaldıklarına yemin edebilirdim. Ian'ın arabası arka tarafta onu bekliyordu. Dışarı çıktığımız sırada gökyüzünü inceleyerek derin düşüncelere dalmış gibi göründü.

Max'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanırken ellerim birbirine dolanıyordu. Onları duymazdan gelmek ve Ian'a olan hislerimin dünyadaki en güçlü şey olmasına izin vermek istedim ama kalbimde bir sızı hissetmemek mümkün değildi.

Max geçmişimle ilgili bu bilgileri kısa bir süre içinde öğrenebildiyse, başkalarının da bunu yapabileceğinden emindim.

Ian'la çok hızlı ilerlemiştik. Los Angeles'a gitmesinden önce, birlikte olma fikrini kafamızda tam olarak bir noktaya yerleştirme şansımız bile olmamıştı. Rosie'yle yaşananlar ise durumumuzu daha da zorlaştırmıştı.

Hâlâ çok taze bir ilişkiye sahiptik. Aşk hikâyemizin devam etme olasılığı konusunda o kadar yeniydik ki, etrafımızdaki gerçekler hakkında somut bir şekilde düşünme şansımız olmamıştı.

Ian gökyüzüne bakmaya devam etti, bu sırada ben de onu izliyordum. "Biliyor musun... Gittiğimden beri her gece dışarı çıkıp aya bakıyorum. Orada bir süre oturup tüm evreleriyle ona bakıyorum ve garip bir rahatlık hissediyorum. Los Angeles farklı, Haze. Kendi başına bir ülke ve içinde çok fazla insan var ama sanki kimse birbirini gerçekten tanımıyor ya da umursamıyor. Kişisel hiçbir şey yok. Herkes çok katı. Beni yanlış anlama, bana verilenler için mutluyum. Karşıma çıkan fırsatlar bu dünyanın çok dışındaydı. Ama gerçekten yalnızlık çekiyor ve evimi özlüyorum. Bu yüzden aya baktığımda kendimi biraz daha iyi hissediyorum... Çünkü Eres'te senin de aynı noktaya baktığımı biliyorum."

Sözlerinin beni ne kadar rahatlattığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ağızlarımızı kızarmış yiyeceklerle doldurduktan sonra yatağa girmiştik. Ailesiyle ilgili olan her şeyi ilk kez gerçekten konuşabiliştik. Onu zorlamak istemiyordum ama konuyu kendi kendine açtığında çok mutlu olmuştum.

"Kafamı karıştırmamış gibi davranmak istiyorum ama tam olarak öyle yaptı. Beni seçmeleri için dua etmemiş gibi davranmak istiyorum ama bunu yaptım. Bu geceki gösteriyi atlatmak için içmemiş gibi davranmak istiyorum ama gerçekten de içtim.

Berbat durumdayım, Haze. Onları o halde görmek kafamı çok karıştırdı. Sadece bir süreliğine durmak ve bu geceki partide yapmak zorunda kaldığım gibi, mutlu davranma mecburiyetine sahip olmamak istiyorum. Mutsuz hissederek konserlere çıkmak istemiyorum ama bunu yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam sadece kendimi değil, çocukları da mahvetmiş olurum. Bu sadece benim hayalim değil, onların da hayali ve öylece geri çekilemem. Çünkü bu yalnızca beni değil, çok daha fazla insanı etkiler.”

“Çocuklar anlayacaktır, Ian. Hatta en çok onlar anlar.”

Yüzünü buruşturdu. “Ama bir de menajer faktörü var.”

“Siktir et onu,” diye bağırdım. O adamdan bahsedildiğinde tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. “Daha önce de söylediğim gibi, o senin için çalışıyor. Senin hayatını kolaylaştırması gerekiyor, tam tersini yapmamalı.”

Ancak yine de ikna olmuş görünmüyordu, o yüzden konuyu kapattım. “En azından bu gece için mutlu görünmek ya da ‘göz’ önünde olmak zorunda değilsin. Nasıl istiyorsan öyle davranabilirsin ve senin için burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Söz mü?” diye fısıldarken sesi paramparçaydı. Kalbinin çok kırıldığını hissediyordum. “Beni terk etmeyeceğine söz verir misin?”

“Söz veriyorum.”

Bana sarıldı ve o gece benim yanımda parçalarına ayrıldı.

Kırılan parçalarını toplayabileceğimden emin olmak için ona yeterince yakın durdum. Sonunda seviştiğimizde, dudaklarımın arasında sonsuza kadar iyi hissetmesini umdum.

34

Hazel

Nebraska'ya iner inmez kasabaya ulaşmak için birkaç saat araba kullandım ve Rosie'yi almak için doğruca Koca Pençe ve Holly'nin evine gittim. Sadece iki gün olduğunu biliyordum ama Tanrı aşkına, o küçük kızı gerçekten çok özlemiştim. İçimde büyük bir boşluk varmış gibi hissediyordum.

Rosie'yi kollarıma alırken, “Ona baktığın için teşekkür ederim,” dedim Koca Pençe'ye. Holly yüzündeki o tatlı gülümsemeyle yanımda duruyordu.

“Her zaman,” dedi Koca Pençe homurdanarak. “Suratıma kussa bile.”

Ona güldüm. “Bunu kendine özgün bir şekilde yapıyor. Ayrıca.. Ian hakkında konuşabilir miyiz? Biraz endişeliyim.”

Bu sözler büyükanne ve büyükbabasının gözlerini endişeyle açmasına sebep oldu. “Ne oldu?” diye sordu Holly. “Nesi var?”

“Ailesiyle karşılaşmış, yanına gelmemi bu yüzden istedi. Ian'ı kullanarak ondan para istemişler. Sanırım şu anda gerçekten zorluyor, yaşadığı şeyleri anlamaya çalışıyor.”

“Orospu çocuğu,” diye homurdandı Koca Pençe. Şapkasını çıkarıp bacağına vurdu. “Gördün mü, Holly! Olacağımlı söyledığım şey buydu! O çocuk başarıya ulaştığı anda, bu ikisinin gelip ondan pay almaya çalışacağını söylemiştim.”

Holly kaşlarını çattı ve biliyormuş gibi başıyla onayladı. "Oğlumuz nasıl?" diye sorarken kaşları çatıktı. Gözlerindeki endişeyi görmüştüm, onu suçlayamazdım.

"Mücadele ediyor," diye açıkladım. "Ama o güçlü. İlan iyi olacak."

"Neden onu kendi haline bırakmadıklarını anlamıyorum," diye hayıflandı Koca Pençe. "Kendi başına gayet iyiydi. Gelip onun yükselişini mahvetmelerine hiç gerek yoktu."

"Evet, ben de aynı şekilde hissediyorum. Keşke başkalarının seçimlerini kontrol edebilseydik, bu şekilde hayat daha kolay olurdu." Koca Pençe kaşlarını çatmaya devam ederken kollarımda huysuzlanan kardeşimi yatıştırdım.

"Şu kızı eve götür ve onu besle. Ayrıca bedenini biraz daha yukarıda tut, o şekilde daha az mızmızlanır."

Söylediğini yaptım ve Rosie bir sihir yapılmış gibi sakinleşti. Kimin aklına gelirdi ki?

Koca Pençe, bebeklere fısıldayan adam.

Rosie'yle eve doğru yola çıktık ve ön kapının kilidini açtığımda ışıkları yakmak için bebek araba koltuğunu yere bıraktım.

"Aman Tanrım!" Oda ışıkla dolduğunda nefes nefese kaldım. Oturma odasının ortasında iki büklüm yatan, vücudu hırpalanıp çürüklerle kaplanmış bir adam duruyordu. "Garrett, ne oldu sana?" Kalkmasına yardım etmek için hemen yanına koştum ama başka bir ses duyduğum anda donup kaldım.

"Beni dinlemedi, başına gelen bu oldu."

Arkamı döndüğümde, Charlie'nin araba koltuğunun yanında durduğunu gördüm. Eğilip kardeşimi kollarına aldığı anda vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

"Onu yere bırak," diye emrettim. Onlara doğru ilerlediğimde kötü bir kahkaha attı.

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sana düşündüren nedir?" diye tısladı. "Yaptığın onca pislikten, o kadar süre zaman

hapiste kalmama sebep olduktan ve işime zarar verdikten sonra bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?”

Titrememi kontrol etmeye çalıştım ama Rosie’yi tutuşunu izlemek içimde bir panik dalgası yaratıyordu.

“Görünüşe göre, burada kendine güzel bir hayat kurmuşsun,” dedi Charlie. “Rüya gibi bir hayat, ne dersin? Eres’in *rock* yıldızıyla da çıktığına dair söylentiler duydum. Bu harika olmalı.”

Sadede gelmesini isteyerek, “Ne istiyorsun?” diye sordum. Rosie ağlamaya başladığında onunla kanepeye oturup kardeşimi dizinde zıplatmaya başladı.

“Ne istediğimi sanıyorsun? Benim olanı. Yaptığım o numara yüzünden binlerce dolar kaybettim. Müşterilerimi kaybettim. Senin yüzünden üsttekiler kıcıma tekme bastı. Eğer annen olmasaydı, hapiste kalmaya devam ederdim. Tahsilat için buradayım. Sahip olduğun her kuruş benim. Bu dandik işten aldığın her maaş bana gelecek. Ah, bir de mutlu sona ulaştığını mı sanıyorsun? *Rock* yıldızınla olan aşk hikâyen? O da sona erecek.”

“Ian’ı bu işe karıştırma.”

“Bunu kesinlikle yapacağım. Durumu görüyorsun, diğer yarım senin yüzünden önümüzdeki iki yıl boyunca hapiste olacak. Ben kendi aşk hikâyemi yaşayamazken senin keyif sürmene neden izin vereyim ki?”

“Annemi sevmiyorsun,” diye bağırdım. “Hiç sevmedin. Onu kontrol etmeyi seviyorsun, tıpkı her şeyi kontrol etmeyi sevdiğin gibi. Kendi yeğenine ne yaptığına baksana!”

“O bana ihanet etti!” Charlie ayağa kalkıp bir eliyle Garrett’i işaret ederken, diğer eliyle de çığlık atan kız kardeşimi tutarak bağırdı. “O pislik Rosie’yi almana yardım ederek bana ihanet etti ve ona tekrar güvenilebileceğimi kanıtlayana kadar her gün bunun bedelini ödeyecek.”

“Garrett doğru olanı yaptı.”

“Sikerim doğru olan şeyi! Doğru şeyleri önemseyen birine benziyor muyum?” diye karşılık verdi. Ardından derin bir nefes alıp yerine oturdu. “Özür dilerim. Bazen sinirlerime hâkim olamıyorum. Hapisteyken bir meditasyon dersi aldım, nefes alma tekniklerim üzerinde çalışıyorum. Her neyse, az önce söylediğim gibi. Erkek arkadaşınla ilişkini keseceksin.”

“Neden bu kadar acımasızsın?”

Charlie kıkırdadı. “Çünkü sanırım haklısın. Bir şeyleri kontrol etmeyi seviyorum.”

“Bunu yapmayacağım,” diye cevap verdim. “Onunla ilişkiyi kesmeyeceğim.”

“Bu çok kötü. Başka ne çok kötü olurdu biliyor musun?” diye sordu. “Bu güzel çiftliğin yanması. Daha da kötüsü, kız kardeşinin başına bir şey gelmesi.”

Bunları tehdit etmek için söylediğini biliyordum ama Charlie’nin tehditlerinin genelde birer vaat olarak sonuçlandığını da biliyordum.

“İşte yapacağımız şey... Bana iki haftada bir para vereceksin, o ünlü çocuktan ayrılacaksın ve sefil bir hayat yaşayacaksın çünkü sen asla mutlu olmayı hak etmiyorsun. Beni anladın mı?”

“Sadece kabul et, Hazel,” dedi Garrett boğuk bir sesle.

Charlie yeğenine doğru seslenerek, “Çeneni kapatmayı öğrenmeye ne dersin?” diye sordu. “Yetişkinler bir toplantı yapıyor. Hazel, ne diyorsun? Anlaştık mı?”

Gözlerimden yaşlar süzülürken yavaşça başımla onayladım.

Charlie bana doğru yürüyerek parmağım çenemin altına koydu. Gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı yukarı kaldırdı.

“Sözlü bir anlaşmaya ihtiyacım var, tatlım.”

“Evet, anlaştık,” dedim dokunuşuyla titreyerek.

“Şimdi telefonunu çıkarıp çocuğu ara ve ilişkinizin bittiğini haber ver.”

“Ne? Ben...” Tartışmaya başladım ama Charlie’nin gözlerindeki ateş beni korkutmaya yetmişti. Arka cebimden telefonumu çıkardım ve Ian’ın numarasını çevirdim.

Lütfen cevap verme, lütfen cevap verme, lütfen...

“Alo?”

“Hey, Ian. Benim,” dedim titrek bir sesle.

“Güzel. Eve gittin mi?”

“Evet, sorunsuz bir şekilde geldim. Sadece bir şey var. Ben, şey... ben... ben...” Gözyaşlarımı gizlemek için elimle ağzımı kapatırken bir türlü doğru kelimeleri bulamadım.

Ian endişelenerek, “Haze? Ne oldu?” diye sordu.

Charlie alçak bir ses tonuyla, “Çıkar şu boku ağzından,” diye emretti.

“Ben... seni görmek harikaydı, Ian. Gerçekten öyleydi ama seni gördükten sonra, orada kurduğunuz dünyada artık bana yer olmadığını fark ettim.”

“Bekle... ne?”

“Kariyerin yükselişe geçmeden önce bu ilişkiyi bitirmemizin en iyisi olacağını düşünüyorum. Özür dilerim. Artık seninle birlikte olamam. Bu ilişkinin içinde olamam.”

“Ne dediğinin farkında mısın, Hazel? Biz iyiyiz. Hem de çok iyiyiz. Bu sabah seviştik ve her şey yolundaydı. Giderken beni sevdiğini söyledin. Bana burada neler olduğunu anlat. Gerçekten neler oluyor?”

“Hiçbir şey. Sadece eve dönüş uçuşunda düşünmek için çok zamanım oldu ve iki farklı yöne gittiğimiz oldukça açık. Benim hayatım burada, çiftlikte; seninki ise dışarıda, dünyada. En iyisi bunu şimdi sonlandırmak.”

“Bunu söyleyemezsin,” diye başladı Ian.

“Kapat telefonu,” dedi Charlie. Kolumdan iterek daha çok titrememe sebep oldu.

“Yapamam,” diye mırıldandım sessizce.

“Hemen kapat, yoksa kız kardeşini alıp buradan giderim.” diye tehdit etti Charlie. Kalbimin ağrıdığını hissederek telefonu kapattım, Ian hâlâ ani fikir değişikliğim konusunda bir cevap bulmaya çalışıyordu.

Charlie elini boynuma sürerek, “Aferin kızıma,” diye fısıldadı. Tüylerimi diken diken etmişti. Ardından, “Al şu sürtüğü,” diyerek kardeşimi bana uzattı. “Seninle iş yapmak güzeldi. Garrett, kıcını kaldır ve buradan gidelim.”

Garrett amcasının dediğini yaptı ve tökezleyerek ön kapıya doğru yürüdü.

Charlie dönüp bana baktıktan sonra haliya doğru döndü. “Yarım bardak ılık suyla bir çorba kaşığı amonyağı karıştır. Bu güzel halıdaki kan lekesini çıkaracaktır.”

Sonra gitti ve beni orada kız kardeşime sarılmış hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bıraktı. Rosie üzüntü içinde çığlık atarken gözyaşlarımız birbirine karışıyordu.

Telefonum çalmaya devam etti ve Ian’ın adı ekranda belirdi ama cevap vermeye cesaret edemedim. Tek istediğim onun sesini duymak olsa bile...

Üç gün sonra Ian kasabaya geri dönmüştü, gözlerinde şaşkınlık ve kalp kırıklığıyla karşımda duruyordu. “Max sana bir şey mi söyledi? Seni benden uzaklaştırmaya mı çalıştı?” diye sordu. O akşam geç saatlerde barakanın yanında duruyordu.

Ah, Ian...

Lütfen bunu olması gerekenden daha zor hale getirme.

“Sorun o değil,” diye cevap verdim. “Sadece birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı hissediyorum.”

“Kimse birbiri için daha uygun olamaz, Haze. Bu biziz. Ama kafam çok karıştı. Sanki artık bize inanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Bunu çözebileceğimizi düşünmüyormuş gibi davranıyorsun.”

Gözlerimi kapatırken başımı iki yana salladım. “Çünkü çözebileceğimizi sanmıyorum. Üzgünüm, Ian. Hayatım değişti ve bu halini kabullenmeyi öğrenmem gerekiyor. Artık hayattaki sorumluluğumun kız kardeşime bakmak olduğunu kabullenmeye başlıyorum. Senin ve benim birlikte olamayacağımızı kabullenmeye başlıyorum...”

“Yapma,” diye yalvardı başını iki yana sallayarak. “Bunu sakın söyleme.”

“Ian. Daha fazla bu şekilde devam edemeyiz. Ben senin olamam, sen de benim olamazsın.”

“Bize adil bir şans bile vermeden kaçıyorsun. Son zamanlarda her şeyin çılgınca olduğunu ve henüz kendimizi bulamadığımızı biliyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var.”

“Haklısın. Biz fikrinden vazgeçmek için zamana ihtiyacımız var. Sen harika bir insansın, Ian Parker. Hayatında seni bekleyen pek çok olağanüstü şey var. Ama ben senin hayallerine engel olan kız olmayı kabul edemem. Olmayacağımı söylediğini biliyorum ama sonunda bunun gerçekleşeceğini biliyorum, özellikle de kız kardeşime bakmakla yükümlüyken. Bu yüzden ilişkimize bir son veriyorum. Senden ayrılıyorum çünkü sana bunu devam ettiremeyecek kadar çok değer veriyorum.”

“Söz vermiştin,” derken inanmayarak başını iki yana sallıyordu. “Gitmeyeceğine söz vermiştin. Beni terk etmeyeceğine söz vermiştin.”

Bu ruhuma saplanmış bir bıçak gibiydi. Neler yaşadığını biliyordum. Geride kalan kişi olmaktan nasıl korktuğunu biliyordum ama başka seçeneğim var mıydı ki? Onunla birlikte olamazdım. Bu sadece ailesinin çiftliğini tehlikeye atmakla kalmaz, Rosie’yi

de tehlikeye atardı ve ona bir şey olmasına izin veremezdim. Ian'la birlikte olmak istediğim için bencil davranarak onun incinmesine izin veremezdim. Sözlerini cevapsız bıraktım ve bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi çünkü aslında onu terk etmeye çalışmıyordum. Eğer söz hakkım olsaydı on sonsuza dek sevebilirdim.

Başını öne eğdi. "Seni zorlamak istiyorum ama çoktan kararını vermiş gibi görünüyorsun."

"Kararımı verdim ve bunun için üzgünüm. Böylesi daha iyi. Şu anda göremediğini biliyorum ama gerçekten bu şekilde olması daha iyi. Seni incittiğim için çok üzgünüm ama bununla şimdi yüzleşmek, yıllar sonra yapmaktan daha iyi."

Gözlerim dolmuştu ama yaşların dökülmemesi için elimden geleni yaptım. Ağlamak istemiyordum çünkü onun gözyaşlarını silmek isteyeceğinden emindim.

Kabuğunun sertleşmeye başladığı anı gördüm. Gözleri ilk tanıştığımızda bana karşı beslediği nefretle parlamaya başlıyordu. Çenesini sıkarken ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"Ian... Özür dilerim. Lütfen yapma..."

Benden nefret et.

Lütfen benden nefret etme.

"Kahrolası ev sende kalsın. İşin sende kalsın. Her şey sende kalsın, Hazel. Sadece senden bir daha haber almak istemiyorum."

Başka bir şey söylemeyerek uzaklaşmaya başladı. Panik içime yerleşirken zihnimin son hız döndüğünü hissettim. Ian gidiyordu, canı yanıyordu ve duvarlarını yeniden örüyordu. Hepsi benim yüzümdendi. "Ian, bekle!"

Bana doğru baktı, gözlerinde bir umut parıltısı belirmişti.

Güçlkle yutkundum. "Belki hâlâ arkadaş olabiliriz?"

"Arkadaş mı?" Gözlerindeki umut hiçliğe karışırken bakışları taş gibi soğuklaştı. "Senin de, arkadaşlığının da canı cehenneme, Hazel Stone."

35

Ian

Belki hâlâ arkadaş olabiliriz.

Lanet olası bir şaka mıydı bu? Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu sözler yüzüme inen bir tokat gibi hissettiriyordu.

Aşkımız için bir ortak nokta bulmaya bile çalışmamıştı. İşlerin nasıl yürüyebileceğini göstermem için bana bir şans vermemişti. Çabalamadan sadece ipleri koparmış ve öylece uzaklaşmıştı. İlişkimizi bitirmesinin üzerinden haftalar geçmişti ancak bu süre boyunca sürekli bana ulaşmış ve eskisi gibi arkadaş olabileceğimizi umduğunu söyleyip durmuştu.

Evet. Bu lanet şey doğrudu.

Artık onun nasıl arkadaşı olacağımı bilmiyordum ve onun arkadaş olmak istemiyordum. Sonsuza kadar onun olmak istiyordum.

En azından, Hazel'in kim olduğunu bildiğimi düşündüğüm zamanlarda öyle olmak istediğimi sanmıştım. Fakat görünen oydu ki, aslında peşinden koşmaya degecek bir şey bile değildi. Beni terk etmişti çünkü insanlar böyle yapardı, siktir çekip diğerlerini terk ederdi.

Havaalanında oturmuş, bir sonraki konser için uçağa binmeyi bekliyordum. Hazel'm Instagram hesabına bakıp duruyordum, Rosie'yle ağzı kulaklarında sırttıkları fotoğrafları vardı. Neden

her saniye beni öldürmüyormuş gibi fotoğraflara bakmaya devam ettiğimi bilmiyordum ama kendimi bir türlü durduramıyordum.

Mutlu görünüyordu.

Kalbimi yerinden söküp toprağa gömdükten sonra nasıl bu kadar mutlu görünebiliyordu?

Anlamamıştım. Aramızda gerçek bir şey olduğunu, ikimizin de bu dünyada arzuladığı bir şey olduğunu düşünmüştüm. *Gerçek aşk.*

Ama belki de rüya görüyordum. Belki de aramızda gerçek bir şey yoktu. Belki de sadece geçici bir aşk hikâyesiydik.

Bunu bilmeliydim. Her güzel şeyin bir sonu olurdu.

James beni kolumdan dırterken, “İyi misin dostum?” diye sordu.

Telefonumu kapatıp cebime attım. “Evet, iyiyim.” Bana inanmaması gerektiğini bildiği için kaşlarını çattı. “Biliyorsun, Hazel’in bunu sana karşı bir şey hissetmediği için yaptığını sanmıyorum. Bence açıkça seni korumaya çalışıyordu.”

Öfkelendim. “Beni neyden koruyor?”

“Onun hayatına girebilmesi için en büyük hayalinden vazgeçmenden.”

“Hayallerimden vazgeçmezdim. Bunu yapıyordum, değil mi? Sahneye çıktım, performans sergiledim ve müziğe yüzde yüz potansiyelimi verdim, James. O yüzden bu bahaneyi siktir et. Yemezler. Rosie’yle bize katılması için onu buraya bile davet ettim. Onları dünyamıza getirmek için elimden geleni yaptım.”

“Evet, biliyorum. Ama bunun en iyisi olduğunu düşünemezsin. Pek öyle sayılmaz.”

“Ne demek istiyorsun?”

James yüzünü buruşturarak omzumu sıvazladı. “Bebek sadece dört aylık ve Hazel daha yeni yeni normal hayat düzenine alışıyor. Rosie kadar küçük bir çocuğu yola çıkarmanın gerçekten akıllıca olacağını düşünüyor musun? Bu onun için nasıl bir hayat olurdu?

Hazel için nasıl olurdu? Kendi dünyalarından kopup senin dünyana gelmelerini istiyorsun, bu hiç adil değil.”

Haklı olmasından ve bu kadar bencil davranmamdan nefret ediyordum ama umurumda değildi. Onların burada, benimle birlikte olmalarını istiyordum. Böylece, Hazel’la neye dönüşebileceğimizi görmeye çalışabilirdik. Bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordum. Aylarca yollarda olmayı, şehir ve otelleri dolaşmayı, hiçbir normallik hissetmemeyi hayal dahi edemiyordum. Böyle bir şeyi ona teklif etmek bile benim için berbat bir şeydi. Ama yine de... denemiştim.

Ellerimi yüzüme sürterken, “Kahretsin,” diye mırıldandım.

“Berbat bir şey olduğunu biliyorum, dostum. Tıpkı onun seni önemseydiği gibi, Hazel’a çok değer verdiğini biliyorum ama kendin için yapabileceğin en iyi şey önümüzdeki birkaç haftayı idare etmek ve tüm bunlara neden başladığımızı hatırlamak. Her şey müzikle ilgili. Her zaman müzikle ilgiliydi.”

Evet, bu doğrudu. Dünyada daha fazlası olduğunu bilmeden önce her şey müzikle ilgiliydi.

Ona zorla gülümsedim. “İyi olacağım. Benim için endişelenme. Sadece bu değişimin ilk birkaç haftasını atlatmam gerekiyor, sonra tekrar normal halime döneceğim.”

Saçmalık.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık.

James diğer çocuklarla konuşmaya gitmeden önce sırtımı bir kez daha sıvazladı. Muhtemelen onlara tamamen kafayı yemediğimi ve önümüzdeki birkaç ay için kendimi adayabileceğimi bildirmek istiyordu. Kendimi müziğe adayacaktım. Son zamanlarda biraz tökezlesem de, arkadaşlarım söz konusu olduğunda anlaşmamız sonsuza kadar geçerliydi.

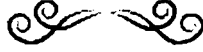
Her gün çok çabalıyorlardı. Peki ya ben ne yapmıştım? Kalbim

artık benim olmayan bir şey yüzünden acıdığı için, onlara şöhret şansımızdan şüphe etmeleri konusunda sebepler mi veriyordum?

Geçtiğimiz aylarda yıkmak için çok çalıştığım duvarlar, gerçekler ortaya çıktıkça yeniden örülmeye başlamıştı, Hazel Stone'un gerçekte kim olduğunu asla bilemeyecektim.

Bu defteri kapatmak zorundaydım. Hislerimi, kalbimi, duygularımı kapatmalıydım.

Onu sosyal medyada takip etmeyi bıraktım. Önceki tüm mesajlaşmalarımızı sildim. Onu elimden geldiğince kendi haline bıraktım ve sonrasında uçağa binip viski şişesinin nerede olduğunu buldum.

Kalbim ne kadar ağır hissederse hissetsin, performanslarımıza tamamen kendimi verebildiğim için gururlu hissediyordum. O parlak ışıkların altında durduğumuzda ve kapalı gişe bir kalabalık şarkı sözlerimizi tekrarladığında bunu yapmak daha kolay bir hale gelmişti.

Her gün hayranlarımız için, onlarla buluşabildiğimiz ve sahne alabildiğimiz için Tanrıya şükrediyordum. İşin pek çok zor kısmı vardı, nefret ettiğim ve katılmak zorunda kalmamayı dilediğim pek çok şey oluyordu. Ancak hayranlarla buluşmak ve onları selamlamak bunlardan biri değildi, aksine kariyerimin en önemli noktasıydı. O insanlar sayesinde yaşadığım hayata erişebilmiştim. Onların sonsuz sevgisi ve desteği sayesinde sevdiğim şeyi yapabiliyordum. *Müzik yapıyordum.*

Sıralar her konserde daha da uzuyordu ve bana hayal dünyasındaymışım gibi hissettiriyordu. Her şey aşırı hızlı gerçekleşiyordu. Bütün erkek gruplarının böyle hissedip hissetmediğini me-

rak ediyordum. Bir gün liselerde sahne alıyorlardı, ertesi gün... *Bam!* Milyonlarca hayranları oluyordu.

Hayranlar akın akın etkinliklere geliyordu. Yüzlerce insan benimle ve dostlarımla tanışmak için, imza atmam ve fotoğraf çekmem için gereken tüm o süre boyunca çok fazla para harcıyordu. Sohbet için fazla zaman yoktu ama bolca gözyaşı vardı.

İnsanların grubumuz için ağlaması beni şaşırtıyordu. Her şey bir rüya gibiydi. Günler gecelere karışıyor, haftalar aylara dönüşüyordu.

Hazel Stone her şeye rağmen bazen aklıma geliyordu. Onu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum ama bunu yapmak neredeyse imkânsızdı. Büyükannem ve Koca Pençe'yle sohbet etmek için evi aradığımda, Hazel'in nasıl olduğunu sormamak için kendimi zor tutuyordum. Bazen arkada Rosie'nin ağladığını duyuyordum ve onu kucaklamak için eve koşmak istiyordum.

Çok aptalca, diye düşündüm kendi kendime. *Rosie senin çocuğun bile değil ve sen onu özölüyorsun.*

Hazel ne zaman aklıma gelse, müziğe odaklanmadan önce bir süre zihnimde kalmasına izin veriyordum. Max Kahrolası Rider, onu aklımdan çıkarmak için becerecek ateşli bir model bulmam gerektiğini söylemişti ama bu istediğim son şeydi. Neyse ki, Marcus modelleri elimden almaya fazlasıyla istekliydi.

Bu turneye seks, uyuşturucu ve *rock'n roll* yapmak için gelmemiştim. Katılmamın tek bir sebebi vardı, müziğimi kitlelerle paylaşmak istiyordum ve yaptığımız da tam olarak buydu.

Fakat garip bir şekilde, etrafımda ismimi söyleyen binlerce hayranım olmasına rağmen, hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Yıllar önce biri bana Eres'i özleyip özlemeyeceğimi sorsaydı, ona gülerek karşılık verirdim. Ancak domuz ağılında olmayı, sa-

man taşımayı ve bana itiraflarını anlatan Hazel Stone'a bakmayı tercih ettiğim günler vardı.

Kalbimi ne kadar kapatmaya çalışsam da yapamıyordum. Hazel onu uyandırdıktan sonra bir daha tekrar kapatamayacakmışım gibi hissediyordum. Ayrıca acıyordu. Bazı günler o kadar kötü acıyordu ki, tek istediğim yatakta kalıp uyumak oluyordu.

Bunu yapamadığım için viskiyle baş etmeye çalışıyordum.

Kalbimin paramparça olmasını engellemek için her gün olması gerekenden daha fazla içiyordum. Tanışma toplantılarına güneş gözlüklerimle gittiğimde çocuklar sık sık bundan bahsediyordu ama onlara kendimi açıklayacak enerjim yoktu. Berbat durumdaydım ve hayata devam edebilmek için viskiye ihtiyacım vardı.

Hiçbir gösteriyi kaçırmıyordum.

Endişelendikleri tek şey bu olmalıydı, her zaman oradaydım.

Hazel'la ilişkimizi sonlandırmamızın üzerinden üç ay geçmişti. Grupla ilk albümümüzün parçalarını bitirmek için resmi olarak Los Angeles'a geri dönüyorduk. Albüm piyasaya çıktıktan sonra hayatımızın daha da yoğunlaşacağını biliyordum.

Bir gece, Los Angeles'a dönmeden önceki son buluşmamızdan sonra James beni kenara çekti. Nefesimdeki viski kokusunu almış olmalıydı, tıpkı önceki gecelerde olduğu gibi.

Bana bakarken kaşlarını çattı. "Dürüst ol, Ian. Mutlu musun?"

Kıkırdadım. "Mutluluğun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Ünlü oluyoruz," dedim alaycı bir tavırla. Sözlerime itiraz etmek istedi ama onu durdurdum. Ne de olsa, gösteri her zaman devam etmeliydi.

Tüm hayallerinizin gerçekleşmiş gibi görünmesi ama yine de hiç düşündüğümüz gibi olmaması beni şaşırtıyordu.

Kâbuslar görüyordum. Bazılarında ailem, bazılarında ise Hazel vardı. Hepsini hatırlamıyordum ama her rüyanın sonunda son-

suz bir kara delik gibi hissettiren bir yere düşüyordum. Yardım için çığlık atıyordum. Herkes etrafımda durup beni izliyor, düşüşümü seyrediyor ama kimse bana elini uzatmıyordu. Bunun yerine, sağlam zemine geri dönme umudum olmadan aşağı düşmeye devam ediyordum.

Uyandığımda ise odamın karanlığında oturuyor ve rüyaların geri gelmemesini umarak tekrar uykuya dalıyordum.

36

Hazel

Leah artık haftalık bir etkinlik haline gelen kızlar gecemiz sırasında, “James, Ian’ın perişan olduğunu söyledi,” diyerek söze girdi. Rosie oyun alanında yuvarlanırken Netflix’ten bir şeyler izliyor, yüz maskesi yapıyor ve berbat yemekler yiyorduk. Leah benim en yakın arkadaşım haline gelmişti ve tamamlamam gereken çevrimiçi sınavlarım varken Rosie’ye bakmama yardım etmeye geldiği için ona ne kadar teşekkür etsem azdı.

Kanepede oturup patlamış mısır yerken göğsümün sıkıştığını hissettim. Duymak istediğim son şey, Ian’ın ayrılığımızla başa çıkamamasıydı. Kariyeri yükselişe geçtiği için beni düşünmekten vazgeçebileceğine dair garip bir umut besliyordum.

“Keşke bana daha iyi bir haber getirseydin,” diye mırıldandım. Son zamanlarda yalnızlıkla birlikte suçluluk duygusu da beni yiyip bitiriyordu. Ian’ı kelimelerle ifade edemeyecek kadar çok özliyordum. Uykum da son birkaç haftadır yaşananlardan etkilenmişti. Geceleri gördüğüm kâbuslar geri gelmişti ama bu sefer Charlie’nin kız kardeşime zarar verdiğine dair rüyalar görüyordum: Dünyadaki en büyük korkumdu.

Kâbusların en zor kısmı... uyandığımda yuvarlanıp Ian’ın bana sarılmasını sağlayamıyor olmamdı. Telefonumu açıp onun sesiyle sakinleşemiyordum. Rahatlamak için ona gitmem mümkün değildi.

Leah kil maskesi sertleşmeye başlarken kaşlarını çattı. “Ben de daha iyi bir haber almak isterdim ama açık konuşmak gerekirse, James oldukça endişeli. Ian’ın çok daha fazla içtiğini söyledi. Çocuklar müziğin ve konserlerin ona yardımcı olacağını düşünmüşler ama Ian’ın kalbi artık bu işin içinde değil. Neden böyle düşünüyorum biliyor musun?”

“Neden?”

Uzanıp ellerini benimkilerin üzerine koydu. “Çünkü sen onun ilham perisisin ve artık buna sahip değil. Seni özlüyor, Hazel.”

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı öne eğdim. “Biliyorum.”

“Sen de onu özlüyorsun. Bunu görebiliyorum. Sen de kendinde değildin ve dürüst olmak gerekirse, onunla neden ayrıldığını anlamıyorum. Koca Pençe ve Holly kadar mükemmeldiniz, birlikte olmak için yaratılmıştınız. Keşke sahip olduğunuz şeyi ben de elde edebilseydim. Aranızdaki anlaşmazlık yüzünden mi oldu? Ya da grubun etrafındaki kadınlar yüzünden mi ayrıldınız? Çünkü onlar sadece prestij için bu işin içinde.”

“Prestijin ne demek olduğunu bilmiyorum,” diye yorum yaptım.

Leah güldü. “Tabii ki bilmiyorsun, benim tatlı Hazel’ım. Demek istediğim... eğer korktuğun buysa, Ian başka bir kadınla birlikte olarak asla sana ihanet etmez.”

“Keşke öyle olsaydı ama durum bundan çok daha karmaşık, Leah. Birlikte olmamız, katlanmak istemediğim çok daha fazla riski ortaya çıkarıyor.”

Gözlerini kısarken yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. “Bu kulağa gerçekten bir *telenovela** gibi geliyor,” diyerek sinirli bir şekilde şaka yaptı. “Bir çift olmanızın ne gibi bir riski olabilir ki?”

Güçlkle yutkundum ve gözlerim yaşlarla dolarken başımı iki yana salladım. Charlie’nin tehditlerini düşünmek bile beni duy-

* Latin Amerikan televizyon melodramlarına verilen isim. (ç.n.)

gulandırıyordu. Bu çiftliğe ve daha da kötüsü, kız kardeşime yapacaklarından bahsetme şekli beni dehşete düşürmüştü.

“Hazel,” diye iç geçirdi Leah. Duygusallaştığımı gördüğünde gözleri dolmuştu. “Ne oldu?”

“Ben... kimseye söylememeliyim. Ne kadar çok kişi bilirse, büyük bir sorun çıkma riski o kadar artar.”

“Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Sana bunun için söz veriyorum. Ayrıca seni yiyip bitiren şey her neyse, yalnızca senin omuzlarına yüklenmemeli. Başkalarına yardım etmek için çok şey yaptın, Hazel. Tam anlamıyla on dokuz yaşındasın ve henüz bir bebek olan kız kardeşini büyütüyorsun. Yardım almayı hak ediyorsun. Sana yardım etmeme izin ver. Omuzlarından biraz yük almama izin ver, Hazel.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken derin bir nefes aldım. “Charlie. Şehre geri döndü.”

Bir kaşını kaldırdı. “Charlie mi? Charlie de kim?”

Bu soru, Leah’yı hayatımdaki vahşet hakkında bilgilendirmem için gereken bilgi denizini açığa çıkardı. Ona ne kadar çok ayrıntı verirsem, çenesi dehşet ve şok içinde o kadar çok açılıyordu. Bitirdiğimde inanamayarak kanepeye yaslandı.

“Vay canına. Sen *telenovela* gibisin,” diye haykırdı. Tamamen dehşet içindeydi. “Aman Tanrım, Hazel. Tüm bunlarla tek başına mı başa çıkıyordun?”

“Anlatabileceğim kimsem yoktu. Bunu kendi başıma yapmak zorundaydım, tek seçeneğim buydu.”

“Hayır,” diye karşı çıkarken başını iki yana salladı. “Belki geçmişte öyleydi ama artık bunu yapmak zorunda değilsin. Artık bir ailen var. Yardım ya da en azından teselli için güvenebileceğin insanlar var.”

Gözlerimden akan yaşları silerken ona gülümsemeye çalıştım. “Teşekkür ederim, Leah.”

“Elbette! Ian’ı uzaklaştırman şimdi daha mantıklı geliyor. Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de aynı şeyi yapardım. Özellikle de o psikopat Rosie’yi tehdit etseydi. Sen doğru seçimi yaptın, bunun seni üzdüğünü bilsem de haklı olduğunu düşünüyorum.”

“Gerçekten öyle, Leah. Elimden gelen tek şey, Ian’ı düşünmek ve ona zarar verdiğim için kendimden nefret etmek. Terk edilme sorunları olduğunu biliyorum ve ailesiyle yollarının kesişmesinden hemen sonra ayrılmamız durumu daha da kötüleştiriyor. Keşke ona her şeyi açıklayabilseydim ama bu çok riskli. Umarım hayatına devam edebilir ve mutluluğu yeniden bulabilir.”

“Eminim çocuklar ona göz kulak olacaktır. Bundan hiç şüphem yok. Ama sana gelince, ben mutluluğu yeniden bulmam sağlamak için buradayım. Arkadaşlar bunun için vardır.”

Eğilip sözlerini tarihin en sıkı kucaklaşmasıyla bitirdiğinde ona teşekkür ettim. Bana bir gün her şeyin yoluna gireceğine dair söz verdi.

Bunun doğru olduğuna inanmak isterdim ama Charlie’nin hapisten çıktığını bilmek, her zaman diken üstünde olmama yetiyordu. Kendini kaybedip sırf yapabildiği için Rosie’ye ve bana zarar vermeye karar verirse ne olacaktı? Charlie yaptıklarının hiçbir anlamı olmayan bir deliydi. En azından, Ian’a ulaşip ona zarar veremezdi. Bu gerçek sayesinde hafif bir rahatlama hissediyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, ağlayan kız kardeşimle bir kâbustan uyandım. Onu kucağıma alıp tekrar uyuması için yatıştırmaya çalıştım, sonra onu gecenin karanlığında dışarı çıkardım ve verandadaki sandalyede salladım. Gökyüzünde parıldayan yıldızlara bakarak birkaç dilek diledim.

İlk olarak kız kardeşimin zarar görmemesini diledim. Eğer o küçük kıza, hayatını tehlikeye atmayacak bir aile tarafından evlat edinilme şansına sahip olan küçük kardeşime bir şey olursa, kendimi asla affetmezdim.

Sonra Ian'ın mutluluğunu diledim, bir şekilde kendine başka bir ilham perisi bulması için dua ettim. Benden uzaklaşmasını ve hırpalanmış kalbinin zamanla iyileşmesini diledim. Aşktan vazgeçmemesini, kendini bir kez daha kapatmamasını diledim. Duygularına ulaşmak için çok çalışmıştı ve kendisiyle olan bağını tekrar kaybetmesini hiç istemezdim.

Son olarak kendim için bir dilek tuttum. En karanlık zamanlarda bile güçlü kalabilmeyi ve kalbimin her gün atmaya devam etmesini diledim. Ian yanımda yokken her atış çok acı verse bile...

Eğer bu dileklerim gerçekleşseydi, başka bir yıldızdan yeni şeyler dilemek zorunda kalmazdım.

37

Ian

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdı Eric. Albüm şirketiyle toplantı yapıyorduk. İlk lansmanımızdan sorumlu olan ekiple konuşurken hepimiz şaşkınlık içinde oturuyorduk. “Böyle bir şey nasıl olabilir? Arkanızda bunun olmamasını sağlayan sağlam bir ekibiniz var, değil mi? Yani.... siz *Mindset Records*’sunuz, Tanrı aşkına. Bu nasıl oldu?”

Eric çok kızgındı. Bu pek sık olmazdı ama şu anda böyle hissetmek için her türlü nedene sahipti.

Hepimiz sahiptik.

Kanımızı, terimizi ve gözyaşlarımızı akıttığımız ilk albümümüz internete sızdırılmıştı.

Max masada oturmuş, elindeki iki telefonu da sürekli kontrol ederek durumu yatıştırmaya çalışıyordu. *Mindset Records*’un yöneticisi Donnie Schmitz masanın başında ellerini birbirine kenetlemiş bir şekilde oturuyordu. “Dürüst olacağız, bu bizim açımızdan büyük bir hata. Daha da kötüsü, albümün piyasaya çıkmasına daha iki ay var. Bu da bazı seçimler yapmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Çoktan sızdırılmış bir albümü piyasaya süremeyiz, bu yüzden değişiklikler yapmalıyız. Yeni materyallere ihtiyacımız var ve sizi bir an önce kayıt stüdyosuna sokmamız gerekiyor.”

“Ne?” diye çıkıştım. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu şarkıları kaydetmek aylanımızı aldı! Bir anda yeni bir albüm çıkaramayız.”

“Bunun kulağa nasıl ürkütücü gelebileceğini biliyorum,” diye başladı Donnie.

Marcus yüzünü buruşturdu. “Bence aradığın kelimeler *kahrolası imkânsız* olmalı,” diye düzeltti.

Donnie konuşmaya devam etti. “Ama elimizde zaten tamamen geliştirilmiş bir parça listesi var. Tek yapmanız gereken, stüdyoya girip yeniden sihrinizi konuşturmak.”

“Ne demek tamamen geliştirilmiş parçalar?” diye sordu James.

“Sektördeki en iyi şarkı yazarlarından bazılarını çağırdık,” diye araya girdi Max. Başıyla beni işaret etti. “Bu harika bir haber. Şarkıları Warren Lee yazdı.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Warren Lee mi?”

“Evet.” Max başıyla onayladı. Warren en iyisi olmasa bile, sektördeki iyi yazarlardan biriydi. Onunla çalışmak *Grammy* ve para anlamına geliyordu. Dokunduğu her şey platin plaklara dönüşüyordu. Ama onun şarkılarını kullanmak bizim için ne anlama geliyordu?

Otantik değildi. Bizim değildi.

“Biz kendi müziğimizi yaratırız,” dedi Marcus. Ellerini birbirine kenetlemişti ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

“Evet ama kendi müziğinizi yaratacak vaktiniz yok. Bunu az önce kendin söyledin. O parçaları yaratmak bir sonsuzluk kadar sürdü. Biz de işin zor kısmını ortadan kaldırdık. Şimdi stüdyoya girip size söylediklerimizi yapacaksınız.”

“Biz robot değiliz.” Eric bir iç çekerken gözlüklerini çıkarıp burnunu sıktı. “Biz öyle klişe saçmalıklar yapmayız.”

“Evet, ilk günden beri bunu söylemiyor muyuz, Max? Biz kendimiz olmak istedik, *The Wreckage*. Kendilerine ait bir sesleri olmayan, uyduruk bir grup değil,” diye ekledi James.

Sessizce oturdum, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Biraz sar-

hoşum ve aylarca süren çalışmalarımızın boşa gittiği gerçeğini bir türlü kabullenemiyordum. O albümü yaratmak için feda ettiğimiz şeylerin hiçbir anlamı yoktu.

Bunun yerine evime dönüp Hazel'la aramızdaki bağı geliştirebilirdim...

Ne?

Hayır.

Viski onunla ilgili düşüncelerimi bastırmalıydı, onları daha baskın bir hale getirmemeliydi.

Ama yine de, değersiz bir şey olarak sonuçlanan müziğimizi yaratmak için kaybettiğimiz zaman acı veriyordu.

Lanet olsun. Tüm bunların anlamı neydi?

“Bu sızıntı olmadan önceydi. Bakın, çocuklar... Ben de çok kızgınım. Bunun olmasını istediğimi mi sanıyorsunuz? Tabii ki istemezdim. Ama şu anda bu noktadayız. Oturduğumuz yer burası ve bütün gün yaşananlar hakkında sızlanıp durabiliriz ya da doğruca işimize bakabiliriz. Ayrıca Warren Lee yıldızlar yaratıyor ve eğer kendi yolunuzdan çekilirseniz siz de onlardan biri olacaksınız.”

Mekânın havası oldukça cesaret kırıcıydı. Grup arkadaşlarım bir trafik kazası geçirmiş gibi görünüyorlardı. Eric albüm şirketinin güvenlik sisteminde bu kadar önemli bir şeyin nasıl olabildiğini anlamadığını söylüyordu.

Koca bir albüm nasıl dışarı sızmıştı?

“Peki ya Warren'ın şarkılarını kullanmayı reddedersek?” diye sordum.

Donnie dudaklarını birbirine bastırarak bana sert bir bakış attı. “Şirketimizle bir sözleşme imzaladınız ve bu sorunun sizin hatanız olmadığını biliyoruz ancak bize müzik borçlusunuz. Zaman daralıyor ve bu konuda hukuk departmanını devreye sokmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Elbette.

Köşeye sıkıştırılmıştık ve özgün olmayan, bize ait olmayan bir şey yaratmaya zorlanıyorduk.

Kelimenin tam anlamıyla, bir sanatçının en kötü kâhramanı karşı karşıya kalmıştık.

Neden dünya üstümüze yıkılıyormuş gibi hissediyorduk? Neden hayalimiz yavaş ama emin adımlarla artık bizim olmayan bir şeye dönüşüyormuş gibi hissediyorduk?

Dava tehditleriyle her hareketimizi kontrol etme gücüne sahip bir albüm şirketinin ellerindeydik. O davaları anında kaybedeceğimizden emindim.

Boğazımı temizledim. “Grupla bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?”

Donnie peşinden ilerleyen sıçanlarla ayağa kalktı. “Elbette. Ama bunun bir yolunu bulmaya çalışarak çok fazla zaman kaybetmeyin,” diye cevap verdi. “Bencil diva sanatçılara ayıracak vaktimiz yok.”

Divas sanatçılar.

Birinin kendi doğrularını söylemek istemesinin onu diva yapacağını bilmiyordum.

Çocuklarla masaya oturduğumuz sırada hepsi odadan çıktı.

Çocuklar ve Max.

Hepimiz şaşkın bakışlarla ona baktık. O da kaşlarını kaldırarak etrafına bakındı.

“Ne?”

“Yalnız konuşmayı umuyorduk,” dedi Marcus.

“Ben sizin menajerinizim. Bu toplantılar için burada olmam gerekiyor.”

James başını iki yana salladı. “Bu daha çok gruba özel bir konuşma. Düşüncelerimizde bir karara vardığımızda seni bilgilendireceğiz.”

Max bir iç çektikten sonra elini ağzına götürdü. Sessizce bir şeyler mırıldanıyordu ve onu duymadığım için mutluydum. Muhtemelen bize şımarık veletler falan diyordu.

Bir dosya alıp bize doğru uzattı. “Bunlar sizin için Warren’ın yazdığı şarkılardan bazıları. Şunlara bir bakın. Bunların hepsinde *Grammy* ödülleri görünüyor. Bu konuda aptallık etmeyin, çocuklar. Doğru seçimi yapın.”

Sonra kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Marcus kapı kapandığı anda ayağa fırladı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye haykırdı ellerini deli gibi sallayarak.

Eric şarkıları karıştırırken, “Bunu yapmamızın imkânı yok,” diye cevap verdi. “Yani... Warren’ın şarkılarının harika olduğuna eminim ama onlar bizim değil. Tüm sosyal yönümüzü biz olmak üzerine kurduk. İnsanlar onun yazdığı şarkıları istemiyor, bizim yaptığımız şarkıları istiyorlar.”

“Bu kadar süre içinde yepyeni bir albüm yaratmak imkânsız. Bunu yapamayız,” dedi Marcus. Sesi yenilmiş gibi çıkıyordu. “Ayrıca avukatlık ücretleriyle başımızı belaya sokacaklarına eminim. Eres’ten ayrılmadan önceki halimizden bile daha kötü bir duruma düşeriz.”

“Deneyebiliriz,” diye önerdi James. “Önümüzdeki birkaç ay boyunca kendi müziğimizi yapmayı deneyebiliriz. Çok zor olacağını biliyorum ama bunu başarmak için son gücümüzle çalışabiliriz.”

Neyin işe yarayıp yaramayacağını tartışmaya başladılar. Onlar tartışıkça, göğsüm yanıyormuş gibi daha çok ağrı hissediyordum.

Masanın üzerindeki sayfaları aldım ve Warren Lee’nin yazdığı şarkıları karıştırmaya başladım.

Şarkı sözlerini okudukça kendimden geçiyordum. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen sözlerdi. Klişelere ve trend akımlara göre yazılmışlardı. Başkasına ait olan cümlelerdi.

Bu şarkıları söylemek zorunda kalacaktım.

“Warren’ın şarkılarını alıyoruz,” dedim ayağa kalkmak için kendimi zorlayarak.

“Ne? Hayır. Dostum, bunu yapamayız. Bu şekilde ortaya çıkmayız,” dedi James.

“O haklı, Ian. Zor bir durumda olduğumuzu biliyorum ama uğruna çalıştığımız her şeyi bir kenara atamayız.” Marcus da aynı fikirdeydi.

“Sınırlı bir zamanımız var ve bu süreyi yeni şarkılar yazmak için boşa harcayamayız,” diye açıkladım.

“Ama...” Eric derin bir nefes alsa da cümlesini tamamlamadı. Muhtemelen haklı olduğumu bildiği için susmuştu.

“Bu yüzden hepimizin büyük borçlara ve davalara girmesine izin veremem, çocuklar. Geriye gidemeyiz. İlerlemek zorundayız.”

“Bu ruhumuzu trend müzikler için satmak anlamına gelse bile mi?” diye sordu Marcus.

“Dürüst olalım, sözleşmeleri imzaladığımız anda bunu yaptık. Eğer küçük kalmak isteseydik, en başında buradan gitmemiz gerekirdi. Bir sözleşme imzaladık ve bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Max’e hazırladıkları şarkıları aldığımızı söyleyeceğim ve yarın stüdyoya girip çalışmaya başlayacağız.”

Odadan çıktım ancak James peşimden gelince duraksadım.

“Ian, bekle. Neler oluyor, dostum?”

“Ne demek istiyorsun?”

Sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi gözlerini kıstı. “Tekrar kendi müziğimizi yaratmak için savaşmak bile istemiyor musun? Çabalamak istemiyor musun?”

“Hayatım boyunca çabaladım, James. Ailem için çabaladım, Hazel için ve müziğimiz için çabaladım. Çabalamak işe yaramıyor. Bizden yapmamızı istedikleri şeyi yapsak da fark etmez. Böylesi daha kolay olacak.”

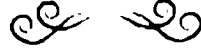
“Kolay olması, buna değeceği anlamına gelmez. Söylediklerinde ciddi değilsin. Sadece yenilmiş hissediyorsun ama acının seni bu kadar düşürmesine izin veremezsin.”

“Ben acı hissetmiyorum,” dedim omuzlarımı silkerek. “Hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Bunun bir sorun olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu James.

Belki de bir sorundu.

Ama gerçekten umursamayacak kadar yorgundum.

Gecenin en karanlık saatinde yatıyordum. Gözlerimi açtığımda bile sanki hâlâ göz kapaklarımın karanlığına bakıyormuşum gibi hissediyordum. Ne kadar zamandır karanlığın içinde yatıyordum? Ne kadar zamandır şu anki durumumdaydım? Biraz kıpırdandığımda belim ağrımaya başladı. Sanki bir kamyon çarpmış gibi tüm vücudum ağrıyordu. Dün ne yapmıştım ben? Maraton mu koşmuştum? Bir boz ayıyla mı dövüşmüştüm?

Mindset Records'taki toplantıdan çıktıktan sonra çok kötü sarhoş olmuştum.

Avuçlarımı gözlerime sürttüm, hayatımın son birkaç saatini bir araya getirmeye çalışırken tamamen sersemlemiş haldeydim ve aklımın karıştığını hissedebiliyordum.

Kahretsin, Ian. Buraya nasıl geldin?

Bunu çok derin ve anlamlı bir şekilde söylememiştim. Buraya nasıl gelmişim? Burası tam olarak neresiydi?

Mindset Records'taki toplantıyla ilgili anılarımı hatırlamaya çalışırken başım kusmaya değer bir hızla dönüyordu.

Burnumun kemerini sıkarak doğrulmaya çalıştım ama iki çift kol bunu yapmama izin vermeden bedenimi sardı.

İki kişiye ait büyük ve güçlü kollar beni yatağımdan kaldırıyordu. Bağırmağa çalıştım ama beni götürürken ağzımı ve gözlerimi kapatmayı ihmal etmemişlerdi. Beni otelin koridoruna doğru

sürükledikleri sırada panik içinde tekmeler savurmaya ve bağır-
maya çalıştım.

Bu hayranların kaçırma girişimi gibi bir şey miydi? Birileri
param için mi peşime düşmüştü?

Ağzımı kapatan eli ısırđım ve acı dolu bir çığlık duydum.
“Dostum! Ne oluyor lan?”

“Kapa çeneni, olur mu?” diye tısladı diğeri.

“Beni ısırđı lan!”

O ses... şey... Eric’e mi aitti?

“Seni ısırılmış olması umurumda değil. Konuşmamamız gere-
kıyor!”

“Isırılan sen değildin ki!”

“Sana ağzını bantlamamı söylemiştim!”

“Ben lanet olası bir psikopat değilim! Onun ağzını bantlaya-
mazdım!”

“Bu yüzden ısırıldın, seni aptal!”

Eric ve Marcus muydu onlar?

Bu atışmayı kilometrelerce uzaktan tanırdım.

Ağzım bantlı olmadığı için, “Ne oluyor lan?” diye bağırma-
yı başardım.

Eller vücudumu koridorun zeminine bıraktı ve başımı kaldırıp
baktığımda üç grup arkadaşımın ninjalar gibi simsiyah giyinmiş
olduğunu gördüm. Neler oluyordu böyle?

“Burada neler oluyor?” diye sordum. Yere sertçe çarpan başı-
mı ovuşturuyordum.

“Üzgünüm, lan. Biz, şey... düşündük ki...” diye başladı Ja-
mes. Suçluluk duyuyormuş gibi görünüyordu.

“Seni kaçırıyoruz, dostum,” diye haykırdı Marcus. Ses tonun-
da biraz bile suçluluk duygusu yoktu.

“Ne?”

Daha fazla açıklama yapmadı. Sadece bana doğru başıyla işa-
ret verdi. “Hadi, çocuklar. Yakalayın onu.”

Arkadaşlarım onun söylediğini yaptı ve Eric bağırmama fırsat bırakmadan bir rulo koli bandı çıkarıp bir parçasını ağızıma yapıştırdı. “Üzgünüm, Ian. Ama bu senin iyiliğin için.”

Bu da neydi böyle? Güvenlik hangi cehennemdeydi? Siyahlar giymiş üç adam tarafından otel odamdan sürüklenerek çıkarıldığımı kamerada görmemişler miydi? Bu çok şüpheli görünüyor olmalıydı.

Beni dışarı çıkardılar. Otelin arka girişinden geçerken yakını-mıza park etmiş siyah bir minibüs olduğunu gördüm. Beni aceleyle oraya götürüp içeri attılar ve hemen minübüse atladılar.

Marcus direksiyona geçerek arabayı sürmeye başlamıştı.

Ağızımdaki bandı yırttım. “Siz psikopatlar kafayı mı yediniz?” diye bağırdım.

“Üzgünüm, dostum,” dedi James. Sakin bir şekilde emniyet kemerini takıyordu. “Sadece kendi isteğinle kolayca geleceğini düşünmemiştik. Ama tamamen açık olmak gerekirse, ninja kaçırma olayı Marcus’un fikriydi.”

“Bana sorarsanız, oldukça iyi bir fikirdi! Hep bir yeraltı adam kaçırma olayı yapmak istemişimdir. Eğlence için tabii ki! Ben deli bir insan değilim. *Palyaço Bozo* bağırana kadar her şey harika gidiyordu.”

Eric bir kez daha, “Beni ısırıldı lan!” diye haykırdı. “Sanırım kanıyor. Bir damara denk geldi.”

“Bebek gibi davranmayı kes, yoksa anneme bezini değiştirmeye başlamasını söylerim.”

“Siktir git, Marcus!”

“Sen de siktir git, küçük kardeşim.”

“İkinizi de sikeyim!” diye ekledim. Hâlâ sersemlemiş, karma-karışık ve sonuna kadar sarhoş hissediyordum. “Ne haltlar dönüyor burada?”

James belime doğru eğildi ve her zamanki şefkatli kişiliğiyle

emniyet kemerimi bağıladı. Beni kaçırmamış olsaydı ona teşekkür ederdim.

“Dinle, Ian. Bütün gece ayaktaydım ve derin araştırmalar yaptım,” diye açıkladı Eric. “Albümümüzün bir şekilde sızdırıldığını ama albüm şirketinin bunun nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını bilmek içimi yeterince rahatlatmadı. Ben de biraz çalıştım ve ne bulduğuma inanamayacaksınız. Bu...”

Yolda ilerlerken, “Max Kahrolası Rider!” diye bağırdı Marcus.

“Dostum, bu da ne?” diye tersledi Eric. Ağabeyinin koluna bir kez vurdu. “Bu benim büyük ifşamdı!”

“Kendinden bahsetmeyi bırakıp hikâyeye devam edecek misin?” diye emretti Marcus.

Eric kardeşine bakarak bir iç çekti ve ellerini saçlarında gezdirdi. “Bunu yapan Max Kahrolası Rider’dı. Sızıntıyı bir sunucuya kadar takip ettim ve bizi doğrudan onun bilgisayarına götürdü. Sonrasında fazladan bir doğrulama için -çünkü eğer ineklik yapacaksan, sonuna kadar ineklik yapacaksın- e-postalarına, sosyal medyasına ve her şeyine sızdım. Donnie’yle haftalar öncesine ait e-postaları vardı. Yaptığımız müziğin yeterince trend olmadığından ve piyasaya çıkmadan önce büyük bir değişim yapmaları gerektiğinden bahsedip durmuşlar.”

Ne?

“Bize tuzak kurdular, dostum!” dedi Marcus. “Bizi arkadan becerdiler ve karşımıza oturup bu konuda kızgın olduğumuz için bencil diva sanatçılar gibi davrandığımızı söylediler.”

“Vay canına,” diye mırıldandım. Koltuğumda arkama yaslanırken nihayet kaçırılmanın şaşkınlığı aldatılmanın şokuyla geçmeye başlamıştı. “Bunu neden yapsınlar ki?”

“Muhtemelen para için yaptılar. Bu insanlar için her şey parayla ilgili,” dedi James. “Parçalarımız yayınlandığında nasıl bir heyecanla karşılandığımızı hayal edebiliyor musunuz? Şimdi in-

sanlar bir sonraki adımda ne yapacağımızı görmek için bizi her zamankinden daha yakından izliyor.”

Mantıklı geliyordu.

Bu çok berbattı ama şeytani bakış açılarına göre oldukça mantıklı sayılırdı. “Bu imzaladığımız sözleşme yüzünden albüm konusunda mahvolduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Hâlâ mahvolmuş durumdayız,” diye açıkladım.

“Belki öyle olabilir ama Los Angeles’ta mahvolmayacağız. Özellikle de sen bu kafadayken,” dedi James.

“Bu da ne demek şimdi? Hangi cehenneme gidiyoruz?”

“Bak, Ian... Son birkaç ayın senin için zor geçtiğini biliyoruz. Ailenden, Hazel’a ve şimdi de albümün içine edilmesine kadar. Ama biz en iyi arkadaşların olarak, ışığını kaybetmene izin veremeyiz. Her şeyden vazgeçemezsin.”

“Ben her şeyden vazgeçmedim.” Her şey benden vazgeçmişti.

Siktir. Kendimi duyuyor muydum? Daha ne kadar karamsar olabilirdim ki?

“Alınma, dostum. Ama sürekli sarhoşsun,” dedi Marcus. Sesi alçak ve özenle doluydu. “Bunun için seni suçlamıyorum çünkü senin yaşadığın lanet şeylerin yarısını yaşasaydım ben de aynı şekilde olurum. O yüzden bu kadar uzun süre izin verdik. Sana olanlar berbattı, dostum. Sana boktan bir el dağıtıldı ve sen de elinden gelenin en iyisini yaptın ama artık tek başına oynamak zorunda olmadığınızı anlamanın zamanı geldi. Biz senin en iyi dostlarınız. Bu yüzden bedeninin ve ruhunun ihtiyacı olan detoks için seni kaçırdık.”

“Detoks mu? Peki bu nerede olacak?” diye çıktım. Sarhoşluk sersemliğiyle kaçırılıp lanet olası bir koridora bırakıldığım için hâlâ çok sinirliydim.

Eric yolcu koltuğundan bana bakarak, “Eres,” diye cevap verdi. “Şimdi arkana yaslan, rahatla ve yirmi saatlik yolculuğun tadını çıkar. Seni eve götürüyoruz, Ian.”

38

Ian

Çocuklar beni yirmi saat boyunca onlarla araba sürmeye zorladı. Mola verdiğimiz zamanlarda, Los Angeles'a dönmenin bir yolunu bulamadım. Telefonumu ya da cüzdanımı getirmemişlerdi. Arkadaşlarımdan beni kaçırmamasından sıyrılmamın hiçbir yolu yoktu. Çok garip bir durumdu.

Eric'in, Max Kahrolası Rider ve Donnie Sikik Schmitz hakkın-da ortaya çıkardıklarını düşünmeden edemiyordum. Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim ama hayallerin de sorunlar olmadan gelmediği çok açıktı. Max başından beri tehlikeli biri olduğunu haykırıyordu ama biz uyarıları görmezden gelmeyi seçmiştik. Hayalimizi o kadar çok istiyorduk ki ona ulaşmaya çalışırken acı çekiyorduk.

Şimdiyse yanlış insanlara güvendiğimiz için boktan bir durumda kalmıştık. Bizi birer insan olarak umursamayan kişilere güvenmiştik. Onlar sadece banka hesaplarına para girmesini önemsiyorlardı.

Eres'in eski toprak yollarına girdiğimiz anda boğazımda bir yumru hissettim. Çocuklar beni evime getirmişti. *Düzelتيyorum, Hazel'in eviydi artık.* Onlarla tartışmama izin vermeden beni arabadan atıp uzaklaşmışlardı.

Gecenin bir yarısıydı ve Hazel'ı görmek için içeri girmeye hiç niyetim yoktu.

Tamam, bu bir yalandı. İçim tam olarak bunu yapmak için arzıyla kaynıyordu ama yine de yapmadım. Bunun yerine, lanet bir çocuk gibi homurdanıp barakaya doğru ilerledim.

Sabaha kadar orada uyuyacaktım. Sonrasında da büyükanemlerin evine gidecek ve Los Angeles'a dönüp gerçeklerle nasıl yüzleşeceğimi bulmadan önce Koca Pençe'den birkaç saat uyuyabileceğim bir yatak isteyecektim.

Homurdanarak uykumda dönüp durdum. Yine o rüyayı görüyordum. Karanlığın dipsiz kuyusunda gittikçe daha derine düşüyor, birinin bana yardım etmesi için bağıırıyordum. Yardım için yalvarıyordum. Annemle babam aşağıya uzandılar ve tam onları tutacağım anda ellerini geri çekip bana bakarak çılgınca gülmeye başladılar. Sonra diğerleri de gülmeye başladı. Koca Pençe, büyükanne, çocuklar. Ben daha da derine düşmeye devam ederken herkes beni işaret etmeye ve kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Hazel hariç herkes.

O gözlerini bana kilitlerken dudaklarını oynatıyordu. Ancak ne söylediğini duyamıyordum.

“Ne?” diye seslendim.

Dudaklarını oynatmaya devam etti.

“Ne?” Bu sefer bağırırmıştım.

“Uyan,” diye fısıldadı.

“Seni duyamıyorum!”

“Kalk,” dedi Hazel. “Uyan, uyan, uyan!”

Kâbusumdan sıçrayarak uyandım, ter ve panik içinde sıırılsıklam olmuşum. Etrafıma bakıp nerede olduğumu anlamaya çalışırken gözlerim kocaman açıldı ve sol tarafıma döndüğümde donup kaldım.

O yeşil gözler beni delip geçiyordu.

Özlediğim o gözler.

Hâlâ aptalca sevdiğim o gözler.

O lanet yeşil gözler.

Telaşlı ve şaşırmış bir şekilde, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordum. Sanki bir yanım hâlâ rüya halindeyken diğer yanım uyanıktı ve Hazel’a sarılıp beni tekrar sevmesi için ona yalvarmak istiyordum.

Ama bunu yapmadım.

Bir tuğla duvar gibi hareketsiz oturdum.

“Burada bağırışlar duydum ve kontrol etmeye geldim.” Başını eğerken kafası karışmış gibi görünüyordu. “Kasabaya neden döndün, Ian?”

Elimle şakağıma dokunurken inledim. “Kendime aynı lanet şeyi sorup duruyorum. Merak etme, peşinde dolaşmayacağım.”

Ayağa kalktığımda beni takip etti.

O siyah ayakkabılar.

Tanrım, hâlâ o siyah spor ayakkabıları giyiyor olmasından nefret ediyordum ve *nefret* kelimesi şu anda *sevmek* anlamına geliyordu. Kahretsin, onu özlemiştim.

“Bekle, hayır. Peşimde olduğunu söylemiyorum. Sen... ben sadece burada...” Kelimeler diline dolaşırken, “Nasılsın?” diye sordu.

Aylar süren sessizlikten sonra bana söyleyeceği tek şey bu muydu? Sadece *nasıl* olduğumu mu soruyordu?

Yeterince iyi değildi.

Sabah güneşi üzerime vururken dönüp barakadan çıktım.

Koca Pençe’nin evine yürüyecek havada değildim ama gidebileceğim tek yerin orası olduğunu biliyordum.

Hazel’a dönerken elimi alnıma götürdüm. “Telefonunu kullanabilir miyim?”

Sanki dünyanın en anlaşılmaz şeyini söylemişim gibi duraksadı. “Ben... Ah, sen...”

“Kelimeler, Hazel,” diye çıkıştım. “Kelimleri kullan.”

“Telefonumu kullanamazsın.”

“Peki neden?”

“Kullanmana izin vermemem için talimat aldım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kim tarafından?”

“Arkadaşların tarafından.”

Tamam.

Ofisteki telefonu kullanacaktım.

Her zamanki gibi sinirli bir şekilde yürümeye başladım ve Hazel’in arkamdan seslendiğini duydum. “Bekle! Ian. Ofise gidiyorsan vaktini boşa harcıyorsun. Oradaki telefonların bağlantısı kesildi.”

Ne yapıyorlardı böyle?

“Nedenmiş o?”

“Yani buradan uzaklaşmak için telefon edemezsin.”

“Neden bu lanet çiftlikte kalmak isteyeyim ki? Lanet olsun, neden burada olmak isteyeyim?” Tam bir pislik gibi konuşuyordum ama elimde değildi. Kalbimi tekrar kapatmaya çalışıyordum. Ama ailem ve Hazel onu yerin dibine soktuğundan beri her gün atmaya ve kırılmaya devam ediyordu. Bu canımı yakıyordu. Burada, onun karşısında durmak çok acıtıyordu. Onunla aynı yerde olmak kalbimin çok kötü bir şekilde ağrmasına sebep oluyordu. O kadar kötü ağrıyordu ki, bir şeyler hissetmeyi durdurmak için kalbimi göğsümden söküp atmak istiyordum.

Keşke hissetmeye hiç tekrardan başlamamış olsaydım.

“Çünkü burası senin evin,” dedi Hazel. Sözleri beni şaşkına çevirmişti. O mu benim evimdi, yoksa çiftlik mi benim evimdi?

Fark etmezdi.

Yine de buradan gidiyordum.

“Koca Pençe’ye gideceğim ve telefon edeceğim,” diye mırıldandım yürürken.

“Koca Pençe ve Holly, grupla birlikte seni evde bekliyor.”

“Neden oradalar?”

“Seninle konuşmak istiyorlar. İyi olduğundan emin olmak istiyorlar.”

“Hayatıma müdahale etmek için mi? İlgilenmiyorum.”

“İan, sen iyi değilsin...”

“İyiyim!” diye tersledim.

“Değilsin,” diye cevap verdi. Her zamanki gibi sakince konuşmuştu.

“Peki benim hakkımda tam olarak ne biliyorsun, Hazel Stone?”

O kadar kesin bir ifadeyle, “Her şeyi,” diyerek cevap vermişti ki, olduğum yere kıvrılıp deli gibi ağlamak istedim. Bana hafifçe gülümseyerek omuzlarını silkti. “Her şeyi biliyorum, Ian. Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

“O zaman neden beni terk ettin?” diye sordum çaresiz bir ses tonuyla. Hazel’in yüzünde bir hüznün parıltısı belirdi. Başımı iki yana sallarken eve doğru ilerledim. “Cevap verme.”

Cevabına ihtiyaç duymuyordum çünkü neden terk ettiğinin hiçbir önemi yoktu. Tek önemli olan şey, beni terk etmiş olmasıydı. Her şey bu kadar basitti.

Aslında bunu uzun zaman önce öğrenmiş olmalıydım. İnsanlar tarafından geride bırakılan birinin nedenleri hiç sorgulamaması olabilecek en iyi seçenektir. Gerekçeler her zaman hayal kırıklığına uğrattırdı.

Çiftlik evine adımımı attığımda, sinirlerimin son noktaya ulaşmaya başladığını hissettim. Tanıdığım herkes oturma odasında en iyi arkadaşlarını kaybetmiş gibi görünen hüzünlü yüz ifadeleriyle oturuyordu ve karşılaştığım dramatik bakışlar karşısında kendimi gülünç hissetmekten alamamıştım.

“Bu da ne böyle?” diye sordum. “Neden beni burada rehin tutuyorsunuz?”

“Burada o lanet ses tonuyla konuşamazsın, evlat. Senin iyiliğini düşündükleri için insanlara kötü davranamazsın,” diye tersledi Koca Pençe. “Şimdi buraya gelip otur.”

Onunla tartışmak istiyordum ama bunu yapmanın beni iyi bir yere götürmeyeceğini biliyordum.

Koltuğa oturdum, durumdan hiç memnun değildim. “Peki, ne istiyorsunuz?”

“Lanet olası inatçı bir çocuk gibi davranmayı kesmeni istiyoruz,” diye bağırdı Koca Pençe.

“Harry, sakın ol,” dedi büyükanne. Elini onun dizine koymuştu.

“Hayır. Bu mankafayla konuşurken sakın olmak işe yaramaz. Ona ulaşmamız gerekiyor. Grup arkadaşların bana her gece içtiğini söyledi. Bu doğru mu?”

İspiyoncular.

“Birkaç kadeh içtim,” diye mırıldandım. Sandalyedeki durumumu düzelterek yeniden yerleştim.

“Bir aydan uzun süredir her gece kafayı buluyor,” diye ekledi Marcus.

Ne göt herif ama. “Ben işimi yaptım,” diye cevap verdim. “Konserlere geldim ve hiçbir performansı kaçırmadım. O yüzden birkaç kadeh içki içip içmememin ne önemi var...”

“Ya da beş,” diye takıldı Eric. İçimdeki öfkenin büyümesine neden olmuştu.

Bu insanlar benim hakkımda böyle konuşarak kim olduklarını sanıyorlardı? Onların arkadaşı olmam gerekiyordu ve sevgilerini böyle mi gösteriyorlardı?

Sevgiyi ve onun hakkındaki çarpık peri masallarını sikeyim.

Büyükannem, “Bu sen değilsin, Ian,” dedi yumuşak ses tonuyla. Onu özlemiştim. Nasıl olduğunu sormak için her hafta telefonla konuşmayı ihmal etmiştim. Onu görünce anında bu suçluluk

duygusuyla karşı karşıya kaldığımı hissettim. Son zamanlarda iyi bir torun olamamıştım ve bu aslında o kadar da şaşırtıcı değildi.

Son zamanlarda iyi bir insan olamamıştım.

“İnsanlar değişir, büyükanne. Belki de artık böyle biriyimdir.”

“Hayır.” Koca Pençe başını iki yana salladı. “Bu sen değilsin, lanet olsun. Sen ayyaş biri değilsin.”

Omuz silktim. “Ailem her zaman uyuşturucu bağımlısı değildi ama ben de değiştim. Belki de onlara normalden biraz daha fazla çekmişimdir.”

“Kapa çeneni, seni lanet olası aptall” diye bağırdı Koca Pençe. Bir anda sandalyesinden fırlamıştı. Öfkeyle ellerini birbirine vurarak odanın içinde yürüdü. Belki yüzündeki hayal kırıklığıydı. Belki de üzüntüydü.

Gözlerinden akan yaşlarla bana baktığında, darmadağın olmuş kalbim daha da kırıldı. Koca Pençe’yi hayatım boyunca hiç ağlarken görmemiştim ve onu yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla karşımda dikilirken görmek, uğraşması zor biri olduğum için kendi kıcımlı tekmelemek istememe neden olmuştu.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun,” diye fısıldarken sesi çatlıyordu. “Etrafındaki her şeyi kaybettiğini bilmenin nasıl bir his olduğunu hiç görmedin. Burada neler yaşadığımızı bilmiyorsun, Ian. Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi hayatını bir kenara atmaya cüret ediyorsun. Bencilsin, tıpkı ailen gibi. Lanet olası bir bencilsin ve yaptıklarının başkalarına ne kadar zarar verdiğini görmek için kafanı kumdan çıkarıp etrafına bakmıyorsun.”

Büyükanne ayağa kalktı ve Koca Pençe’ye doğru yürüdü. “Harry, sakın ol...”

“Hayır. Benden bu kadar. Eğer sarhoş olmak istiyorsa, o zaman bunu yapmaya devam etsin. Babamın öldüğü gibi sefil bir şekilde hayattan göçüp gitsin. Ama bunu burada yapamazsın. Eğer kendini mahvetmek istiyorsan, Los Angeles’a geri dön ve bunu

seni umursamayan insanlarla çevrili bir yerde yap. Sevdiğim bir insanın daha kendini kaybetmesini izlemeyi kabul edemem. İlk seferinde çok zordu ve artık yoruludum.” Büyükbabam gözyaşlarını silerek öfkeyle evden çıktı. Büyükbabam peşinden gitti ve beni her zamanki gibi suçlu görünen çocuklarla yalnız bıraktı.

Ellerimi yüzümde gezdirerek ağır bir iç geçirdim. James yüzünü buruştururken, “Koca Pençe’yi hiç ağlarken görmemiştim,” diye mırıldandı.

“Ben de,” diye cevap verdim.

Marcus ellerini saçlarında gezdirdi. “Bak, Ian... Seni kasabaya geri getirirken sana karşı cephe almaya çalışmıyorduk. Başında bir sürü bela olduğunu biliyorum. Sadece müziğe âşık olduğumuz yere geri dönmenin sana yardımcı olacağını düşündüm. Köklerimiz geri dönmek iyi olabilirdi. Ama Los Angeles’a dönüp Warren Lee’nin yazdığı şarkıları kaydetmek istersen bunu yaparız. Çünkü ‘sonsuz kadar’ dediğimizde işlerin karıştığı noktadan bahsetmiyorduk. Kastettiğimiz şey sonsuzluktu. Her zaman. Ne olursa olsun arkadayız.”

Son zamanlarda böyle bir pislik olduğuma inanamıyordum. Başarıya giden yolda kendimi nasıl kaybettiğime ya da kalp kırıklığımmı beni tamamen mahvetmesine nasıl izin verdiğime inanamıyordum. Böyle olmak istememiştim. Bu kadar kırılmış olmak istemiyordum ama elimde değildi. Boğulduğumu hissediyordum, ailem ve arkadaşlarım da beni kaldırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Rüyamın aksine bana ellerini uzatıyorlardı. Sadece onlara elimi vermeyecek kadar inatçıydım.

“Özür dilerim, çocuklar... Her şey için. Yaşananlardan sonra pek iyi durumda değilim. Daha iyisini yapacağım ve yoluma devam etmek için çalışacağım. Müzik için ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiğini ve ne yapmamız gerektiği konusunda ben-den en kısa zamanda bir cevap beklediğinizi biliyorum.”

“Ertesi günü toparlanmak ve kendine odaklanmak için kullan, dostum. İçki hariç tabii ki,” dedi Eric. “Sonra tekrar bir araya gelir ve grup olarak oylama yaparız.”

“Aslında bizim oylarımız zaten belli. Yani gerçekçi olmak gerekirse, ne karar verdiğin fark etmeksizin reddedilirsin,” diye şaka yaptı Marcus. “Gerçekten söylüyorum. Hiç acele etme, lan. Biz etrafta ailelerimizi görmek gibi şeyler yapıyor olacağız. Sadece bizi ara.”

Çocuklar dışarı çıktıklarında ellerimi yüzümde gezdirerek iç çektim. Kendimi her yönden bitkin hissediyordum. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak tükenmiştim.

Kapı çalındığında ayağa kalktım ve Hazel’ı karşımda buldum.

“Neden kendi kapını çalıyorsun?” diye sordum.

“Benim kapım olmadan önce sana aitti.”

Konuşulması gerektiğini düşündüğüm milyonlarca şey olmasına rağmen ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Ensemi kaşıdım. “Merak etme, bu gece yine barakada kalacağım. Yoluna çıkmam konusunda endişelenmene gerek yok.”

“O konuda endişelenmiyorum. Ben...” Gözleri buğulandığında, sanki onun da söylemesi gereken milyonlarca şey varmış gibi göründü.

Söyle, Haze. Lanet olsun, o kelimeleri söyle ve ben de sana karşılık vereyim.

Pembe dudakları aralandığında neredeyse onları tatmak için eğilecektim. Ancak sonra dudaklarını sıkıca kapattı ve gülümseme sayılamayacak kadar acması bir tebessümle karşılık verdi.

Dudakları o tebessümle gerilmiş olsa da kıvrımlarındaki hüznü görebiliyordum.

“Ben, şey... sen gidip büyükanne ve büyükbabanı kontrol etsen iyi olur,” dedi bakışlarını benimkilerden kaçırarak. Sanki

gözlerimin içine bakmak onun için çok zordu. “Bazı şeyler atlattırıyorlar ve muhtemelen yanlarında olman çok yardımcı olur.”

“Ne tür şeyler?”

“Sadece... sana ihtiyaçları var, Ian.”

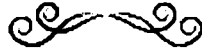
Bu cümleyi söyleme şekli gerilmeme sebep oldu. “Oraya gitmek için senin kamyonetini kullanabilir miyim?” diye sordum.

Anahtarları bana fırlattı. “Aslında bu senin kamyonetin. Ben sadece ödünç alıyorum.”

Başımınla onayladım ve ondan uzaklaşarak arabaya doğru ilerledim.

Ne zaman ona bakmak istemeyeceğim bir noktaya geleceğimi merak ediyordum. Hâlâ bana bakıyor olmasını umarak yavaşça döndüm.

Omzumun üzerinden göz attığımda beni izlemeye devam ettiğini gördüm ve neredeyse ona gülümseyecektim. Fakat sonra lanet olası kalbimi kırdığım hatırladım, bu yüzden gülümsememi kendime sakladım.

“Büyükbaban biraz zihnini boşaltmaya gitti. İçeri gelsene. Sana bir sandviç yapayım. Son zamanlarda oldukça zayıf görünüyorsun.”

“Turneler ve konserler insanı böyle yapıyor.”

Büyükannem beni evin içine sokarken, “Yine de daha çok yemelisin. Şimdi mutfağa git,” diye talimat verdi. Yavaşça mutfağa doğru ilerlediğinde onu takip ettim.

Mutfak adasının önündeki bar taburesine oturdum ve ellerimi birbirine kenetledim. “Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim,” dedim büyükbabamdan bahsederek.

Buzdolabından bir şeyler alırken başıyla onayladı. “Son za-

manlarda zor şeyler yaşıyor. Ailen ve Hazel’la olanlardan sonra senin için endişeleniyor. İkimiz de endişeleniyoruz, tatlım. Kalbin için endişeleniyoruz.”

Omuz silktim. “Ben iyiyim.”

“Mutlu değilsin.”

Cevap vermedim çünkü büyükanneme yalan söyleyemezdim. Yalanı bir kilometre uzaktan anlayabilirdi.

“Hayallerinin seni mutlu etmesi gerekir,” diye cevap verdi.

“Sanırım yol sırasında bir yerlerde, çok daha farklı hayaller kurdum.”

“Peki gerçek hayallerin ne? Ne istiyorsun?”

Yüzümü buruşturdum. “Sanırım... Hazel benim tek hayalim.”

“Tamam. Öyleyse git ve hayalini gerçekleştir.”

“Bu o kadar kolay değil, büyükanne. Beni geri istemeyen biriyle birlikte olamam.”

“Ah, Ian,” dedi tabağa iki parça ekmek koyarken. “O kızın seni sevdiğini gayet iyi biliyorsun.”

“Hayır, sevmiyor. Ailemi gördükten sonraki en zor günlerimde benden ayrıldı, büyükanne. Bu aşk değil.”

“Hazel hakkında bildiğin her şeye dayanarak bunun onun karakterine uygun olduğunu mu düşünüyorsun? Böyle bir şey yapması normal mi?”

Tabii ki karakterine hiç uygun değildi.

Yaptıkları beni beklemediğim bir yerden vurmuştu. Eve geri döndüğü sabah sevişmiştik ve hayatımın en gerçek, en güçlü deneyimini yaşamış gibi hissetmiştim. Artık benimle birlikte olmak istemediğine karar verdiğini duyduğumda ise şaşkınlıkla donup kalmıştım.

“Seni seviyor, Ian. Sana bu sevgiyi göstermesini engelleyen bir şey var. Bunu biliyorum. Bu yüzden lütfen onun için savaş. Zorla onu. Kışkırt onu. Sana açılmasını sağla. Hazel’a ihtiyaç duyduğun

kadar, onun da sana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Bir şeyden korkuyor, o yüzden tek başına korkmak zorunda olmadığını bilmesini sağla. Sence büyükbaban ve ben buraya kadar korkmadan mı geldik? Tabii ki hayır. O kadar çok korktum ki, onu kendimden uzaklaştırdım ve o da bunu yapmama izin vermeyecek kadar inatçı davrandı. Peki zaman içinde ne öğrendiğimi biliyor musun?”

“Ne öğrendin?”

“Hayattaki en önemli şeyler, uğruna savaşmaya değerdir. Korkunun sana ne söylediği hiç önemli değil.”

Sandviçimi önüme koyup yanımdaki bar taburesine oturdu. Sandviç için teşekkür etsem de elime almadım.

“Burada her şey yolunda mı? Sen ve büyükbabam iyi misiniz? Haftalık aramaları unuttuğum için özür dilerim.”

“Ah, tatlım, sorun değil. Meşgul olduğumu biliyorum.”

“Hayır. Sadece bencilim. Daha çok aramalıydım. Ama siz ikiniz iyi misiniz?”

Bana zoraki bir şekilde gülümsedi ve elini benimkinin üzerine koyup tenimi okşadı. “Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek.”

Bu da ne demek oluyordu şimdi?

“Büyükanne,” dedim ellerini kavrayarak. Gözlerim kısılırken başımı öne eğdim. “Neler oluyor?”

39

Hazel

O gecenin ilerleyen saatlerinde ön pencereden dışarı baktım ve araba yolunun sonunda sağanak yağmurun altında durup gökyüzüne bakan birini gördüm. Kapıyı açtığımda bu kişinin Ian olduğunu fark ettim. Sırtı bana dönüktü ama onu kim olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

“Ian?” diye seslendim.

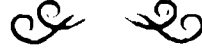
Yüzünü bana doğru çevirdi. Beyaz tişörtü yağmur yüzünden göğsüne yapışmıştı ancak gözlerinden akan şey yağmur damlalarından değildi. Ruhundan mutluluğun her zerresi sökülüp alınmış gibi görünüyordu.

“Ian, ne oldu?” diye sordum. Verandaya adımımı atarken içimi bir telaş kaplamıştı.

Vücudu soğuktan ve sinirden titriyordu. “O hasta,” dedi boğuk bir sesle. Ellerini ceplerine sokarken başını öne eğdi. “Büyükanem hasta, Haze.”

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz yağmura doğru adım attım. Ian’ın olduğu yere doğru ilerledim ve kollarımı ona sardım. Sanki bedenlerimiz her zaman bir olmak için yaratılmış gibi kollarımda eridi ve onun kırık parçalarını yakalamak için elimden geleni yaparken karşımda dağılmaya başladı.

Ian'ın üzüntüsü kalbime çarparken yağmur da aynı şiddetle bedenlerimize çarpıyordu.

Duygularını toparladıktan sonra eve girmesini sağladım.

“Burada kurulanman için birkaç havlu var. Eğer üstünü değiştirmek istersen yatak odanda hâlâ birkaç kıyafetin duruyor.”

Ian kenetlenmiş ellerine bakarken, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Aklın nerede senin?” diye sordum.

“Kayıp.” Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Bu ironik, biliyor musun? Büyükannem dünyadaki en büyük kalbe sahip olan kişidir. İhtiyacı olan herkesin yanında durur ve her şeyini verir. Kin tutmaz, yargılamaz ve gücenmez. Ancak buna rağmen bir şekilde kalbi hasar görmüş. Bu nasıl oluyor? Bu dünyadaki en nazik kadın nasıl doğru çalışmayan bir kalbe sahip olabilir?”

“Hayat adil değil.”

“Belki de büyükanne insanları çok fazla sevmiştir.”

“Bu imkânsız bir şey. Bütün insanlar Holly Parker'ın sevdiği gibi sevebilmek için savaşmalı. Onun gibi daha fazla insana ihtiyacımız var.”

“Ona ihtiyacımız var.” Ian bir iç çekti. Bakışlarını birbirine bastırduğu ellerine çevirmişti. “Onsuz ne yaparım bilmiyorum.”

“Neyse ki o hâlâ burada. Yanımızda olduğu sürece şükretmeye devam etmeliyiz.”

“Biliyor muydun? Hasta olduğunu biliyor muydun?”

Ona doğru bakarken suçluluk duygusu bana çarptı. “Evet.”

“Bana söylemeyi düşünmedin mi?”

“Bunu yapmak istedim, Ian. Gerçekten istedim ama büyükanne ve büyükbaban hazır olana kadar sana söylemeyecekleri

konusunda bana söz verdirdiler. Sana bir suçluluk duygusu yüklemek ya da onlara bakmak için eve gelmen gerekiyormuş gibi hissetmene sebep olmak istemediler.”

“Eve gelirdim,” diye mırıldanırken havluyu kendi etrafına sarı. Ardından ellerini yüzüne götürüp bir iç çekti. “Onları sadece kontrol etmek için bile yeterince aramadım.”

“Seni suçlamıyorlar. Meşgul olduğunu biliyorlar.”

“Küçük bir pislik olmakla meşguldüm.”

“Seni çok seviyorlar ve sana karşı hiçbir kırgınlıkları yok. Güven bana, seni çok seviyorlar. Sadece yükselişte olan kariyerini mahvetmek istemediler.”

“Görünüşe göre, herkes bu boktan kariyeri hayatımdaki gerçek insanlardan daha çok önemseydiğimi düşünüyor,” diye homurdandı. “Zaten benden bu yüzden ayrılmadın mı? İşim yüzünden değil miydi?”

Cevap verirken tereddüt ettim. Gözlerindeki acı dolu ifadeyi ve cevaplanmamış sorularla nasıl başa çıkmaya çalıştığını görebiliyordum. İçimdeki gerçeği dökmek istiyordum. Charlie’den ve tehditlerinden bahsetmek istiyordum. Onunla birlikte olamadığım için yaşadığım zorlukları anlatmak istiyordum. Onu sevdiğimi, özlediğimi, yollarımız ayrıldığından beri her gün onun için endişelendiğimi söylemek istiyordum.

Ama hiçbir şey değişmemişti. Charlie hâlâ benim için, Rosie için ve Ian’ın ailesinin çiftliği için bir tehditti. Büyükanneye Koca Pençe’ye daha fazla baskı ve acı yüklemeyi hayal bile edemezdim. Charlie’nin gelip tüm hayatları boyunca inşa ettikleri her şeyi yok etmesi çok büyük haksızlık olurdu.

“Bu o kadar kolay değil, Ian,” dedim.

Kanepeye doğru yürüyüp oturdu. “Beni kendinden uzaklaştırdığında her şey çok kolay görünüyordu.”

“Biliyorum.” Başımı eğerek yanına oturdum. “Aramızdaki

her şey iyi görünürken bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum. Muhtemelen kafanı karıştırdığımı ve ayrılığın aniden ortaya çıktığını biliyorum. Keşke bunu sana açıklayabilseydim.”

En içten bakışlarıyla başını bana doğru eğdi. “Açıkla o zaman.”

Dudaklarımı araladım ama boğazımın kuruduğunu hissedebiliyordum. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Bunu anlamış olmalıydı, hemen sonra ellerimi avuçlarının içine alıp hafifçe sıktı. “Beni hâlâ seviyor musun?” diye fısıldadı. Sesi kalbimin üzerinden geçen hafif bir esinti gibiydi.

“Evet,” diye cevap verdim. Bu konuda ona yalan söyleyemeyeceğimi biliyordum.

“O zaman neden birlikte değiliz?”

“Çünkü olamayız.”

“Peki neden?”

Güçlkle yutkundum ve mükemmel bir şekilde birbirine bağlanmış ellerimize baktım. “Çünkü seni inciteceğim.”

“Yapabileceğin hiçbir şey beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar incitemez, Haze.”

Başımı salladım. “Bu doğru olabilir ancak gerçekler sana zarar vermez. Senin ailen ve benim ailem. Bu...” Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Beni kendine çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıp yumuşak bir sesle konuştu. “Neden bu kadar korkuyorsun?”

“Her şeyi kaybetmekten.”

“Ben de o duyguları yaşadım. Bu korkuyu biliyorum, şu anda tam olarak öyle hissediyorum. Bu yüzden seni de kaybedemem, Hazel. Tüm hayatım insanları uzak tutmak için bir duvar inşa etmekle geçti. İnsanları uzak tutmak için çok çabaladım ve sen bunu yıkmaya cüret ettin. Bana aşkın ne olduğunu öğretmek için uğraştın. O yüzden lütfen,” diye yalvardı. Nefesleri tenime çar-

parken sıcacıktı ve karnıma bir enerji dalgası gönderiyordu. “Benimle kal.”

Gözyaşlarının tenime düştüğünü hissettim ve eminim o da benimkileri kendi teninde hissetmişti. Gömleğine tutunurken daha sert ağlamaya başladım. “Özür dilerim, özür dilerim...” diye tekrarlayıp durdum.

“Canını yakan ne, Haze?” diye sordu usulca. “Bunu sana ne yapıyor?” Etrafımı kollarıyla sarıp ve beni daha yakınına çekti. “Sorun yok, yanıdayım. Ben yanıdayım.”

Holly’yle ilgili haberi öğrendikten sonra yıkılması gereken kişi oydu. Bu yüzden şu anda dağılmaya başlamış olmaktan nefret ediyordum. Ancak oradaydım ve ona tutunmuştum. Ian bir rüyadan başka bir şey değilmiş ve eğer gitmesine izin verirsem ellerimden kayıp gidecekmiş gibi ağlıyordum.

Bunu yapamayacağım gerçeği ortaya çıkana kadar bana yapabildiği kadar çok tutunacaktı. Onu kendime yakın tutamazdım. Charlie öğrenirse...

Kendimi geri çektim. Burnumu çekerek ellerimle gözyaşlarımı sildim. “Rosie’yi kontrol etmeliyim.”

Kendimi geri çekmemden dolayı şaşkın görünüyordu ama ayağa kalkıp bana başıyla onay verdi. “Elbette.”

“Holly için gerçekten üzgünüm, Ian...”

Bana kırık bir şekilde gülümsedi. “O hâlâ burada. Bunun için şükredeceğim.”

Bu iyiydi.

“Tamam, iyi geceler. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.”

“Sen,” diyerek o kadar hızlı cevap verdi ki, bunu söyleyip söylemediği konusunda kararsız kaldım.

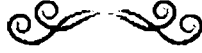
“Efendim?”

“Sana ihtiyacım var,” derken ellerini ıslak pantolonunun içine yerleştirip boğazını temizledi. “Anlıyorum. Bir şey oldu ve sen

korkuyorsun. Başına gelenleri paylaşmaktan korkuyorsun, bunu anlayabiliyorum. Ama bu seni istemediğim ya da sana ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor, Hazel. Bence senin de bana ihtiyacın var. Büyükanneemin olanları bana anlatmaman için sana nasıl söz verdirdiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Bana da bir söz verdirdi. Sevdiğim şey için savaşacağıma dair bana söz verdirdi. Yani ne olursa olsun, senin için savaşacağım. Kaçmıyorum, Hazel. Duvarlarımı tekrar inşa etmiyorum. Kasabada kalacağım ve sadece kendim için değil, bizim için de çalışacağım. Bu senin işine çok fazla karışmak anlamına gelse bile. Hoşuna gitse de gitmese de senin için savaşıyorum, Hazel Stone. Aşk şarkımız bitmedi. Sadece nakarat kısmına geldik ve sonsuza kadar senin için, bizim için bu şarkıyı söyleyeceğim.”

Ian şaka yapmıyordu. Kasabada kalmaya ve benim işime oldukça karışmaya başlamıştı.

Grupla birlikte hızla albümlerini kaydetmek üzere Los Angeles’a dönmek için uçağa binmemişti. Bunun yerine, albüm şirketleriyle mücadele etmek için bir plan yaparken ambar evinde kendi parçalarını kaydetme sürecine geri dönmüşlerdi.

Bu kadar kısa bir sürede nasıl eksiksiz bir albüm çıkaracaklarına dair en ufak bir fikrim yoktu ama bunu yapabilecek bir grup varsa, onun da *The Wreckage* olduğunu biliyordum. Max Kahrolası Pislik’in onları kontrol edemeyeceğini kanıtlamak konusunda oldukça kararlılardı.

Ian büyükannesinin evinde olmadığı ya da grupla kayıt yapmadığı zamanlarda çiftlikte benimle uğraşıyordu.

Koca Pençe, Ian'a sorumluluk vermem için beni görevlendirmişti ve sonunda dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiş gibiydik.

Ian domuz ağıllarını temizlediği sırada, işi yapıp yapmadığımı kontrol etmek için uğradım. Ayrıca onu kontrol etmek hoşuma gidiyordu çünkü yardım edemiyor olsam da yanında olmak istiyordum.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Garip bir şekilde, o kadar da kötü değil. Bu gerçek bok çukurunu özlemişim," dedi küreğini yere bırakarak. "Eskiden olduğumdan biraz daha yavaşım."

"Evet, öylesin," dedim şakayla. Ardından bir kez el çırttım. "Kendine gel, yoksa bütün gece burada kalırsın."

"Keşke bana yardım edecek biri olsaydı." Bunu söylerken gülümsemişti. Tanrım, bu gülümsemeyi seviyordum.

"Keşke."

"Hadi, Haze!" Başka bir yabayı ve pis ağıllardan birini işaret etti. "Eski günlerin hatırına bir tane daha?"

Gözlerimi kıstım. "İşini yapmaktan kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece senin etrafında olmayı seviyorum."

Kelebekler.

Çok fazla kelebek vardı.

Derin bir nefes alıp dudaklarımdan serbest bıraktım. Charlie bizi burada yakalasa bile, normalin dışında bir şey yapıyor sayılmazdık. Çalışıyorduk, hepsi bu kadardı.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Ian kirlenmiş samanı küremeye başladığım sırada konuştu. "İtiraf zamanı?"

Başımı iki yana salladım. "Buna hazır olduğumdan emin değilim."

"Neden?" Gözlerini kısmıştı. "Söylenebileceklerden mi korkuyorsun?"

“Aynen öyle.”

Ancak yine de vazgeçmedi. “İtiraf zamanı, seni özledim.”

“Ian...”

“İtiraf zamanı, sen benim en iyi arkadaşımısın.”

“Lütfen dur.”

“İtiraf zamanı... Bana bir şans verseydin, seni sonsuza kadar severdim.” Bana doğru yürümesini izlerken güçlükle yutkundum. Domuz gübresinin ortasında durmuş, olabilecek en iğrenç işi yapıyor ve günlerdir uyumamış gibi görünüyordum. Ian Parker ise beni sonsuza kadar sevmek istediğini söylüyordu.

Sözlerine devam etti. “İtiraf zamanı... Sen benim güneşim, ayım ve yıldızımsın. İtiraf zamanı... Seni inciten ne varsa birlikte düzeltebiliriz. İtiraf zamanı... Bundan asla vazgeçmeyeceğim.”

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Ellerimin onunkileri nasıl bulduğunu ya da bedenlerimizin nasıl birbirine yapıştığını bilmiyordum. Alnının nasıl benimkine yaslandığını ya da kalp atışlarımın nasıl düzensiz bir şekilde arttığını bilmiyordum.

Dudaklarının nasıl bu kadar yakınıma geldiğini ya da onun nefes verişlerinin nasıl bana ait olabildiklerini bilmiyordum.

Ama işte oradaydık, dudaklarımızın birbirine kenetlenmesine saniyeler kalmıştı ve ben asla kurtulamayacağım bir sarhoşluğun içine düşmüştüm. Eğer Ian’ı öpmeye başlarsam, asla duramayacağımı biliyordum.

O benim için her şeydi.

O müziğimdeki sus, geçiş ve melodiydi.

“Vücudundaki sarsıntıları hissediyorum,” derken nefes aldı. “Sana sarıldığımda hissediyorum. Oradaki sevgiyi hissediyorum, o yüzden söyle bana, Hazel. Bizi biz olmaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu söyle. Bana itirafını yap, ben de her şeyi yoluna koyayım.”

“Charlie,” diye fısıldadım. Sesim titriyordu ve doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildim. “Charlie.”

Benden uzaklaşırken tek kaşını kaldırdı. “Charlie mi?”

Göğsümde ezici bir korku hissederek içimdeki her şeyi dök-meye başladım. Charlie’nin hapisten nasıl çıktığını, beni nasıl tehdit ettiğini ve ilişkimizi bitirmeye zorladığını anlattım. Çiftli-ğin tamamını nasıl tehdit ettiğini söyledim. Küçük kız kardeşimi nasıl tehdit ettiğini anlattım.

“Rosie’ye zarar vereceğini söyledi. Anlıyor musun? Başka se-çeneğim yoktu. Seninle ilişkiyi kesmek zorundaydım, Ian. Beni köşeye sıkıştırdı ve başka seçeneğim yoktu.”

Elleri yumruk olurken yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Rosie’ye zarar vereceğini mi söyledi?”

“Evet.” Başımınla onayladım, Charlie’nin kardeşimi kollarında tuttuğu anılar gözümün önüne gelmişti.

“Bunun için ölecek. Onu öldürecek.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Bunu yapamazsın. Onun peşinden gidemezsin, Ian. Bunu yapamazsın. İnsanlar onu yaka-layamaz. Charlie insanları ele geçirir. İnan bana, onu hapse at-tırmaya çalıştım ve her şey geri tepti. Ayrıca çok göz önündesin. Max bu konuda haklıydı, büyük bir başarıya giden yolda benim pisliğime bulaşamazsın.”

“Max bunu sana da mı söyledi?” diye tıslarken burnu kızarı-mıştı. “Neler oldu?”

“Gerçekten sorun değil. Senin imajın ve geçmişinde bu kadar çirkinlik olan biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağı konu-sunda endişeliydi. Bunu biraz anladım.”

“Hayır, sikeyim. Max’i de sikeyim. Charlie’yi de sikeyim. Hepsini sikeyim!” diye bağırdı ahırda volta atarak. “Charlie’nin bundan öylece kurtulmasına izin veremeyiz. Hayatının geri kala-nını onun zincirleri altında geçiremezsin.”

“Başka seçeneğim yok.”

“Her zaman bir seçenek ve bir yol vardır.”

Buna inanmak isterdim ama o adamın nasıl biri olduğunu biliyordum. Annemi kaç kez kendi umutsuzluk dünyasına sürüklediğini biliyordum. Bir parmak şıklatmasıyla benim ve kız kardeşimin hayatını mahvedebileceğini biliyordum. O deli adamdan korktuğum kadar başka hiç kimseden korkmamıştım. Charlie bir canavardı ve yıkımının önüne çıkan herkesi incitmekten çekinmiyordu.

“Özür dilerim, Ian. Ben sadece... biz...” Bir iç çektim. “Birlikte olamayız.”

“Bunu kabul etmiyorum.”

“Kabul etmelisin. Bunu yürütmenin hiçbir yolu yok.”

“Sadece bekle,” diye söz verdi. Ellerimi ellerinin arasına alıp avuçlarımı öptü. “Sonsuza kadar mutlu olacağız. Ama öncesinde bu pisliğin hayatını mahvetmeme izin vermen gerekiyor.”

40

Ian

Bütün geceyi Hazel'a nasıl yardım edeceğimi bulmaya çalışarak geçirdim. Bu çok zorlaştığında ve kendimi olduğum yerde daireler çiziyormuş gibi hissettiğimde, bana yardım edebileceğini düşündüğüm tek kişiye gittim. En zor anlarda her zaman başvurduğum kişiye.

Koca Pençe ofis koltuğunda oturuyordu. Hazel'ın önceki gece bana söylediği her şeyi ona anlatmamı dinlerken kaşlarını kırıksıklıklarının derinleştirecek kadar çok çatmıştı.

"Charlie Riley'den hep nefret etmişimdir. Bu kasaba için zehirli bir yaratık ve artık ondan kurtulmamızın zamanı geldi."

"Nasıl? Hazel bunun mümkün olmadığını söyledi. Buradaki varlığı çok büyük ve insanlar bir adım ileri gitse bile, Charlie onarı iki adım geriye itmeyi başarıyor."

"Bu sefer öyle olmayacak. Sevdiklerimi köşeye sıkıştırmaya hakkı yok."

"Ama yaptığı şey tam olarak bu ve ona engel olmamızın hiçbir yolu yok."

"Evet, bir yolu var. Köşeye sıkıştığında boks eldivenlerini giyer ve karşılık verirsin, Ian. Hiç zor zamanlar geçirmediğimi mi sanıyorsun? Elbette çok zor zamanlar geçirdim. Peki ya o dönemleri nasıl atlattığımı biliyor musun?"

“Nasıl?”

“Hiç pes etmedim, savaşmaya devam ettim ve en çok ihtiyacım olduğunda bana yardım etmeleri için başkalarına ulaştım. Her savaşla tek başımıza yüzleşmek zorunda değiliz. Bazen... her zaman, birlikte daha güçlüyüz.” Bana doğru uzandı ve elini benimkinin üstüne koydu. “Bu konu için bana gelmene sevindim. Bugün işe git ve yarın sabah erkenden kalk. Sonrasında uzun bir yolculuğa çıkacağız.”

“Nereye gideceğiz?”

“Charlie’nin kör noktası olan tek kişiye. Hazel’in annesini görmeye gidiyoruz.”

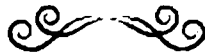
“Ne? Nasıl? O hapiste ve Hazel’ı görmeyecek bile. Kızını aylardır görmedi.”

“Hazel’ı görmek zorunda değil. Beni görmek zorunda ve zaten onun ziyaretçi listesinde olduğumu düşünürsek, bu çok da önemli bir konu değil. Zaten yarın oraya gidecektim. Aradaki tek fark, seni de yanımda götürerek olmam.”

Büyükbabama soracak o kadar çok sorum vardı ki. Hazel’in annesini neden ziyaret ettiğine dair sorular. En başta neden onu ziyarete gittiğimize ve Charlie’nin durumuna nasıl yardımcı olabileceğine dair sorular. Her şey hakkında sorular...

Ama büyükbabamın bana gülümseme şekli ona güvenmem gerektiğini gösteriyordu.

Bu yüzden tam olarak bunu yaptım.

Hapishaneye doğru ilerlerken, Hazel’in annesi Jean’i göreceğimi düşünmek midemin düğümlenmesine sebep olmuştu. Kız arkadaşının annesiyle tanışmayı düşünen biri, bunun bir hapishanede

olacağını aklının ucundan bile geçirmezdi. Bu alışılmışın oldukça dışındaydı.

“Konuşmayı ilerletmek için önce biraz ben konuşayım,” diye emretti Koca Pençe. “Sıra dışı bir şey söyleyerek sorun çıkarmanı istemiyorum.”

Hapishane kapılarından içeri girdik ve Jean’ın çıkmasını beklemek üzere bir masaya yönlendirilmeden önce tüm güvenlik prosedürlerinden geçtik.

Jean geldiğinde, Koca Pençe’yle masada oturduğumu görüp şaşırды.

“Misafir getirmişsin,” derken yerine oturup büyükbabamın gözlerinin içine baktı. “Holly nerede?”

Bekle, ne?

Jean, Koca Pençe ve büyükannemi tanıyor muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

“Bugün kendini pek iyi hissetmiyordu. Arabayla gelemedi,” dedi Koca Pençe.

Sandalyemde yer değiştirdim, rahat etmeye çalışıyordum ama biliyordum ki imkânsızdı. Jean’ın kişiliğini derin bir hüznün kaplamıştı. Buna tanık olmak oldukça zordu. Sadece gözlerine bakarak bile hayatında çok zor şeyler yaşadığını söylemek mümkündü. Bana yan yan sırttı ve gözleri kenetlenmiş ellerine kaymadan önce yüz ifadesi hızla eski haline döndü.

“Sana birkaç fotoğraf getirdim,” dedi Koca Pençe. Bir yığın fotoğraf çıkarmıştı. Jean’ın görebilmesi için fotoğrafları teker teker havaya kaldırdı. Koca Pençe’nin onunla paylaştığı Rosie’nin fotoğraflarına bakarken karşımdaki kadının yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı.

“Gittikçe büyüyor,” dedi Jean.

“Evet,” diye onayladım. “Sana çok benziyor.”

“Hazel’a benziyor,” diye düzeltti elleriyle oynayarak.

“Hazel bebekken onun da kocaman gözleri vardı.”

“Bekle... Peki sen ve Koca Pençe birbirinizi nereden tanıyor-sunuz?” diye sordum şaşkınca.

“Holly’yle son birkaç aydır onu sık sık ziyaret ediyoruz,” diye açıkladı büyükbabam.

“Evet, başımın belası oldu,” diye şaka yaptı Jean.

“O da benim başımın belası oldu, yıllar boyunca hep öyle oldu.”

“Yıllar mı?” diye sordum.

Jean başıyla onayladı. “Yıllar önce, genç bir kız olduğum zamanlarda yollarımız kesişmişti. Eres’e geldiğimde hamileydim ve tek başımaydım. Sorunlu bir çocukluktan kaçıyordum, buraya geldiğimde ise Holly ve Koca Pençe bana kucak açtı.”

“Evet, öyle görünüyor,” diye cevap verdim.

“Evet, gerçekten öyleydi ama ben onlar için işleri kolaylaştırmadım. Annen ve babanla yakınlaştım. Hazel doğduktan sonra da asla yapmamam gereken birkaç seçim yaptım. Sarah ve Ray’le takılmaya başladım, onlar da beni Charlie’yle tanıştırdı ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.” Etrafı işaret ederek kaşlarını çattı.

Bunca zaman, Hazel’in annesini Charlie’nin bir canavar olmasından sorumlu tutmuştum ama sanki Charlie ve Jean’i bir araya getiren şey benim ailemmiş gibi görünüyordu.

“Bu noktadan sonra yalnızca yükselebilirsin,” dedim ona bir parça umut vermeyi umarak.

Jean elini sinirli bir şekilde kolunda aşağı yukarı ovuşturdu. “Doğru olanı yapmak istiyorum, hepsi bu kadar.”

“Biz de bu yüzden buradayız,” dedi Koca Pençe. “Yardıma ihtiyacımız var.”

Jean kıkırdadı. “Alınma, Koca Pençe. Ama şu anki durumumla insanlara pek yardımcı olamıyorum.” Tekrar etrafımızı işaret etti.

“Ama olduğu yerde elinden geldiği kadarıyla yardım edebilirsin,” dedi büyükbabam ellerini birbirine kenetleyerek. “Charlie kızlarını tehdit etti.”

Jean gözleri büyürken ona paniklemiş bir bakış attı. “Nasıl yani?”

“Hazel’ı tüm gelirini ona vermeye zorluyor, erkeklerle ilişkilerini kontrol ediyor, çiftliği yakacağını söylüyor. Eğer itaat etmezse ona ve Rosie’ye zarar vermek konusunda tehditler savuruyor. Garrett’ı da fena halde dövüyor.”

Jean gözleri yaşlarla dolarken başını iki yana salladı. “Onu korkunç bir duruma soktum. Charlie’ye hiç bulaşmamalıydım. Benim kızıma zarar vermemeliydi ama o böyle bir adam.” Gözlerindeki birkaç damla yaşı silerek güçlkle yutkundu. “Yine de size nasıl yardım edebileceğimi anlamıyorum.”

“Bu çok kolay,” dedi Koca Pençe. “Charlie’yi tanıyan bir kişı varsa, o da sensin. Onun berbat beyninin nasıl çalıştığını biliyorsun. Planlarını, düşüşlerini, onun... her şeyini biliyorsun. Bu yüzden onu yakalamamıza yardımcı olacak bir şeyler söylemeni istiyorum. Onu içeri tıkmalıyız. Bu sefer suçu üstlenecek kimse olmayacak. Bu kez tek başına olacak ve biz de bu işin peşini bırakmayacağız.”

Jean kaşlarını çatarken kısa bir sessizlik oldu. Ellerini birbirine kenetleyip bir kez başını sallayarak onayladı. “Bilmen gereken her şeyi sana anlatacağım.”

Sonrasında tam olarak öyle yaptı.

Mekânı terk etme vakti gelene kadar bize ulaşabildiği her bilgiyi vermişti. Sonunda sandalyesinden kalkarken bana doğru baktı. “Kızımı seviyor musun?”

“Evet, hanımefendi. Onu seviyorum.”

“Bana bir iyilik yapıp ona iyi davranabilir misin? Hazel ona iyi davranan birini hak ediyor.”

“Söz veriyorum,” dedim. “Ayrıca yardımınız için teşekkür ederim. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.”

“Berbat bir anne oldum. Temiz olduğum zamanlardan daha çok dalmış bir şekilde gezdim ama burada uyuşturucuyu bıraktığım için daha iyi düşünebiliyorum. Doğru olanı yapmak istiyorum. Eğer size yardım edebileceksem, elimden gelen her şeyi yaparım. Eğer kızlarımı güvende tutacaksa, her şeyi yaparım. Hazel’a her şey için üzgün olduğumu söylerseniz benim için çok anlamlı olur.”

“Kızlarını gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Seviyorum. Hiçbir zaman iyi bir anne olamadım ama her zaman harika bir kızım vardı. Sadece zihnim bulanıkken bunu fark edemedim. Lütfen ona üzgün olduğumu söyle.”

“Ona kendin ulaşmalısın.”

“Aylar önce onunla ilişkiyi kestikten sonra benimle görüşmek isteyeceğinden şüpheliyim.”

“İster,” diye yemin ettim. “Ne de olsa, Hazel... koşulsuz sever.”

Jean bir kez başıyla onayladıktan sonra bakışları büyükbabama kaydı. “Lütfen Holly’ye iyi dileklerimi ilet. Yaşadıkları için üzgünüm ve senin de zor durumda olmana üzüldüm.”

Koca Pençe’yle dışarı çıkarken, ona bunca zamandır aklımda olan tek soruyu sordum. “Ona olanlar için kendini mi suçluyorsun? Sanki Charlie’yle tanışmasına sizinle yaşaması sebep olmuş gibi?”

“Her gün.”

“Bu yüzden mi aylar önce Hazel’a işi vermek istedin?”

Koca Pençe başıyla onayladı. “Sadece vicdan azabımı dindirmek istiyordum.”

“Güven bana, Koca Pençe. Telafi ettin.”

Eres’e döner dönmez Hazel’a planımızın ne olduğunu anlattım. Tereddüt etse de gözlerinde bir umut parıltısı vardı.

Koca Pençe'yle Charlie'ye tuzak kurduğumuzda gişe rekorları kıran bir film anı yaşandığını söylemek isterdim ama öyle bir şey olmamıştı. Teslim yerlerinden birinde yakalandı ve bir kez daha tutuklandı. Bu seferki kalıcı olacaktı çünkü artık suçu üstlenecek biri yoktu. Ayrıca hapse o kadar çok girip çıkmıştı ki, sicilinin temiz çıkması imkânsızdı.

Koca Pençe'den Charlie'nin tutuklandığı haberini alınca Hazel'ı görmek için yola çıktım. Eve geldiğimde çoktan yatmıştı ancak onu uyandırdım.

"Hey," diye fısıldadı gözlerindeki uykuyu silerek. "Neler oluyor?"

"Her şey bitti."

Söylediğim tek şey buydu ve yatakta doğrulmasını sağlamaya yetmişti. "Bitti mi? Gerçekten mi? Charlie'yi yakaladılar mı?"

"Evet ve yakın zamanda da çıkmayacak. Garrett mahkemede ona karşı tanıklık edeceğini bile söyledi. Gerçekten bitti, Haze. Hepsi bitti."

Derin bir nefes alırken kendini kollarıma bırakarak, "Bitti," diye fısıldadı.

O gece sevdiğim kadınla seviştim ve her şey yolunda gitti.

41

Ian

“Bu mükemmel, mükemmel, mükemmel!” Hazel bizimle ambarda oturup, yazdığımız birkaç parçanın sözlerini son haline getirmemize yardım ederken el çırpıyordu.

Gecemizi gündüzümüze katarak bu albümü çıkarmaya çalışıyorduk ve günler geçtikçe albümün çıkma ihtimali daha da azalıyordu.

Son zamanlarda hepimizin telefonları Max’ten gelen düzinelerce mesajla dolup taşıyor, albümü Warren Lee’nin parçalarıyla kaydetmek için mümkün olduğunca çabuk geri dönmemizi emrediyordu.

“Boş ver onu,” demişti Eric. “Max Kahrolası Rider bir süre için sorun değil. Şu anda en büyük endişemiz müziğimiz, o adam değil.”

Bana neyin önemli olduğunu hatırlattığı için ona teşekkür etmiştim.

Hazel kocaman gülümsüyordu. “Bence çok güzeller.” Benim yazdıklarımı almış, onları uçurmuş ve sözlerime değer katmıştı. Birlikte çok kolay bir şekilde çalışıyorduk, müziğin özüne geri döndüğüm için mutluydum. Her şey yeniden eğlenceli gelmeye başlamıştı.

Leah kız arkadaşım ile birlikte provalarımıza katılıyordu ve Hazel’in hayatının böylesine büyük bir parçası haline geldiği için ona minnettardım. Hazel’in kasabada bir arkadaşına ihtiyacı vardı

ve Leah'nın sadık bir arkadaş olduğunu biliyordum. Onların her geçen gün daha da yakınlaşmasını izlemek, dünya üzerinde görülebilecek en güzel şeydi.

“Egolarınızı olduğundan daha çok büyütmek istemem ama bu muhteşem ötesiydi,” dedi Leah. “İnanın bana, kardeşime iltifat etmek beni öldürüyor ama gerçekten büyüleyiciydi.”

“Hazel’a katılıyorum. İnanılmazdı!” diye haykırdı büyükan-nem. Koca Pençe'nin yanındaki sandalyeye oturuyordu. Yeni müzikle ilgili herhangi bir şey yapamadığımız ya da yayınlamamamız için, parçaları paylaşabileceğimiz tek kişiler gerçekten güvenebileceğimiz insanlardı.

“Bence sen gerçekten...” Büyükan-nem sandalyesinden kalkarken sözleri yarıda kesildi. Eli göğsüne inerken derin nefesler aldı. O andan itibaren, her şey sanki ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı. Büyükan-nemin bacakları bükülme-ye başladığında mikrofonu elimden bıraktım. Koca Pençe yerinden fırladı, Hazel ona doğru koştu ve arkadaşlarım hızla ayağa kalktı.

Ama artık çok geçti. Büyükan-ne sert bir gümbürtüyle yere düşmüştü. Bir anda nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

Ambar evinden doğruca hastaneye gittik. Koca Pençe ve büyü-kannemi almaya bir ambulans gelmişti, diğer herkes onları takip ediyordu. Yolculuğun büyük bir kısmı tamamen sessizlik içinde geçiyordu. Marcus sonunda kontrolü eline alarak radyoyu açtı. İki şarkıdan sonra bizim parçalarımızdan biri karşımıza çıktı ve hoparlörlerden yüksek sesle çalmaya başladı.

James başını iki sallayarak, “Tanrım,” diye iç geçirdi. “Buna asla alışamayacağım. Radyoda olduğumuz gerçeğini asla kafama sokamayacağım.”

“Hayat çılgınca,” diye mırıldandım. Yaklaştığımız toprak yollara doğru bakarken serçeparmağımın tırnağıyla uğraşıyordum.

Hastanenin önüne geldiğimizde arabadan inip aceleyle içeri girdim. Büyükanne mi sormak için danışma görevlisinin masasına doğru yürüdüm ama yolum biri tarafından kesildi.

“İlan.”

Arkamı döndüğümde, Koca Pençe’nin orada durduğunu gördüm.

“Hey, neler oluyor?”

“Kalp pili takılması gerekebileceğini düşünüyorlar. Ama önce içeri girip bir damarı onarmak zorundalar,” diye açıkladı. “Şu anda onu ameliyata hazırlıyorlar.”

Ameliyat mı?

Siktir.

“Bu saçmalığa inanabiliyor musun?” Koca Pençe yüzünü buruşturdu. “Bu pislikler Holly’nin kalbini kesmek istiyorlar.” Sesi çatlarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Bu çok yanlış, değil mi?”

Koca Pençe’ye doğru yürüyüp sırtını sıvazladım. “Merak etme. Her şey yoluna girecek.”

“Bunu nasıl söylersin? Bundan hiç emin değilsin,” diye itiraz etti.

“Evet, öyle olmadığımı biliyorum ama büyükanne de böyle söylerdi, değil mi? Her şeyin her zaman yolunda gittiğini söylerdi. Eğer işler yolunda gitmiyormuş gibi görünüyorsa, muhtemelen henüz son noktaya gelinmemiştir.”

Büyükbabam oflarken yerinde hiç durmayan ellerini yüzüne sürttü. “Bu sadece onun söylediği bir saçmalık. Bu kadın benim ölümüm olacak. Bana yaptığı şeye inanamıyorum.” Gözyaşları giderek daha hızlı akmaya başlıyordu. “Oraya gidip o insanların onu kesmesine nasıl izin verebiliyor?”

“Başka seçeneği olduğunu sanmıyorum, Koca Pençe. Ama doktorların işlerinde iyi olduklarına eminim. İşlerinde harikalar. Bü-

yükannemle ilgilenecekler, bunu biliyorum. Sadece biraz inançlı olmalısın.”

“İnanamam. İnançlı olan kişi Holly’ydi. Ben o saçmalıkların hiçbirine inanmayan bir ihtiyarım. Aslında bu çok tuhaf,” dedi somurtkan bir ses tonuyla. “Onun kalbini kesecekler ama asıl kırılan benim kalbim.”

Onu kucaklayıp sıkıca tuttum. Kırılan kalbine yardım etmeye çalışıyordum ama hayatının aşkı ameliyattan iyi bir şekilde çıkana kadar hiçbir şeyin ona yardım edemeyeceğini biliyordum.

Büyükannem ameliyattayken hepimiz bekleme odasında oturduk. Grup arkadaşlarımla telefonlarımızı kapatmıştık çünkü Max’ten gelen durmak bilmeyen mesajlar bizi çileden çıkarmaya başlamıştı. Büyükannemin hayatı tehlikedeydi ancak menajerimizin tek önemseydiği şey rakamlar ve kaybettiği dolarlardı. Sanki biz onun para makinesindeki robotlardan başka bir şey değildik.

Ellerimi birbirine kenetlemiş halde ayaklarımı halı kaplı zemine vurarak oturuyor, hareket etmeden durmayı başaramıyordum. Büyükannemin ameliyattan çıkamama ve iyi olmama ihtimali beni derinden sarsmıştı. Onun sağlığı kötüye giderken evden uzakta, bir hayalin peşinde koşarak geçirdiğim onca zamanı düşünmeden edemiyordum.

Onlarla ne kadar zamanım kaldığını kim bilebilirdi? Evde olmalıydım. Çiftlikte onlara yardım etmeliydim. Koca Pençe bu yaşında hâlâ çalışıyor olmamalıydı.

Rosie araba koltuğunda oturmuş uyuyordu ve şu anda onun sahip olduğu huzuru kıskanıyordum. Hayatın bu kadar kolay ve huzurlu olmasını istiyordum. Bir elin benimkinin üzerinden kaydığını hissedince kafamı kaldırdım ve Hazel’in karşımda durduğunu gördüm. Bana o çok sevdiğim minik gülümsemesiyle karşılık verip yanımdaki sandalyeye oturdu. Ondan istememiş olma-

ma rağmen elimi tutuyordu. Sıkı sıkı kavramıştı ve bunun için minnettardım. Tutacak bir ele ihtiyacım vardı. Sinirlerimin tüm sistemimi ele geçirmesini engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı ve bu kızın basit bir dokunuşu bile ruhumun en vahşi kısımlarını sakinleştirmeye yetmişti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. O kadar sessizce söylemişim ki, duyduğundan bile emin değildim.

Hazel tam o anda bana daha sıkı sarıldı.

Doktor dışarı çıktığında, ameliyat konusunda istediğimiz kadar heyecanlı görünmüyordu. Bir anda ayağa fırladık, Koca Pençe herkesten daha hızlı doğrulmuştu. Hep birlikte doktorun olduğu yere doğru yaklaştık.

“Neler oluyor?” diye bağırdı büyükbabam. Sesi her zamankinden daha huysuz ve sinirli çıkıyordu. “Neden kimsenin Holly’ın hakkında bizi bilgilendirmek için buraya gelmediğini anlamıyorum! Burası nasıl bir yer böyle? Maymunlar tarafından mı yönetiliyor? Bu delilik.”

Koca Pençe’nin sert sözleri karşısında şaşırılmış görünen doktora bir adım daha yaklaşıp gülümsemeye çalıştım. “Hey, bunun için üzgünüm. Büyükbabam sadece karısı için endişeleniyor.”

Doktor soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama büyükbabama söyleyecek birkaç sözü olduğundan emindim. “Bir şey yok. Ameliyatla ilgili birkaç sorun vardı ve umduğumuz şekilde içeri giremedik. Akciğerlerin etrafında çok fazla sıvı vardı ve bunun bir kısmını boşaltmadan önce ameliyatı yapmamak konusunda bir sakınca görmedik.”

Koca Pençe, “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedi öfkeyle. “Bana onca zamandır orada olduğunuzu ve hiçbir şey yapmadığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Üzgünüm, Bay Parker. Ama karınızın sağlığı için en iyi rotayı belirlemek zorundaydık. Fiziksel olarak bunu kaldırabilecek kadar güçlü değilken onu masaya yatırarak daha fazla hasara yol

açmak istemedik. Önümüzdeki birkaç gün boyunca çalışıp onu stabil bir hale getirdiğimizden emin olacağız. Sonrasında da ameliyat seçeneğini tekrar gözden geçireceğiz.”

“Teşekkür ederim,” diye bağırdı Koca Pençe. Doktoru tekrar azarlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve gözlerindeki ateşe bakılırsa, muhtemelen özellikle kullanacağı birkaç kelime düşünüyordu. “Onu görebilir miyiz?”

“Odasına geri götürülüyor. İçeri girebileceğiniz zaman bir hemşire size haber verecek.”

Tekrar teşekkür ettim ama adam öylece olduğu yerde dikiliyordu. Neredeyse aptal gibi görüldüğü için ona bir kaşımı havaya kaldırarak baktım. “Başka bir şey mi var...?”

“Şey... hem evet, hem hayır. Büyükanneniz hakkında değil ama...” Başının yan tarafım kaşdı. “Sen Ian Parker’sın, değil mi? Siz *The Wreckage*’sınız? Kızım hepinizin büyük bir hayranı. Bir fotoğraf istesem çok mu uygunsuz olur?”

“Evet,” diye araya girdi Hazel. Birkaç adım önüme geçerek sanki korumamış gibi beni doktordan uzak tuttu. “Bu son derece uygunsuz ve profesyonellik dışı bir davranış olur.”

Doktor yüzünü buruşturarak uzaklaştı.

“Ne biçim bir iş.” Koca Pençe başını iki yana sallamaya devam ederken konuşmuştu. “Bu insanların Holly’ye yaşattıkları şeyler beni deli ediyor,” derken sandalyesine geri oturdu. “Sadece kadını eve götürmek istiyorum.”

Koca Pençe’nin ne kadar kırıldığını görmek kalbimi paramparça etmişti. Sanki yanında büyükannem olmadan nasıl yaşayacağına dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Karısı olmadan zorlukla nefes alabiliyordu.

Yalan söylemediğimi umarak bir kez daha, “Her şey yoluna girecek, Koca Pençe,” diye cevap verdim. Ama büyükannemin de bunu söylememi isteyeceğini biliyordum.

Her şey yoluna girecek.

42

Ian

“Sana bir şey getirmemi ister misin?” diye sordu Hazel. Rosie’yi kucığına alıyordu. Küçük kızın son birkaç ay içinde bu kadar büyümüş olması beni çok şaşırtmıştı. “Kafeteryaya gidip kahve ya da başka bir şey bulabilir miyim diye göz atacağım.”

Yüzümü buruşturdum. “Ben böyle iyiyim.”

James boğazını temizledi. “Belki sen de onunla gidip bize yiyecek bir şeyler getirebilirsin, Ian. Ben açlıktan ölüyorum. İstersen senin için Rosie’ye göz kulak olabiliriz, Hazel.” James hayatımın geri kalanında aptal olmaya devam etmek istemiyorsam onunla gitmemi söylercesine kaşlarını havaya kaldırdı.

“Emin misin?” diye sordu Hazel. “Oldukça hareketli bir bebek.”

“Ellerim büyük olduğu için şanslıyım.” Rosie’yi ondan almak için ayağına kalktı ve Hazel yardımını için teşekkür etti.

Sandalyemden kalktım ve Hazel’la uzun koridorda yürümeye başlarken ellerimi ceplerime soktum. Tanrım, aradan geçen onca zamana rağmen ne zaman yanıma gelse beni deli ediyordu. Bana her bakışında kalbimin düzensiz bir şekilde atmasına neden oluyordu. Her bakışında bunu fark ediyordum çünkü gözlerimi ondan alamıyordum.

İkimiz de sessizdik ama onun gerginliğinin boşluğu doldurduğunu hissediyordum. Belki de bu gergin enerji bana aitti. Artık

duygularımızın kime ait olduğunu anlayamıyordum. Hazel hafifçe gülümserken elini kolunda gezdirdi. “Büyükannen için endişelendiğini biliyorum ama endişelenmene gerek yok. O bir savaşçı. Koca Pençe’ye her şey yolunda gitmiyorsa sonun henüz gelmeyeceğini söylerken haklıydın. Sanırım bunu duymaya ihtiyacı vardı. Ayrıca söylediklerine katılıyorum.”

Koridorda yürümeye devam ederken ellerimi tekrar tekrar sıkıp açtım. Lanet olsun, bu kafeterya neredeydi? Gezegenin diğer ucunda mıydı?

“Şu anda büyükannemden başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Bu çok ağır ve zor geliyor.”

Hazel başını sallayarak onayladı. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Biz. İlişkimiz hakkımızda konuşalım. Senin için ayrı olmanın en zor yanı neydi?”

“Dünyadaki en zor şey, kötü bir gün geçirdiğimde sana ulaşamamaktı. Ya da işler iyi gittiğinde seninle o güzel ayrıntıları konuşamamak. Seni çok özledim, Ian. Ayrıca uzun bir süre için kendimi seni özlememin tek taraflı olduğuna ikna ettim. Senin mutlu olduğuna ve hayallerini dolu dolu yaşadığına inandım. Kendimi sana ulaşmaktan alıkoymak için bunu yapmam gerekiyordu. Ama sana not defterimden milyonlarca mesaj yazdım, seni gelişmelerden haberdar ettim. Benim dünyamda neler olup bittiğini öğrenmeni istedim.”

“Hâlâ her şeyi bilmek istiyorum ve bu sefer gitmene izin vermeyeceğim. Sonsuza kadar sürecektir bir aşk hikâyemiz olacak. Koca Pençe ve büyükannemin paylaştığı türden bir aşk. Seninle yaşlanacağım, Hazel Stone.”

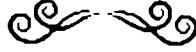
Orada öylece donup kaldı. Dudakları söylediklerim karşısında afallamış gibi aralanmıştı. Tüm bunları zihninde bir yere koymasının biraz zaman alabileceğini biliyordum. Her şeyin yerleşmesi için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama umurumda değildi.

O benim mutlu sonum olacaktı, ben de onunki olacaktım. Yakın zamanda bir yere gitmek gibi bir planım yoktu.

“Hey, çocuklar,” dedi bir ses. Bizi konuşmamızdan koparmıştı. Koridora baktığımızda James’in kucağında Rosic’nin uyuduğunu gördük. “Holly uyandı, eğer onu görmek isitiyorsanız gelin.”

“Tamam.” Başımınla onaylarcasına salladım ve büyükanneme doğru ilerlemeye başlamadan önce elimi hafifçe Hazel’in koluna koydum. “Açık olmak gerekirse.... Sen çok güzelsin, Hazel. O kadar güzelsin ki, bunu düşünürken göğsümün ağrıdığını hissediyorum. Seni seviyorum. Tamamen, umutsuzca, açgözlülükle.”

Dudakları aralanırken küçük bir ses serbest kaldı. “Ben de seni seviyorum.”

Hepimiz hastane yatağının başında dikilirken büyükannem tekrar, “İyiym,” diye açıkladı. Çok yorgun ve zayıf görünüyordu. Onu bu halde görmek kalbimi kırmıştı. Ama hemşireler bize konuşmasının iyi bir şey olduğunu söylemişti, her ne kadar sürekli uykuya dalıp uyansa da.

“Yalan söylemek zorunda değilsin. İyi değilsen söyle, ben de bu doktorlara işlerini yaptırayım,” diye homurdandı Koca Pençe. Büyükannemin yatağına yakın oturmuştu, onun elini avucunun içinde tutuyordu.

Büyükannem sırtarak bana doğru baktı. “Lütfen bana bu moruğun hastanedeki tüm bu nazik insanlara cehennemi yaşattığını söyleme.”

“Koca Pençe’yi bilirsin. Hep havlar, biraz ısıtır,” diye şaka yaptım.

“Hemşirenin bütün gün burada olduğunuzu söylediğini duydum. Eve gidip biraz yemek yiyin ve dinlenin. Tanrı biliyor ki, şu anda oldukça yorgunsunuz.”

“Senin yanından ayrılmayacağım, Holly Renee,” diye karşı çıktı Koca Pençe.

“Evet, şimdi gidiyorsun. Eve git ve biraz uyu. Göz torbalarından günlerdir hiç uyumadığını anlayabiliyorum. Ayrıca lanet olası bir duş al. Koridorun aşağısından bile kokunu alabiliyordum,” dedi büyükannem şakayla. Sonra bir öksürük krizine girip herkesi telaşlandırdı. “Gerçekten, çocuklar. Burada güvende olacağım. Sadece gidip biraz dinlenin. Lütfen, bu çok daha iyi hissetmemi sağlayacak. Harry’nin sağlığı hakkında endişelenirsem iyileşemem.”

Büyükbabam kaşlarını çatarak dudaklarını onun eline bastırdı. “Sen bu dünya için fazla iyisin, Holly. Benim için fazla iyisin.”

“Biliyorum.” Büyükannem gülümsedi. “Şimdi eve git ve karının sözünü dinle.”

“Siz gidip biraz dinlenirken, Eric’le onun yanında kalacağız,” diye teklif etti Marcus.

“Ben de kalacağım,” diye ekledi James. Büyükannemin oğulları gibiydiler. Tabii ki ona göz kulak olmayı teklif edeceklerdi.

“Gördün mü, Harry? Benimle ilgilenen bir sürü insan var. Gidip biraz dinlen ve sabah geri gel.”

“Seni...” dedi Koca Pençe. Eğilip burnunu onunkine sürtmüştü. “Seviyorum,” diye bitirirken burnunu tekrar onunkine sürttü.

Hazel, Rosie ve Koca Pençe’yle eve doğru yola çıktık. Hazel evin önüne geldiğimizde kontrolü ele alarak herkesin karnının doyduğundan, bakımının yapıldığından ve Koca Pençe’nin duşa girip yatağa gittiğinden emin oldu. Annelik rolünde çok iyiydi. Bu ona çok doğal geliyordu, tıpkı büyükannemde olduğu gibi.

O gece Koca Pençe’nin misafir odasında kaldık çünkü onun yalnız kalmasını istemiyordum. Misafir odasında Rosie için bir beşik vardı, o da gecenin kalanını uyuyarak geçirecekti.

Duş aldıktan sonra misafir odasına geri döndüm. Hazel masanın başında oturmuş ders çalışyordu.

“Ne zaman ara veriyorsun?” diye sordum.

Kıkırdadıktan sonra esnedi. “Çalışmaya mı, yoksa hayata mı? Çünkü bu iki sorunun da cevabı hiçbir zaman oluyor.”

“Belki şimdi ara verirsin?”

Bana bakarken altdudağını ısırdı. “Tamam.”

“Benimle eski yatak odamda buluş. Böylece Rosie uyanmadan konuşabiliriz.”

“Olur. Bebek telsizini alıp hemen geliyorum.”

“Harika plan. Ayrıca... Hazel?”

“Evet?”

“Instagram hesabımı kontrol et.”

43

Hazel

Ian yatak odamdan çıktıktan sonra Instagram'ı açmak için aceleyle telefonuma koştum. Kalbim saatte milyonlarca kilometre hızla atıyor, görmem gereken şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Sonra onu gördüm. Ian'ın en son paylaştığı gönderiyi.

Beni paylaşmıştı.

Bu fotoğrafı daha önce hiç görmemiştim. Rosie yoğun bakım ünitesindeyken haberim olmadan çekmiş olmalıydı. Küçük kız kardeşime dudaklarımda kocaman bir gülümsemeyle bakıyordum. Basit bir fotoğraftı. Bu dünyanın dışında bir şey değildi ama bu andan çıkarılabilecek tek şey sevgiydi. Küçük kız kardeşimin kalp atışlarını incelerken bakışlarımda o kadar çok sevgi parlıyordu ki...

Paylaşımındaki beğeniler gözlerimin önünde hızla artıyordu. Yüzlerce vardı. Sonra binlerce oldu. Ardından sayı yüz binleri gördü. Ian'ın hesabında resmen ünlü olmaya başlamıştım.

Fotoğrafa eşlik eden açıklamayı okumaya gittiğimde ellerim göğsüme düştü.

Bu kadın kalp atışlarımı kontrol ediyor. Her gece söylediğim aşk şarkıları onun için yazılıyor. Her melodi onun kalp atışlarını takip ediyor ve her nakarat onun aşkı için yalvarıyor. Yönetim eki-

bimden birkaç kişinin hayatımın aşkına yaklaşmayı ve ona İmajım için iyi olmadığını söylemeyi seçtiğini fark ettim. Görünüşü ve seçemediği, değiştiremeyeceği geçmiş nedeniyle ona yeterince iyi olmadığını söylediler. Aynı kasabada büyümüş olabiliriz ama bu hayatlarımızın aynı sağlam temeller üzerine inşa edildiği anlamına gelmiyor. Ben mücadele etmenin ne olduğunu bilmeyecek kadar şanslıydım. Ancak bu kız kendisine verilen her şey için dışıyla tırnağıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Kendi gençliğini feda etti çünkü küçük kız kardeşinin koruyucu aile sistemine girmesini istemiyordu. Benim hayallerimin peşinden gidebilmem için aşkından vazgeçti. Başkalarını mutlu etmek için sonuna kadar kendinden parçalar verdi çünkü o böyle bir insan.

O dünyada yaşayan en güzel insan ve herhangi birinin -özellikle de benim yanımda olması gereken insanların- aksini söylemesi beni iğrendiriyor. Ben bir robot değilim. Acı çekerim, canım yanar, severim ve ağlarım. Takipçi kazanmak için gerçekte kim olduğumu göstermekten korkmam gereken bir dünyada yaşamak beni paramparça ediyor.

Eğer bu gerçek -bekâr olmadığım ve delicesine âşık olduğum- hoşunuza gitmiyorsa, hiç sorun değil. Eğer bu yüzden hayranlanımı kaybedersem, benim için sorun değil. Bu noktadan sonra, insanlara gerekenden çok daha fazlasını veren bu kadına sevgimi tam olarak adayabilmek için dünyadaki her türlü fedakârlığı yapacağım. Seni seviyorum, Haze. Yeniaydan dolunaya kadar. Şu andan sonsuza kadar.

Bana olan aşkını açıkça ilan etmişti. Menajerine dünyanın en büyük ortaparmağını göstermişti. Sözlerini tekrar tekrar okurken ellerim titredi. Sonra bana seslendiğini duydum.

“Haze? Geliyor musun?”

Keskin bir nefes aldım ve telefonumu şifoniyerin üzerine koymadan önce fotoğrafı beğendim. "Evet, geliyorum."

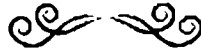
Odasına adımımı attığım anda, hiçbir şey söylemesine fırsat tanımadım. Ian kollarını bedenime sararken dudaklarım onun kilere çarptı. Öpüşmemiz her zamankinden çok daha yoğundu. Sanki kaybettiğimiz zamanı, Charlie yüzünden kaybolan tüm öpücükleri telafi ediyorduk.

Dili benimkiyle dans ediyordu, ben de fırsat buldukça açgözlülükle onun altdudağını emiyordum. O gece seviştik, bedenlerimizi birlikte serbest bıraktık, parçalarımızı doğru yerlerine yerleştirdik. Ian vücudumun her santimini ve ruhumun her parçasını sahiplenmişti. İçime her girişinde daha fazlası için inliyordum. Ne zaman daha derinlerime ulaşırsa, tırnaklarımı sırt kaslarına geçiriyordum.

"Sonsuza kadar," diye fısıldadı boynuma. Sonra dilini tenimde gezdirdi.

"Sonsuza kadar," derken bir nefes alıp kalçalarımı ona doğru ittim.

O gece üç kez daha seviştik, her seferinde bir öncekinden daha tutkuluyduk. Kollarında uykuya daldığımda, artık evimde olduğumu biliyordum.

Gürültülü bir sesle uyandım. Yatakta doğrulup etrafıma bakınırken kafamın karıştığını hissedebiliyordum.

Güm, güm, güm!

Bu da neydi böyle?

Yatağın sol tarafına, Ian'ın yattığı yere baktım ama o yoktu. Elim onun yerinde gezindi ve sıcaklığına duyduğum özlem yüzünden içimi bir ürperti kapladı.

Güm, güm, güm!

Ayağa fırladım ve sabahlığımı kaptığım gibi hızla üzerime geçirdim. İyi olduğundan emin olmak için Rosie'yi kontrol ettim ama neyse ki hâlâ huzur içinde uyuyordu.

Aceleyle merdivenlerden indim ve neredeyse sona ulaştığımda duraksadım. Zemindeki ahşap paneller sökülmüş, oturma odası tam bir karmaşa içinde kalmıştı. Koca Pençe ahşap panellere çekiçle vuruyordu ve Ian da onun yanında kendi parçalarını kaldırıyordu.

Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı ve hâlâ rüya görüp görmediğimi anlayamıyordum.

“Neler oluyor burada?”

Koca Pençe kafasını kaldırıp bakmadı bile. Zemine durmadan çekiçle vurmaya devam etti.

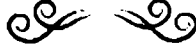
Ian ise bana kırık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Büyükaneme son yirmi beş yıldır bu döşemeleri tamir edeceğine dair söz veriyordu. Aşağı indiğimde onu çekiçle çalışırken gördüm, ben de yardım etmek için işe dahil oldum.”

Koca Pençe gözlerinden akan yaşları sildi. “Eve bu gıcırtılı karmaşayla gelmek zorunda kalmamalı,” diye mırıldandı. “Bunları o istediği zaman yapmayan pislik benim.”

Karısı adına korktuğu için kendini suçluyordu. Onu iyileştiremeyeceği, daha iyi bir hale getiremeyeceği için zihni dehşete düşmüş olmalıydı. Bu yüzden hayatının son seksen yılını geçirdiği şeyi yapıyordu. Sevgisini göstermek için el emeğini ortaya koyuyordu. Zemine çekiçle vurduğunda, Ian büyükbabasının hemen yanında durarak onu sabit tutan kaya oldu. Zemini sökmek için elinden geldiğince çok çalışıyordu. Yaptıkları şeyin bir anlamı olup olmadığından emin değildim. Belki de bu sadece endişelerini ruhlarından atmak için bir çıkış yoluydu.

Gerçek şuydu ki, bunu neden yaptıklarının bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey bunu birlikte yapıyor olmalarıydı.

Ben de elime bir çekiç aldım ve onlara katıldım çünkü aileler böyle yapardı. Yaşadığımız tüm iniş ve çıkışlarda birbirimizin yanında dururduk.

Bir hafta sonra Holly'nin akciğerleri daha iyiye gidiyordu ve kalp pili ameliyatı yapılmıştı. Neyse ki ameliyat hızlı ve komplikasyonsuz geçmişti. İyileşme süreci çok fazla bakım ve ilgi gerektirecekti ancak her şeyin olabildiğince sorunsuz geçmesini sağlamak için arkasında iyi bir ordu vardı.

Holly gelmeden önce evin döşemesini bitirmek için tüm çocuklar yardıma koştu.

“En büyük endişem, Holly'nin iyi olduğundan emin olmak,” dedi Eric bir gece hepimiz ambar evinde toplanırken. “Müziğin bir yere gittiği yok.”

“Bunlar için hâlâ kendimi kötü hissediyorum, çocuklar. Hazel'la ilgili o yazıyı paylaştığımdan beri Max hepimizin üzerine geliyor ve bu konuda önce size gelmediğim için kendimi kötü hissediyorum,” dedi Ian.

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Max Kahrolası Rider ona bunu söyleyerek her çizgiyi aştı! Çok cüretkârdı ve eğer bilseydim bunun olmasına asla izin vermezdim. O boku yayınladığına sevindim. Birinin gerçeği söylemesinin zamanı gelmişti,” diye haykırdı Marcus. “Bir şey daha var, albümümüzle de bizi mahvetti! Max Kahrolası Rider'ı sikeyim.”

James grubun eskiden tüm gösterilerini yaptığı sahnede oturuyordu. Parmakları ahşap platformda gezinirken dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşiyordu. “Burayı özleyorum. Bunu

söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama gerçekten özlüyorum. Eskiden müziği nasıl sevdiğimizi özlüyorum. Beni yanlış anlamayın... Başımıza talih kuşu konduğunu biliyorum ve bu dünyadan hiçbir şey için vazgeçmezdim ama bazen kontrolümüzden çok uzakmış gibi geliyor. Eğer bu çılgın taleplerin bazılarına bir son vermezsek, kendimizi kaybedeceğimizi hissediyorum.”

Eric parmaklarını klavyesinin üzerinde dans ettirerek, “Bence bir oylama yapalım,” diyerek bir öneri ortaya attı. “Max ve Donnie’yle oturup kim olduğumuz, kariyerimizi tam olarak nereye taşımak istediğimiz hakkında gerçek bir konuşma yapmamızı isteyenler konuşsun.”

“Evet.” Oda bu kelimeyle yankılandığında onlara gülümse-dim. Hayalleri olan dört çocuk bir kez daha kontrolü ele alıyordu.

Ian elini uzattı. “Sonsuza kadar.”

Çocuklar ona doğru yürüyerek ellerini onunkinin üzerine yerleştirdi. “Sonsuza kadar.”

Ancak şimdi havaya kalkmış kaşlarıyla bana anlaşılmas ba-kışlar atıyorlardı. “Ah, özür dilerim. Anınızı bölmek istemezdim. Sizi yalnız bırakabilirim...”

“Eğer elini hemen buraya getirmezsен seni zorlamak zorunda kalacağım, Hazel,” diye tehdit etti Marcus.

Sözlerine güldükten sonra yanlarına giderek elimi onlarınki-nin üzerine koydum. “Sonsuza kadar,” diye kabul ettim.

“Max ve Donnie’den bahsetmişken...” Eric başparmağını bu-run kemerine sürterken genişçe gülümsedi. “Sanırım sorunumuzu çözmenin en iyi yolunu biliyorum.”

“Peki bu nasıl olacak?” diye sordu Ian.

“Sana göstereceğim.” Eric sırt çantasını klavyesinin yanına gö-türdü ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. Bilgisayarı çalıştırdığında he-pimiz etrafına toplandık. “İnsanlar bilnese de video kaydetme ko-nusunda ne kadar profesyonel olduğumu hepiniz biliyorsunuz...”

Marcus kardeşinin sözünü, “Evet. Anlatmak istediğin şeyi hızlandır,” diyerek yarıda kesti.

Eric bir video açıp oynat tuşuna bastı. “Max ve Donnie’yle tanıştığımızdan beri onlarla ilgili güzel bir ev videosu hazırlıyorum. Partilerde olduğumuz ve Max’in hap içtiği ya da kokain çektiği zamanlar. Her ikisi de evli olan bu adamların kollarında kadınlarla gezdikleri geceler. Agresif konuşmalar yaptıkları anlar. Her şey burada mevcut. Bu pislikleri yakalamak için elimizde yeterince kanıt var.”

“Ama yapamayız. Bunlar mahkemede asla geçerli olmaz,” diye karşı çıktı James. “Yasadışı kaydedilmiş.”

“Konumuz bu değil. Mahkemeye götürmemize bile gerek yok. Asıl konumuz, berbat sözleşmeden çıkmamıza izin vermezlerse bu görüntüleri eşlerine göstermekle tehdit etmemiz.”

“Eşlerine göstermenin bir önemi olacağını mı sanıyorsun? Bunlar göt herifler, Eric. Eşlerinin duygularını umursamıyorlar.”

“Evet, bu konuda haklısın. Ama eminim ki, eşleri bu adamların neler yaptığını görmek isteyecektir. Ayrıca şöhreti bulmadan önce de onlarla birlikteydiler. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Ne anlama geliyor?” diye sordu Ian.

“Evlilik sözleşmeleri yok. Yani eğer kadınlar onları terk ederse, neredeyse her şeyin yarısını alıp gidecekler.”

Olayın farkına varmaya başladıkça herkesin yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti. Bu plan harikaydı ve gerçekten işe yarayabilirdi. Çocukların Max ve Donnie’ye yaklaşmadan önce detaylarla uğraşacağından emindim ama *The Wreckage* için çok uzun ve karanlık bir tünelin sonunda bir ışık varmış gibi görünüyordu.

Gecenin geri kalanında ambarda takıldık. Rosie uyandığında bize katıldı, çocuklar ise tüm kalpleri ve tutkularının her zerresiyle müzik yaptı. Köklerine döndüler ve sesleri her zamankinden

çok daha iyiydi. Müzisyen olarak isteklerini ve ihtiyaçlarını dile getirmekten korkmamalarını çok sevmiştim. Donnie ve Max gibi adamlara karşı çıkmak kolay değildi ama bunu tek başlarına yapmıyorlardı. O toplantıya tam bir ekip olarak başları dik bir şekilde gireceklerdi.

Albüm şirketiyle görüştüklerinde ne olursa olsun, her şeyin gerçekte olması gerektiği gibi sonuçlanacağını biliyordum. *The Wreckage* tam olarak gitmesi gereken yere ulaşacaktı çünkü hem iyi hem de kötü günlerde birbirlerinin arkasını kollamışlardı. Söz verirken, “*Sonsuza kadar,*” dediklerinde, bu sözleri gerçekten kastettikleri çok açıktı.

Orada öylece durdum ve Ian’ın dilinden dökülen sözleri dinledim. Sesi ruhumun her zerresine işliyordu.

O akşam, bu sözlerin yalnızca benim için söylendiğini biliyordum.

“Lütfen bana şaka yaptığınızı söyleyin çünkü talep ettiğiniz her şey olasılık dışı. Bunların haricinde, size ulaşmamıza izin vermeden bu kadar uzun süre ortalıkta görünmemeniz profesyonellik dışı. Bir sürü stüdyo vakti kaçırdınız ve şimdi sunacak bir albümünüz bile yok. Buna rağmen, gelmiş geçmiş en büyük albüm şirketinin konferans salonunda *Mindset Records*’un CEO’su Donnie Schmitz’le oturup size bir özür borçlu olduğumuzu söyleme cüretini mi gösteriyorsunuz?” diye kükredi Max. Tam bir şok halindeydi.

Max’le ilk kez karşı karşıya oturduğumuz zamandan beri ne kadar çok şeyin değişmiş olduğunu görmek komikti. O zamanlar çok saftık ve bize bir şans verildiği için mutluyduk. Max gibi büyük biri bizi fark ettiği için o kadar mutluyduk ki, onun gibi bir adamın grubumuzun peşine düşmesinin tam olarak ne anlama geldiğini düşünmemiştik bile.

Donnie yüzünde tehditkâr bir ifadeyle ellerini birbirine kenetledi. “Hepinizi çok fena bir dava bekliyor,” diye homurdandı.

Aynı şekilde ellerimi birbirine kenetleyerek duruşumu dikleştirdim. “Avukatları bu işe karıştırmak zorunda olduğumuzu sanmıyorum. Senden sadece birkaç şey istiyoruz, sonrasında yakan-dan düşeceğiz.”

Donnie bıkkınlıkla ofladı. “Bizden bir şey mi istiyorsunuz? Size her şeyi verdik!”

“Evet... Hatta bizi trend müzik anlayışınıza zorlamak için albümümüzü internete sızdırma nezaketini bile gösterdiniz,” diye açıkladım.

Birbirlerine baktılar, Max sonrasında başını iki yana sallayarak tekrar konuştu. “Sen neden bahsediyorsun?”

James. “Kendi inek ekibimiz var,” dedi Eric’e doğru başını sallayarak. “Sızdırılan kayıtların nereden geldiğini bulduk. Aptal numarası yapma, sana gerçekten hiç yakışmıyor.”

Donnie ellerini kırışmış saçlarında gezdirirken yüzünü buruşturdu. “E-postalarımıza izinsizce girmen senin için hiç de hoş görünmeyecek. Bu yasadışı bir hareket.”

Marcus, “İşte bu yüzden e-postaları federallere götürmüyoruz. Bunun yerine bu videoları eşlerinize gönderiyoruz,” dedi kesin bir ifadeyle. Ardından telefonunu çıkarıp Donnie’ye bir e-posta gönderdi. “Bay Schmitz, lütfen posta kutunuzu kontrol eder misiniz?”

Donnie e-postasını açtığı anda çok ama çok uygunsuz bir videoyla karşılaştı. Eric bize planını açıkladıktan sonra, Max ve Donnie’yle birlikte videolarda yer alan kızlardan bazılarına ulaşabilmiştik. Üstelik müziğimize hayranlık duyuyorlardı. Bize Donnie ve Max’le olan özel ilişkilerinin videolarını göndermeye hevesliydi ve bunun sonucunda... greyfurtlar ve penislerle ilgili bir sürü garip şeyle karşılaşmıştık. Max hangi videonun oynatıldığını görmek için Donnie’nin yanına koştuğunda yüzündeki rengin tam olarak çekildiği an izledim.

Donnie sandalyesinde doğrulup oturdu. “Bunu nereden buldun?”

“Hiçbir önemi yok ama biraz daha zeki olsaydın, o kadınlara bir gizlilik sözleşmesi imzalatırdın. Peki bunu yapmadığınıza göre... Acaba eşleriniz de bu videoları görmek ister mi? Ayrıca

daha akıllı olsaydınız, muhtemelen evlenmeden önce bir evlilik sözleşmesi yapardınız. Ama böyle bir şey olmadığı için, eşleriniz boşanırken sizden iyi bir miktar para alabilirmiş gibi görünüyor.”

“Blöf yapıyorlar,” diye hırladı Max. “Bu adamları tanıyorum. Bunu yapacak cesaretleri yok...”

“Kapa çeneni, Max,” diye bağırdı Donnie. Max’i birkaç saniye içinde susturmayı başarırken kaşlarını çatmıştı ve videoyu tekrar izlemeye devam ederken bakışlarını yere doğru çevirmişti. Dudaklarını birbirine o kadar sıkı bastırıyordu ki, boynundaki damarların patlayacakmış gibi şiştiğini görmek mümkündü.

Videoya bakmayı bitirdiğinde nihayet telefonunu yere bırakıp benimle göz göze geldi. “İstekleriniz nedir?”

“Şaka mı yapıyorsun?” diyerek iç çekti Max. “Gerçekten yapamazsın...”

Donnie onu susturmak için bir elini uzattı ve Max anında sustu. *Aferin, iyi köpek.*

“Yeni bir albüm yapmak için üç ay daha istiyoruz. Çıkış tarihini ileri alacağız. Müziğimizi -gerçek müziğimizi- yayınlayacağız ve bu tamamlandıktan sonra sizinle olan sözleşmemizden kurtulacağız. Size başka bir albüm borcumuz yok, anlaştığımız her şey hükümsüz ve geçersiz. Bu albüm yayımlandıktan sonra etrafta istediğimiz gibi dolaşmakta özgürüz.”

Donnie seçenekleri düşünürken havada bir gerginlik vardı. Konuşmadan önce boğazını temizledi. “Önümüzdeki birkaç gün içinde yeni bir sözleşme hazırlayacağım.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdı Max. “Bu küçük kasaba serserilerinin seni köşeye sıkıştırmasına gerçekten izin mi vereceksin?”

Donnie konferans telefonuna doğru eğildi ve bir düğmeye bastı. “Laura, lütfen güvenlik ön tarafa gelsin ve Max Rider’ı bina-
dan çıkarsın.”

“Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?” Max paniklemiş görünüyordu. “Beni buradan atamazsınız.”

“Evet, atabilirim ve tam olarak bunu yapıyorum. O albümü sızdırma fikrini sana hiç açmamalıydım ve şimdi bununla yaşamak zorundayım. Şimdilik *Mindset Records*’a girmene izin yok.”

“Bunların... hepsi siz sikikler yüzünden!” Max cliyle bizi işaret ederek bağırdı. “Siz aptallar şöhret için tek şansınızı mahvettiniz. Sizi ben keşfettim! Sizi ben bu hale getirdim! Kendinizi ayağınızdan vuruyorsunuz. Aptalsınız ve milyonlarca hata yapıyorsunuz. O kızla kalman skandallara davetiye çıkarıyor. Aptal bağımsız müziğiniz bir tren enkazından ibaret. Bensiz yola çıkamazsınız. Benim kim olduğumu bilmiyor musunuz? Ben Max Rider’ım! Ben insanları yıldız yaparım!”

Güvenlik onu binadan çıkarırken son sözleri tekrar tekrar haykırdı.

Donnie eşyalarımızı toplarken kaşlarını çatarak bize doğru baktı. “Şu videodan bahsedelim. Ondan kurtulabilir miyiz?”

“Ah, Donnie.” Başımı iki yana salladım. “Sanırım ikimiz de yeni sözleşmeler yürürlüğe girene kadar onu kaldıramayacağımızı biliyoruz.”

“Yeterince uygun.” Anlayışla başıyla onayladı. “Max siz küçük kasaba çocuklarının pek zeki olmadığını söylemişti fakat anlaşılan onu haksız çıkardınız. Görünüşe göre, gerçekten de kendi işinizi yapabiliyorsunuz. Kısa süre içinde sizinle iletişime geçeceğiz.”

Hepimiz aynı fikirdeydik. Uzaklaşırken, “Greyfurt olayı buna değdi. Kızlar ağızlarını kullanırken gerçekten sikime karşı harika bir his veriyordu,” diye seslendi Donnie.

Marcus biz odadan çıkarken inledi. “İşte böyle, bir daha asla greyfurt yiyemeyeceğim.”

O öğleden sonra konferans salonunda yaptığımız seçimden

dolayı biraz tedirgin hissettim ama bunun doğru seçim olduğunu biliyordum. Albümümüzü ve müziğimizi kendi şartlarımızla yayınlatabilecektik. Belki arkamızda büyük bir şirket olmadan hayalini kurduğumuz başarıya asla ulaşamayacaktık ama en azından kendi müziğimize sahip olacaktık. Zaten her şey bununla ilgiliydi.

Eric sırtımı sıvazladı. “İyi iş çıkardın, lider.”

“Evet, bu harikaydı. Ama aynı zamanda neden taşaklarım kopmuş gibi hissediyorum ve kusmak istiyorum?” diye şaka yaptı Marcus. “Az önce Max Kahrolası Rider’a ve *Mindset Records*’un başkanına siktirip gitmelerini mi söyledik? Bu kariyerimizin sonu mu?”

“Hayır, gayet iyi ilerleyeceğiz. Ne derler bilirsiniz... Eğer işler yolunda gitmiyormuş gibi görünüyorsa, muhtemelen henüz son noktaya gelinmemiştir. Bence *The Wreckage* bir gün daha yaşayacak,” dedi James. “Yaşamazsa da çiftlikteki işimize geri dönebileceğimizden eminim.”

Domuz ahırlarına ve Hazel Stone’a geri dönebilirdim.

Bu fikir bana o kadar da korkunç gelmemiştir.

Yine de müzikten vazgeçemeyeceğimizi biliyordum. Bir şekilde durumu çözecektik. Ama bu sefer kendi yöntemlerimizle yapacaktık.

“Demek Max Kahrolası Rider’ı ve *Mindset Records*’un başkanını tehdit ettin ve hikâyeyi sonlandıracak kadar yaşadın,” dedi Hazel. Güneş batmaya başlarken barakanın içinde oturuyordu. Çocuklarla birlikte yaklaşık yarım saat önce kasabaya gelmiştik ve Hazel’in yanına oturup gökyüzüne bakmak için hiç vakit kaybetmeden barakanın yolunu tutmuştum.

“Sanırım bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşadık. Mide bulantısı

geçtikten sonra göreceğiz,” dedim şakayla. “Bundan sonra bize ne olacağını bilmiyorum ama sanırım yeni bir menajer bulmaya çalışmakla başlayacağız. Önümüzdeki hafta albüm şirketine yeni sözleşmeyi görmek için bir toplantı yapacağız. Donnie’nin bize bir şekilde kazık atmaya çalışmadığından emin olmak için avukatlarımıza sürekli sözleşmeyi inceleteceğiz.”

Hazel kıkırdadı. “Avukatlarınız. Bunu söylemek bile ne kadar saçma. Senin kendi avukatların var. Hayatının böyle olacağı kimin aklına gelirdi ki?”

“Çılgınca, değil mi?”

“Harika bir şekilde. Ben kendi adıma, yeni bir menajer aramakla doğru bir seçim yaptığınızı düşünüyorum. Sadece Max’in ruhunun her bir parçasından nefret ettiğim için değil, aynı zamanda arkanızda sizinle aynı şeylere inanan birine ihtiyacınız olduğu için. Hayallerinize inanan ve onlara ulaşmanıza yardım edecek biriyle çalışmalısınız. Sizin için ayağa kalkacak birini bulmamız gerekiyor. O menajerin dışarıda bir yerlerde olduğuna eminim. Sadece kendinize biraz zaman verin. Onu bulacaksınız.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

Başını omzuma yasladığında birlikte kararan gökyüzüne baktık. Ay dolunay evresindeydi ve bir parçam ona doğru ulumayı düşünüyordu.

Hazel’ı alnından öperken, “Ne düşünüyordum biliyor musun?” diye sordum.

“Ne düşünüyordun?”

“Bir gün benimle evlenmen gerektiğini. Yakın bir zamanda.”

Başını omzumdan kaldırıp bana doğru döndü.

“Ne?”

Tepkisine kıkırdadım. “Merak etme, sana şimdi sormuyorum ama bir gün sormayı planlıyorum ve sorduğumda umarım evlilik

teklifimi kabul edersin. Çünkü sonsuza kadar bana ait olduğunu düşünmek, benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.”

Hazel gülümseyerek eğilip dudaklarımı öptü. “Kabul edeceğimi biliyorsun. Evlilik teklifine tekrar tekrar evet diyerek cevap vereceğim.”

Durumun farkına vardıkça göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Beni seven bir kıza âşık olmuştum. Hayatta bundan daha büyük ne olabilirdi ki? Ne şöhret ne de servet, hiçbir şey bu hissin yerini tutamazdı. Birbirimizi bulduğumuz için şanslıydık, işler zorlaştığında pes etmeyecek kadar şanslıydık.

Hazel Stone beni değiştirmişti. Bana sonsuz gücün neye benzediğini göstermişti. Bana koşulsuz sevgiyi göstermişti ve hayatımızın geri kalanında onun için aynısını yapmayı umuyordum.

Barakanın içinde uzanıp gökyüzüne bakarken içimi bir doluluk kapladığını hissettim.

Hazel Stone benim en iyi arkadaşım, sevgilim, melodim, şarkımdı.

Ve lanet olsun...

Sesi gerçekten çok güzeldi.

Sonsöz

Hazel

Bir Yıl Sonra

İnsanlar gece boyunca daireler çizerek dans ederken ambar evi sonuna kadar doluydu. Rosie dans pistinde Marcus’la birlikteydi ve hoparlörlerden *Bruno Mars*’ın bir şarkısı yükselirken çılgınca zıplayarak dans ediyorlardı. Masalardaki çarpıcı gül demetleri orta süsleme olarak kullanılıyordu ve insanlar onlara ayrılan yerlerde otururken dünyada görülmuş en lezzetli pastayı yiyorlardı.

Eres’in her yerinde mutluluk parıldarken tüm bu hareketliliğe uzaktan bakıyordum.

Bir el belime sarıldığında, Ian’ın beni vücuduna doğru çektiğini hissettim. Dudakları kulak mememe değerken, “Bayan Parker nasıl?” diye fısıldadı. Boynumdan gezinerek tenimi nazikçe öptü.

Sorusuyla kıkırdadım. “Sana söyledim, gerçekten evlenene kadar bana böyle hitap edemezsin.” Bu doğrudu, izlediğimiz kutlama bize ait değildi. Her ne kadar, Ian bana bir yıl önce baranın cam tavanı altında dolunaya bakarken evlenme teklif etmiş olsa da...

Düğün planlama aşamasındaydık ama resmi olarak evlenmemize daha birkaç yıl vardı. *The Wreckage* ikinci albümünü yeni çıkarmış ve listeleri altüst ederek ilk bir numaralı albümüne imza

atmıştı. Max'le yaşadıkları anlaşmazlıktan sonra, hayallerini anlayan ve onları gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan Andrew Still adında bir menajer bulmuşlardı. Bir hafta içinde yeni turnelerinin ilk ayağı için yola çıkıyorlardı. Onu çok özleyecektim ama derslerim bittikten sonra, yaz aylarında Avrupa'da yapacakları birkaç konser için Rosie'yle birlikte onlarla buluşma planı yapmıştım.

İşletme lisansımın ikinci yılındaydım ve kendimle daha fazla gurur duyamazdım. Ian'ın ailesi bana yardım etmese bunu başaramayacağımı biliyordum.

Ian kaçınıcı kez olduğunu bilmediğim bir şekilde, "Vegas'a kaçıp evlenmek istemediğinden emin misin? Duyduğuma göre, Elvis orada yaşıyormuş ve düğünü bizim için yapmak istiyormuş," diyerek öneride bulundu.

Bu önerisine gülerek ona doğru döndüm. "Acelemiz yok. Hayatımızın geri kalanında birlikte olmak için zamanımız var."

"Biliyorum ama ben de bunu istiyorum," dedi dans pistine doğru başını sallayarak. Gecenin olayı, Koca Pençe ve Holly'nin altmış beşinci evlilik yıldönümünü kutlamamızdı. Çiftimiz pistte dans ederek sallanıyor, ilk kez âşık olan gençler gibi birbirlerine kıkırdıyorlardı.

"Biz de böyle olacağız," diye yemin ettim. "Her düğünde dans edeceğiz ve ayakta kalan son çift olacağız."

"Dans etmekten bahsetmişken..." dedi Ian. Elini bana doğru uzatmıştı. Elimi avucuna bıraktığımda bizi dans pistine götürdü. Yavaşça ileri geri sallanmaya başladık, onun eli belimdeydi ve ben de başımı omzuna yaslamıştım.

Bu kadar ilerlemiş olmamız şaşırmama sebep oluyordu. Nasıl bu kadar güçlü bir aşka dönüşmüştük? Kalbimin Ian Parker için attığını öğrendiğimde on dokuz yaşındaydım ve doksanlı yaşlarımın sonlarına doğru kalbimin hâlâ bu adam için atacağından emindim.

Genç olmamıza rağmen geleceğin bizim için parlak olacağını biliyordum. Bu dünyaya bebekler getirecektik, yeteneklerimizi iyilik için kullanacaktık, ihtiyacı olanlara yardım edecektik. Bir-birimizi sevecek ve bu sevgiyi her yıl besleyecektik.

Her ne olursa olsun, hayatımızın geri kalanını ay ışığı altında dans ederek geçirecektik.

Üç Yıl Sonra

“Restoranda çalışmak istemediğine emin misin?” diye sordum masamda otururken. Karşımda en güzel kıyafetlerini giymiş olan annem duruyordu. Yıllar öncesine göre çok daha iyi görünüyordu ve onu karşımda gülümserken görmek dünyanın en mutlu kızı olmamı sağlamıştı.

Uzun bir süre için onu sonsuza dek kaybettiğimi düşünmüştüm. Hayatımın bir bölümünde, annemin şeytanlarıyla birlikte çok ileri gittiğini düşünmüştüm.

Hapisten çıktıktan sonra, tekrar eski haline dönebilme ihtimalinden çok korkuyordu. Bu yüzden, Ian ona harika bir rehabilitasyon merkezine gitme şansı sunduğunda bu teklifi kabul etmişti. Annem hayatını yoluna koymak için çok çalışmıştı ve o bununla uğraşırken, biz de dönmek isteme ihtimaline karşı verandanın ışığını hep açık tutmuştuk.

Hazır olduğunda geri dönmüştü ve şimdi de çiftlikte iş arıyordu.

“Hayır, hayır. Benim mutfakta yerim olmadığımı zaten biliyorsun. Sanırım buradaki bazı işleri yapabilirim, sadece bazı dağınıklıkları temizlemek olsa bile. Yani... eğer yer olduğunu düşünüyorsan...” Parmaklarıyla oynarken bana hafifçe sırtıttı. “Kendimi meşgul edecek her şeyi yaparım. Ayrıca Rosie atların etrafında onunla çalışmamı istediğini söyledi.”

“Kulağa doğru bir şeymiş gibi geliyor.” Küçük kız kardeşim, Dottie’yi en az benim kadar seviyordu. Eğer ortadan kaybolursa, onu her zaman o ahırlarda bulmak mümkün oluyordu. “Pazartesi günü seni işe başlatabiliriz. Ama annem olduğun için sana kolaylık göstereceğimi düşünme sakın,” dedim sertçe.

Annem başıyla onayladı. “Senden bunu beklemiyorum. Çok çalışacağım, Hazel. Söz veriyorum, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“İş için bir şartım daha var, anne.”

“Neymiş o?”

“Üniversiteye gideceksin.”

Yüzünün rengi biraz solarken başını iki yana salladı.

“Ah, hayır. Bunu yapamam, Hazel. Lise diplomam bile yok. Üniversite benim yapabileceğim bir yer değil.”

“Uzun zaman önce, Koca Pençe bana üniversiteye gitmeyi hayal ettiğini söylemişti. Bu doğru, değil mi?”

Elleriyle oynarken yüzüne bir utanç duygusu çöktü. “Evet, doğru ama bu çok uzun zaman önceydi. Bunların hiçbirisi için yeterince zeki değilim. Çok yaşlandım ve yıprandım...”

“Sen akıllısın, anne. Her zaman akıllı oldun ve bu konuda hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Lise denklik sınavına gireceksin ve sonrasında seni bazı üniversite kurslarına sokmak için çalışacağız. Hedeflerine ulaşmak için asla çok yaşlı değilsin. Bunu başarabilirsin.”

Bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum. Tüm detayları ileride konuşuruz ama şimdilik bu kadar şey yeterli,” derken gülümseyerek ayağa kalktım. “Koca Pençe ikimizi de azarlamadan önce Şükran Günü yemeğine gitmeliyiz. Önümüzdeki pazartesi işe başlayacaksın.”

Onu sıkıca kucakladığımda gözleri yaşlarla doldu. “Teşekkür ederim, Hazel.”

“Seni seviyorum, anne. Hayatını yoluna koymak için yaptığın çalışmalardan gurur duyuyorum.”

Ellerini büyüyen karnıma koyarak, “Harika bir anne olacaksın,” diye cevap verdi. İlk çocuğumu doğurmama sadece birkaç hafta kalmıştı ve dile getirmeme bile gerek kalmayacak kadar çok korkuyordum.

Doktorlar yatak istirahati verdiğiine göre, artık çalışmaya biraz ara vermem gerekiyordu ama başka kimsenin annemle görüşmesine izin veremezdim. Ona özel muamele yapılmayacağını söylesem de, özel muamele göreceğini biliyordum.

Aile ayrıcalığı gibi şeyler söz konusuydu...

Kız kardeşim, doğduğu günden beri bizimle yaşıyordu. Ayrıca annem de kendini toparladıktan sonra yanımıza taşınmıştı. Rosie’y-le mümkün olan en kısa sürede bir bağ kurmasının önemli olduğunu biliyordum. Kızının ilk dönemlerinde yanında olamayabilirdi ama hayatının sonuna kadar onunla birlikte olacağıma dair her türlü umudu içinde taşıyordu. Garrett bile kardeşimi ziyaret etmek için arada bir uğruyordu. Kendisini hiçbir zaman bir baba figürü olarak görmemişti ve Rosie’nin de onu bu rolde görmemesinin en iyisi olduğunu düşünüyordu. Ancak kardeşim onun üzerinde emeklemeyi ve Garrett’a arkadaşı olarak seslenmeyi çok seviyordu.

Şükran Günü yemeğinin verileceği ambar evine doğru yürüdük. Daha doğrusu, annem yürüdü ve ben de paytak adımlarımla onu takip ettim. Salonun sonuna kadar dolu olduğunu görünce gülümsedim. Bu benim Şükran Günü yemeğinden sorumlu olduğum ikinci yıldı ve kasaba halkına büyümlü bir etkinlik yaratma yardım ettikleri için çok minnettardım. Büyükanne Holly’nin göklerden beni izlediğini ve her şeyin nasıl sonuçlandığını görüp gülümsediğini umuyordum.

Bir yıldan biraz daha uzun süre önce vefat etmişti ama hayatının son birkaç yılını dolu dolu yaşamıştı. Koca Pençe'yle birlikte sonunda işi bırakıp kendilerine zaman ayırmış ve büyükannenin son günlerini birbirlerini çok severek geçirmişlerdi.

Koca Pençe uzun bir süre bunu atlatamamıştı ama onu ayakta tutan şanslı yıldızı Rosie her zaman yanındaydı. Kız kardeşim sayesinde bu kadar çok gülümsediğine yemin edebilirdim. Kendisi de hâlâ burada olmasının sebebini ona bağlıyordu.

"Tek başına yaramazlık yapamaz. Benim de onunla biraz sorun çıkarmam gerekiyor," demişti bir keresinde.

Büyükanne vefat etmiş olsa da, Koca Pençe ruhunun her sabah ve akşam eve dönüş yolunu bulabilmesi için verandanın ışığını açık bırakıyordu.

"Anne! Anne!" Rosie aceleyle yanımıza gelerek bağırdı. Annemin kolunu çekiştirdi. "Anne, koltuklarımız şurada. Gel hadi! Koca Pençe bütün turtayı yemeden önce gelmen gerekiyor!"

"Bütün turtayı ben yemeyeceğim, seni ispiyoncu!" Koca Pençe ona sert bir bakış fırlattı.

Rosie dilini çıkararak karşılık verdiğinde, Koca Pençe de ona dilini çıkardı. Hemen sonra kardeşim ona doğru koştu ve büyükbabası tarafından kucaklandı. Koca Pençe hiç vakit kaybetmeden onu alnından öpmüştü. Bu aralarındaki bağı mükemmel bir şekilde özetliyordu.

Annem onlara katılmak için acele etti. Rosie'nin yanında olduğunu görmek hepimiz için bir hediye gibiydi. Sonunda Rosie'nin hak ettiği anne olacak kadar temiz ve akıllı başındaydı, ben de büyük kız kardeş rolüne girdiğim için çok mutluydum.

Ayrıca bebeğim de çok yakında dünyaya gelecekti.

"Biraz mide ekşimesine hazır mısın?"

Arkamdan iki kol beni sardı ve Ian'ın vücudunu hissederken belimdeki kollarına aynı şekilde sarılarak karşılık verdim.

“Ah, evet. Kötü yiyecekleri ve antiasit ilacını getir,” diye şaka yaptım.

Yüzümü kendine çevirip alnımı öptükten sonra karnıma da bir öpücük kondurdu. Hamileliğim konusunda benden daha heyecanlı biri varsa, o da kesinlikle Ian’dı. Bana ve çocuğumuza gösterdiği ilgiye bakılırsa, şimdiden yüzyılın en iyi babası olacaktı.

Her gece, seyahatte olduğu zamanlarda bile bebeğimize ninni söyleyebilmek için telefonu karnıma tutmamı istiyordu.

Onu her geçen gün daha fazla sevebileceğimi bilmiyordum.

“O geldiğinde her şey değişecek, değil mi?” diye sordum ona doğru sokularak.

“Bir şekilde değişecek ama yine de her zaman buna sahip olacağız,” dedi etrafını işaret ederek. “Toprak yollarımıza, çiftliğimize ve mutluluğumuza sonsuza kadar sahip olacağız. Sonsuza kadar birbirimize sahip olacağız. Şu anda sadece şarkımıza biraz daha aşk ekliyoruz ve gerçekten daha fazlasını dileyemezdim.”

Neşe kaynağımızın bize katılması için sabırsızlanıyordum.

Holly Renee Parker, adını en sevdiğimiz meleşimizden alacaktı.

Ian dudaklarını benimkilere değdirerek nazıkçe öptü. “Seni seviyorum, sevgilim.”

“Ben de seni seviyorum, en iyi arkadaşım. Sonsuza kadar.”

Sonsuza kadar.

YAZAR HAKKINDA

Brittainy Cherry ilk nefesini aldığından beri kelimelere âşık. Carroll Üniversitesi'nden tiyatro sanatları alanında lisans ve yaratıcı yazarlık alanında yan dal derecesiyle mezun oldu. Senaryo yazmayı, oyunculuk yapmayı ve dans etmeyi seviyor- tabii ki kötü bir şekilde. Kahve, chai çayı ve şarap, her insanın sevmesi gerektiğini düşündüğü üç şey. Cherry ailesiyle birlikte Milwaukee, Wisconsin'de yaşıyor. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikâyeler yazmadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyordur.